

HELL BENT SERİSİ

Benim

Şeytani

Koruyucum

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

New York Times çoksatın *Ölümün Kanatları*'nın yazarından,
şeytani kardeşler, lanetler ve aşk denilen o tehlikeli şey üzerine
hem keskin bir mizaha hem de tutkuya sahip yeni bir serinin
dördüncü romanı geliyor.

Unutulmuş geçmişle bir iblis...

Raum sessiz ve nadiren gülümseyendi. Cennet
hatırlayamadığı suçlarının cezası olarak hafızasını
sildiğinden beri kendini hissiz hissediyordu. Tek tesellisi
hırsızlığa olan eğilimi ve hayvanlarla kurduğu sıra dışı bağıdı.
Ta ki en acımasız türde bir şantajla kendini tuzağa düşüren
güzel bir melekle yolları kesişene kadar...

Kefaret arayan bir melek...

Cennetin sadık bir hizmetkârı olan Sunshine, rütbesini geri
kazanmak ve utanç verici geçmişini telafi etmek için
mücadele etmekteydi. Cehennemden bir büyü kitabını geri
getirmekle görevlendirildiğinde, Raum'u bozulmaz bir
sözleşmeyle hizmetine bağladı. Raum ya yeraltı dünyasında
ona rehberlik edecek ya da değer verdiği her şeyi
kaybedecekti. Ancak acımasız planı, kendini Raum'a bir
güvenin aleve çekilişi gibi kapılmış bulduğunda ters
tepecekti...

Yasak bir arzu... Teslim olmak her şeyden vazgeçmek
demekti.

İblislerle melekler arasındaki rekabet, kadim ve derindir
fakat bu durum aralarındaki yakıcı çekimi söndürmeye
yetmeyecekti. Ancak Raum'un geçmişine dair ipuçları
nihayet gün yüzüne çıktığında, her şeyi değiştirecek bir
aldatma ve ihanet ağı ortaya çıkacak...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-695-901156-9

9 786959 011563

/parolayayinevi

/parolayayinlari

/parolayayinlari

/parolayayinlari

/parolayayinlari

Raum

Sana sahip olmak istiyorum,
Sunshine. Dizlerinin üstünde,
bana yalvarırken görmek
istiyorum. Seni her şekilde almak
istiyorum. Seni mahvetmek
istiyorum. Seni öyle kirlenmek
istiyorum ki Cennet kapılarından
geri çevrilsinler.”

Sunsine

“Ve gözleri... Şimdi kapalıydılar ama o parlak altını unutmak mümkün değildi. İnsana ait olmayacak kadar parlak; güzelliğinin bir başka unsuru olmaktansa, ne olduğunu hatırlatan ayıltıcı bir uyarı olmalıydı.”

İblisler duyusal ve baştan çıkarıcı varlıklardı; içlerinden birini tuzağa çekkebilmek için onun oyununu oynamak zorunda kalmıştı.

HELL BENT SERİSİ

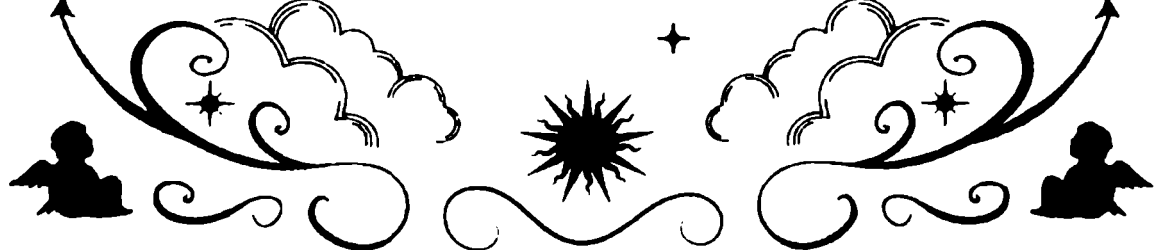
Benim

Seytani

Koruyucum

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

Düzenleme

Ny.özlem

Parola

Ninova

PAROLA YAYINLARI: 728

Roman: 278

Eser Adı: Benim Şeytani Koruyucum

Orijinal Eser Adı: Guardian Demon

Yazar: Aurora Ascher

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Çevirmen: Meryem Çelikten

Editör: Fulya Yıldız

Kapak Tasarım: Kensington Publishing Corp.

Kapak Uygulama: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-605-9011-56-3

1 Basım: 2026

© Aurora Ascher 2022

© Parola Yayınları 2026

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Kensington Publishing Corp.'tan alınmıştır.

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yazarın, çevirmenin, derleyen, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.★

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel*0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

HELL BENT SERİSİ

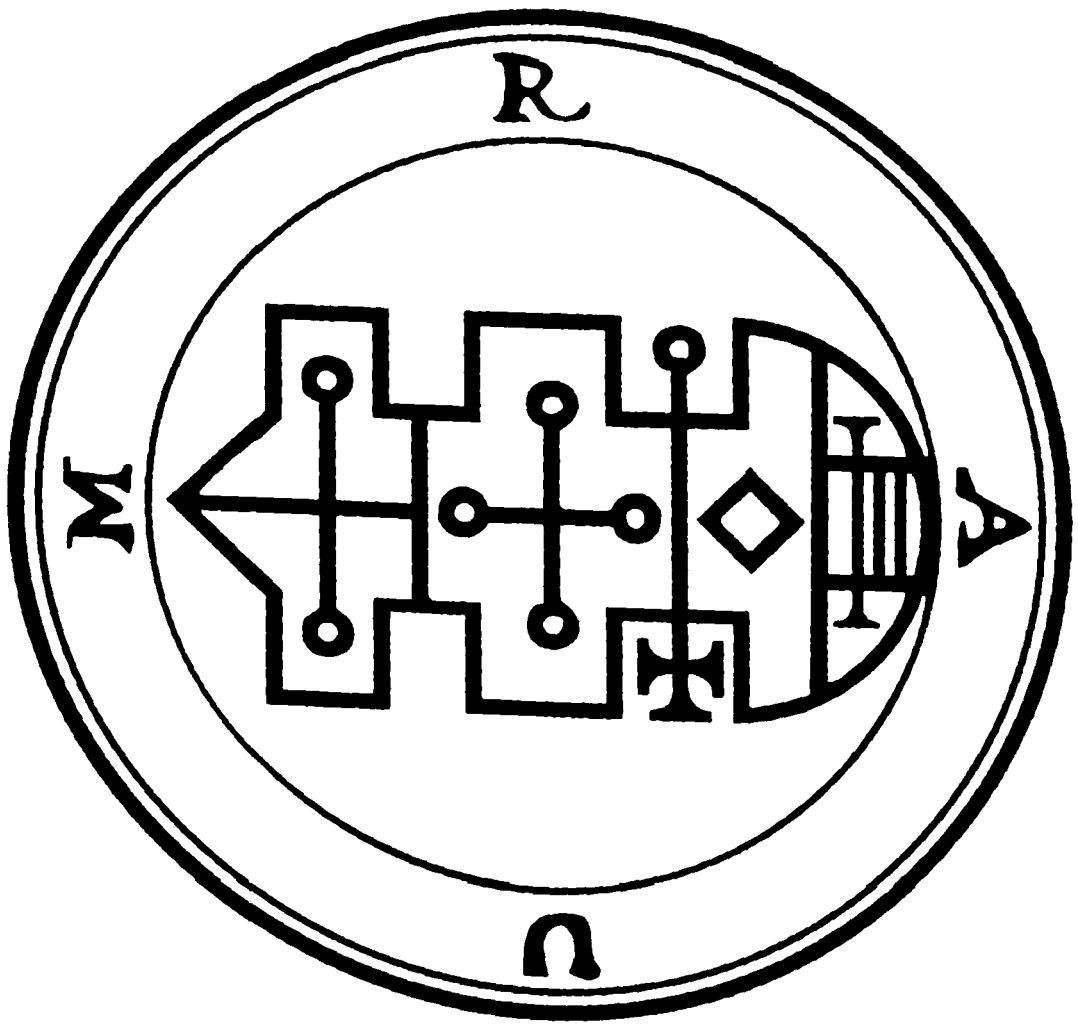

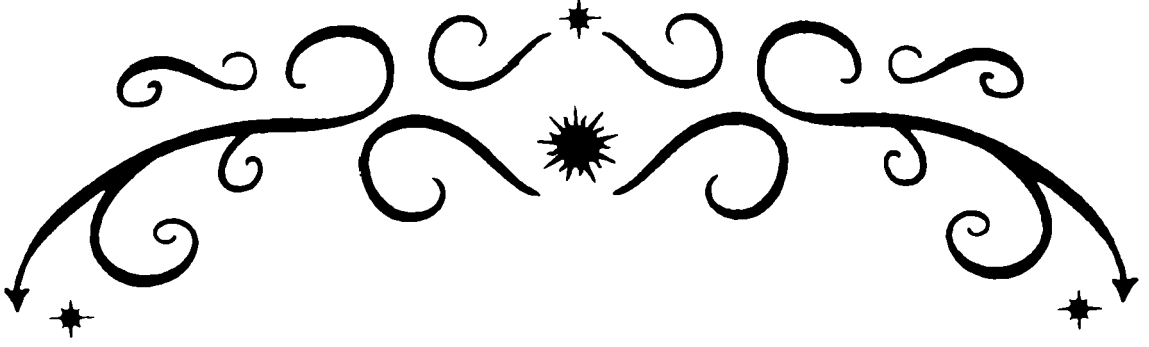
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

Parola

Ninova

ÖN SÖZ

Empyrean Kütüphanesi, yaratılıştaki en büyük bilgi koleksiyonuydu. İnsanlar, savaşlar ve kültürel önyargılar yüzünden fazlasıyla yanılgıya düşmüş olduklarından, doğru kayıtları muhafaza etmeyi umut bile edemezdi; iblislerin çoğu ise böyle şeylerle zerre ilgilenmezdi.

Bu yüzden bu görevi cennet üstlenmişti.

Üçüncü Küre'nin en alt rütbesine sahip bir muhafız melek için kütüphanenin bazı bölümleri yasaktı, ancak yine de Sunshine bir insanın tek bir ömürde özümseyebileceğinden çok daha fazla bilgiye erişebiliyordu.

Bir zamanlar, Üçüncü Küre'nin en yüksek rütbesi olan Üstünler makamındaydı ve cennetin adalet mahkemesi olan Yüce Mahkeme'de bir koltuğu vardı. O zamanlar adı Shamsiel'di. Bugün bile insanlar güç ve rehberlik için ona yöneliyordu. Unvanının, kusurlarının cezası olarak elinden alındığını bilmiyorlardı. Bir yalancı olduğunu da bilmiyorlardı.

Yalnızca gerekli yalanları söyledim, diye hatırlattı kendine Sunshine, kucagındaki ağır cildin kapağını kapatırken. Yukarıdaki sivri kemerli pencerelerden ışık huzmeleri süzülüyor, kütüphanenin kadim havası altın tozu gibi parıltıyordu. Gerekli olsun ya da olmasın, yalanlar vicdanına ağır geliyordu. Niyetlerini sorgulama-

ya, kararlarını ikinci kez düşünmeye başlamıştı. İşte bu yüzden şimdi buradaydı, metinlerle çevriliydi.

Kucağındaki kitap, Grigori'nin tarihini anlatıyordu: İnsanlarla birleşmek için cennetten düşen melekleri ve Nephilim adı verilen, melek-insan melezi yasak bir ırkı dünyaya getirişlerini.

Pek çok melek Grigori'yi ikiyüzlü olarak görüyordu. Kendilerini insanlığın koruyucuları sayıyorlardı ama cennetteki meleklerin münzevi yaşam tarzını reddetmişlerdi. Yasa dışı doğaüstü varlıkları yok ediyor fakat çarpık soylarını korumaya çalışıyorlardı.

Sunshine tüm varlıklar için merhamet taşıyor, bağışlamaya inanıyordu ama her şeyden önce Diyar'a sadıktı.

Yine de işte burada oturuyordu, bir kitap yığınının ardında, yalanlardan örülmüş bir ağın içinde. Kararsızlığın pençesinde.

Tam o anda, düşüncelerinin karanlık bulutlarını yaran bir ışık huzmesi gibi, zihninde bir çağrı belirdi. Şaşkınlıkla irkildi. Mentoru onu huzuruna çağırıyordu. Kalbini hızlandıran bir tedirginlikle ayağa kalkıp cüppesini düzeltti. Ödünç aldığı kitaplar kendiliğinden raflarına döndüğünde derin bir nefes alarak Adriel'in çalışma odasına ışınlandı.

Adriel, pencerenin yanındaki koltuklardan birinde oturuyordu; görüşmeleri için her zamanki yerindeydi. Sunshine belirdiğinde akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Selamlar, Sunshine."

"Selamlar, efendim." Başını eğdi.

"Lütfen, otur."

Sunshine diğer koltuğa oturup ellerini kucağında birleştirdi, Adriel de aymsını yaptı.

"Çay?"

"Lütfen."

Adriel elini salladığında aralarındaki masanın üzerinde buharı tüten bir demlik ile iki fincan belirdi. Öne eğilip çayı doldurdu. Tek bir damla bile dökülmedi. Sunshine'ın mentoru, yaşı belirle-meyecek bir adam suretindeydi. Yüzü gençliğin ötesinde olgunlaşmıştı ama ölümlü hiçbir çöküş izi taşımıyordu. Saçları göğsüne

kadar inen solgun bir perde gibiydi; teni çöl kumunun rengindeydi. Gözleri ise ... İlk bakışta koyu mavi gibi görünseler de yakından bakıldığında göz bebeklerinin etrafında minik galaksiler gibi dönen yıldızlarla doluydular.

İkinci Küre melekleri dünya işlerine asla karışmazdı, ancak bazıları Üçüncü Küre'dekilere rehberlik sunardı. Sunshine, eski rütbesinin ona bir mentor erişimi sağlamış olmasına ve bu ilişkinin, rütbesi düşürüldükten sonra da sürmesine minnettardı.

Adriel ona bir fincan uzattı, ardından kendisi de bir tane aldı. Kusursuz bir sakinlikle oturdu; yıldızlı gözleri pencereden dışarıdaki bahçelere sabitlenmişti. Birkaç dakika boyunca sessizce çaylarını yudumladılar.

Sunshine, o hazır olduğunda konuşmasını bekleyerek kendini sakin olmaya zorladı. Adriel gibi bir varlığın yanında sabırsızlık göstermek düşünülemezdi.

“Sana haberlerim var,” dedi sonunda.

Sunshine soru dolu bir bakışla gözlerini kırptı. Bir insan, Adriel'in fiziksel kusursuzluğu karşısında yarı kör olurdu ama bir melek onun yalnızca güzelliğini görmeyecek kadar bilgeydi. İkinci Küre'nin üçüncü rütbesi olan Kudretler'den biri olarak yalnızca iradesiyle kötülük güçlerini dizginleme yeteneğine sahipti.

Yine de dünya düzlemindeki hiçbir olaya asla müdahale etmezdi. Belki Kudretler dünyadan fazlasıyla kopuktu ve onu anlayamıyorlardı ya da belki Sunshine'dan çok daha fazlasını görüyor, neden karışmamaları gerektiğini biliyorlardı.

“Zamanın geldi, Sunshine.”

“Ne zaman, efendim?”

“Egemenler'e dilekçe sundum ve senin hazır olduğun konusunda hemfikir oldular.”

Sunshine'ın parmakları çay fincanının etrafında kenetlendi. Taşırmamak için bir yudum aldı.

İkinci Küre'nin en yüksek rütbesi olan Egemenler, altlarındaki tüm melekleri denetlerdi. Akıl ve güçleri kavranamayacak kadar

yüce, cinsiyetsiz varlıklardı. Onların üzerinde yalnızca Birinci Küre'nin melekleri vardı. Tahtlar, Keruvlar ve Serafimler. O kadar yüceydiler ki kimse tarafından görülmezlerdi.

“Bir kitap var,” dedi Adriel, fincanını bırakmak için öne eğilirken solgun saçları bir omzunun üzerinden kaydı. Tek bir teli bile yerinden oynamamıştı, sıvı ipek gibi akıyordu. “Daha doğrusu, bir *grimoire*¹. Şu ana dek bir cadının himayesindeydi.”

“Şu ana dek mi?”

“Bir iblis tarafından çalındı. Onu geri getirmeni istiyorum.”

Sunshine kaşlarını çatı. Bir meleğin bir cadının *grimoire*'unu bulmakla görevlendirilmesi, güçlü bir ülkenin liderine gazete dağıtma işi verilmesine denkti. Bu düpedüz saçmalıktı.

“Onu ... cadı için mi geri getireceğim, efendim?”

Adriel başını salladı.

“Kitap, muhafaza edilmek üzere Empyrean Kütüphanesi'ne getirilecek.”

O hâlde neden daha önce cadının elinde bırakılmıştı? Neden Adriel, ancak bir iblis kitabı ele geçirdiğinde onu önemsemişti? Sunshine bunu anlamıyordu ama sormak da istemiyordu. Adriel soruları yüzünden onu hiç azarlamamıştı; yine de onun derin sükûnetinde, soruları dile getirmeyi zorlaştıran bir şey vardı.

“Anlamıyorum, efendim,” diyebilirdi yalnızca.

Adriel gülümsedi.

“Meraklı ruhun, seni bekleyen sınavda sana hizmet edecek. Seninle ilgili hayranlık duyduğum bir özellik.”

“Teşekkür ederim?” Kafasındaki karmaşayı gizleyemedi.

Adriel'in gülümsemesi ise yalnızca genişledi. “Eminim soruların vardır.”

“Pek çok.”

“Yanıtlayabildiklerimi yanıtlayacağım ama önce söylemem gereken başka şeyler var.”

1. Bir kara büyü kitabıdır. Bir büyücü için gerekli tüm bilgilerin olduğu, ruh çağırmak ve büyü yapmak için gerekli olan her şeyi içerir. -ç.n.

Onun devam etmesini bekledi.

“Bu görev aynı zamanda son sınavın olacak. Başarılı olursan Üstünler arasındaki eski rütbene yeniden yükseleceksin.”

Sunshine irkilerek doğruldu, aceleyle hareket edince çay üstüne dökülmüştü. Daha fazla dökülmemesi için fincanını hızla bıraktı ve tüm dikkatini mentoruna verdi.

“Efendim?” Duyduklarına inanmakta zorlanıyordu.

“Egemenler bu kararı verdi,” dedi Adriel. “Sınavı geçersen, kefaletin tamamlanacak ve kaybettiklerin iade edilecek.”

Sunshine yutkundu, kelimeler boğazında düğümlendi. Minnettarlığı ve umudu onu sessizliğe mahkûm etmişti. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Bunu hak ediyorsun. Bana teşekkür etmene gerek yok.” Adriel başını hafifçe yana eğdi. “Ama unutma, önce sınavı tamamlamalısın. Yapılacak hâlâ iş var.”

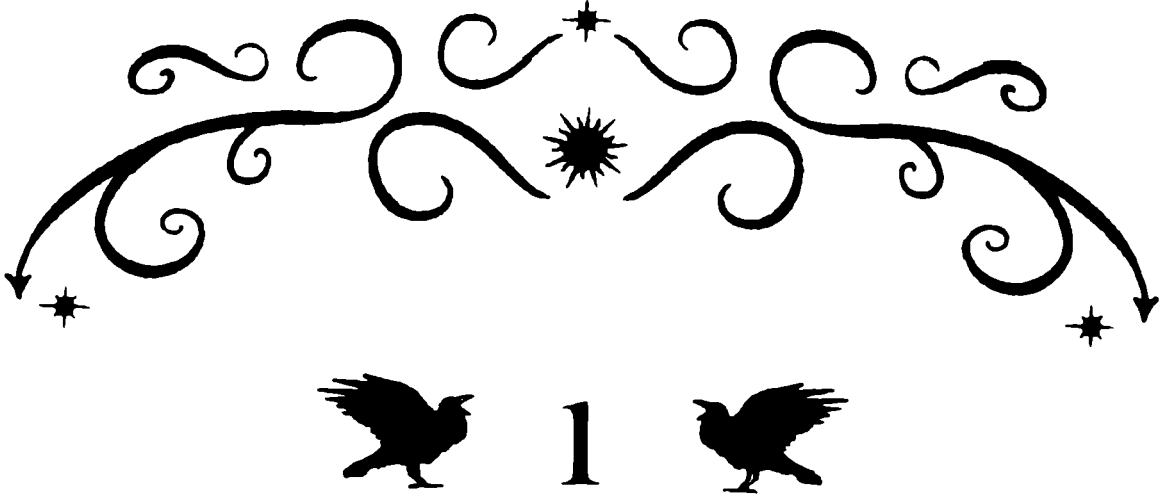
Evet ama yapması gereken tek şey bir iblisten kitap çalmaktı. Bu basitti.

Fazla basit, diye düşündü ani bir tedirginlikle. Eğer bu onun nihai sınavıysa gerçek zorluklarla karşılaşması kaçınılmazdı.

Her ne olursa olsun güçlü olacaktı. Adriel’e, ona duyduğu güvenin boşuna olmadığını kanıtlayacaktı ve yıllar önce yitirdiği saygıyı sonunda geri kazanacaktı. Hatalarını düzeltecekti. Geçmişini, acısını ve korkusunu sonsuza dek gömecekti.

Yeniden bütün olacaktı.

“Bana her şeyi anlatın,” dedi Sunshine. “Hazırım.”

PROBLEMİN PARÇASI

Tartışma için fazlasıyla erkendi.

Raum, mutfak bar taburesine çökmüş hâlde oturuyordu; başını bir eline dayamış, diğer eliyle bir *espresso* fincanım kavramıştı. Bu ikinci fincanıydı ama gözlerinin arkasındaki sızının geçmesi için birkaç tane daha içmesi gerekecekti.

“Raum az önce haklıydı,” diyordu kardeşi Asmodeus; bu sözler, Raum’un her ne söylediye ondan pişman olmasına neden olmuştu. Bunun hiçbir parçasına dâhil olmak istemiyordu. “Bu en güvenli hareket tarzı. Ulaşmamızın üzerinden neredeyse bir ay geçti ve kapımızda kimse belirmediğine göre onun bizim tarafımızda olduğunu varsayabiliriz.”

Asmodeus dolaba uzanıp bir fincan daha aldı. Nephilim sevgilisi Eva’yla birlikte bir alt katta yaşamasına rağmen Ash sabahları kahve için sık sık yukarı çıkardı.

Raum’un diğer kardeşi Belial her zamanki gibi barista görevindeydi çünkü kimsenin kendi eşyalarına dokunmasını istemezdi. Cehennemin eski kralı, mutfağını bir zamanlar yeraltı inini koruduğu gibi korurdu.

Buzdolabının yanında, dördüncü kardeşleri Meph –Bel’in canını sıkarcasına– tezgâhın üstüne oturmuştu; kolları, parlak mavi saçları ve dövmeleleri olan cadı sevgilisi Iris’in etrafındaydı.

Iris, Meph'in bacaklarının arasında duruyor, sırtı göğsüne yaslanıyordu; Meph ise kulağına bir şeyler fısıldıyor, Iris'in gülmesine ve kızarmasına neden oluyordu. En azından öpüşmüyorlardı. Konuşmak için çok erken olduğu gibi, buna tanık olmak için de kesinlikle çok erkendi.

Ekibin geri kalanına gelince: Iris'in ikizi Lily ve Lily'nin sevgilisi Mist –ihanet edip taraf değiştirmeden önce Cehennem Avcısı olan– Lily'nin dairesindeydi; Eva ise büyük ihtimalle hâlâ aşağıda uyuyordu. Hiçbir zaman erken kalkan biri olmamıştı, müzisyen olarak sürekli sahne alması da onu kalıcı bir gece kuşuna dönüştürmüştü.

Raum bunu anlayabiliyordu. Sabahlar abartılıydı.

Tuhaf ailelerinin en yeni üyesi, Iris'in Faust adını verdiği bir cehennem tazısı yavrusu, Raum'un ayaklarının dibinde oturmuş, başını dizlerine dayamış hâlde hevesle başının okşanmasını bekliyordu.

Raum onu birkaç kez okşadı. Faust biraz daha yaklaştı, daha fazlasını istiyordu.

“Yine başka bir kahrolası iyilik isteyecek,” diye homurdandı Belial, kullanılmış kahve telvesini boşaltmak için filtreyi gereğinden sert bir şekilde öğütücüye vurdu.

“Başka seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun,” dedi Ash. “Bu gece onunla buluşman gerekiyor. Yeniden düşünme noktasını çoktan geçtik.”

“Başka bir seçeneğimiz var: Kafasını koparmak.” Bel yeni bir *shot* hazırlarken öğütücü çalışmaya başladı.

Ash, gürültünün üzerinden duyulabilmek için sesini yükseltti. “Bunu defalarca konuştuk. Yani, on kere falan.”

Gerçekten de konuşmuşlardı ve hâlâ anlaşıyorlardı.

Cehennemden kaçmış, kitaptaki her kuralı çiğnemiş güçlü iblisler olarak bir numaralı öncelikleri, saklandıkları yerin kimse tarafından bilinmemesiydi. Raum, Murmur'un -Falcı olarak bilinen Cehennem Düklerinden biri ve her yönüyle güvenilir bir hain– yerlerini bildiğini ilk öğrendiğinde Bel'i bir görüşme talep etmeye ikna eden kişi olmuştu, böylece pazarlık yapabileceklerdi.

Murmur buna daha önce de açık olmuştu: Bel'den ucu açık bir iyilik karşılığında Mist'in, Lily'nin ve Iris'in cehennemden kurtulmalarına yardım etmişti. Elbette, hemen ardından onlara ihanet etmiş, izlerini dünyaya kadar sürmüş ve konumlarını en yüksek teklifi verene satmıştı. Ancak bu sefer sözleşmeyi yeterince net bir dille kaleme alırlarsa bunun bir daha yaşanmayacağından emin olabilirlerdi.

Oysa şimdi... Raum artık o kadar da emin değildi.

"Onu öldürmeye kalkışır da başaramazsan mahvoluruz," dedi Ash. Bel bir sonraki *espresso shot*'ını alırken Raum'un yanındaki tabureye kaydı. "İntikam için misilleme yapar."

Ash haklıydı, Murmur'un öldürülmesinin kolay olacağını düşünmek ancak bir aptallığın ürünü olabilirdi. Falcı, hizmetine bağlanmış ruhlardan oluşan ordusuyla tanınırdı. Bu ruhların, cehenneme varan her ruhun gönderildiği Dokuz Halka'da hapsolmaktan nasıl kurtulduğunu kimse bilmiyordu ama bunu nasıl yaptıysa, ona kayıtsız şartsız itaat ediyorlardı. Büyüyle güçlendirilmiş biçimsiz hayaletler, son derece zorlu düşmanlar hâline gelmişlerdi.

Diğer yandan... Murmur'u öldürebilecek biri varsa o da Bel'di.

Cehennemde Belial'ı alt edebilecek tek iblisin Lucifer olduğu söylenirdi ve bu bile pek çok kişi için tartışmalı bir konuydu. Lucifer'in hükmünden bıkmış, Yüce Kral'ı devirmek ve Belial'ı tahta oturtmak isteyen iblis grupları vardı.

Bel'in cehennemi yönetmeye dair hiçbir ilgisinin olmaması onlar için üzücü bir durumdu. Tek istediği, yiyecek dolu bir buzdolabı ve bir yemek kitabıyla mutfağında yalnız bırakılmaktı.

"İblisler hâlâ ilk doğan çocuğunu isteseydi her şey çok daha kolay olurdu," dedi Meph, hiç yardımcı olmayan bir şekilde. "Bir bebek çalar, ona verirdik. Sorun çözüldü."

Iris kahkaha atarken omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Bebek falan çalmıyoruz."

"Murmur iyi bir baba olabilir. Nereden bileceksin?"

"Evet, ben de Paskalya Tavşanı olabilirim."

Meph sırıttı. “Öyle mi? O zaman sevimli küçük kulakların nerede, bebeğim?”

Iris dilini çıkardığında Meph onun çenesini kavrayıp eğilerek öptü. Her zamanki gibi, bir kez başladıklarında durmadılar. Geri kalanların birbirlerine attığı karşılıklı tiksinti dolu bakışlar, kimsenin istemediği bir bağlanma deneyimiydi.

“Bu lanet bir rezalet,” diye tersledi Bel, taze *shot*’ı Ash’in önüne kaydırıp ve iri avucunu tezgâha vurdu. “Pazarlık gücümüz yok, Murmur’un istediğini vermekten başka çaremiz de yok. Bu bizi son derece zayıf gösteriyor.”

“Başka ne yapabiliriz? Montreal’de olduğumuzu biliyor ve bu, şu an cehennemdeki en değerli bilgi olabilir. Zaten bu bilgiyi Valför’a sattı, Val’i öldürdüğümüze göre şimdi başkasına satacak. Sessizlik için isteyeceği bedel yüksek olacak.”

Bu iyimser ilanla birlikte Ash kahvesinden bir yudum aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye itti. O kömür karası, kalça hizasına kadar uzanan yelesi gizli gururuydu; eski bir şehvet iblisi olarak her zaman biraz kibirli kalacaktı.

“Ya pazarlık edebileceğimiz bir şey bulursak?” dedi Raum aniden. Herkes ona baktı. Faust başını dizlerinden kaldırdı. Meph ile Iris bile bir anlığına öpüşmeyi bıraktı.

Raum konuşmaktan çekinmezdi ama gerçekten işe yarar bir şey söyleyene kadar sessiz kalmayı tercih ederdi. Meph zaten her olası sessizliği gürültüyle doldurmakta ustaydı, rekabete gerek yoktu.

“Onun istediği bir şeyi bulur ve ondan önce ele geçirirsek bu kez şartları bizim koymamız gerekir.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Bel. “Asmodeus’un az önce büyük bir yardımseverlikle belirttiği gibi, onu kazıklamaya çalıştığımızı düşünürse, o da bizi fena hâlde kazıklar.”

“Şehvetli,” dedi Meph.

“Kes sesini, Meph,” dedi hepsi aynı anda.

Elbette Iris hariç. O yalnızca kahkaha attı ve Meph’in bacağına sinir bozucu değil de sevimliymiş gibi okşadı. Zavallı cadı, çıkmaya

başladıklarından beri gerçekten aklını yitirmişti. Ancak sonra aniden gerilerek, “Kitap,” dedi Iris.

Kafası karışmış bir sessizlik çöktü.

“Suyin’in kitabı. *Gamigin’in Kitabı*. Murmur’un Valefor’a onu çaldırttığını hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Iris’in cadı meclisinin lideri olan Suyin, Iris’in iblislerle düşüp kalktığından hâlâ habersiz olsa da *grimoire* çalındığından beri yüksek alarmdaydı.

“Val’in Meph’in peşine düşebilmesi için Murmur’un ondan istediği bedeldi bu,” diye hatırlattı Iris. “O kitap her neyse, Murmur için önemli.”

“Gamigin’in kim olduğunu biliyordum,” dedi Ash, kahvesinden bir yudum alarak. “Ama kitap yazdığını hiç duymamıştım. İblisler edebi faaliyetleriyle pek tanınmaz.”

Raum kafasını *espresso* fincanına eğip homurdandı. Her dili konuşmak bir iblisin doğasının ayrılmaz bir parçasıydı. Okuma yazma öğrenmek onlar için herhangi bir çaba gerektirseydi cehennemin tamamının okuma yazma bilmez olacağından emindi.

“Yazmış olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Iris. “Belki sadece onun adını taşıyordur.”

“Bildiğim kadarıyla ölü,” dedi Bel. “Yani gidip ona soramazsın.”

“Hâlâ Murmur’un bunu neden istediğini anlamıyorum,” dedi Meph.

“Çalalım,” diye atıldı Raum.

Bir kez daha herkes ona baktı. Bu sefer bunun nedeni, sesindeki beklentiyi gizleyememiş olmasıydı.

Boğazını temizleyip az önceki tepkiyi vermemiş gibi davranmaya çalıştı ama Meph onu fazlasıyla iyi tanıyordu. Pis herif sırtmaya başladı. “Buna bayılırdın, değil mi? Resmen sertleşirdin.”

Raum ona sert bir bakış fırlattı.

Bağımlılığından konuşulmasından hoşlanmıyordu. Zaten bağımlılık bile değildi. Sadece derisinin altında yaşayan hafif bir ka-

şıntıydı; ara sıra ihtiyacı giderilmezse dayanılmaz bir yanmaya, sürenen bir azaba dönüşüyordu.

Dolabında, kapaklarını açmayı artık göze alamayacağı kadar büyük bir çalıntı eşya stoğu olmasının ne önemi vardı? Bu dürtüyü ne kadar sık beslerse beslesin, hiçbir zaman doymamasının ne önemi vardı?

Kendini kontrol edebiliyordu. *Edebilirdi.*

Bir zamanlar istemediği bölgeler yüzünden diğer iblislerle sürekli savaş hâlinde yaşamıştı; sırf onların inlerini yağmalayıp şeytani bir ejderha gibi hazine çalabilmek için. Cehennemin dört bir yanında gizli yerlere ganimet depoları saklamıştı ama artık o günleri geride bırakmıştı.

Kontrol ondaydı. Doymak bilmeyen ihtiyaç onu artık yönetmiyordu.

Yine de Murmur'un *grimoire*'unu çalma fikrinden hoşlandığını inkâr edemiyordu.

Ta ki Belial, "Hayır," diyene kadar.

"Neden olmasın?" Meph hemen Raum'un tarafına geçti. "Murmur'un bunu istediğini biliyoruz. Çalarsak, geri almak için bizimle pazarlık yapmaktan başka seçeneği kalmaz."

"Çok riskli."

"Onu dümdüz öldürmek değil mi?"

Bel'in çenesi gerildi. "Daha basit. Daha az komplikasyon. Ben işleri böyle yapmayı severim."

"İnatçısın," dedi Meph.

"Bu kadar büyük bir kelimeyi bildiğini fark etmemiştim bile," diye karşılık verdi Bel.

Ash, Raum'a baktı. "Bel haklı. Çok fazla şey ters gidebilir ve yine Murmur'un durumdan haberdar olup bize karşı dönmesi riskini alırız. Üstelik Bel'in *bu gece* onunla buluşması gerektiğini unutuyorsun. Bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir soygunu gerçekleştiremeyiz, ertelemeye kalkarsak da şüpheli görünür."

Raum hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. “Ama-”

“Kitabı çalmıyoruz.” Bel onu keskin bir bakışla süzdü. “Konu kapandı.”

Mesele böylece kapanmış oldu.

Belial bir tur daha *espresso* dağıttı ve Ash’in biraz daha ikna çabasından sonra, Murmur’a sessizliği karşılığında bir iyilik daha yapmayı –elbette iblis sözleşmelerine özgü, dikkatle seçilmiş bir sürü maddeyle birlikte– nihayet kabul etti.

Sonrasında, Meph ile Iris’in mide bulandırıcı hâlleri dışında, sessizliğe gömüldüler.

Raum dişlerini sıktı. Grubun en dengesiz üyesinin ipleri elinde tutmasına izin vermeleri ne kadar da ironikti. Bel, herkesi planlarına boyun eğmeye zorlayan bir baskı kurabiliyordu; bazen sırf öfke nöbeti geçirmesini engellemek için en aptalca şeylere bile razı oluyorlardı. Ash’in onu pazarlığa ikna etmiş olması mucizeydi.

Hep birlikte ince buz üzerinde yürüyorlardı. Cennet ve cehennem tarafından avlanan kaçaklar olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmış olmalarına şaşırsa da Raum bunun er ya da geç birinin hata yapmasıyla, işlerin gerçekten boktan bir hâl almasına yol açacağını düşünmeden edemiyordu. Murmur bir bilinmeyen-di ve onu susturan bir sözleşme olsa bile ne yapacağını kestirmek mümkün değildi.

“Eva bu cumartesi gece kulübünde sahne alıyor,” dedi Ash. “Hepinizin gelip onu desteklemesini bekliyorum.” Hepsini tehditkâr bakışlarla süzdü.

“Sen onunla çalmıyor musun?” diye sordu Iris.

Ash yüzünü buruşturdu. “Ben caz çalışıyorum. Bu kulüp müziği.”

“Böyle burnu havadaymış gibi takılıyor,” diye fısıldadı Meph herkesin duyacağı şekilde. “Ama aslında DJ kontrollerini çözemediği için.”

Ash ona öldürücü bir bakış attı.

“Iris ile Lily’nin doğum gününde nasıl rezil olduğun kulağıma geldi.”

“Dişlerini kırarım.”

“Uykunda saçını keserim.”

Iris dehşetle nefesini tuttu. Raum bile irkildi.

Ash gözlerini kıstı. “Kafamdaki tek bir saç teline bile dokunursan vücudundaki dövmeli derinin her santimini tereyağı bıçağıyla yüzerim, üstünde tek bir damla mürekkep kalmayana kadar.”

Meph’in vücudunun neredeyse tamamı -yüzünün yarısı bile- dövmelerle kaplıydı, bu da yüzülecek epeyce deri olduğu anlamına geliyordu. Oysa Meph, tam bir salak olduğu için tehditlerden heyecan duymuş gibi görünüyordu. “Öyle mi? O zaman ben de-”

“Kes. Şu. Lanet. Sesini.”

Herkesin bakışı Belial’a döndü, saniyeler içinde büyük bir öfke patlaması yaşayacak gibiydi. Tamamen durduk yere. Meph’in sinir bozucu olduğu doğru olsa da bu yeni bir şey değildi. Raum’un anlayabildiği kadarıyla Bel’in öfkesi kıskırtılmamıştı ve bu normal değildi.

Bel için bir öfke nöbeti yalnızca duygusal bir patlama demek değildi. Bir şeyler yanardı. İnsanlar çılgık atar, hatta ölebilirdi.

Bel’in yumrukları o kadar sıkılıydı ki damarları kollarından boynuna kadar kabarmıştı, gök mavisi gözlerinde cehennem ateşi bir uyarı gibi dans ediyordu. Ayrıca az önce olduğundan birkaç santim daha uzun görünüyordu, zaten insan suretinde iki metreyi aşan bir adam için bu onu epey büyük yapıyordu.

Faust yumuşakça inledi.

“Tamam, tamam, her şey yolunda.” Ash ellerini kaldırdı. “Sadece dostça takılma.”

Meph başını sallayıp zoraki bir gülümseme takındı ama Iris’i saran kolu daha da sıkılaştı. “Evet, hepimiz kankayız. Herkes herkesi seviyor. En iyi dostlar.”

Bel derin nefesler alırken, Raum boşalmış *espresso* fincanının dibine baktı. *Harika*. Şimdi Bel’i tetikleme riski olmadan bir kahve daha isteyemezdi ve baş ağrısı da zerre kadar geçmemişti.

Ash kapıya doğru süzüldü, belli ki kaçmak için doğru anın bu

olduğunu düşünüyordu. “Sonra gelirim, Murmur’la görüşmenin nasıl geçtiğini anlatırsın.”

“Benimle uğraşmaya kalkarsa,” diye homurdandı Bel tehditkâr bir sesle. “Buna pişman ederim.”

“Kimse seninle uğraşmayacak,” diye onu temin etti Meph.

“Tezgâhımdan siktir git.”

Meph akıllıca davranıp tezgâhtan indi ve Iris’le birlikte koridora doğru geri geri yürümeye başladı. Kaybolmadan önce Raum’a bir sırtıfış fırlattı.

Kapının yanındaki köşede Ash, Bel’e kaşlarını çatarak döndü. “Bu arada, bu buluşmayı ayarlamak için Murmur’la ilk başta nasıl iletişime geçtiğini hâlâ söylemedin.”

Kahve faslı sona ermişken Bel dolaplardan tencere ve tavalar çıkarmaya başladı, ortalığı bilinçli olarak gürültüye boğuyordu. “Yöntemlerim var.”

“Ne yöntemleri?”

Raum, Ash’e kaşını kaldırdı. Şimdi Bel’i sırları hakkında sıkıştırmak için pek de uygun bir zaman değildi.

“Bu konuda neden hep bu kadar ketum olduğunu anlamıyorum,” diye devam etti Ash. “Cehennemde senin için çalışan biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunun kim olduğunu bilmek çıkarımıza değil mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Sizi ilgilendirmez.”

“Aslında ilgilendirir çünkü güvenliğimizle ve dolayısıyla Eva’nın güvenliğiyle alakalı.”

“Ash,” diye mırıldandı Raum.

Ash ona baktı. “Bunu bilmeyi hak ediyoruz.”

“Şu an bilmek zorunda mıyız ama?” Bel’e anlamlı bir bakış fırlattı.

Ash derin bir nefes verdi. “Pekâlâ.” Bel’i işaret etti. “Ama bu konuyu kapatmıyoruz.”

Belial işaret eden parmağa baktı. “Bana doğrultmaya devam edersen koparırım.”

Ash gözlerini devirdi. “Sonra görüşürüz.” Kapı çarptığında Ash gitmişti.

Birkaç an boyunca sessizlik hüküm sürdü, ta ki Bel aniden Raum’u tehditkâr bir bakışla süzene kadar. “Ne?”

Hâlâ Raum’un ayaklarının dibinde oturan cehennem tazısı hafifçe inledi. Raum onu sakinleştirmek için kulaklarının arkasını kaşıdı. “Hiç.”

Bel ona sertçe baktı. Daha alt seviyeden bir iblis bu bakış altında erirdi ama Raum buna alışkındı. Sadece boş boş bakarak karşılık verdi.

Onun hakkında ne denirse densin, bir iblise göre son derece sakin tabiatlıydı. Sesini sohbet tonunun üzerine yükselttiğini hatırlamıyordu bile, öfkesini hiç kaybetmezdi.

Diğer yandan nadiren gülümser, bazen gülmenin nasıl bir şey olduğunu bile unuturdu.

Sadece... boştu. Bazen kişiliğinin dış katmanlarını sıyrıp zihnine bakacak olsaydı orada yalnızca kocaman bir boşluk bulacağını düşünürdü.

“Bir şey düşündüğünü biliyorum, söyle artık,” dedi Bel.

Bu yüzden Raum bazen aptalca şeyler yapardı. Yüksek sesleri, kalabalıkları, partileri severdi çünkü dikkatini içindeki o boşluk hissinden uzaklaştırırdı. Düşüncesiz ve fevrîydi çünkü o adrenalın patlaması ona kısa bir canlılık hissi verirdi. Bir şey çaldığında bir anlığına yaşadığını hisseder, sonra her şey yeniden hiçliğe dönerdi, geriye yalnızca daha fazlasını isteyen bir boşluk kalırdı.

Bazen de ayıyı biraz dürtmeyi severdi.

“Son zamanlarda çok gerginsin,” dedi Bel’e. Dünyanın en büyük hafif tabiriydi bu.

Bel’in kaşları, Raum’un bu cüreti karşısında alnına doğru tırmandı, bu da adildi. Raum az önce Ash’e Bel’i kıskırtmamasını söylemişti, şimdi aynısını kendisi yapıyordu. Yine: bazen aptalca şeyler yapardı.

“Eee?”

Raum başını yana eğdi. “En son ne zaman tam anlamıyla bir öfke patlaması yaşadın?”

Bel onu, insanlığın bildiği en korkunç bakışla süzdü ama Raum’un şaşkınlığına rağmen cevap verdi. “Birkaç ay önce.”

Raum’un kaşları kalktı. “Bu bir rekor olabilir.”

Sessizlik.

“Hiç salıvermeyi düşündün mü? Belki öfkeyi içinde tutmak yerine dışarı atmak daha iyidir.”

Bel’in elleri yumruk olduğunda Raum sonunda çizgiyi aştığını anladı. Ancak belki de doğru bir noktaya parmak basmıştı. Belki öfkeyi yenmenin anahtarı onunla savaşmak değil, onu boşaltmaktı.

Ancak bu da onu kontrol etmeyi gerektirirdi. Bel bunu hiçbir zaman başaramamıştı.

Belial hâlâ onu alevli bir ölüm bakışıyla süzerken Raum tabureden inip kapıya yöneldi. “Koşuya çıkıyorum.” Faust, mutfaktan yayılan öfkeyi hissedip onun peşinden fırladı.

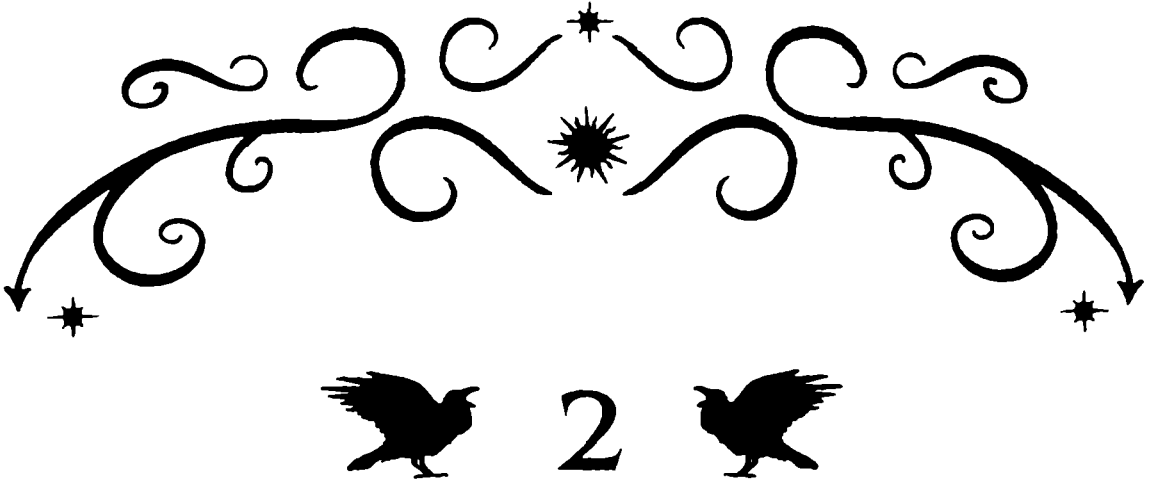
Koridora adım attıkları anda, bir tabak duvara çarpıp paramparça oldu, tam da az önce durduğu yerde.

Raum kapıyı hızla kapattı ve Faust’la birlikte asansöre doğru koştu. Kapılar kapanıp asansör inmeye başlayana kadar rahatlayamadılar.

Derin bir nefes verdi. “Yüce İsa.”

Espresso kotası reddedilmişti, Meph ile Iris’in öpüşmesini izlemek ve kardeşlerinin didişmesini dinlemek zorunda kalmıştı, üstelik bir tabak kafasına fırlatılmıştı. Hepsi sabah dokuzdan önce.

Bugün berbattı.

SİNSİ BİRİ

Raum ile Faust sokak boyunca yan yana yürüdüler, kimse Faust'a fazla yaklaşmak istemediği için yayalardan kolayca sıyrılıyorlardı.

Cehennem tazısı yavrusu hâlâ kamusal alanda dolaşmak için biçim değiştirmesine gerek kalmayacak kadar küçüktü ama yine de kızıl gözlü, iri siyah bir köpekti. Tam anlamıyla cehennemvari görünümüne ancak olgunlaştığında kavuşacaktı. Yine de sıradan bir insana onda ters gelen bir şey vardı ve çoğu insan içgüdüsel olarak temkinli davranıyordu.

Tazı teknik olarak Iris'in olsa da Raum son birkaç haftadır onunla daha fazla vakit geçiriyordu çünkü eğitiminde en çok kendisi başarı sağlıyordu. Faust hızla büyüyordu ve dünyada uyum sağlayabilmesi için disipline ihtiyacı vardı.

Ana caddeden sapıp kaldırımlarda insan sayısı azaldığında Raum tempolu koşuya geçti, Faust da yanında ona ayak uydurmaya başladı. Birlikte koştuklarında Faust'a asla tasma takmazdı. Kaçıp gitmeyeceğini biliyordu ve köpek sahibi kurallarını ya da insanları korkutmayı zerre umursamıyordu. İnsanlar umurunda değildi.

Raum'un bedeni ısınıp kanı kaynamaya başlayana kadar koster; havadaki keskin soğuk, ısınmış tenine artık batmı-

yordu. En sonunda Faust'un en sevdiği parka vardılar ve çamurlu, kahverengi çimlere adım attıklarında Raum yürüyüşe geçti.

Son bir haftada sıcaklıklar yükselmiş, kar nihayet erimeye başlamıştı. Gölgeliklerde ve ağaç diplerinde hâlâ buz parçaları direniyor olsa da hava erken baharın taze kokusuyla doluydu.

Faust her ağacı koklayıp işemek için koşuştururken, Raum nereye gittiğini umursamadan yürüdü. Başını geriye doğru eğip ağaçlardaki serçeleri izledi.

Serçeleri severdi. Küçük ve sevimliydi ama aynı zamanda serttiler. Yollarına çıkan daha zayıf kuşları pataklarlardı. Balkonunda kahvesini içerken sabahları duyduğu o cıvıltılar, en sevdiği sestti. Onlar olmasa, duyacağı tek şey trafik olurdu.

Bir de kafasının içindeki boşluk.

Kardeşlerinin her birinin sanki yeni bir amacı vardı. Peki ya onun? Faust'la sabah yürüyüşleri. Kardeşlerinin didişmesini izlemek. Meph ile Iris'in odalarının arasındaki duvardan gelen sevişme seslerini dinlemek zorunda kaldığında kulaklarını koparma isteğiyle savaşmak. Spor salonuna gidip kendini tükenene kadar çalıştırmak. İstemediği, anlamsız şeyleri sırf kaşıntıyı biraz olsun dindirmek için çalmak.

Cehennemden kaçışın yeni bir başlangıç olması gerekiyordu ve herkes için öyle olmuştu. Bir tek onun dışında. Daha kötüsü, artık dikkatini dağıtacak Meph bile yoktu. Meph tüm boş vaktini Iris'le geçiriyordu ve-

Havlama sesi onu düşüncelerinden çıkardı.

Saniyeler sonra, devasa kahverengi bir köpek yanından öyle bir hızla fırlayıp geçti ki bacağına rüzgârın esintisini hissetti. Köpek doğruca Faust'a yöneldi, Faust ise sanki yoktan var olmuş gibi görünen bir kadının elini kokluyordu.

"Faust!" diye bağırdı Raum, kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce köpeğini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Çok geç.

Kahverengi köpek Faust'a çarptı. Talihsizce onların yolunda

bulunan kadın, Faust arkadan ona çarpınca iki iri köpek bedeninin ağırlığını üstlendi.

Yere düştüğü anda Raum çoktan koşuyordu. Köpekler onu umursamıyor, vahşice boğuşuyorlardı. Hırlamaları ile diş şakırdatmaları, yüzünü korumak için kollarını kaldırmış kadının birkaç santim ilerisindeydi ve patileri yerde yatan bedenine basıp duruyordu.

Raum karmaşaya ulaştığında gücünü gizlemeyi aklından bile geçirmedi. İki köpeği birden kavrayıp fırlattı. Faust için endişelenmiyordu, diğer köpeğin de nefesinin kesilmesi belki onu sakinleştirirdi.

Hayvanlar ortadan çekilince Raum kadının yanına çömeldi. Kadın kollarını indirdi ve göz göze geldiler.

Ardından dünya yok oldu.

Onu, insanın nefesini kesen koyu renkli bir çift göz karşıladı. Kocaman gözlerdi. Neredeyse yüzüne fazla büyüktü. Teni açık kahverengiydi; pürüzsüz, siyah ve dümdüz saçları kalın bir örgü hâlinde toprağın üzerinde bükülmüş bir halat gibi uzanıyordu. Kavisli, koyu kaşlar yüz hatlarını tamamlıyordu. Burnu belirgindi, kemerinde bir çıkıntı, ucunda bir sivrilik vardı ve bu sivrilik gözlerinin alışılmadık büyüklüğünü dengeliyordu.

Kendisine bakıyordu, Raum da bakışına karşılık veriyordu. İki si de tek kelime etmiyordu.

Ta ki kadının çamurun içinde sırtüstü yattığını hatırlayana kadar.

Kendine gelerek elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın biraz sarsılmış görünüyordu ama onun dışında zarar görmemişti; bunu fark eder etmez Raum bedenine dair başka şeyleri de fark etmeye başladı.

Mesela kıvrımlarını. *Çok fazla kıvrım.* Üzerinde, gördüğü en seksi şey olan, vücudunu saran uyumlu bir spor kıyafeti vardı. Dolgun göğüsleri uzun kollu kısa bluzunu doldurmuştu, gösterişli kalçaları yüksek bel taytın kesimiyle vurgulanmıştı. İki si de açık pembeydi. Kahverengi teniyle birleşince, cehennem gibi yakıcıydı.

“İyi misin?”

Kadın sessizce başını salladı; hâlâ ona bakıyor, gözlerini kırpmıyordu.

Raum da ona bakmayı sürdürdü.

Meph gibi laf cambazı değildi ama bir kadını nasıl etkileyeceğini gayet iyi bilirdi. Yalnız şu an bilmiyordu. Kadının yaralanmadığından emin olmak istiyordu. Bir yandan da hayal ettiği kadar güzel bir kıcı olup olmadığını merak ediyordu.

O garip sessizlik uzadıkça, kafasındaki uğultunun arasından uzaktan gelen havlama ve hırıltı sesleri süzüldü.

Raum arkasını döndüğünde manzarayı gördü. Faust ile kahverengi köpek hâlâ boğuşuyordu ve Faust ortalığı kasıp kavuruyordu. Şaşırtıcı değildi. Yavru da olsa bir cehennem tazısıydı, her doğaüstü varlık gibi ekstra güce sahipti.

Raum parmaklarını dudaklarının arasına götürerek keskin bir ısıklık çaldı. Ses kargaşayı yarıp geçti ve Raum’un onu eğittiği gibi, Faust olduğu yerde dondu. Diğer köpeğin boğazına kenetlenmiş çenesini açtı, sonra her şey yolundaymış gibi tırıs la geri döndü.

Ancak yine de başka insanların evcil hayvanlarına saldırmak için önüne çıkan çaresiz kadınları deviren dev kahverengi köpek meselesi vardı. Raum Faust’a baktı, ayaklarının dibindeki yeri işaret ederek, “Orada kal,” dedi.

Faust kıcını toprağa dikti.

Raum da diğer köpeğe doğru koştu; hayvan çoktan ayağa kalkmış, sanki saldıracak başka birini arıyormuş gibi iri kafasını savuruyordu. Raum yeniden ısıklık çalıp hayvanın dikkatini kendine çekti. Köpek hırlamaya başladı, Raum da ona karşılık verdi. Bir düello gibi birbirlerine yaklaştılar.

Raum onu bakışlarıyla bastırdı.

Köpek gözlerini kaçırdı.

Genel olarak hayvanlar iblislerden nefret ederdi. İçgüdüleri, karşılarında *başka bir şey* olduğunu söyler, onları korkuturdu. Kedi-

ler vahşileşir, köpekler ya siner ya da saldırıya geçer, diğer hayvanlar ise bulundukları yerden kaçır giderdi.

Ancak Raum'la durum farklıydı. Hayvanlar onu her zaman se-verdi, o da onları severdi. Nedenini bilmiyordu.

Bakmayı sürdürürken köpek arka ayaklarının üzerine çöktü, başım indirdi. Biraz daha baktığında köpek ön ayaklarının üzerine kayıp yere yattı. Yine de Raum bekledi. Köpek yan dönüp usulca inledi.

En sonunda Raum başının yanına çömelerek boynunu okşadı. "Aferin."

Köpeğin kuyruğu yere vurdu.

Raum, boynundaki tasma ve kayışı tam da o sırada fark etti. Açık tenli, dağınık topuzlu saçları olan bir kadın patıkaya fırtına gibi daldı. Ellerini sallaya sallaya bağıırıyor, açıkça telaşlanmış görünüyordu.

Raum içinden gözlerini devirdi. *Şimdi ne olacak?*

"Çok özür dilerim!" Kadın o kadar perişandı ki, Raum onun sağlığından endişelendi. "Ne kadar kontrolden çıktığını biliyorum ve onu normalde asla halka açık bir parka getirmezdin! Sadece minibüse bindiriyordun, bir anda fırlayıp kaçtı."

Raum hiçbir şey söylemedi. Hâlâ köpeğin boynunu okşuyor, kadının neden ondan özür dilediğini merak ediyordu. Sonuçta yere serilen o değildi. Madem öyle...

Arkasını dönüp pembe kıyafetli kadını Faust'un yanında bıraktığı yere baktı. Faust hâlâ usulca oturuyordu.

Ancak kadın gitmişti.

Mantıksız bir hayal kırıklığı dalgasını bastırmaya çalıştı. Köpek kavgasında yere yapıştırıldıktan sonra takılıp kalacak değildi ya? Zaten kalsa ne olacaktı ki? Onun kalmasını neden umursasındı?

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu yeni gelen kadın. "Böyle bir şey hiç görmedim."

Raum omuz silkti. Hayvanların ona neden böyle tepki verdiğini bilmiyordu ve geçmişindeki o kara deliği rastgele bir insana aç-

cak değildi. Zaten kendisi bile bunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

“Şuradaki köpek senin mi?” diye sordu kadın. “Öylece uslu uslu oturan?”

Raum Faust’a göz ucuyla baktı ve başını salladı.

“İnanılmaz.” Kadın gözlüğünü burnunun üzerine itip hesaplayan bir bakışla Raum’u süzdü. “Hayvanlarla mı çalışıyorsun? Köpek eğitmeni misin? Yoksa vahşi yaşam kurtarmayla falan mı uğraşıyorsun? Ya da-”

“Hayır.”

“O zaman işin ne?”

Raum tereddüt etti. Aranan bir kaçak iblisim, demeyi düşündü ama onun yerine, “İşsizim,” dedi. İkisi de doğrudu.

“Ben Caroline,” dedi kadın elini uzatarak. “Ama herkes bana Caro der.” Elli ya da altmışlarında görünüyordu. Gözlerindeki keskinlik yüzüne kendine özgü bir ifade veriyor olsa da lekeli kotlarından ve dağınık saçlarından, dış görünüşüne pek önem vermediği belliydi.

Raum ayağa kalktı, yeni edindiği köpek arkadaşı hâlâ ayaklarının dibindeydi. Caro’nun uzattığı eli sıktı ama adını söylemedi. Muhtemelen umurunda değildi. İnsan etkileşimlerinin yüzde doksanı, insanların kendilerinden bahsetmek için bahane aramasından ibaretti. En sonunda da karşısındakinin söylediği hiçbir şeyi hatırlamadan yollarına giderlerdi çünkü yalnızca kendi dertleriyle ilgilendirlerdi.

Ancak Caro, “Adın ne?” diyerek onu şaşırttı. Üstelik *hâlâ* elini tutuyordu.

“Raum.”

“Tanıştığıma memnun oldum, Raum.” Caro nihayet elini bıraktı ve başını yana eğerek onu süzdü. Raum’un başkalarına sık sık yaptığı gibi. Bu, onu biraz huzursuz etti. “Bir iş ister misin?”

Raum gözlerini kırptı. Duymayı beklediği şey bu değildi.

“Bir hayvan barınağında çalışıyorum,” dedi Caro, onu bir kez daha şaşırtarak. “Şu minik de benim köpeklerimden biri.”

Minik mi? Yüce İsa.

“Veterinerden dönüyorduk ve sakinleştirici verilmişti, tasma üzerindeyken sorun çıkarmayacağını sandım. Ancak beni hazırlıksız yakaladı ve ben daha minibüse bindiremeden tasmayı elimden çekip aldı. Kesinlikle korkunç bir şey yapacak sandım. Ömrümden on yıl götürdü.” Kadın başını salladı. “Buraya koşup da onu uysal bir şekilde yan yatmış hâlde görünce yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene.”

Raum hayvana baktı. “Sadece korkmuş.”

Caro, bundan memnun olmuş gibi başını salladı. “Ee, iş ister misin? Vahşileşmiş olanlarla çalışman için sana para öderim. Eğer başkaları için de burada Minik’le yaptığının yarısını yapabilirsen seni mucize yaratan biri sayarım.”

Raum ensesini ovuşturdu. “Paraya ihtiyacım yok.” Kardeşleriyle birlikte cehennemden kaçmadan önce büyük bir servet biriktirmişler, bunu da Kan Pazarı’nda dünya parasına çevirmişlerdi. Bir gün biterse, yeraltı dünyasının dört bir yanına saklanmış ganimetleri hâlâ duruyor olacaktı.

“Yazık. Bu iş gönüllülere göre fazla zor.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bilmem gerekmiyor. Hepimizin bir geçmişi var ve bir hayvana şefkat gösteren her adam, benim gözümde iyi bir adamdır. Eğer... radarı girmeden yaşıyorsan elden nakit öderim. Köpeklerime yardım ettiğin sürece, nereden geldiğin umurumda değil.”

Bir hayvan barınağında iş alamazdı. İnsanlarla bu kadar iç içe olmak fazlasıyla riskliydi. Bir daha asla görmeyeceği yüz­süz kalabalıklarla parti yapıp sarhoş olmak başka bir şeydi, ne olduğunu bilmeyen insanlarla düzenli olarak etkileşime girmek ise bambaşka bir şeydi. Üstelik Murmur’la ilgili onca şey yaşanırken ihtiyaçları olmayan ek bir riskti bu.

Bu yüzden, “Tamam,” dediğinde kendisi bile şaşırdı.

Caro’nun yüzü aydınlandı. “Yapacak mısın?”

“Elbette.” Ben bir salağım.

“Ne zaman başlayabilirsin? Yarın? Sabah sekizde?”

İrkildi. *Bu kadar erken mi?* Ancak yine de, “Elbette,” dedi Raum.

Kadın sanki Raum ona bir milyon dolar vermiş gibi görünüyordu. “Telefonunu ver. Numaramı ve barınağın adresini kaydedeyim. Aracın var mı? Gerekirse seni alabilirim.”

“Tamam.” Bir aracı yoktu, Eva da bir iblisin arabasını kullanmasına bir daha asla izin vermeyeceğine yemin etmişti, görünüşe göre çok pervasız sürücülerdi. Toplu taşımadan ise kaçınıyordu; dar bir alanda bu kadar insan, kaşıntıyı dayanılmaz kılıyordu. Herkesin çantaları, derin cepleri vardı. Metroyu, yeni bir cüzdan ve telefon koleksiyonu edinmeden tamamladığı henüz olmamıştı.

Caro’yla birbirlerine numaralarını verdiler, istemediği bir ücret üzerine konuştular. Ardından Raum, Minik’i minibüse kadar götürmesine yardım etti. Görünüşe bakılırsa bugün azizliğe soyunmuştu.

Minik tasma konusunda berbattı, her sese atlıyor, çekiştiriyordu ama bir iblisi alt edemezdi. Raum onu rahatça kontrol ediyordu. Minibüse ulaşıp Minik’i arka taraftaki kafesine yerleştirdiklerinde Caro ona saklanmayan bir hayranlıkla bakıyordu.

“Bir yeteneğin var,” dedi Caro, sanki Raum suyu şaraba çeviren İsa’yymış gibi.

Raum yüzünü buruşturdu.

“Ciddiyim. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Yarın sabah görüşürüz.”

Minibüs kaldırımından hızla ayrılıp siyah bir egzoz bulutuyla so-kağı arşınlarken Raum kaldırımında onu bekleyen Faust’a baktı.

“Sanırım artık bir işim var,” dedi tazıya.

Faust’un kaşını kaldırdığına yemin edebilirdi.

Raum gözlerini kıstı. “Birine söylersen seni öldürürüm.”

Faust ağzını kapattı. Tek kelime etmeyeceğim, diyor gibiydi.

“Aferin. Hadi eve gidelim.”

Aptalca bir şekilde, Raum parka son bir kez daha bakarak pembe giysili kadını aradı. Elbette ondan eser yoktu.

Kendine gözlerini devirdi ve sonra koşuya geçti, Faust da yanındaydı.

Sunshine, kiraladığı süitte yeniden vücut bulduğunda hâlâ nefes nefeseydi. Hiç vakit kaybetmeden duvardaki uzun aynanın karşısına geçerek görünümünü inceledi. Saç örgüsüne çubuklar ve yapraklar takılmıştı. Arkasını döndüğünde sırtının çamur içinde olduğunu gördü. O düşüşte nefesi kesilmişti ve hâli de bunu açıkça belli ediyordu.

Ne felaketli ama. Devasa bir başarısızlıktı.

Her şeyi incelikle planlamıştı ama hepsi gözlerinin önünde, feci biçimde patlayıp dağılmıştı. Bir köpek kavgasının ortasında kalmak, planın hiçbir aşamasında, hiçbir ihtimal dâhilinde yoktu. En kötüsü de iblis sonunda ona yaklaştığında...

Şey, ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Onun parlak, altın rengi gözlerine bakmış ve düşünce zincirini tamamen kaybetmişti. Bütünüyle. Orada ne yaptığını bile unutmuştu.

Bu hiç mantıklı değildi. Montreal'de neredeyse bir aydır iblisleri izliyordu. Onların nasıl görüldüğünü zaten biliyordu. Onlar hakkında her şeyi biliyordu, telefon numaralarına kadar. Raum'la sonunda yüz yüze geldiğinde hiçbir sürpriz olmaması gerekiyordu.

Gözetlemelerinden onun atletik biri olduğunu öğrenmişti, bu yüzden spor yapıyormuş izlenimi verecek şekilde giyinmişti. Çoğu erkek gibi onun da kolayca istismar edilebilecek kritik bir zaafı olduğunu biliyordu: sağlıklı bir cinsel dürtü. Utangaç bir gülümsemeyle, belki biraz eğilip dekoltesini gösterecek bir hareketle onu tuzağına çekebileceğinden emindi.

Ancak o an geldiğinde zihni bomboş kalmıştı.

O sadece... fazlasıyla yoğundu. Koyu teni bronz alt tonlarla zengindi, ağzı duyusal biçimde dolgundu, gözleri ise... O altın rengi o kadar başka bir dünyaya aitti ki neredeyse parlıyordu.

Saçmalık. O bir melekti ve çiftleşme dürtüsüyle lanetlenmiş değildi. Aksi hâlde, arkadaşı Daniel gibi cennetten düşüp bir Grigori olurdu. Üstelik Raum'un nasıl görüldüğünü zaten biliyordu, bu yüzden bu kadar tuhaf tepki vermesi için hiçbir neden yoktu.

Onu diğerlerinden daha yakından izlemişti. Gözlemlerine göre her zaman sakindi, çoğu zaman sessizdi. Sesini yükselttiğini hiç duymamıştı, gülümsediğini de görmemişti. Oysa en yakın yoldaşı Meph neredeyse hiç durmadan sırtıyordu.

Ayrıca mesafeliydi. Birlikte grup hâlindeyken bile her zaman biraz ayrı dururdu ve bu, bu durum için onun ihtiyaçlarına uygundu. Sır tutabilen, duygularım gizleyen birine ihtiyacı vardı.

Onu hedef olarak seçmesinin nedeni buydu.

Bir kez hata yaptın ama bir daha yapmayacaksın, dedi kendine, aynadaki perişan yansımasına bakarken. Hatalar yapmakta bir sakınca yoktur, yeter ki onları tekrarlamayalım.

Bu planla birlikte keşfedilmemiş bir alandaydı. Bir sürçme neredeyse kaçınılmazdı ve tekrar etmediği sürece mazur görülebilirdi.

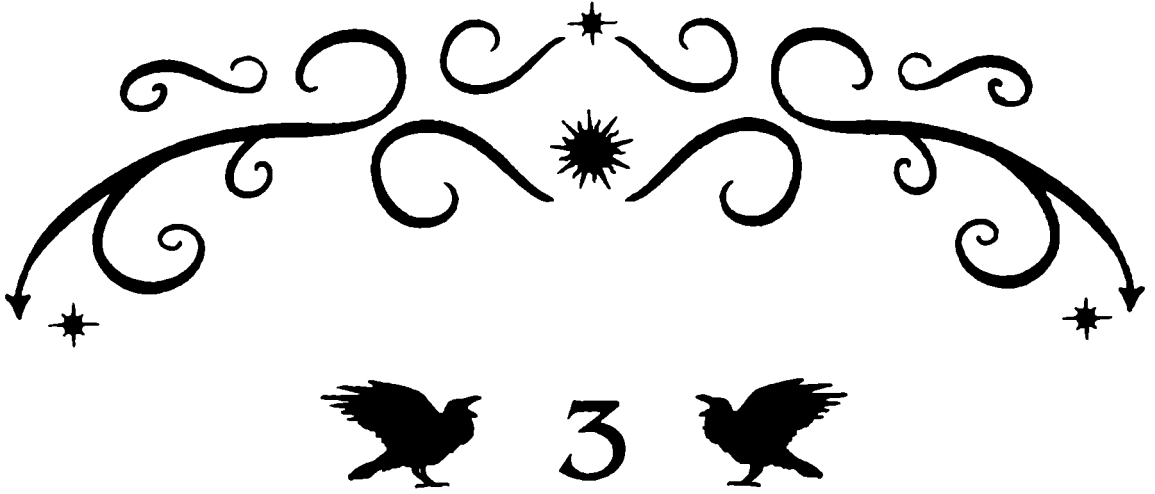
Suçluluk üzerine çöktü. Bu görevi tamamlamak için dönüşmek zorunda kalacağı şeyin -bir yalancı, bir hilekâr, bir hain- bilgisi, ilk kez olmadığı üzere, midesini bulandıracak kadar onu rahatsız etti ama bu hissi kenara itti.

Her şey başarısına bağlıydı. Buna *ihtiyacı* vardı. Yeniden yükselmeyi ve geçmişin kefareti nihayet ödeyebilmeyi hak ediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Sadece tuzağını biraz değiştirmesi gerekiyordu.

Raum'un dairesinin güvenliğini terk ettiği bir sonraki seferde, ona dokunamadığı mühürlerin ardında, Sunshine orada olacak, bekleyecek ve izleyecekti. Zamanı geldiğinde onu kendine çekerek ağına düşürecekti.

Bu kez ondan kaçamayacaktı.

SAKLAMBAÇ

Ertesi sabah saat sekizde, Caro'nun paslı minibüsü Raum'un apartmanının önündeki kaldırıma yanaştı. Caro sürücü koltuğundan ona el sallıyordu. Raum aklından şüphe ederek minibüse bindi ve daha yerine bile oturmadan Caro gaza kökledi.

“Günaydın! Kahveni içtin mi?”

“Yeterince değil.”

Minibüs bir köşeyi dönerken süspansiyon kırılacakmış gibi gıcırdağında Caro kahkaha attı. Bir kafede durup ona kahve alması için yirmilik uzattı. Raum geri döndüğünde Caro sanki bir ralli yarışındaymış gibi yine gaza bastı.

Radyo melodilerinden birini mırıldanarak sürerken Raum rahatsızlığını bastıramadı. Bütün bu durum fazlasıyla... insaniydi. Onları manipüle etmiyor, soymuyor ya da onlarla parti yapıp yatmıyorsa insanlarla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu.

Sonuncusu da utandırıcı derecede uzun zamandır olmamıştı, Meph'le birlikte dışarı çıkmayı bıraktığından beri. Kardeşi alaycı mavi saçlı cadısına âşık olmadan önce, Raum ile Meph suç ortağıydılar; her gece parti yapar, bazen aynı anda iki ya da daha fazla kadınla takılırlardı.

Cehennemden kaçtıktan sonra Montreal'e ilk gel-

dikleri zamanı hatırladı. Parti yapmaya çıktıklarında bunun yeni hayatları olacağını sanmışlardı, sorumluluktan tamamen azade bir özgürlük.

Sonra Ash, Eva'ya âşık olmuş ve lanetini kırmıştı; Mist çıkmış, Lily'yle birlik olmuştu; ardından Meph sanata bulaşıp Iris'i bulmuştu -muhtemelen bu noktada cehennem donmuştu- ve Belial... Onun nesi vardı, kim bilir.

Bel altı aylık bir bekâret yemini etmiş, buna gerçekten uymuş, ardından her an patlamaya hazır, öfke dolu bir münzeviye dönüşmüştü.

Şimdi de Raum'un bir işi vardı. Bir insan için çalışıyordu. Bir hayvan barınağında.

Ne hâle gelmişlerdi? Belki de cehennemde kalmalıydılar.

“Minik'le biraz daha çalışmanı umuyordum,” dedi Caro barınağın önüne geldiklerinde. “Kulübede kalmak için fazla hassas ama bu kadar kontrolden çıkmışken onu geçici bir eve de veremem.”

İkisi de minibüsten inip boş bardaklarını içeri girerken geri dönüşüm kutusuna attılar. Dışarıdaki tabelada “*Ange Gardien: Refuge pour Animaux*” yazıyordu. Bina sade, gri bir yapıydı; ön kapıda bir engelli rampası, ilan panosunda sahiplendirilecek hayvanların fotoğrafları ve bağış etkinliklerinin afişleri vardı. İçeri girdiklerinde başlarının üzerinde küçük çanlar şingirdadı.

“Chloé, bu Raum,” dedi Caro, başı evraklara gömülü olan resepsiyondaki kıza. “Köpeklerle çalışacak.”

Chloé başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Raum selam vermek için başını salladığında kızın ağzı açık kaldı.

“Hadi,” dedi Caro. “Sana etrafı gezdireyim.”

Donup kalmış sekreteri arkalarında bırakarak odanın arkasındaki bir geçitten geçtiler. Diğer tarafta boğuk havlamaların geldiği, köpek kulübelerine açılan ağır ve penceresiz bir kapı vardı. Sol tarafta kısa, linolyum döşeli bir koridor uzanıyordu. Caro, sonunu işaret etti. “Kediler sağdaki ilk kapıdan, kuşlar ve diğer hayvanlar ikinciden giriyor. Ofisim en sonda. Küçük bir barınağız ama alabildiğimiz kadar hayvan alıyoruz.”

Önlerindeki kapıyı itti. Kulakları insanlarla kıyaslandığında çok daha hassas olan Raum, tam güçteki havlamalar kulaklarına hücum edince irkildi. Yüz ifadesini görünce Caro güldü.

“Alışırısın,” dedi Caro. “Hadi, sana her yeri göstereyim, sonra Minik’i dışarı çıkarırız.”

Kafeslerde havlayan köpeklerin sıraları arasından geçtiler. Caro her birinin üzerindeki küçük tabelaları işaret ederek adlarını, ırklarını, yaşlarını ve mizaçlarını anlattı. Yürürken Raum o tuhaf yeteneğine dokundu. İçgüdüsel bir histi bu. Köpeklerin ne hissettiğini biliyor, korktuklarında onları yatıştırabiliyordu.

Bugüne kadar bunun nedenini ya da nasılını bilmiyordu.

Dört buçuk asır önce -tam da Meph’le tanıştığı gün- Raum uyanmış ve son üç yüz yıla ait tüm anılarının zihninden silindiğini fark etmişti. Geriye yalnızca, korkunç bir suçun cezası olarak bunu bir meleğin yaptığına dair belirsiz bir bilgi kalmıştı...

Artık işlediğini hatırlamadığı bir suç.

O gün aynı zamanda hayvanlarla iletişim kurabilme gibi yeni bir yeteneğe sahip olduğunu da keşfetmişti. Anılarını yitirdiği için bunu ne zaman ya da nasıl kazandığını bilmiyordu.

Kayıp yıllardan önceki iblis, şimdiki iblisten tamamen farklıydı. Tipik bir cehennem yaratığıydı: şiddet yanlısı, açgözlü, hırsızlığa saplantılı (bu alışkanlık yeni değildi), dürtülerini kontrol edemeyen ve değişmeye dair hiçbir arzusu olmayan biri. Ancak anılarını kaybettikten sonra uyandığında, olduğu her şeyden nefret etmişti.

Ardından yıllarca karanlık bir umutsuzluk onu esir almıştı. Bugün hâlâ yakasını bırakmayan o uyuşukluğun başlangıcı buydu. Hayatta kalmasını sağlayan tek şey Meph’in varlığı, sonrasında da Ash ve Bel olmuştu.

Bir de hayvanlara karşı tuhaf yakınlığı.

Şimdi, her köpeğin yanından geçerken onlara ulaşıyor, güvende olduklarını hissettiriyordu. Köpekler birer birer sakinleşip sessizliğe büründüler. Onların huzuru diğerlerini de etkiledi ve ikinci sıranın sonuna vardıklarında tüm oda sessizdi.

Caro yavaşça döndü, gözleri kocaman açılmıştı. “Nasıl- Bunu sen mi yaptın?” Yine o “İsa mısın sen?” bakışı.

Raum omuz silkti, konuyu geçiştirmeyi umuyordu.

Paranormal dünya, kabul edilmiş gerçekliğin sınırları dışında kalan şeylerin üzerine çöken doğal bir gözbağıyla insanlıktan gizlenirdi. Ancak bazı insanlar Görü yetisiyle doğardı - bunlar gözbağını aşabilenlerdi- ve tekrarlanan maruziyetle herhangi bir insan da zamanla bunu geliştirebilirdi.

Rastgele insanlara doğaüstü yetenekler sergilemek, Raum’un yapabileceği en aptalca şeylerden biriydi. Akıllı olsa, şimdi ortadan kaybolur ve bir daha geri gelmezdi.

Ancak akıllı olmadığını zaten kanıtlamıştı. Caro “Köpek İsa” için bir sosyal medya hesabı açmaya kalkmadığı sürece kalacağını düşündü.

Caro öksürerek başını salladı. “O hâlde devam edelim.”

Son kulübe sırasına geçtiler. En uçtaki kafeste tanıdık kahve-rengi köpek yatıyordu, başı patilerinin arasındaydı. Raum’u görünce kuyruğu yere vurmaya başladı.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Caro, Raum’a bakarak. Kafesi açıp cebinden bir tasma çıkardı. “Hadi onu dışarı çıkaralım. Sana arkadaki koşu alanını da göstereyim. Yarın sana kendi anahtarlarını veririm, bana ihtiyacın kalmaz.”

Caro kapıyı açınca Minik zıpladı, kuyruğu deli gibi sallanıyordu. O kadar iriydi ki ön patileri Caro’nun omuzlarına dayandığında onu neredeyse devirecekti.

“İn,” dedi Raum.

Minik hemen inerek Caro tasmayı takarken itaatkâr bir şekilde durdu. Caro şimdi ona biraz korkuyla bakıyordu ama bir şey söylemedi. Arka köşedeki çıkıştan dışarı çıktılar. Dışarıda yüksek çitlerle çevrili, çamurlu çimlerle kaplı birkaç küçük alan vardı.

“Pek bir şey değil,” dedi Caro. “Ama sahip olduğumuz alan bu. Havlama yüzünden komşulardan zaten şikâyet alıyoruz. Çoğu kö-

peği gönüllüler gezdirir ama Minik gibi eğitimsiz olanlar kulübele-
rinde çok vakit geçirmek zorunda kalıyor.”

“Onu ben gezdirebilirim.”

“Sana inanıyorum.”

Raum, beşe on metrelik bir çamur parçasında özgürlüğe atlama-
ya çalışan aşırı heyecanlı hayvana baktı. “Şimdi götürebilir miyim?”

“Tabii.” Caro anahtarlığından bir anahtar seti çıkarıp ona verdi.
“Döndüğünde kafesine koy, sonra geri kalanını gezeriz.”

Raum, köpeği arka sokaktan çıkarıp caddeye götürdü. Bir yanı
Caro’nun gerçekten bunun için ona para ödediğine, diğer yanı ise
bu işi alacak kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

Minik’le yaklaşık bir saat dolaşarak ona enerjisini atması için
fırsat verdi. Bu kadar kontrolden çıkmasının yarı sebebi, bunu bo-
şaltacak bir alanı olmamasıydı.

Barınağın bulunduğu sokağa geri dönerlerken Raum yüzünü
güneşe çevirdi ve gerçekten keyif aldığını fark etti. Hayvanların sa-
deliğini seviyordu, onlara yardım etmenin verdiği amaç hissini de.

İnsanlar karmaşıktı. Hayvanlar ise anlaşılırdı.

Bakışlarını tekrar indirdiğinde ... onu izleyen bir kadın gördü.

Herhangi bir kadın değildi. *Oydu.*

Barınakla yanındaki bina arasındaki dar ara sokakta, tuğlanın
arkasından bakıyordu. Göz göze geldiklerinde fark edildiğini bekle-
miyormuş gibi gözleri büyüdü.

Raum bir adımı kaçırdığında kadın geriye sıçradı ama tuğlanın
arkasına saklanacak kadar değildi.

“Hey,” diye seslendi Raum kendini durduramadan ama sesini
onun duyacağı kadar yükseltmediğini fark etti.

Onunla konuşmayı neden bu kadar istediğini bilmiyordu ama
istiyordu. O kadar ki adımlarını hızlandırdı. Koşmamak için kendini
zor tuttu. Eğer şimdi yakalayamazsa yine kaybolacağını hissetmişti.

Haklıydı. Kadın ürkmüş bir tavşan gibi sıçradı, ardından tuğla-
nın arkasına kaçtı.

Raum kendini tutamayıp koşmaya başladı. Minik, bunun dünyadaki en harika şey olduğunu düşünürcesine kuyruğunu sallıyordu.

Ara sokağa vardıklarında sokak boştu.

Raum durdu, kaşları çatıldı. Etrafına bakındı fakat hiçbir şey yoktu. Nereye gitmişti?

İlerledikçe, yan binanın kenarındaki yangın çıkışı kapısı gözüne çarptı. Oradan geçmiş olmalıydı. Bir tür tıp ofisiydi, öndeki tabeladan görmüştü.

Belki orada çalışıyordu. Belki öğle arasındaydı ve onu görmüş, yollarının yeniden kesişmesine en az onun kadar şaşırmıştı.

Raum da ona bağırıp deli gibi peşinden koşmuştu. Bir sapık gibi.

İnledi. Neden yapmıştı bunu? Evet, bir süredir biriyle yatmamıştı ama *o kadar da* çaresiz değildi. O sadece başka bir insan kadındı -son derece çekici biriydi ama yine de insandı- ve bu kadar yükselmesine gerek yoktu.

Minik ona bakıp duruyordu, sanki o da anlamamıştı.

“Benimle uğraşma,” diye mırıldandı Raum köpeğe. “Zaten biliyorum.”

Raum o akşam eve döndüğünde herkes dışarıdaydı. Iris Faust’u da yanında götürdüğünden, kapıyı açtığında onu karşılamak için üstüne atlayan heyecanlı bir cehennem tazısı yoktu.

Ancak mutfağın boş olmasını da beklemiyordu.

“Bel?” diye seslendi şaşkınlıkla. Belial bu aralar evi pek terk etmezdi. Alışveriş işini bile genellikle başkalarının sırtına yıkmayı başarırdı.

“Buradayım.”

Raum’u şaşırtarak, cevap olarak çıkan homurtu salondan

gelmişti. Montunu bir kenara bırakıp odayı geçti ve iki metre on santimlik kardeşinin kanepeye yayılmış hâlini görünce gözlerine inanamadı.

Kanepeye sığmıyordu bile. Omuzları fazla geniş olduğu için yan yatmıştı; kollarından biri yere sarkıyor, dizlerinden aşağısı da kanepenin ucundan dışarı taşıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Bel döndü, neredeyse kanepeden düşüyordu, sonra homurdanarak doğruldu. “Şekerleme yapıyorum.”

Raum ona baktı. “Şekerleme.”

“Evet.”

“Hayatında ne zaman şekerleme yaptın?”

“Hiç. Denemek istedim.”

“Nasıl geçti?”

“Berbat. Bu küçücük kanepeyi hangi herif seçti?”

Belial seçmişti ama Raum bunu hatırlatacak değildi. “Niye yatağında uyumuyorsun?”

Bel minderlerin arasına gömülüp pencereye baktı. “Orada da uyuyamıyorum.”

“Yani ... hiç mi uyumuyorsun?”

“Hayır.”

Sessizlik oldu. Raum buna ne diyeceğini bilemedi. “Neden?”

“Kim bilir?” Bel birden ayağa kalktı. “Muhtemelen her daim lanet derecede stresli olduğum içindir.”

Öfkesini bastırdığı için, diye düşündü Raum ama bunu yine yüksek sesle söylemedi. “Dün gece Murmur’la nasıl geçti? Teklifi kabul etti mi?”

Bel’in yüzü asıldı. “Evet.”

“Yani artık ona iki iyilik borçlusun.” Cehennemdeki en güçlü iblislerden biri olup da kendinden aşağı gördüğü birine borçlu olmanın, Bel’in gururunu nasıl kemireceğini hayal edebiliyordu.

Raum neredeyse intikam olsun diye Murmur'un *grimoire*'ını çalma fikrini yeniden gündeme getirecekti ama kendini tuttu. Bir kez olsun kaşıntı derisinin altında kıpırdamıyordu ve tekrar başlamasından korktuğu için dikkat çekmek istemiyordu.

"En son ne zaman seviştin?" diye sordu aniden. Bel'in epey yıpranmış görüldüğünü düşünüyordu.

Bel ona sertçe baktı. "Bunu konuşmuyoruz."

"Biraz kafa dağıtman gerekiyor olabilir."

"Senin de lanet çenenin kapatman gerekiyor olabilir, yoksa ben kapatırım."

Raum başını yana eğdi. "Gerginliğin tavan yapmış. Belki eğer-"

"Yapamam, tamam mı?"

"Neden?"

"Çünkü..." Bel derin bir nefes aldı. "Bunu birine anlattıysan seni öldürürüm, anlaştık mı?"

Raum ellerini kaldırdı. "Ağzım sıkı."

"Sevişemem çünkü kadına zarar veririm." Çenesi gerildi.

"Zarar derken..."

"Çok uzun süre bekledim ve artık patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiyim." Bir eli açık sarı saçlarının arasından geçti. "Bir an bile gevşersem kontrolden çıkacağım korkuyorum. Bir de bunu bir insanla yaparsam? Ölür."

"Cehennem ateşinden bahsediyorsun," dedi Raum.

Bel başını salladı.

Raum yüzünü buruşturdu. Yatak odasında alevler içinde kalmak kesinlikle ortam bozucuydu. Üstelik haklıydı: Bir insan kadın buna dayanamazdı. Bu da işin epeyce berbat tarafıydı.

"Vay canına," dedi Raum.

Cehennemden kaçmadan önce bu bir sorun olmazdı. Belial bir iblisle birlikteyken alev olsa onu biraz kızartırdı ama gerçekten öldürmek için çaba göstermesi gerekirdi. Ancak bir insanla... Asla.

"Bunu birine söylersen boynunu koparana kadar sıkarım," dedi Bel.

“Başka bir çıkış yolu bulman gerekiyor. İçine atmak uzun vadede işe yaramaz.”

“Sanki bunu bilmiyorum da? Lanet olsun, şekerleme yapmayı denedim.”

“Uyuşturucu?”

Bel ona boş bir bakış attı. “Şu an odamda ne haltlar olduğunu bilmiyorsun.”

“Ne, halüsinojen falan mı?”

“Hayır. Kontrolü kaybetme riskini alacak kadar kafayı bulmam.”

“Doğru.” Mantar etkisinde, alevler saçan bir Belial kâbustan fırlamış bir şey gibiydi. Ya da kutsal kitaptaki bir kıyamet kehaneti. “Uyku hapları peki? Biraz olsun dinlenirsin.”

“Dün gece bir insanı üç kez öldürecek kadar aldım.”

Raum irkildi. “Ee?”

“Sabah dörtte makaron yaptım.”

“Siktir, dostum.”

Bel elini sallayarak konuyu geçiştirdi. “Şu an yapabileceğim bir şey yok, o yüzden konuşmanın anlamı da yok. Gel sarhoş olalım.” Bir hedefe kilitlenmiş gibi mutfaktaki içki rafına yöneldi.

Raum salonda oyalanıyordu. Sarhoş olmak istemiyordu. İşten dolayı yorgundu ve yarın yine aynı şeyleri yapacaktı. Üstelik kardeşinin aksine, bir insan bulup birikmiş arzusunu dindirmesine fiziksel olarak engel olan hiçbir şey yoktu.

Ancak... canı istemiyordu. Kadınları düşündüğünde aklına yalnızca binanın köşesinden ona bakan gizemli kadın geliyordu. Bu çok aptalca bir şeydi ama onda, başka kimsenin yeterli olmayacağını düşündüren bir şey vardı.

Başını salladı. Onunla toplamda üç kelime bile konuşmamıştı, adını bilmiyordu ve muhtemelen bir daha hiç görmeyecekti.

Belki de sarhoş olmak iyi bir fikirdi.

Bel’in peşinden gidip tezgâha oturduğunda Bel’in ona attığı bakışı umursamadı. Kendi sorunları bir yana, kardeşini şu an yalnız

bırakmak istemiyordu. Bel bir şeylerin içindeydi ve yeterince sarhoş olup nihayet bayılması herkesin yararınaydı.

Bel, ağzına kadar dolu bir tekila bardağı uzattığında birlikte içtiler. Sonra bir daha. Bir daha. Birkaç kez daha. En sonunda Bel yarısı boşalmış şişeyi tezgâha çarptı ve gür bir sesle ilan etti: “*Cheesecake* yapalım.”

Hafta hızla geçti.

Hayat bildik düzeninde akmaya devam etti. Raum her gün barınakta çalıştı ve bunu kardeşlerinden gizlemeyi başardı. Meph çoğu gün Iris’le dışarıdaydı. Bel’in uyuma girişimleri ise sonuçsuz kalmayı sürdürdü.

Cuma günü barınağa küçük, gri bir *pitbull* getirildi; yarı aç hâlde bulunmuş, bir kanalizasyon hattında sıkışıp kalmıştı. Kendi gölgesinden bile korkuyordu. Bacakları öyle titriyordu ki ayakta zor duruyordu. Dolunayda bulunduğu için ona Luna adını verdiler.

Onunla geçirilen tam bir günün ardından Raum, yemeği kabul etmesini ve birkaç okşamaya izin vermesini sağladı; gelecek hafta onu biraz daha rahatlatmayı umuyordu. Belli ki istismara uğramıştı ve artık kimsenin ona zarar vermeyeceğine inanması zaman alacaktı.

İnsanları gerçekten hiç anlamıyordu. Bazen kıyametin bir an önce gelmesini diliyordu.

Daha mutlu bir not olarak, Minik çok daha uslu hâle gelmişti ve Caro, onu yanına almaya istekli bir koruyucu aile bulduğunu söylemişti. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum,” diye geveledi Caro, o akşam eve dönerlerken. “Artık neredeyse bir melek gibi. Bir mucize. Koruyucu ailenin onu seveceğini şimdiden biliyorum.”

Raum’un binasının önünde durduğunda yan aynası dur levhasının direğini kıl payı ıskaladı. Raum, korkunç bir kazaya karışmadan önce mutlaka kendi ulaşımını ayarlamalıydı.

“Pazartesi görüşürüz. Luna’yla nasıl ilerlediğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Hafta sonunu kulübede geçirdikten sonra nasıl olacağını göreceğiz,” diye homurdandı Raum, bugün kasvetli olmayı kafaya takmış gibiydi.

Caro başım salladı. “Bu işin en zor yanı bu: Hayvanların senden başka kimseleri olmadığı için geri gelmeni beklediklerini bilmek. Ancak önce kendine bakmalısın. Zihninde işi ayırmayı öğrenmezsen yirmi beş köpek sahiplenip hayatsız kalırsın.”

Raum ona bir bakış fırlattı. “Senin kaç tane var?”

“Yedi.” Caro yüzünü buruşturdu. “Evim hayvanat bahçesi gibi. Benim yaptığımı yapma.”

“Denesem kardeşim beni öldürür,” dedi kendini tutamadan, oysa kişisel bilgilerini açığa vurmamaya özellikle dikkat ederdi.

“Kardeşin mi var?”

“Üç tane.”

“Onlar da hayvanlarla senin kadar iyi mi?”

Raum, hayvanların iblislere duyduğu güçlü tiksintiyi düşünerek homurdandı. “Hayır.”

“Onların kaybı,” dedi Caro, Raum kapıyı açarken. “Neleri kaçırdıklarını bilmiyorlar.”

Raum minibüsten indi. “Pazartesi görüşürüz.”

Caro vedalaştı ve Raum kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan gaza bastı. Kapı hızlanmanın etkisiyle kendiliğinden kapandığında Raum, onu sokak boyunca uçup giderken belirsiz bir eğlenceyle izledi.

“Neredeydin?” diye kükredi Bel, Raum daireye adımını atar atmaz. “Meph’ten betersin, hep sıvışıp kayboluyorsun.”

En azından yokluğunu fark eden biri olmuştu. “Spor salonunda,” dedi Raum. Neden berbat bir insan gibi bir işte çalışabilmek için yalan söylediğini bilmiyordu ama henüz bırakmaya hazır olmadığını biliyordu.

İncelemelerden kaçmak istercesine Bel'in yanından mutfağa doğru geçti. Bel büyük bir tencereyi gereğinden fazla güçle karıştırıyor, fayanslara küçük parçacıklar saçıyordu.

Meph köşeden çıktı ve şeytani bir sırıtışla yolunu kesti. "Spor salonuna gitmek, paslı bir pedo minibüsle gezmek anlamına mı geliyor?"

"Ne minibüsü?" diye sordu Bel, yemeğe işkence etmeyi bırakarak.

"Pedo minibüsü. Hani annelerin çocuklarına uzak durmalarını söylediği türden."

Raum Meph'i susturmak için sert bir bakış fırlattı.

"Ayrıca daha komiği ne biliyor musun?" diye devam etti Meph onu umursamadan. "Dün de aynı minibüsten indiğini gördüm."

"Neredeydin?" diye sordu Bel sertçe. Raum, Meph'e bakmaktan Bel'e dönmedi bile.

"Ben de merak ettim," dedi Meph. "Ama minibüsün yanındaki yazı bilmem gereken her şeyi söyledi."

"Sakın-"

"Ange Gardien Hayvan Barınağı. İlginç bir isim."

Raum gözlerini Meph'e dikti.

Kardeşi sırtıttı. "Hani şu benim küçük kirli sırrımı herkese pat diye söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Meph panik ataklarını saklıyordu ve Raum bunu Belial'a söylemişti. Savunması şuydu: O sırada Meph için endişelenmişti. Ortadan kaybolup nerelere gittiğini bilmiyordu, kendine zarar verecek bir yolda olduğunu sanmıştı. Ancak Meph'in er ya da geç karşılık vereceğini bilmeliydi.

"Şimdi iyiyiz," dedi Meph o şeytani sırıtışıyla.

Gerçekten de öyleydiler. Onlarla her zaman böyle olurdu. Mimsilleme sert ve hızlı gelirdi, sonra da unutulurdu. En azından Raum bununla teselli bulabilirdi ama ... bulamadı.

Artık eskisi gibi değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Eskiden hep Meph ile Raum vardı. Batırır, eşitlenir, birlikte yol alırlardı.

Ancak şimdi Meph'in Iris'i vardı ve Raum yalnızdı. Acınası bir düşünceydi ama böyle hissediyordu. Üstünü örtmek istedi, oysa gerçek şuydu ki bu onu lanet olası bir depresyona sürüklüyordu.

“Bir hayvan barınağında ne yapıyorsun?” diye sordu Belial.

Raum döndü. *Artık söyleme vakti.* “Bir iş buldum.”

“Ne yapıyorsun?”

“Hayvanlara yardım ediyorum.”

“Sen-” Bel gözlerini ovuşturdu. “Hayvanlara yardım ediyorsun. Bir barınakta. Tanrım. Madem öyle, git bir de kilise misyonuna katıl. Fakir ülkelere gidip temiz su istiyorlarsa insanları dinine katılmaya şantajla zorla.”

“Ne halt oluyor?” diye güldü Meph.

Bel ellerini havaya kaldırdı. “Bilmiyorum. Gönüllüler böyle yapmıyor mu?”

“Ancak gizli pedofil olup biri onları öldürdükten sonra cehennemine gidenler.”

“Şu ara pedofillerle derdin ne?”

“Ürkütücüler! Dokuz Halka'da onları işkenceyle cezalandıran koca bir kanat varmış, bundan daha kötüsü olamaz.”

“Artık gidebilir miyim?” diye araya girdi Raum karanlık bir sesle. “Sorgu bitti mi?”

Bel ona bir bakış attı. “Neden bir insan işi istiyorsun?”

“Çünkü.”

“Çünkü neden?”

Raum gözlerini kıstı. Bel de karşılık verdi.

“Çünkü hoşuma gidiyor.”

“Neden?”

Bunu cevaplamak istemiyordu ve bir anda konuşma sınırına gelmişti. Döndü, odayı geçti, balkon kapısını açtı ve kendini kenardan aşağı bıraktı.

“Bu konuşma bitmedi!” diye bağırdı Bel, Raum düşerken.

Biçim değiştirmenin en sevdiği yanı buydu. Bedeni, hızla yere doğru düşmenin sağlığa zararlı olduğunu söyleyen özkoruma yasalarına meydan okuyarak havada takla attı.

Yarı yolda biçim değiştirdi.

Karga hâlinde kanatlarını açtı; tüyleri rüzgârı yakaladı ve onu yukarı fırlattı. Binaların tepelerinden daha yükseğe çıkana kadar yükseldi, sonra süzüldü, keskin kuş bakışıyla çevresini incelerken başını eğip büktü.

Karga formunda olmayı severdi. Diğer kargalarla uçup insanlara gaklamak eğlenceliydi. Geçen gün mahallede bir ara sokakta tüneyen karga sürüsüne katılmış, saatlerce çığlık atmışlardı, ta ki etraftaki insanlar delirme noktasına gelene kadar.

Hayattaki en büyük keyfi basit zevkler verirdi.

Kısa süren bir uçuşun ardından aradığı binayı buldu: Lachine Kanalı yakınlarında, Saint-Henri'de eski bir depo. Tuğlaları yıpranmış, pencereleri fazlasıyla inceydi. Kanatlarını açıp pençelerini uzatarak en üst kattaki bir pencerenin pervazına kondu.

Depo kiralanabilir stüdyolara dönüştürülmüştü. Meph, Eva'nın anne babası yeniden birlikte yaşamaya başladıktan sonra heykellerinin çoğunu burada yapıyordu. Meph, ilk karşılaştıklarında Meph'in göğsüne kutsanmış bir bıçak fırlatan Dan'e -Eva'nın Grigori babası- hâlâ kin besliyordu ve Dan'in varlığının yaratıcılığını körelttiğini iddia ediyordu.

Raum gagasıyla pencerenin kenarını yokladığında kilit kırık olduğu için kolayca açıldı. Meph bunun farkındaydı ama Raum'un istediği zaman uğrayabilmesi için beş kat merdiven çıkmasını diye böyle bırakmıştı. Meph, Raum'un bazen kendisi yokken geldiğini bilmiyordu tabii.

Raum, tüylerle kaplı bedeniyle aralıktan içeri süzüldü, içeri atladığında yeniden insan biçimine döndü. Karşısında yarım kalmış işlerle dolu masalar vardı. Bir duvar boyunca heykel malzemeleriyle tıklım tıklım raflar uzanıyordu. Askılık kıyafetlerle dolup taşıyordu; altına dizilmiş bir düzine spor ayakkabı vardı. Meph ayakkabılarını severdi.

Odanın öbür yanında, üzerinde bir yığın *grimoire* bulunan bir kanepe ile sehpa, etrafında da büyü malzemeleri kutuları vardı.

Raum, Iris ile Meph'in burada birlikte çalıştıklarını hayal etti ve anlamlandıramadığı o tanıdık kıskançlık sancısı midesini yokladı. Duyguyu tanıyordu ama *neden* hissettiğini bilmiyordu.

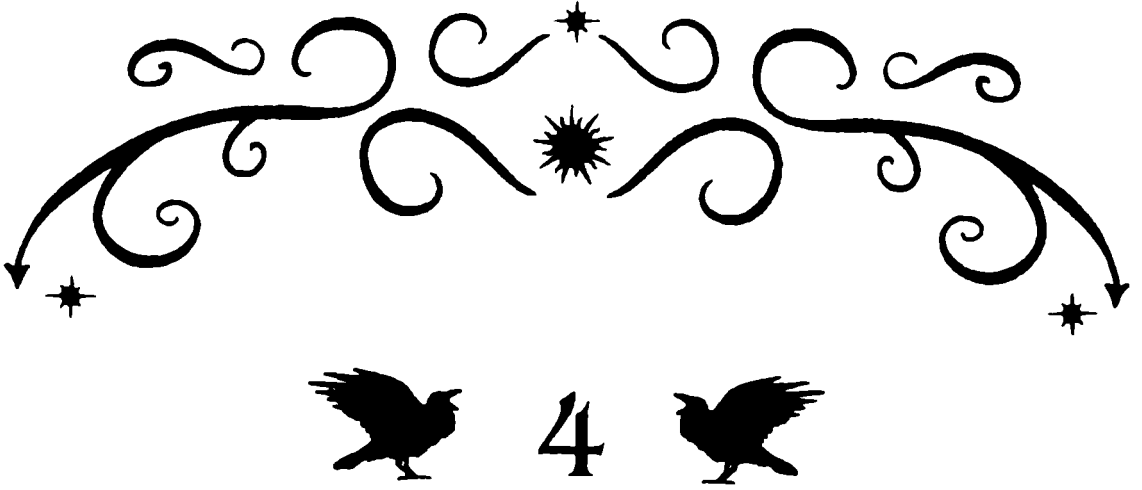
Meph artık ona ihtiyaç duymadığı için mi kıskanıyordu? Anlamıyordu ve didiklemekten yorulmuştu; ama his inatla sürüyordu. Bazen de -bu gece olduğu gibi- onu böyle aptalca, utanç verici şeyler yapmaya itiyordu.

Burası Meph'in alanıydı, onun değil. Yüzyıllar sonra Meph'in hayatında, onu içermeyen ilk şeydi.

Bu yüzden, ait olmadığını bildiği hâlde buraya gelip aitmiş gibi davranma ihtiyacı duyuyordu.

Odayı geçip kanepeye oturdu, ayakkabılarını tekmeleyip çıkardı ve kollarını başının arkasına alarak uzandı.

Gözlerini kapatsa da uyumadı. Hareketsiz kaldı fakat düşünceleri durmaksızın dönüp durdu.

ŞEYTANLA DANS

Cumartesi gecesi, gece kulübü tıklım tıklımdı.

Eva'yla ilk tanıştıklarından beri, solo DJ setiyle büyük bir popülerlik kazanmıştı. Kulüp ona ayda iki kez sahne vermeyi teklif etmişti. Artık insanlar yalnızca sarhoş olup bağırmak ve sokaktaki her kulüpte tekrar tekrar çalan aynı top kırk listesini dinlemek için değil, onu izlemek için geliyordu.

Eva sahnede pırıltılı altın renginde bir mini elbiseyle tam bir baş belası gibi görünüyordu. Bukleleri başının etrafında fırlarken kemanını adeta bir müzik tanrıçası gibi çalıyordu. Ash kenarda aşırı korumacı bir koruma gibi takılıyor, sessizlik anlarında bağırarlara ya da fazla yaklaşanlara ölümcül bakışlar fırlatıyordu.

Raum, o sırada kalçasını ona sürten rastgele kadına dikkatini verdi. Arkasından başka bir kız da aynı şeyi yapıyordu; üçüncü bir kız ise önündeki kızla dans ediyordu.

Yani evet, oldukça iyi vakit geçiriyordu.

Ancak bu, tamamen çözülmesine yetmiyordu. Karanlık düşünceler hâlâ zihninin kenarlarında dolaşıyordu. Göğsündeki boşluk hâlâ yankılanıyordu. Dans pistinde fazla yer kaplayan sinir bozucu insan erkeklerden birkaç telefon aşırıyordu bile -sırf gıcıklık olsun diye doğruca çöpe atmıştı- ama kaşıntı hâlâ dipdiri duruyordu.

Sönmesi için çok daha fazla uyarana ihtiyacı vardı.

Kalabalığın birkaç metre ilerisinde, Meph ile Iris sanki kıyafetlerinin içinden sevişmeye çalışıyormuş gibi dans ediyordu. Lily'yle Mist daha gerilerde bir yerdeydi çünkü tıklım tıklım pist Mist'tin şiddet dürtülerini tetikliyordu. Zavallı Bel ise hiç gelmemişti.

Işıklar parlıyor, bas Raum'un göğsünü dövüyordu; o da kendini bırakmak istemeyen son kontrol bağına koparmaya çalışarak üstüne gidiyordu. Gözlerini kapattı, ışıklar kapaklarının ardından da parlıyordu ve kendini başka bir yerde, başka bir hayatta, başka bir bedende hayal etmeye çalıştı-

Birden gözlerini açma isteği geldi ve açtı.

Ardından *onu* gördü.

Oradaydı, derin bas hoparlörünün önünde, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dans ediyordu. Sanki hayatına her girişinde onu biraz daha uçurumdan aşağı ittiğinin farkında bile değildi.

Bu gece pembe yerine açık kahverengi teniyle tezat oluşturan beyaz bir yazlık elbise giymişti. Siyah ışıklar kumaşı mavi renkte parlatıyor, ona başka dünyadan gelmiş bir hava katıyordu. Umursamazca dans ediyordu, sanki dünyada sadece o ve yanındaki hoparlörden yükselen bas vardı.

Uzanıp saçlarını başının tepesinde topladı, kalçaları ritimle hareket ediyordu. Etrafındaki birkaç adam dikkatini çekmeye çalıştı ama gözleri kapalıydı. Bu *onun* dansıydı, *onun* anıydı; kimse önemli değildi.

Ancak bir sonraki *drop*'ta döndü ve gözlerini açtı.

Ve onunkiyle kilitlendi.

Onu gördüğünde -artık dört kadın arasında sıkışmışken- gözlerinin büyümesini, o ürkek tavşan bakışının geri gelmesini bekledi ama öyle olmadı.

Bunun yerine göz kapakları ağırlaştı, dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. Sanki orada olduğunu biliyormuş gibi. Sanki bütün gece onun gelmesini beklemiş gibi.

Raum o an sertleşti. Dört kadının ona sürtünmesi hiçbir şey

yapmamıştı ama ondan gelen yarım bir gülümseme, onu anında hazır hâle getirmişti.

Arzunun yüzünde apaçık yazılı olmasını umursamadan, büyülenmiş gibi ona baktı. Onun peşinden yeterince koşmuştu zaten. Son karşılaştıklarında düpedüz *koşmuştu*. Bu kez, kadın ona gelecekti.

Gülümsemesinden, geleceğini biliyordu.

Diğer kadınlarla dans ettiğini gizlemeye çalışmadı. Aksine, neleri kaçırdığını görsün diye önündeki kızla ne yaptığını bilerek gösterdi, gözleriyle onu davet etti, o kızın yerini almaya çağırdı.

Onunla bir parkta tanıştığını, onu işinin dışında bir binanın arkasında saklanırken gördüğünü unuttu. Hiçbiri tuhaf gelmedi; kim olduğu ya da bir hafta içinde onu üç kez nasıl gördüğü üzerine düşünme isteği duymadı.

Dikkati, kalabalığı yararak ona doğru gelmeye başladığı ana kilitlenmişti. Beklenti bas ve alkolle birlikte kanında zonkluyordu.

Yaklaştıkça onu daha iyi görüyordu ve daha çok istiyordu.

Kısa elbisesinin etek ucunun altında, geniş kalçalar sonsuzmuş gibi uzanan kıvrımlı bacaklara bağlanıyordu. Uzundu, belki bir metre seksen santimden biraz kısa. Göğüsleri dolgundu; askılı küçük elbise dekoltesini sergiliyordu.

Raum'la dans eden kadınlar, dikkatinin dağıldığını hissedince arkadaşlarıyla kalabalığın içine karışıp kayboldular. Kulüp kızlarında bunu severdi. Sadece eğlenmek isterlerdi. Eğlenceli değilsen çekip giderlerdi.

Ardından, sadece o ve Gizemli Kız kaldı.

Eva bir sonraki ritmi verdiği anda yanına ulaştı; kemanın tiz notaları, gümlen basın üzerinde şarkı söylüyordu.

O iri koyu gözler, kulüpteki her ışığı yansıtıyormuş gibiydi. Burnunun belirginliği yüzüne asalet katıyordu. O kusursuz beyaz elbiseyle, ona çok eski zamanlardan bir çöl prensesini düşündürdü.

Baktıkça, ona sahip olma kararlılığı büyüdü.

Aralarında sadece küçük bir boşluk varken gülümsemeyi sürdürüyordu. Raum karşılık vermedi.

“Merhaba,” diye mırıldandı kadın. Sesini duymak imkânsızdı ama kelimeyi dudaklarında izlerken daha da sertleşti. Kimdi bu kadın?

Raum elini uzattı. Kadın, bakışlarını elinden yüzüne çevirdi ve avucunu onun eline bıraktı. Parmaklarını onunkinin etrafında kıvrıdığında temasla kolundan yukarı bir elektrik kıvılcımı sıçradı.

Raum onu kendine çekti. Ritim onları dövüyor, çekingenciliklerini azaltıyordu. Ya da belki zaten bunu yapacaklardı. Parkta onu gördüğü andan beri buraya doğru geldiklerini hissediyordu.

Kadın kollarını omuzlarına doladı; onun elleri ise kalçalarına kondu, parmakları yumuşak ete bastırarak sıkıldı.

Dans etmeye başladılar ve dünya silindi.

Meph ile Iris’i unuttu, partilerde hep olduğu gibi Meph’le birlikte olmadığı gerçeğini umursamayınca da. Eva’nın sahnede olduğunu unuttu. Anılarını kaybettiği günden beri -lanet olası dört yüz yıldır hissettiği huzursuzluğu, yerinde duramamazlığı unuttu.

Her şeyi unuttu; onun, günah gibi kıpırdayan bedeninin, yüzünü kaplayan o geniş gülümsemenin dışında her şeyi. Güneş gibi parladığına yemin edebilirdi.

Dönerken saçlarını yine başının tepesinde topladı ve kelimelerle anlatılamayacak kadar mükemmel olan kalçasını ona sürttü. Kotunun içinden sertliğini hissettiğini biliyordu ama o da aynı yerdeydi. Omzunun üzerinden ona şehvetli bir bakış atıp daha da süründü.

Dizlerini bükerek uyluklarından aşağı kaydınca, sonra yavaşça yeniden yükseldi. Yukarı çıkarken kalçası ereksiyonuna süründüğünde çıkan iniltisini ancak müzik bastırabilirdi.

Kalçalarını kavrayıp onu kendine çekti, bedenlerini önden arkaya hizaladı, bir kolunu beline dolayarak onu hapsetti. Boyunun avantajıyla üzerine eğildi ve yüzünü yumuşak saçlarına gömdü.

Kadın başını geriye yatırıp omzunun üzerinden ona baktı. Bakışları buluştuğunda aniden onu öpmek zorundaydı.

Bir eli kadının kalçasındayken onu sert bir çekişle çevirdi. Kadının gözleri büyüdü; kollarına düştüğünde nefesinin kesildiğini gördü.

Bakışları yine kilitlendi. Dudaklarına eğildi, dokunmadan önce tereddüt etti ki ne istediğini anlasın. Kadın kollarını boynuna doladı ve gözlerini kapattı.

Raum dudaklarını onunkilere bastırdı ve bir anda Meph ile Iris'i gözetimli bir okul balosundaki ergenler gibi göstermeye başladılar.

Bir elini kalm saçlarına doladı -bu gece örgüden kurtulmuştu- ve kadın da sanki hayatını kurtarıyormuş gibi omuzlarına tutundu. Uyluğunu kadının bacaklarının arasına kaydırıp kalçasını sıkıca kavrayarak onu kendine bastırdı. Merkezi o kadar sıcaktı ki kıyafetlerinin içinden hissediyordu. Kadın kalçalarını eğdi; o da uyluğunu ona bastırdı ve o an, onu dans pistinin ortasında boşaltmayı delicesine istedi.

O muhteşem kalçayı hâlâ kavrarken ritimle birlikte bedenlerini yaklaştırdı. Kadının başı geriye düştüğünde boğazı açıldı, saçları savruldu, yumruğuna dolanacak daha çok şey verdi.

Kadın, müzikle ve Raum'un ona verdiği hazla kıvranıyordu. Tanrım, onu gerçekten boşaltırsa tek bir pişmanlık duymadan şimdi ölebilirdi.

Bas gümledi, ışıklar çaktı. Kadın artık bacağına sürtünüyor, uyluğunun kasma kendini bastırıyordu ve bu, gördüğü en ateşli şeydi. Tümüyle ona odaklanmıştı; ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, umursamıyordu. Dünya yok olmuştu.

Kalçaları hızlandı, bedeni gerildi ve hedefe yaklaştığını anladı. Onu daha da kendine çekti, tek bir santim bile boşluk bırakmadı. Parmakları sıkılaştı, tırnakları kıyafetlerinin içinden tenine gömüldü.

Kadın birden başını kaldırıp iri gözlerle ona baktı. Bedeninin geri kalanı titremeye başladığında orgazmının geldiğini anladı.

Şaşkın görünüyordu, beklemiyormuş gibiydi. Ona böyle sürtünürken ne olacağını düşündüğünü bilmiyordu ama şikâyet etmiyordu. Onun çözülüşünü izlemek o kadar ateşliydi ki neredeyse kendisi de geliyordu.

Bunun yerine başını eğdi ve sanki onu tüketmek istermiş gibi

dudaklarına saldırdı. Çenesinden dudaklarına öpücükler kondurarak müziğin üzerinden duyacağı şekilde kulağına fısıldadı:

“Boşalırken o kadar güzelsin ki. Daha fazlasını istiyorum.”

Dans pistinde böyle ne kadar kaldıklarını bilmiyordu, umursamıyordu da. Yarım saat de olabilirdi, beş dakika da. Zaman anlamını yitirmişti. Bildiği tek şey, onu çok yakında elde etmezse patlayacağıydı.

Tepkisini görmek için geri çekildiğinde gözleri hâlâ iriydi, tırnakları omuzlarına gömülüydü ama sanki doyamıyormuş gibi ona karşı dans etmeyi sürdürüyordu. Bir an, o far tutulmuş geyik bakışını tekrar alıp kaçmasını bekledi. Neden bu kadar ürkek olduğunu bilmiyordu ama gizemi onu daha da aç bırakıyordu.

Ardından ... kadın başını salladı.

Çenesinin tek bir inişiyle, onun da istediğini anladı. Şehvet kânında aktı. Eğilip onu tekrar öptü; buradan çıkar çıkmaz ona vereceği hazzın bir vaadiydi bu.

Kadın ondan ayrıldığında sinirli ya da tedirgin göründüğüne yemin edebilirdi. Onu hiçbir şeye zorlamayacaktı, bu yüzden ne yapacağını görmek için bekledi.

Kadın elini tuttu ve onu dans pistinden çekip götürdü.

Tamam, demek ki tedirgin değildi.

Geriye baktığında kalabalığın içinden Meph'in bakışını yakaladı. Kardeşi sırtıp selam verdi, Raum da gülümseyerek karşılık verdi. En azından nereye gittiğini mesaj atıp bildirme derdi olmayacaktı.

Sonra önüne döndü ve onu kapıya doğru çeken kadının muhteşem kalçasını izledi. Çıkışa vardıklarında vestiyerde durmadan devam etti. Henüz yaz değildi, o minicik elbiseyle üşüyor olmalıydı ama kulüp kızları dayanıklıydı. Şubat'ta bir tipi sırasında bile topuklu ayakkabı ve mini etekle dışarıda sıraya girdiklerini görmüştü.

Kadın sokakta durdu, ardından ona dönüp baktı. Gözlerinde kararlılık ve başka bir şey yanıyordu. Cumartesi gecesi kaosu etraflarını sarıyordu. Kulübün önünde hâlâ kuyruk vardı; insanlar lüks spor arabalarla geliyor, *Uber*'lardan iniyordu; yan taraftaki *pub*'in terasından kahkahalar taşıyordu.

“Yakında oturuyorum,” dedi kadın.

Sesi yumuşak olsa da netti, hatta yatıştırıcıydı. Ona neredeyse iki kelime söylemişti ama saatlerce konuşmasını dinlemeye razı olduğunu biliyordu. Ona yatmadan önce Kral James İncil’i okusa bile dinlerdi.

O sesiyle adını haykırmasını sağlayacaktı.

“Bana uyar.” Bel mutfakta öfke saçarken insanları dairesine davet etmemesi gerektiğini biliyordu zaten. Bedenleri güçlü mıknaatılar gibi birbirine çekildi. Raum ellerini onun kıvrımlarında gezdirirken kadın da ona yaslandı.

“Adın ne?” diye sordu.

“Sun- Sunny.”

Sevimli. “Ben Raum.”

“S-selam.” Sesi nefes nefese çıktı. Tanrım, daha seksi bir kadın tanımamıştı.

Saf, cahil biri değildi, ne kadar ateşli olduğunu ve ona ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Ancak ona verdiği tepkiye şaşırması görünüyordu; onu en çok da bu heyecanlandırıyordu. Ona yapacağı her şeyi düşünmek bile aklını başından alıyordu. Yıllardır hiçbir şeyi bu kadar dört gözle beklememişti.

“Gidelim mi?”

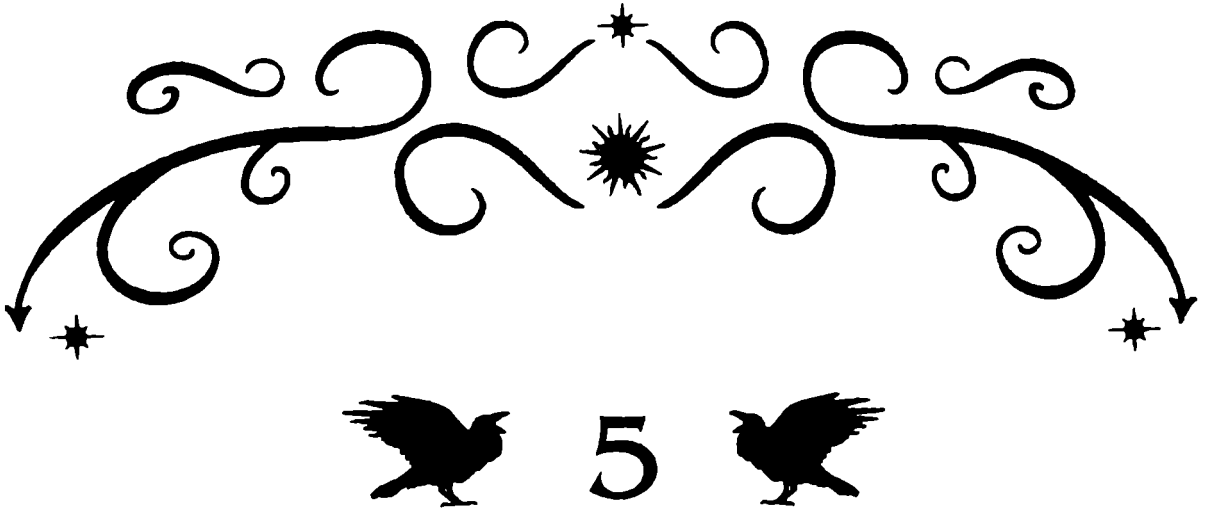
Kadın başını salladı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında kadın elini tekrar tutarak onu sokaktan aşağı götürdü. Çöp konteynerleri ve grafitilerle dolu bir arka sokağa saptılar. “Buradan kestirme var.”

Raum yanıt veremeyecek kadar kalçasına odaklanmıştı.

Bu yüzden, kadın sutyeninden büyük bir enjektör çıkarıp boynuna sapladığında gerçekten lanet olası bir sürpriz yaşadı.

Kadın pistona bastı ve kanı ateşe döndü.

TEK SEFERDE

İblis sendeledi ama bilincini yitirmedi.

Nasıl oluyor da bilincini yitirmiyor?

Melek kanı iblisler için zehirdi, çok küçük bir miktarı bile onları saatlerce baygın bırakmaya yeterdi. Ancak bu iblisi değil. Sunshine ona kendi kanından koskoca bir enjektör zerk etmişti ve o hâlâ ayaktaydı.

Daha kötüsü, Sunshine'ın cinsel birliktelik peşinde bir insan kadın olmadığını, gerçekte ölümcül bir düşman olduğunu nihayet kavramış gibiydi. Uyuşturulmuş, zihni bulanmış olsa da gözleri şokla ve -tuhaf bir biçimde- ihanetle parladı.

Ardından öfke geldi.

“Ne halt oluyor?!” diye hırladı, bir yana doğru yalpalayarak. Sunshine onu yakalayıp birlikte ısınlanmak için hamle yaptı ama bir şekilde karşı koyacak gücü buldu. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Adam kavrayışından sıyrıldı ve onu öyle bir güçle itti ki Sunshine neredeyse dengesini kaybediyordu. Sırtı tuğla duvara çarptı; onunki de sokağın karşı yanındaki duvara. Yine sendeledi ama düşmedi.

Bir melek başka bir bireyle -yeterince güçlüyse bazen iki kişiyle- ısınlanabilirdi fakat bu bireylerin istekli olması gerekirdi. İsteme-yen birini taşımak neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden planı, onun bilincini yitirmiş olması üzerine kuruluydu.

Kanının dozu onu en az üç saat boyunca taş gibi bayıltmalıydı. Melek kanına dirençli iblis diye bir şey mümkün değildi.

Ancak işte karşısında duruyordu.

Göz kapaklarını ağır ağır kırıyor, kanının etkileriyle açıkça savaşıyordu. Sunshine, biraz daha beklerse bunun üstesinden gelebileceğine inanmaya başladı. Bu da onu buradan olabildiğince hızlı çıkarması gerektiği anlamına geliyordu.

Dişlerini sıkarak üzerine atılıp onu yere indirmeye çalıştı. Ancak ona uzandığı anda, iblis solar pleksusuna sert bir darbe indirdi. Çok sert. Tepki süresini küçümsemiş, kendini açıkta bırakmıştı.

Nefesi kesilerek geriye sendeledi. Adam bu kez boynunun yanına, omzuyla birleşen hassas dokuya vurdu. Bunlar zarar vermekten çok etkisiz bırakmayı amaçlayan, ölçülü darbelerdi; Sunshine bir kez daha farkındalık seviyesine hayran kaldı.

Acı dalga dalga yayıldı ve Sunshine yalpaladı. Sonra iblis bir kargaya dönüşüp kaçmaya çalıştı.

“Çalıştı” demek daha doğruduydu. Kuşun düzensiz uçuşu, ara sokakların iki yanındaki duvarlara defalarca çarpmasına neden oldu. Ancak Sunshine çoktan ayağa kalkmıştı ve artık yeter demişti. Şokunu atlatmış, rakibini küçümsemeyi bırakmıştı. Tam üstteki binanın tepesini aşmak üzereyken, Sunshine onun önünde belirdi ve onu havadan kapıp çekti.

İblis yeniden insan biçimine döndüğünde iri bedeni onun üzerine çarptı. Üç kat aşağıya birlikte düştüler. Yere çarpınca darbenin çoğunu Sunshine aldı, iblisin ağırlığı onu betona bastırdı. Başının arkası acıyla çınlarken sersemlemiş hâlde kollarıyla bacaklarını onun etrafına doladı ve bir kez daha ışınlanmayı denedi.

Bu kez işe yaradı.

İblis düşüşten, duvarlara defalarca çarpmaktan ve iki kez biçim değiştirirken harcadığı enerjiden dolayı yönünü kaybetmişti. Karşı koyamadı.

Sunshine onları doğrudan kiraladığı daireye, önceden yere çizdiği Empyrean mühür tuzakının içine ışınladı. Onu sokakta enjekte

etmenin en güvenli seçenek olduğunu varsaymıştı; ne kadar erken bayılırsa şüphelenip onun ne olduğunu anlamaya o kadar az vakti olurdu.

Melek kanına tuhaf bir direnci olduğunu bilseydi şanslı olduğunu sanarak kendi ayaklarıyla gelmesine izin verir, kapıdan içeri adımını attığı anda enjekte eder, kendini bu zahmetten kurtarırdı.

Ancak bunu yüz yıl düşünse aklına gelmezdi.

Yeni çevresini algılamakla bile uğraşmadan, iblis onu etkisiz hâle getirmek için bir kilide girmeye çalıştı ama istemeyen bir meleği kimse tuzağa düşüremezdi, en azından güçlü bir büyü olmadan. Sunshine basitçe mührün dışına, güvenliğe ışınlandı. Altında bedeni olmayınca iblis yüzüstü düştü ve yanağı sert ahşap zemine çarptı.

Ellerine yaslanıp iri gövdesini yerden kaldırmaya çalıştı ama tam o anda bedeni nihayet pes etti. Bir iniltiyle tekrar yere yığıldı, gözleri kapandı ve bilincini yitirdi.

Dövüşten nefes nefese kalan Sunshine, mührün dışında durup tutsak aldığı iblise baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Adamın sırtı genişti ve kasla örülüydü, siyah kapüşonlusunun kumaşının altından bile bu açıkça seçiliyordu. Sıvanmış kolları, kaslarla belirginleşmiş, sağlıklı damarlarla çizgilenmiş güçlü ön kollarını ortaya çıkarıyordu. Teni koyuydu; lambanın ışığında altın bronz yansımalar alıyor, gölgelerde toprak tonlarına bürünüyordu.

Ayrıca gözleri... Şimdi kapalıydılar ama o parlak altını unutmak mümkün değildi. İnsana ait olamayacak kadar parlaktı; güzelliğinin bir başka unsuru olmaktansa ne olduğunu hatırlatan ayıltıcı bir uyarı olmalıydı.

Ona baktıkça kalbi daha hızlı atıyordu. Dans pistinde yaptıklarını durmadan yeniden yaşıyordu.

Bedeninin verdiği tepkileri.

Dur! Bunu bir daha asla düşünemezdi. Hedefini ele geçirmek için gerekeni yapmıştı. Gerisi sadece... talihsiz bir yan etkiden ibaretti. Hepsi bu.

İblisler şehvetli, baştan çıkarıcı varlıklardı; onu kendine çek-

mek için onun oyununu oynamak zorundaydı ama o, bu kadar ilkel dürtülerle cinsel tatmin ihtiyacının üstündeydi. Bedenin arzuları onu yönetmezdi.

Uyluklarının arasındaki küçük sinir yumağının hâlâ heyecanla karıncalanmasının önemi yoktu. Gözlerindeki bakışla, saatlerce sürecektir benzer kötücül zevkler vaat ettiğinde kalbinin hızlanmasının da bir önemi yoktu.

Uyandığında ve kendini o mührün içinde kapana kısılmış bulduğunda edeceği tek vaat onun ölümü olacaktı. Ancak Sunshine buna hazırды. Bir iblisin nefreti, bununla başa çıkabilirdi.

Ayrıca onun da vereceği birkaç söz vardı.

Raum, başındaki şiddetli zonklamaya rağmen kendini dünyaya geri çekmek için direndi. Ne yaptığını ya da neden bilincini yitirdiğini hatırlamak zordu ama tetikte kalma ihtiyacı onu hiç terk etmemişti. Buna ne kadar çok odaklanırsa bedeni de o kadar yeniden kontrolüne giriyordu.

Nihayet gözlerini açmayı başardı.

Yüzüstü yatıyordu; başı yana dönüktü. Görüşü netleştğinde, koyu renkli ahşap zemini kaplayan ve bedeninin etrafında spiral çizerek dolanan tebeşir çizgilerini gördü: bir mühür. Çizgilerin soluk mavi parıltısından, bunun bir Empyrean mührü olduğu anlaşılıyordu; yani buradan kurtulma umudu yoktu. Zamansal büyü – insanların ve cadıların yeryüzü büyü – eğer büyüyü yapan, iblisin gücüyle baş edemiyorsa aşılabılırdi. Empyrean büyü ise pek öyle değildi.

Biraz ileride paslanmaz çelik aletlerle donatılmış küçük bir mutfak vardı. Odanın tavandaki spotlardan gelen ışığı, yumuşak bir parıltıya kısılmıştı. Her şey şık ve moderndi; yaşam belirtisi yoktu. Ne bulaşık, ne erzak, ne posta yığınları, ne de araba anahtarları... Bir meyve kâsesi bile yoktu.

Başını oynattığında bir pencere gördü. Hâlâ karanlıktı; bunun

da çok uzun süre baygın kalmadığı anlamına gelmesini umuyordu.

Bulunduğu yeri kavraması farkındalığının geri kalanını da tetikledi ve içine dolan alarm duygusu ona ayağa kalkacak enerjiyi verdi. Avuçlarını omuzlarının altına kaydırıp ve itti; bedeni bin kilo ağırlığındaymış gibi hissettirse de kendini dizlerinin üzerine kaldırmayı başardı.

Dünya dönüyordu ve tek istediği yeniden bilincini yitirmektir.

İlk işi, burada çalışmayacağını bilmesine rağmen cep telefonunu çıkarmak oldu. Bu tür bir mührün içinde büyü giden gelen her sinyali engeller, çoğu zaman elektronik cihazları da kısa devreye sokardı.

Nitekim ekran karanlıktı.

Telefonu tekrar cebine koydu, gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı ve avucunu kafatasının üzerinde gezdirdi. Kısa kesilmiş saçlarının avcuna verdiği his, onu biraz olsun sakinleştirdi.

Elini indirip gözlerini açtığı anda melek tam karşısında duruyordu.

“Selamlar, iblis,” dedi kadın.

Onun ne olduğunu çok geç anlamıştı. Lanet olası bir aptal gibi, dolgun bedenine ve parlak saçlarına bakmaktan işaretleri fark edememişti. Onu bütün hafta boyunca takip ettiğini –belli ki hedefini kolağan ettiğini– görmüştü ve bunu kaderin onları bir araya getirmesi sanmıştı.

En kötüsü de bir çit direğiyle flört etmeye çalışıyor olabilirdi. Melekler cinsel varlıklar değildi. Bekârdılar; istemeyenler Grigori olurdu.

Kulüpte onunla arzu paylaşmamıştı. Aralarında paylaşılan tek bir şey bile yoktu. O, orgazmı *Oscar*’lık bir performansla taklit etmişti ama yine de sahteydi.

Ben bir aptalım. Birinci sınıf, lanet olası bir aptal.

Bu meleğin bir Grigori olup olmadığını düşünebilirdi ama kim olduğunu çoktan çözmüştü.

Adın ne?

Sun- Sunny.

Adı sevimli bulmuştu. Kendisi kadar sevimli. *Lanet olası aptallık.* Eğer çoğunlukla aletiyle düşünmeseydi, Eva'nın babası Dan'ın bir melek arkadaşı olduğunu –Dan gibi bir Grigori değil, meşru bir cennet meleği– hatırlardı: Sunshine.

Bu oydu. Mist'in köleleştirme mühürlerinin nasıl kaldırılacağına dair bilgi aramak için Empyrean Kütüphanesi'ni tarayan melek. Lily, Mist'in eski efendisini canavar dolu bir çukura ittiğinde mühürlerin kontrolünü ele almıştı ama mühürler hâlâ Mist'in bedeninde duruyordu.

Dan, Sunshine'a neden bilgi istediği konusunda yalan söylediğini açıkça söylememişti ama ima edilmişti. Akli başında hiçbir melek bir iblise yardım etmezdi. Dan dürüst olsaydı, Sunshine süvarilerle birlikte gelir ve hepsini ortadan kaldırırdı. Mist'i öldürmek, mühürlerini kaldırmaktan çok daha kolaydı. Üstelik başıbozuk oldukları için bunu yapmak tamamen hakkıydı.

Sunshine belli ki kendi başına şüphelenmiş ve izlerini sürmüştü.

Ama soru hâlâ duruyordu ... Ne kadarım biliyordu? Belki daha da önemlisi, Raum neden hâlâ hayattaydı?

En güvenli yolun aptal rolü oynamak olduğuna karar verdi. Kimliğine dair bilgisi, şu an sahip olabileceği tek avantajdı.

Melek ellerini önünde birleştirdi. "Adım Sunshine."

Harika. Demek ki onun kim olduğunu bilmesinden rahatsız değildi. Avantaj da uçup gitti.

Kadın mührün kenarında duruyordu; ona uzanamayacağı kadar uzakta. İpek gibi düz saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı, dövüşten sonra bile. Beyaz elbisesi buruşmamıştı; gülümsemesi nazik ve kibardı.

Güzel olduğu için ona lanet olsun. Ne olduğunu öğrendikten sonra bile bunu fark etmeye devam ettiği için kendine de lanet olsun.

"Seni tanıyorum, Raum. Kardeşlerini de."

Tehdit olarak söylenmişti ama tehditkâr olmayı beceremiyordu. O tatlı çehreyle, sanki onu büyükannesine tanıtıyordu.

Ancak tehdit, görünüşe ihtiyaç duymuyordu.

O bir lanet olası melekti. Işınlanabiliyordu; bu da ona karşı ciddi bir üstünlük sağlıyordu. Cennet ile cehennem arasındaki sözde savaşın neden asla adil olmadığıнын sayısız saçmalığından biri. Üstelik o bir mührün içindeydi.

“Asmodeus, Belial ve Mephistopheles,” diye devam etti. “Ve yeni bir ekleme: Mishetsumephtai. Mephistopheles’e en yakınsın; Meph diye anılıyor. Meph, kan-doğumlu bir cadı olan Iris’le birlikte. Onun ikiz kardeşi Lily’nin de Mishetsumephtai –ya da Mist– ile bir ilişkisi var. Asmodeus, yani Ash, ise Eva adlı bir insan kadınla birlikte.” Sunshine gülümsemeyi sürdürdü ama bakışları neredeyse fark edilmeyecek kadar keskinleşti. “Ya da *yarı* insan mı demeliyim.”

Eva’yı biliyor. Raum’un kanı buz kesti.

Melek, Eva’nın ne olduğunu biliyordu; bu da Dan’in kızının kim olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Demek ki Dan’in büyük bir kural ihlalcisi olduğunu, yasaklı yarı melek çocuğunu sakladığını ve başıbozuk iblislerden oluşan bir gruba destek verdiğini de biliyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Raum rol yapmayı bırakarak. “Neden buradayım?” Asıl merak ettiğini –*Neden hâlâ ölmedim?*– sormadı; ona fikir vermek istemiyordu.

Melek ayaklarını oynatıp ellerini birbirine doladı. Yanılmıyorsa, gergin görünüyordu. Mevcut güç dengesiyle o kadar zıttı ki, hayal gördüğünü düşündü.

“Sen ve sözde kardeşlerin cehennemdeki görevlerinizden kaçtığınızda-”

“Onlar *sözde* kardeşlerim değil. Kardeşlerim.”

“İblisler üreyemez; dolayısıyla kardeşleri olamaz. Sadece insanların olabilir.”

“Kardeşler kanla bağlıdır. Bir kan ritüeli yaptık ve kan paylaştık. Yani kardeşiz.”

“Kardeşlik böyle işlemez.”

“Neden işlemesin?”

Kadın ağzını açtı, sonra kapattı.

“Bu konu alakasız,” dedi başını sallayarak. “Kardeşliğinizin meşruiyeti ne olursa olsun, kurallara aykırı biçimde dünyada yaşıyorsunuz. Cehennem sizi bulursa ağır bir cezayla karşılaşacaksınız. Belial direnip destek toplamaya kalkarsa, yeraltında destansı boyutlarda bir savaş tetiklenebilir. Diğer yandan cennet sizi yakalarsa, doğrudan ortadan kaldırılırsınız. Bu kadar güçlü beş büyük iblisi yok etme fırsatı nadiren gelir ve değerlendirilir.”

“Bilmediğim bir şey söylemiyorsun,” dedi Raum.

Yine de ne kadar mahvolmuş olduğunu yüzüne vuruyordu. Yakalanırlarsa ne olacağını hatırlatıyordu, üstelik onu çoktan yakalamışken.

Ancak beni hâlâ öldürmedi. Bu, ondan bir şey istediği anlamına gelmeliydi; demek ki buradan pazarlıkla çıkma şansı vardı.

“Her şeyi biliyorum,” dedi Sunshine. “Son üç haftadır sizi izliyorum. Kim olduğunuzu anladığım anda üstlerime gitmeliydim ama kalıp gözlemleyerek aksi hâlde öğrenemeyeceğim kadar çok şey öğrendim. Daniel’in ihlalini ve yasaklı Nephilim çocuğunu öğrendim.”

“Anladım. Bir şey istiyorsun. Nedir?”

Sunshine o iri koyu renkli gözlerini kırptı. “Çok doğrudansın.”

“Hayatım söz konusuken laf kalabalığına vaktim yok. Sadede gel.”

“Tamam. Haklısın. İhtiyacım olan bir şey var ve onu elde etmemde bana yardım etmeni istiyorum. Bunu yaparsan, bulunduğunuz yerin bilgisini ve Nephilim dışının varlığını ifşa etmemeyi kabul ederim. Yapmazsan ifşa ederim; hepiniz ölürsünüz.”

Kalbi okyanusa atılmış bir tuğla gibi battı.

Ne isterse istesin, yapmak zorundaydı.

Lanet olası melekler. O masum gülümsemesiyle, onu en kötü türden şantajla tehdit ediyordu.

Günün sonunda, cennetin hizmetkârları da iblisler kadar çıkarıcı ve sinsiydi; sadece bunu “iyi adamlar” kisvesi altında yapıyorlardı. En azından iblisler kötülüklerini sahiplenirdi. Başka bir şeymiş gibi davranmazlardı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Raum dişlerini sıkarak.

“Önce anlaşmayı kabul etmelisin,” dedi Sunshine.

“Ne olduğunu bilmeden olmaz.”

“Seçeneğin yok. Ailenin ölmesine izin vermezsin.”

Bir küfrü yuttu. Haklıydı, lanet olsun. Tek umudu, blöf yaparak buradan sıyrılmaktı.

“Ben bir iblisim, hatırlatırım. Kendimden başka kimseyi umursamam. Evet, onlarla yaşıyorum ama sadece pratik olduğu için. Ölmemelerini tercih ederim ama şartlarını bilmeden bir melek ile anlaşma yapacak kadar umursamam.”

Sunshine başını eğerek onu inceledi. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığı belliydi.

“Pekâlâ,” dedi onu şaşırtarak. “Yakın zamanda bir *grimoire* çalındı. Onu Empyrean Kütüphanesi’nde muhafaza etmek üzere geri almakla görevlendirildim.”

Raum dondu. İmkânsızdı –*siktir, imkânsız*– aklındaki şeyin peşinde olamazdı. Dünya o kadar küçük değildi.

Ancak görünüşe göre öyleydi.

“Başlangıçta kan-doğumlu bir cadının elindeydi. Kitap, Murr adlı bir iblis tarafından alındı ve cehenneme götürüldü. Bil-diğin gibi, yeraltında ısınlanma yeteneklerimi kullanamam. Onu almak için yardıma ihtiyacım var ve bana bir iblisten daha iyi kim yardım edebilir?”

Yardım araması zekiceydi. Meleksi güçler cehennemde işe yaramazdı; tek başına gitse başparmak gibi sırtırdı. Başka bir melek de aynı derecede uyumsuz olurdu. Bir iblisi şantajla yardıma zorlamak kurnazlıktı. Bu kadar öfkeli olmasaydı, etkilenebilirdi.

“Bunu yaparsam,” dedi Raum. “Bizi sonsuza dek rahat bırakacağına ve bildiklerini kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin.”

“Buna razıyım.”

Başlangıçtı ama yetmezdi. Neredeyse hiçbir anlaşma tamamen bozulmaz değildi. Hep gizli bir çıkış, gözden kaçmış bir açık olurdu. Raum bunu göze alamazdı. Eva’nın ve kardeşlerinin hayatı söz konusuydu.

Zihni hemen planlarla dolmaya başladı.

Sunshine, şu anda Falcı’nın elinde bulunan Gamigin’in Kitabı’nın peşindeydi. Raum da -Bel bu fikri çöpe attırana kadar- Mürmur’a karşı koz olarak bu kitabı istemişti.

Ancak şimdi düşünüyordu ki...

Melekleri tanıyordu. Sunshine yerlerini kimseye söylemeyeceğine yemin etse bile, kitabı alıp yoluna gönderse bile, bir sonraki şantajıyla geri gelmesi an meselesiydi.

Onu kalıcı olarak ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmak tek çözümdü.

Melekleri öldürmek son derece zordu ama imkânsız değildi. İblislerde olduğu gibi, bir meleği kalıcı şekilde öldürmek için başının kesilmesi ve beden parçalarının yakılması gerekiyordu. İşin püf noktası, bunun kutsanmış bir silahla yapılması ve cennet ateşiyle yakılmasıydı.

Cehennemde olmak bir iblisin gücünü artırırken, melekler ne ışınlanabilir ne de iyileşme yeteneklerini kullanabilirdi. Yeraltı saldırı için ideal gibi görünse de ne yazık ki kutsanmış silahlar orada da güçsüzdü; yani cehennemde bir meleğe ne yaparsan yap, ölmezdi.

Dolayısıyla öldürme dünyada yapılmalıydı... meleklerin tüm yeteneklerine erişimi varken.

Bir diğer püf noktası da şuydu: İblisler kutsanmış silahları kullanamazdı –eli doğrudan bir şenlik ateşine sokmak gibiydi– ve Empyrean mührünü çizip cennet ateşini çağırmayı bilenler çok nadirdi. Bunu gerçekten başarabilenler ise daha da azdı. Genel kanı, iblislerin Empyrean büyüü kullanamayacağı yönündeydi ama her zaman istisnalar vardı.

Bu durumda istisna Belial’dı.

Belial aslında düşmüş bir melek olduğu için kutsanmış silahlara karşı bağışık ve artık bütünüyle bir iblis olmasına rağmen –zor da olsa– cennet ateşini çağırabilecek güce sahipti.

Işınlanma sorununu aşmanın da bir yolu vardı. Melekler, özel bir tür Sheolic –yani şeytani– mührün içine hapsedilebilirdi. Bu mühür o kadar karmaşık ve dökümü o kadar zordu ki, çoğu iblis bunu yapamazdı; ama yine, Belial yapabilirdi.

Üstelik Belial meleklerden gerçekten nefret ederdi.

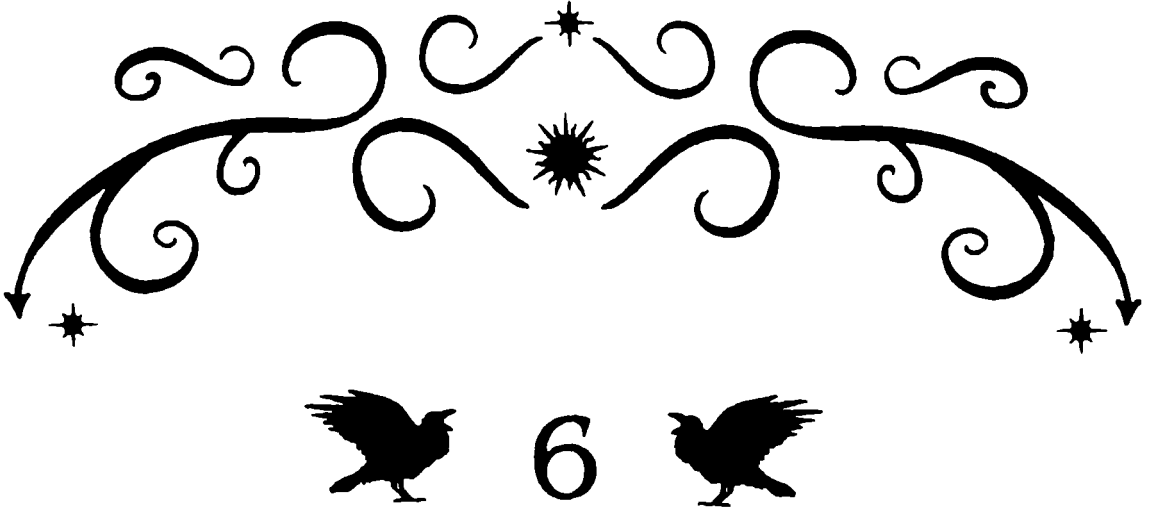
Her şeyi doğru ayarlarsa, Raum bunu başarabileceğinden emindi.

Sunshine’a kitabı çalmasında yardım etmeyi kabul edecek, ardından da onu yok edip kitabı kendine almanın bir yolunu bulacaktı. Murmur, o kıymetli *grimoire*’ını geri almak için her şeye yemin ederdi ve artık kendisiyle kardeşlerinin nerede saklandığını bilen hiçbir melek kalmazdı.

İki kuş, tek taş.

Kuşları gerçekten severdi; onlara taş atanları boğardı ama bu deyim bu durumda işe yarıyordu.

Ancak önce, tüm ihtimalleri güvence altına alması gerekiyordu ve bir sözleşmenin şartlarını didik didik etmekte, bir iblisten daha iyisi yoktu.

ŞEYTAN AYRINTIDA GİZLİDİR

Sunshine gecenin geri kalanını –tüm geceyi– “şeytanla yaptığı anlaşmanın” en ince ayrıntılarını müzakere ederek geçirdi. Şafak sökmeye başlamış, binaların arasındaki ufuk çizgisinde pembe bir parıltı belirmişti.

Bu duruma hazırlıklı gelmişti ama yine de Raum’un herhangi bir şeye razı olması için her bir detayın ne denli titizlikle incelenmesi gerektiği onu şaşırtmıştı.

İnsan avukatlar bir iblisle sözleşme kaleme almayı denemeliydi. Bu, yeteneklerinin nihai sınavı olurdu.

Ancak çoğu insan bile böyle pazarlıklara girmemesi gerektiğini bilirdi. Ne var ki, bu durumda bunun en iyi –hatta tek– seçeneği olduğunu biliyordu. Tek başına cehenneme dalıp gidemezdi; melek aurası, kararmış manzaranın ortasında bir saflık işareti gibi parlacaktı. Beş dakikadan fazla dayanamaz, ortaya çıkardı ve sonra ...

Evet, bir iblisin merhametine düşen bir meleğe ne yaptığını zaten biliyordu.

“Peki ya ölümüm söz konusu olursa?” diye sordu Raum. “Senin için çalışırken ölürsem sözleşme geçerli kalmalı.”

Şu anda mührün tam ortasında bağdaş kurmuş hâlde oturuyordu. Müzakereler sırasında bu pozisyonla, bacaklarını uzatıp ellerinin üzerine yaslanarak gerinme arasında

gidip gelmişti. İçinde bulunduğu koşullara rağmen rahat görünmeyi başarıyordu.

Sunshine ise yemek masasından aldığı sandalyede oturuyor, sürekli bir yanından diğerine kayıyordu. Onca saatin ardından kalçası epey uyuşmuştu.

“Bu görevi yerine getirirken ölmeyeceksin,” deme ihtiyacı hissetti, bu düşünceden rahatsız olarak. “Sana teminat veriyorum; yardım istiyorum, kurban değil.”

Raum omuz silkti. “Ölüm her zaman ihtimaldir. Eğer gerçekleşirse ya da bir şekilde kalıcı olarak devre dışı kalırsam, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek zorundasın.”

Kendi olası ölümünden bu denli rahat söz etmesi onu ürpertmişti. Bir iblisin cehennemdeki hayatı bu muydu? Sürekli şiddet ve ıstırabın içinde yaşamak? Karanlık ve sefil bir varoluş gibi görünüyordu.

Yine de soğukkanlı kalmalıydı. Gözlerini kıstı. “Eğer kendi payını yerine getiremeyecek durumdaysan, ailene neden koruma borçlu olayım?”

“Çünkü yalnızca anlaşmamız yüzünden öldürülmüş olurum. Fedakârlık karşılık gerektirir.”

Buna itiraz edemezdi; bu düşüncenin onu ne kadar dehşete düşürdüğünü de belli edemezdi. “Tamam,” dedi Sunshine. “Ama görevinden kaçmak için kendini bilerek tehlikeye atmanın ya da kendini sabote etmenin bir yolunu arayamazsın.”

Raum bir kaşını kaldırdı. “Bir mekle yaptığım ufakık bir anlaşma yüzünden intihara teşebbüs etmeyeceğime söz veriyorum.”

“Güzel.”

Melek onu süzdü. Altın rengi gözlerinde beliren bir parıltı, içinde bir kuşku uyandırmıştı. İş birlikçi değildi –hatta oldukça huysuz ve tartışmacıydı– ama yine de bu düzenlemeden kendi lehine bir gizli plan çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu.

Açıkçası, çıkarmamış olsaydı hayal kırıklığına uğrardı. Köşeye sıkışmış her zeki varlığın yapacağı şey buydu ama bu, müzakerelerde daha dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu.

“Eğer herhangi bir noktada sözleşmenin koşullarını değiştirmek istersek,” dedi Raum. “Bunu yapabiliriz.”

İşkence gibi sandalyede yer değiştirdi. “Neden isteyelim ki?”

“Bilmem. Her ihtimali güvenceye alıyorum.”

“Tamam. Kabul ediyorum. İkimiz de anlaşmanın şartlarını değiştirmeye razı olursak, baskı ya da manipölasyon olmamak kaydıyla bunu yapabiliriz.”

“Kardeşlerimi cehenneme gitmeden önce ziyaret etmem gerekecek.”

“Kesinlikle hayır.” Planlarını ele verme ihtimalini zerre kadar bile göze alamazdı.

“Birden ortadan kaybolursam şüphelenirler.”

“Onları ara ve bir süreliğine gideceğini söyle.”

İblisin gözleri kısıldı. “Beni kendi gözleriyle görmezlerse buna inanmazlar.”

“O zaman gece kulübünde bir insan kadınla tanıştığını ve onunla baş başa kalmak istediğini söylersin.”

Raum’un dudakları ince bir çizgi hâlini aldı; gözlerinde yanan nefret, eğer mührün içinde güvende olmasaydı onu duraksatabilirdi. Görünüşe bakılırsa, dün gece aralarında yaşananların hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Bu iyiydi. Kendisi de hoşlanmıyordu.

Yine de onu iğnelemeden duramadı. “Bütün kadınlarla yaptığın gibi bir hafta içinde ondan sıkılacağını, sonra geri döneceğini söylersin.” Kelimelerinde, bastırmaya çalışsa da bir sertlik vardı.

Onunla dans ettiği gibi kaç insan kadınla dans etmişti? Kaçına gülümseyerek adını sormuştu? Kaçının gözlerinin içine bakarak tüm ilgisini onların zevkine adayacağı bir gece vaat etmişti?

Bunun ne önemi vardı? Olmamalıydı. Zerre kadar umursaması gerekirdi. Düşünceleri ve acı tadı bastırıp bir kenara itti.

“Tamam,” dedi Raum dudağı kıvrılarak. “Bunu söylerim. Yüz yüze. Yoksa inanmazlar.” Ona yönelttiği bakış, haz vaatlerinin artık aklının ucundan bile geçmediğini hatırlatıyordu.

Güzel. Buna ihtiyacı yoktu.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Sunshine.

Birbirlerine dik dik baktılar.

“Sözleşme tamamlandıktan ve kitabını aldıktan sonra, Eva’yla kardeşlerimi gelecekte korumayı kabul etmeni istiyorum.”

Sunshine geri çekildi. “Bunu yapmam. Zaten yerinizi ifşa etmeye yemin ettim; bu bile ortaya çıkarsa beni cennetten kovdurmaya yeter. Risk çok büyük.”

Yaptığı şey yüzünden içinde bir suçluluk kıpırtısı hissetti. İblislerle her türlü bağ açıkça yasaktı ve bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürmeliydi. Ancak işte buradaydı; birini yakalamış, hizmetine zorlamıştı.

Ancak *grimoire*’ın cehenneme götürüldüğünü öğrendiği anda, yeraltı dünyasında tek başına yol almayı düşünmek kanını dondurmuştu.

Egemenler, onun en büyük korkusuyla yüzleşmesi ve kâbuslarının mekânına geri dönmesi gerektiğini biliyor olmalıydı. Bunu yeniden yükseliş öncesi son sınavı saymalarının sebebi bu muydu?

“Bana verdiğin tek şey, beni ve ailemi öldürmeyeceğine dair bir söz,” dedi Raum. “Bundan başka hiçbir şey kazanmıyorum.”

“Hayatın devamı tüm varlıkların nihai amacıdır.”

“Ne kadar az umurumda olduğunu küçümsüyorsun.”

Sunshine dişlerini sıktı. Kimse ölmeyecekti; bu konuda söz sahibiydi. Bu yüzden bunu tartışmanın anlamı yoktu. “Yakında Üstünler rütbesine yeniden yükseleceğim. Kaçak iblislere ve yarı melek ucubelere koruma sağlama yükümlülüğü altına giremem. Bu, konumumu tehlikeye atar.”

“Yalnızca seni tehlikeye sokmadığı sürece yardım etmekle yükümlü olacaksın. Biz de başka hiçbir geçerli seçeneğimiz kalmadıkça yardım istemeyeceğiz.”

“Peki,” dedi isteksizce. *Ne yapıyorsun, Sunshine?* Ama artık geri dönüş yoktu. “Bu maddeye yirmi beş yıllık bir son tarih ekleyeceğim. Sonsuzluğun geri kalanında yasa dışı bir koruma görevine kendimi bağlayamam.”

“İki yüz yıl.”

“Saçmalık. Yetmiş beş.”

“Yüz elli.”

“Yüz.”

“Pekâlâ. Yüz yıl.” Raum boynunu iki yana eğerek gerindi ve Sunshine’ın bakışı boynundaki tendonlara takılı kaldı. Boyunların çekici olabileceğini hiç düşünmemişti ama onunkinin öyle olduğu kesindi. *Ne tuhaf.*

“Ama bu süre sınırı yalnızca bunun için geçerli,” diye ekledi Raum. “Sözleşmenin geri kalanı süresiz bağlayıcı olacak. Bize ihanet edemezsin, bizi öldürmeye ya da hapse atmaya kalkışamazsın, başkasına da bunu yaptıramazsın; zamanın sonuna dek.”

Küreler adına, aptalın tekiyim. Bunu kabul etmemeliydi. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi?

Ancak başka ne seçeneği vardı? Üç haftalık gözlemin ardından, vicdanı olması gerektiği gibi davranmasına izin vermemişti. İblis bunun farkına varıp blöfünü görürse, her şeyini kaybederdi. Tek şansı, o gerçeği fark etmeden önce yardımını güvence altına almaktı.

“Tamam,” dedi güçlkle yutkunarak. “Ama şunu da netleştireyim: Bu sözleşme tersine de işler. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar, beni öldürmeye ya da hapsedmeye teşebbüs etmeyecek, başkasını da buna teşvik etmeyeceksin. Aramızdaki ilişkiyi –kardeşlerin dâhil– kimseye anlatmayacak, ima yoluyla ya da alışılmadık davranışlarla bilgi sızdırmaya kalkışmayacaksın.”

“Tamam ama bir çıkış ekleyelim. Herhangi bir sebeple ikimiz de sözleşmeyi sonlandırmayı kabul edersek, bunu yapabilelim.”

“Kabul.” Dürüst olmak gerekirse, bu onu da rahatlatmıştı. “Ama yine, rıza baskı ve manipülasyondan azade olmalı. Taraflardan biri için herhangi bir yanlış anlama söz konusuysa, bu geçerli sayılmaz.”

İblisin gözleri bir tür memnuniyetle parladı. “Kabul.”

Bu bakış, Sunshine’ın kalbinin sıçramasına neden oldu; ona zerre kadar güvenmiyordu. Ancak bu maddeden bir kaçış yolu da aklına gelmiyordu. Yine, ondan çok daha fazlasını kaybedecek olan oydu.

Ya da en azından, o öyle sanıyordu.

Bu inancın sürmesi hayatiydi. Müzakerede harcadığı her saniye, onun bu oyunu fark edip dengeleri tersine çevirmesi için bir fırsattı.

Sonunda, geri adım atmaktan başka çaresi yoktu. “O hâlde sözleşmeyi bağlayalım ve bu işi bitirelim.”

Bağlanmış bir sözleşme kırılmazdı. Taraflar yeminlerini bozamazdı. Kendini bu denli geri dönülmez biçimde tuzağa düşürmek istemiyordu ama birbirlerine karşı dönemeyeceklerini garanti etmenin tek yolu buydu.

Raum ayağa kalktı; bacakları sağlam, bakışı keskindi. Kanının etkileri ilk saatten sonra tamamen geçmişti. Sunshine böyle bir şeye daha önce hiç tanık olmamıştı ve ne düşüneceğini bilmiyordu.

Raum sağ elini kaldırdı ve parmak uçlarından –bir kuşunkilere benzeyen– keskin pençelerin uzadığını izledi. Gözleri büyürken Sunshine ilgisini gizlemek için kendini zorladı. Yalnızca en yüksek rütbeli melekler birden fazla forma bürünebilirdi ve Raum yeraltının bir canavarına dönüşüyor olsa bile, bu tuhaflığında belli bir güzellik vardı.

Her parmağı kavisli siyah bir pençeyle son bulurken boğumları pürüzlü ve düzensizdi. Derimsi, sürüngen pullarını andıran obsidyen siyahı derisi dirseğine kadar uzanıyor, orada tekrar insan formundaki koyu bronz tenine geçiş yapıyordu.

Diğer –hâlâ insan olan– avuç içini uzattı ve ön pençesiyle keskin bir hamleyle deriyi yardığında kan fışkırarak yere damladı.

Bakışlarını kaldırıp gözlerinin içine bakarak, “Kendi kanım üzerine yemin ediyorum,” dedi Raum.

Sunshine başını bir kez salladı ve nihayet sandalyeden kalkıp sertleşmiş uzuvlarını gerdi. Silahlarını sakladığı yatak odası dolabına ışınlanıp deri bir uyluk kılıfında duran hançeri aldı. Ana odaya döndü, bıçağı çekti, kendi avucunu da aynı şekilde kesti ve yemini tekrarladı.

“Kendi kanım üzerine yemin ediyorum.”

Empyrean, Sheolic ya da Zamansal: kan yemini kan yeminiydi.

Bu büyü, onu kullanacak kadar aptal olan her varlık üzerinde eşit şekilde işlerdi.

Sözleri, bağlanma derilerine işleyip kristalleşene dek havada ağır ağır asılı kaldı. İş bitmişti ve geri dönüş yoktu.

Artık yalnızca, ölümsüz yaşamının en büyük hatasını yapmamış olmasını umabilirdi.

Yeraltı dünyasındaki ininde güvenle saklanmış olan Falcı, soğuk terler içinde, göğsü hırıltılı soluklarla inip kalkarken yatakta birden doğruldu.

Rüya geri dönmüştü. Yine.

Odası sessiz ve karanlıktı; kalın perdeler, kan kırmızısı gökyüzünü dışarıda tutmak için pencerelerin önüne çekilmişti. Kıpırdandığında çarşafın bacaklarıyla kuyruğuna dolanmış olduğunu fark etti. Kumaşı koparırcasına üzerinden atıp fırlattı; en ufak bir kısıtlanma hissi bile tenini ürpertiordu.

Görüntü ne zaman uyusa geliyordu; bu yüzden uykudan olabildiğince kaçınıyordu. Aslında her zaman kaçınmıştı çünkü uyku savunmasız olduğu nadir anlardan biriydi ve bu sırrı büyük bir titizlikle saklamıştı.

Ancak bu kadar büyük bir güce sahip bir iblis bile uykusuz sonsuza dek var olamazdı; er ya da geç bitkinlik onu yakalardı. Bu gece de o gecelerden biriydi. Zayıflığa yenik düşmüş ve bedelini ödemişti.

Etrafında, siyah taşlardan yapılmış kale sessizdi. Murmur, tebasının kuleye girmesine izin vermezdi ve ruhlarını yatak odasına nadiren çağırırdı. Burası, onların varlığının sürekli yükünden kendini özgür bıraktığı tek yerdi.

Zihninde daima sesleri yankılanırdı. Özgürlük için haykıran sesler. Salıverilmeyi dilenen fısıltılar.

Murmur onları her zaman görmezden gelirdi.

Dokuz Halka'nın işkencesinden kaçınmak için Falcı'yla bir pazarlığa girecek kadar aptal olmuşlardı. Talep ettiği bedel ebedi hizmetti ve bu bedeli ödemişlerdi.

Murmur, eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşemeyecek kadar zayıf olanlara merhamet göstermezdi; yalvarışları sağır kulaklara çarpardı. Onlar, Murmur uygun gördüğü ana dek onun hizmetinde kalacaktı.

Bu da büyük ihtimalle asla olmayacaktı.

Sonra tekrar, rüyayı düşünerek, belki de yakında özgür olurlar, diye geçirdi içinden. Rüya her zamankinden daha çok zihnini kemiriyordu; gözlerini yalnızca bir anlığına kapattığında bile ön plana çıkıyor, gerçekleşme vaktinin hızla yaklaştığına onu ikna ediyordu.

Hazır değilim.

Yapılacak hâlâ çok şey vardı. Planlanacak, düzenlenecek, ayarlanacak onca şey...

Ancak hiç olmadığı kadar yakındı. Gamigin'in kitabı artık elindeydi ve büyülerinde ilerleme kaydediyordu.

Ne yazık ki, henüz sahip olmadığı özel bir bileşene ihtiyaç duyduğunu da keşfetmişti. Bitmek bilmeyen listeye eklenecek bir görev daha. Görevler zihninde binlerce küçük girdap gibi dönüp duruyor, sonunda berrak ve odaklanmış bir düşüncenin nasıl bir şey olduğunu unutturuyordu. Rüya ise her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Hep aynıydı.

Yanıyordu; tüm bedeni muhtemelen cehennem ateşi olduğunu düşündüğü alevler içindeydi, her ne kadar bundan emin olmasa da. Her şey bembeyaz bir sıcaklıktaydı ve acı o kadar dayanılmazdı ki çığlık atıyordu.

Sonra nihayet –merhametli bir an gibi– bedeninden ayrılıyordu. Ancak ölümü, ruhu olmayan bir iblisi beklemesi gereken o hiçlik değildi; varlığının yaratımı ayakta tutan enerjiye çözülüp karışması söz konusu değildi.

Hayır. Bilinci sürüyordu ve nüfuz edilemez bir boşluğa doğru akıl almaz bir kuvvetle çekildiğini hissediyordu. Dehşetle haykırı-

yordu; sesi her yerde ve hiçbir yerde yankılanıyordu. Onunla birlikte kapana kısılmış yüzlerce diğer varlığın çığlıklarıyla karışıyordu.

Sonra, korku kanında gümbür gümbür atarken soğuk terler içinde uyanıyordu.

Onu korkutan ölüm değildi. Tam bir yok oluşun huzuru, kendisi gibi ölümsüz bir varlık için bir siren şarkısı gibiydi.

Onu dehşete düşüren şey, ölümünün bilincinin *sonu* olmamasıydı ve diğer tarafta onu bekleyen şey, var olmaması gereken bir şeydi.

İblislerin ruhu yoktu. Yalnızca ruhu olan varlıklara, nihai reenkarnasyondan önce bir ahiret bahşedilirdi. Öyleyse onu bekleyen bu boşluk neydi? Nasıl var olabiliyordu?

Gamigin'in kitabı bu soruların yanıtlarını barındırıyordu ve yanıtlar hiç de iç açıcı değildi.

Başını sallayarak düşüncelerini dağıtmaya çalıştı ve yataktan kalktı; dinlenme girişimlerini tamamen terk ediyordu. O dipsiz ıstırap boşluğuna geri dönmek istemiyordu. O ayağa kalktıkça ruhları da kıpırdandı ve yeniden nöbet görevine dönmüş olmaları onu rahatlatı.

Odada ilerledi; saçlarını boynuzlarının etrafından ayırdı ve uzun bir örgü yaparak geriye topladı. Örgüyü bağlayıp omzunun üzerinden attı, ardından çıplak üst bedeninin üzerine bir cüppe geçirdi; arkadaki uzun yırtmaç kuyruğuna özgürlük tanıyordu.

Parmakları yatak odasının kapı koluna kapanmak üzereyken bir başka görüntü onu ele geçirdi. Gözleri, kâhinliğinin lanetine teslim olduğunda her zaman olduğu gibi bembeyaz oldu.

İç gözünde, ayırt edilemeyen imgeler ardı ardına, hızla yanıp sönüyordu.

Göremediği birine gülümseyen, esmer tenli, ıslıl ıslıl güzel bir kadın gördü. Güneşin yüzeyinden uçan bir karga gördü; karanlık çökene dek onu örtüyordu. Çatık bir kaşın altındaki altın rengi gözleri gördü.

Bir kitap gördü. İninin koridorlarını kaplayan, her karışı tebeşir

izgileriyle dolu bir mühür –düzinelerce mühür– gördü. Kan nehirleri ve her türden yaratığa ait kopmuş uzuvlar gördü. Keskin bakışlı, simsiyah saçlı bir başka kadın gördü.

Ve kendisini gördü ... yanarken.

Saatler geçmiş gibi hissettirse de muhtemelen yalnızca birkaç dakika sonra Murmur'un gözleri yeniden berraklaştı ve önündeki kapı yeniden netliğe kavuşurken gözlerini kırptı.

Yüzü bir homurtuyla karardı.

Çözülecek yeni bir gr. Ne hoş. *Zaten yapacak yeterince şeyim yokmuş gibi.*

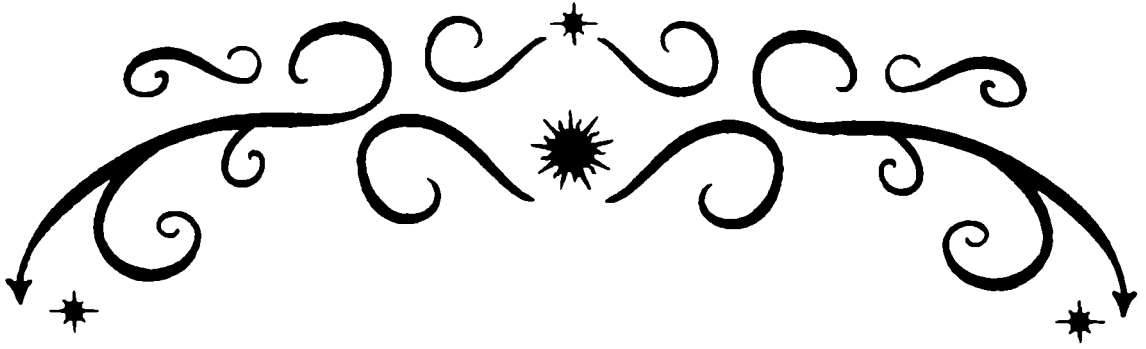
İmgeler o kadar hızlı gelmişti ki hemen hatırlayamıyordu; ancak dikkatle yoğunlaştığında, anlamlarını bir araya getirene dek onlara geri dönebileceğini biliyordu. Yine de bu gr, ona tek ve kesin bir kanaat bırakmıştı:

Birileri, ona ait bir şeyi çalmaya geliyordu.

Pençelerini gerdi, kuyruğunu şaklattı. Kimse ondan bir şey alamazdı. Geleceği gören ve emrinde bir ruhlar ordusu bulunan Falci'nın karşısına çıkmaya kimse cesaret edemezdi. Kimse bu kadar aptal olmazdı.

Yine de birilerinin tam da bunu yapmaya niyetli olduğundan emindi.

Pekâlâ yleyse. Bunun, yaptıkları son şey olmasını sağlayacaktı.

SAVAŞ YA DA KAÇ

“Ee?” dedi Raum, bir kaşını kaldırarak. “Artık beni bu mühürden çıkaracak mısın?”

Avuçları hâlâ havada, kanları yere damlarken, bakışları kilitlenmiş hâlde ağır bir sessizlik içinde durdular. Dışarıda, pembe şafak yerini bulutsuz bir sabahın soluk mavisine bırakmıştı.

Raum bitkindi ama bu onu hissizleştiriyordu; bu da iyiydi. Eğer hissedip berrak düşünebilseydi, durumun ne kadar berbat olduğu ve ne kadar kolay kandırıldığı yüzünden muhtemelen Belial seviyesinde bir öfke nöbeti geçirirdi.

Evet, bunu hâlâ atlatamamıştı. Kim atlatabilirdi ki? Yazlık elbisesiyle tatlı görünen, dans pistinde bacağına sürtünerek doruğa ulaşan kadın aslında lanet olası bir melekti ve istediğini yapmazsa ailesini öldürecekti.

Sunshine’ın mührün kenarına yaklaşırken onu göz hapsinde tuttuğunu fark etmemesi mümkün değildi. İblislere karşı içgüdüsel bir temkinlilik akılcıydı. Az önce onu satmayacağına dair son derece karmaşık, ayrıntılı bir yemin etmişti ... ve hâlâ tam olarak bunu yapmayı planlıyordu.

Planı basitti. Muhtemelen aptalcaydı ama kısa sürede bulabileceği en iyi şey buydu. Bir darbe planlamadığını belli etmek zorundaydı, yoksa Sunshine sözleşmeye daha

fazla madde eklerdi. Üstelik kazara bıraktığı o minicik boşluğu da kapatırdı.

Onun sandığının aksine, Raum öyle büyük bir çapkın değildi.

Günlerce ortadan kaybolup rastgele kadınlarla takılmazdı; biriyle birlikteyken de bir pislik gibi davranmazdı. Ne istediğini bilen kadınları seçer, niyetleri konusunda her zaman açık olurdu.

Eğer kardeşlerine bir hafta boyunca rastgele bir kulüp kızıyla takılacağını, sonra da onu çöp gününde çöp poşeti gibi bir kenara atacağını söylerse kesinlikle şüphelenirlerdi. Meph için –en azından Iris’le tanışmadan önce– belki inandırıcı olabilirdi ama Raum için bu tamamen karakter dışıydı. Zaten bu kadar uzun süre etrafında tutmak isteyeceği kimse yoktu.

Sunshine’ın kendisi hakkındaki yargılarını ona karşı kullanacaktı. Kardeşlerinin şüphelenmesini sağlayacak bir şey yapmamayı kabul etmişti ama haftalık ilişki yalanım bizzat *Sunshine* önermişti; bu da onu o maddeden muaf kılıyordu.

Kardeşlerine, Sunshine’ın söylemesini istediği şeyi hiç eğip bükmeden söyleyecek ve umutsuzca, bir terslik olduğunu fark etmelerini umacaktı.

İçlerinden biri bile bir meleğin işin içinde olduğundan şüphelendiği an, buna göre hazırlık yaparlardı. Belial melek tuzağını kurar, Sunshine’ı içine çekmeyi başarırdı. O mühürde sıkışıp kaldıktan sonra, Raum’un hâlâ sözleşme altında olup olmamasının bir önemi kalmazdı.

Bel yapılması gerekeni yapardı.

Raum yalnızca önemseydiği insanları koruyordu. Sunshine en başta onun peşine düşmemiş olsaydı bu duruma zorlanmazdı. Bazen hayatta kalmak, zor seçimler yapmayı gerektirirdi; üstelik roller tersine dönse Sunshine’ın ona zerre kadar merhamet göstermeyeceğini kendine hatırlattı.

Melek, uzun ve kıvrımlı bacaklarından birini uzatarak topuklu sandaletinin ucuyla mührün kenarını dağıttı. Mavi parıltı söndüğünde Raum özgürdü.

Ancak aslında değildi. Buna yaklaşıyordu bile.

Sunshine tatlı tatlı gülümsedi. “Pekâlâ. Nereden başlıyoruz?”

Güzel soru. “Kardeşlerime bir süreliğine gideceğimi söylemem gerekiyor.” Ona bir bakış attı. “Sonra burada tekrar buluşuruz ve bizi cehenneme götürecek cehennem kapısını çizerim.”

Sunshine’ın gözleri daraldı. “Bundan sonra, anlaşılan senin tarafı tamamlanana kadar nereye gidersen git, sana eşlik edeceğim.”

Raum elini saçlarının üzerinden geçirirken sabrını korumaya çalıştı. Normalde sakindi, fazlasıyla sakindi; hatta güçlü duygular hissedebildiğinden bile şüphe ederdi. Ancak şu an gerçekten pahalı bir rezidanstaki güvenlik camını kırmak için ne kadar güç gerektiğini test edebileceği bir beyzbol sopası olmasını diliyordu.

“İstersen gel,” diye tersledi. “Ama bize malzeme bulman gerekiyor ve beni takip ederek harcadığın her dakika kitabına kavuşmanı geciktirir.”

“Ne malzemesi?”

“Kılık değiştirmemiz gerekiyor. Ben bir kaçak, sen de bir meleksin. Her zaman saklanamayız; ortama uyum sağlamamız gerek.”

“Ne öneriyorsun?”

“Pelerin.”

“Pelerin.” Sunshine gözlerini kırptı. “Çözümün bu mu? Kitabı gerçekten nasıl çalacağımızı sormaktan korkuyorum.”

Raum ona ters ters baktı.

“Eee?”

“Eee ne?”

“Planın ne?”

Raum dişlerini sıktı. “Cehenneme gideriz, bir üs buluruz. Sen orada kalırsın, ben de Murmur’un inine gider, korumalarını nasıl aşacağımı çözerim.”

“Sonra?”

“Sonra ihtiyacım olanı alır, içeri girer ve kitabı çalarım.”

“Bütün bunları pelerinlerle mi yapacağız?”

Hâlâ ona mı takılmıştı? “Sen gelmiyorsun. Karga formunda olurum. Kimse bana dikkat etmez. Sorun çözülür.”

Meleğin gözleri alevlendi. “Geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun.”

“Evet, geliyorum.”

Raum dişlerini sıktı. “Neden? Kitabı istiyorsun. Ben alırım. Neden orada olmak zorundasın ki?”

“Çünkü...” Ne kadarını söyleyeceğine karar veriyormuş gibiydi. Fazla bilgi vermenin akıllıca olmadığını düşünüyordu muhtemelen; haklıydı da. Raum yarım bir fırsat bulsa söylediği her şeyi ona karşı kullanırdı.

“Bu görev benim için yalnızca bir iş değil,” dedi Sunshine. “Bir sınav. Geçmem *gereken* bir sınav. Nasıl tamamlayacağıma dair kesin şartlar verilmedi ama en azından orada bulunmam gerektiği varsayılıyor. Sadece bir başkasını gönderip benim adıma yapması yeterli sayılmaz.”

Bu, meleklerin kullandığı türden dolambaçlı bir mantık gibi gelmişti; bu yüzden ona inandı. Ona göre kitabı nasıl aldığı önemli olmamalıydı ama melekler hiçbir zaman işleri basit tutmakla tanınmazdı.

“Neden?” diye sordu Raum, başını yana eğerek.

“Neden ne?”

“Neden geçmek zorundasın?”

Sunshine dudaklarını büzdü. “Anlaşmamızda, hayatımla ilgili gereksiz ayrıntıları paylaşmak zorunda olduğuma dair bir madde yok.”

“Pekâlâ.” Zaten önemli değildi. “Kitabı çalmaya gelebilirsin,” dedi Raum. “Ama liderliği bana bırakacağına söz vermelisin.”

“Makul sınırlar içinde. Peki benim kılığım ne olacak?”

“Pelerin giy.”

Sunshine bir anlığına ona patlayacakmış gibi göründü. Nedenini bilmiyordu ama Sunshine’ın o terbiyeli soğukkanlılığını çatlatma

fikri ona tuhaf bir haz veriyordu. Bu his, birinin cebinden değerli bir şey aşırıldığında ya da kendini bir binanın kenarından aşağı bıraktığında duyduğu kısa adrenalin patlamasına benziyordu.

“Tamam,” dedi Sunshine dişlerini sıkarak. “Bu söz konusu pelerinleri nereden bulacağız?”

Raum omuz silkti. “Pelerin nereden bulunur biliyormuş gibi mi duruyorum?”

Sunshine’ın burun delikleri gerildi. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Cehennemden gelen varlık sensin. Böyle şeyleri bilmen gerekmez mi?”

Raum’un poker suratı bozulmazdı ama içinde Meph gibi sırıtiyordu. “Cehennemden geliyor olmam pelerin giydiğim anlamına gelmez. Sen meleksin. Bir dolap dolusu cübben falan yok mu?”

Kadının çenesindeki bir kas seğirdi. Yüzünden, gerçekten de dolu bir cüppe gardırobu olduğu ama sırf onu haklı çıkarmamak için yalan söylemeyi düşündüğü belliydi.

“Belki bir şeyim vardır,” dedi sonunda.

“Harika,” dedi Raum kendini beğenmişçe ve Sunshine’ın bakışı daha da sertleşti.

“Bizdeki koyu renkli cüppeler kutsal kefarete ve arınma ritüelleri içindir. Bunlardan birini bir iblise verip cehennemde giymesini düşünmek bile kutsala saygısızlıktır.”

“Vay canına,” diye mırıldandı Raum. Tanrı korusun, kutsal cüppeler onun uğursuz varlığıyla kirlenecekti. *İşte herkesin meleklerden nefret etmesinin sebebi bu.*

Birbirlerine bakakaldılar.

Onu çekici ve arzu edilen sanmasına yol açan tüm yanılgılardan kurtulmuştu. Artık o sadece düşmanıydı. Nasıl görüldüğünün önemi yoktu. O, yolundaki bir engeldi ve bugüne dek karşılaştığı her engel gibi bunu da aşacaktı.

Bir keresi hariç. Kaybolan anıları sırasında ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey ona o sefer kazanmadığını söylüyordu.

Bunu bir tür intikam gibi düşünebilirdi. Cennet ondan bir şey

çalmıştı; kimsenin başkasından almaya hakkı olmayan bir şey. O da karşılığında onlardan bir şey çalacaktı.

Dişe diş. Göze göz. Bir iblisin adalet anlayışı.

Belki o zaman kaybettiği zamanı geri kazanma takıntısını söküp atabilirdi; çünkü dört yüz yıl geçmesine rağmen bunu hâlâ atlatamamıştı. Belki o zaman gerçekten bırakıp hayatına devam edebilirdi.

Arkasını döndü ve nihayet mührün dışına çıktı; çizgiyi geçerken bedeninden geçen ürpertiye bastırmaya çalıştı. *Empyrean* büyü-sünün kalıntıları, derisinin üzerinde dolaşan örümcekler gibi hissediliyor, ona üzerindeki gücü hatırlatıyordu. *Lanet olası melekler*.

Odanın öbür ucuna yürüyüp balkon kapısını açtı. Sabahın bu erken saatinde hava soğuktu; yüksekten esen rüzgâr giysilerinin arasından tenini ısıırıyordu. Balkona çıkıp aşağıya baktı; yükseklik başını biraz döndürmüştü.

Otuz kat yukarıda olmalıydılar.

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve cam korkuluğun kenarına tırmandı.

Sunshine'ın irkilmiş sesi açık kapıdan yankılandı. "Ne yapıyorsun-!"

Kendini aşağı bıraktı. Kulaklarının yanından rüzgâr uğuldarken serbest düşüşe geçti; midesi geride bir yerde kalmış gibiydi. Kalbi çılgınca atıyor, adrenalın damarlarını dolduruyordu. Zemin yaklaşıyor, arabalar büyüyordu ...

Karga formuna geçti, kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru keskin bir yükselişle süzüldü. Kargalar gülümseyebilseydi belki gülümüyor olurdu. Belki.

Hafif bedeni açılırken binaların kenarlarından kıvrılarak geçti, yönünü buldu ve eve giden bir rota çizdi.

Apartman binasını gördüğünde, tepesinde kollarını kavuşturmuş hâlde duran beyaz yaz elbiseli kadını da fark etti; uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Uzaktan bile görülmeye değerdi. Üzerinde dönerken onu önden, yandan ve arkadan kesinlikle süzdü.

Artık onu arzu etmediğini söylediğinde belki de yalan söyle-

mişti ama bir daha gözünü kör etmesine izin verecek kadar aptal değildi. *Değildi.*

İnsan formuna geri döndü ve onun önüne indi.

“Bizi buraya ışınlatabilirdim!” diye çıkıştı Sunshine. “Bir gök-delenin kenarından atlamam gerekmiyordu!”

“Uçmak istedim.”

Sunshine afalladı; eğer daha iyi bilmeseydi, endişelenmiş gibi göründüğünü söyleyebilirdi. Muhtemelen sözleşmeli iblis hizmetkârının beton zeminde paramparça olmasını istemiyordu. Ezilmiş bir kafatasının kendini yenilemesi biraz zaman alırdı.

“Kardeşlerimle konuşup üstümü değiştireceğim. Sonra bizi geri ışınlatabilirsin.”

“Hızlı ol.”

Olmayacaktı. Sırf onu sinirlendirmek için mümkün olan en uzun duşu alacaktı; Bel bütün sıcak suyu tükettiği için bağırana kadar.

“Cüppeleri aldın mı?”

“Hayır.” Kadın ona bir bakış fırlattı. “Beni sinirlendirmek için bilerek oyalanacağını bildiğimden, sen dairederken gitmeyi düşünüyordum.”

Raum neredeyse gülümsüyordu. “Hile yapamam, unutma. Her şey sözleşmede yazılı.”

Sunshine gözlerini devirdi. Tatlı, zarif melek gözlerini açıkça devirdi. Bu kez Raum gerçekten gülümsedi.

Sunshine gözlerini kırptı, onu sanki ilk kez görüyormuş gibi süzdü.

Raum’un gülümsemesi kayboldu; tekrar forma girip binanın kenarından aşağı süzüldü ve yatak odasının penceresine yöneldi. Yan odadaki Mist’inki gibi, dışarı çıktığında her zaman pencereyi biraz aralık bırakırdı; uçarak dönme ihtimaline karşı. Mist’in penceresi kapalıydı; bu da genellikle Lily’nin orada olduğu anlamına gelirdi.

Perdeye kondu, aralıktan içeri süzüldü ve içerideyken tekrar insan formuna geçti. Yaptığı ilk şey cebinden telefonunu çıkarmak oldu –yeniden çalışıyordu– ve Caro’ya mesaj atarak muhtemelen önümüzdeki hafta barınağa gelemeyeceğini bildirdi.

Caro anlayışlıydı ama yine de kendini pislik gibi hissediyordu. Bir söz vermişti ve onun kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Luna’nın –travma yaşamış sokak köpeğinin– ona ihtiyacı vardı.

Bu meleğin suçu, diye hatırlattı kendine. Ondan kurtulmak zorunda olmamanın sebebi bu.

Telefonunu şarja taktı ve odasına neredeyse hiç bakmadan, özellikle de dolabına bakmaktan kaçınarak ilerledi. Kapıların önüne dayadığı sandalye, içerideki çalıntı eşyaların oluşturduğu gerçek bir seli tutan tek şeydi ve bunu düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine çekmeceleri karıştırıp temiz kıyafetler buldu. Normalde eşofman ya da spor yapabileceği şeyleri tercih etse de bugün bir çift ejder derisi pantolon seçti.

Ejder derisi, bir iblisin biçim değiştirmesine uyum sağlayacak şekilde büyüyüp küçülebilirdi ve cehennemde en yaygın kumaşlardan biriydi. Görevinde işe yarayacağını düşündü.

Kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırıp koridora çıktı; ana odadan sesler gelince duşa girmeden önce oraya saptı. Köşeyi döndü ve olduğu yerde kaldı.

Ortalık tam anlamıyla bir felaket alanıydı. İçki rafı boşaltılmış, şişeler bir dernek partisinin artıkları gibi etrafa saçılmıştı. Tezgâhın üzerinde ve kanepenin yanındaki sehpa­ların ucunda dizilmiş kutular vardı. Bel’in normalde pırıl pırıl olan mutfığı, sanki bir bomba patlamış gibi görünüyordu.

Mist lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. İblis formunda olduğu düşünülürse –iki metre on üç santim boyunda, koyu gri derili, kanatlı ve kamçı gibi bir kuyruğa sahipken– bu manzara tuhaftı. Lily, Mist için lavabonun yanına kirli tabakları daha idare edilebilir yığınlar hâlinde diziyordu. Odanın öbür ucunda Iris, boş şişeleri büyük bir geri dönüşüm torbasına atıyordu. Herkes berbat görünüyordu.

Mist, parlayan sarı gözlerini Raum'a çevirdi. "Günaydın."

"Burada ne oldu?"

"Iris ve Meph, Belial'ı bilincini kaybedecek kadar sarhoş etmeye kendi başlarına karar verdiler."

"Ama-" Raum gözlerini ovuşturdu. "Sizin kulüpte olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydik," dedi Iris, elinin tersiyle alnını silip şişe torbasını yere bırakırken. "Ama eve geldiğimizde... Bilirsin, parti sonrası parti." Yüzündeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi. "Biliyorum, aptalcaydı ama Bel için üzüldüm. Dışarı çıkmak istiyordu, hissediyordum ama reddetti. Biz de partiyi ona getirdik."

"Meph nerede?"

"Hâlâ uyuyor, pis herif." Iris'in gözleri Meph'in odası yönünde daraldı. "Uyandırmaya çalıştım ama bir göz kapağı bile kıpırdamadı."

Raum homurdandı. "Ne kadar da uygun."

"Evet. Onun için. Belial uyanmadan önce burayı toparlamak istiyoruz."

"Bir dakika. Bel uyuyor mu?"

Buna Iris sırtıttı. "Hem de nasıl. Taş gibi sızdı."

Raum'un kaşları fırladı.

"Bilincini kaybetti," dedi Mist. "Ash'le birlikte onu yatağına taşıdık."

Lily onun şaşkın ifadesine güldü. "Evet, bayağı şey kaçırdın."

Anlaşılan Bel, aradığı o yok oluş hâline ulaşabilmek için koca bir içki dükkânını boşaltmak zorunda kalmıştı. Umuyordu ki bu, öfkesinin keskinliğini biraz törpülerdi ama bir şey ona bunun sık sık tekrarlamak isteyeceği bir deneyim olmayacağını söylüyordu.

Bir de sonrasındaki hâl... Belial'ın ciddi bir akşamdan kalmayla nasıl olacağını hayal edince ürperdi.

"Meph kulüpten bir kızla çıktığını söyledi," dedi Iris, sehpanın ucundaki bir grup kutuyu torbaya süpürürken.

"Evet."

Herkes yaptığı işi bırakıp ona baktı; devam etmesini bekliyorlardı.

“Eğlendin mi?” diye sordu Lily gülümseyerek.

“Elbette.” *Lanet olsun, asla.*

Iris sırtıyordu. Mist ona tuhaf bir bakış atıyordu.

İşte şimdi, Sunshine’ın sözleşmede kazara yarattığı boşluktan faydalanarak şüpheli yalanını söyleme zamanıydı.

Lily onun yalan söyleyeceğini düşünecek kadar kuşkucu değildi; muhtemelen sözde çapkın planlarından iğrenecek ve konuyu daha fazla kurcalamak istemeyecekti. Iris onu yeterince tanımıyordu; karakter dışı davrandığını anlayamazdı.

Ancak Mist... Mist, binlerce yıllık avcılık tecrübesiyle yalancıları ve düzenbazları kilometrelerce ileriden tanırdı. Bu Raum’un, Avcı’nın yeteneklerini devreye sokup meleği bulmaları ve hayatlarını mahvetmeden önce onu ortadan kaldırmaları için kafasına şüphe tohumları ekme anıydı.

Oysa ağzını açtığı anda söylediği tek şey, “Duş alacağım,” oldu.

Yapamadı. *Lanet olası sorunum ne benim?*

“Ne yaparsan yap ama sakın gürültü çıkarma,” dedi Iris. “Bel mutfağı temizleyene kadar uyumalı, yoksa yaptığımız tüm iyilik boşa gider.”

Lily bir tencere yığınınını alıp lavabonun yanına koydu. “Umarım o güveci kırdığını hatırlamaz.”

Iris kıkırdadı. “Ya da sosunu yanlışlıkla taşıyıp duvarın her yerine sıçrattığını.”

Tam çıkarken Raum, Mist’in bakışım yakaladı. Avcı hâlâ ona meraklı bir ifadeyle bakıyordu; bunun üzerine Raum kaşını sorgularcasına kaldırdı. Mist sadece kuyruğunu şaklattı ve sabunlu su dolu lavaboya döndü.

İkizlerin sesleri, Raum koridordan banyoya yönelip duşu açarken geride kaldı. Sıcak su boynuna ve omuzlarına çarparken kendini acımasızca azarlıyordu.

Neden söyleyemedim?

Sunshine'dan varlığının en derinlerine kadar nefret etmesi gerekirdi. Kanının akacağı düşüncesi onu coşturmalıydı.

O düşman. Bunu o kalın kafana sok, aptal.

Aile bağlarını hiç tatmamış biri ancak o bağları kullanarak manipülasyon yapabilirdi. Sunshine kendini onun üstünde görebilirdi ama birinin gerçekten arkasında durmasının ne demek olduğunu asla bilemezdi.

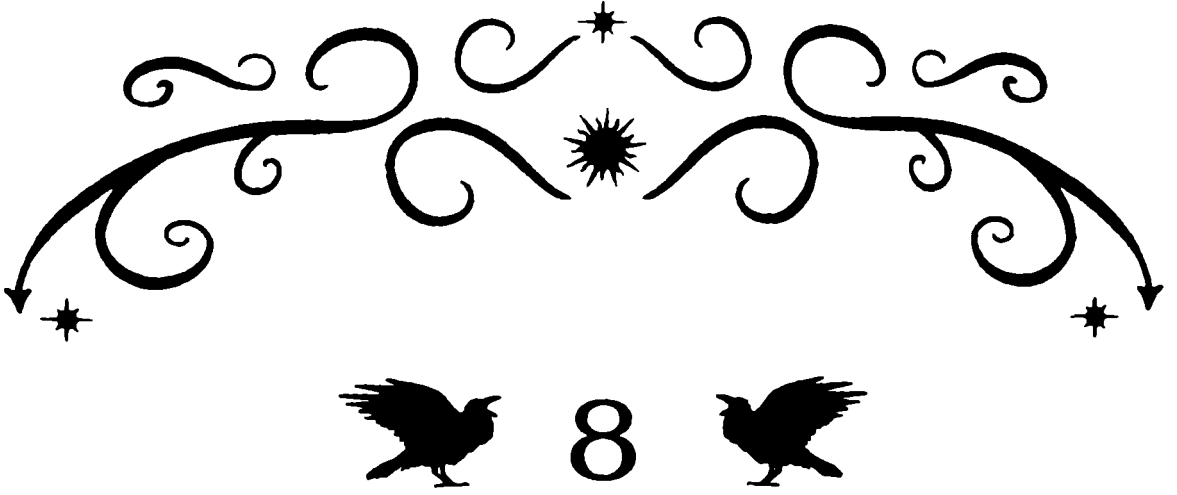
İşte cehennemden kaçmayı seçmesinin gerçek sebebi buydu. Kendi arzuları yüzünden değildi. Bel her gün öfke nöbetlerine teslim olarak aklını yitiriyordu; Ash laneti yüzünden, başkalarına görüldüğü kadar kendine de görünmez hissederek yavaş yavaş soluyordu; Meph ise karanlıkla çevrili kaldığı her gün iblisiyle verdiği savaşı biraz daha kaybediyordu.

Evet, Raum'un da kendi meseleleri vardı. Ancak kardeşleri vardı ve onların yanında olmayı seçmişti. Sunshine için aynı şey söylemezdi.

Kan bağlarını küçümseyip kardeşliğin nasıl işlemediğini söyleyebilirdi ama bu anlamamasındandı. Belki onu zayıf ve kolay yönlendirilebilir sanıyordu ama Raum'un umurunda bile değildi.

Önemsediği herkes için bir tehditti ve onu etkisiz hâle getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

O hâlde neden söyleyemedim?

KOYUN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KURT

Sunshine, Törenler Mahkemesi'nin dışındaki bir sütunun ardında, gözden ırak bir noktaya ışınlandı. Üçüncü Küre melekleri, Empyrean Şehri'ndeki hiçbir binanın içine ya da dışına doğrudan ışınlanamazdı; ön tarafa gelmeleri ve yürüyerek içeri girmeleri gerekirdi. Bu kadar çok meleğin bir arada bulunduğu yerde, herkes canı istediği gibi ışınlanıp durursa tam bir kaos yaşanırdı.

Ancak bu durum, Sunshine için bu seferlik biraz can sıkıcıydı. Olabildiğince hızlı girip çıkmak istiyor, mümkünse kimseyle etkileşime girmemeyi umuyordu.

Sütunun ardına sinip elbisesini sinirle düzeltti ve taş basamakları tırmanmaya başladı. Aşağı inen bir melek ona gülümsedi; o da sert bir baş hareketiyle karşılık verdi, beceriksizliğine kendi kendini azarladı. Neyse ki şu anda planlanmış bir etkinlik yok gibiydi; en üst basamağa ulaşip –cennetin barışım simgelemek için daima aralık bırakılan– heybetli kapıların içinden baktığında, Mahkeme'nin büyük ölçüde boş olduğunu görebiliyordu.

Orada bulunmaya her türlü hakkı olduğunu kendine hatırlattı. Şüpheli davranmazsa şüpheli görünmeyecekti. Melekler birbirlerinden kuşkulananmaya alışkın değildi. İblislerin yanında fazla vakit geçiriyordu.

Beyaz taş kemerlerin altından geçip salona adım attı-

ğında, yüksek tavanlı geniş mekânın kenarlarından aceleyle ilerledi; topuklarının tıkırtısını olabildiğince azaltmaya çalışıyordu. Burada geleneksel melek giysisi içinde bulunmak âdettendi ama üstünü değiştirmeye vakti olmamıştı.

Törenler Mahkemesi yalnızca ritüellerin yapıldığı yer değil, aynı zamanda Divan'ın oturum açıp hüküm verdiği yerdı. Güç eserleri burada saklanır, Divan'ın buyurduğu adaleti yeryüzünde uygulamak üzere giden baş meleklerin kullanması için ödünç verilirdi.

Güneş ışığı üst pencerelerin yüksek kemerlerinden süzülerek içeri doluyor, yukarıdaki tavan resimlerini aydınlatıyordu. Bu resimler, efsanevi kahramanlıkların ortasında betimlenmiş ünlü melekleri, güzel doğa manzaralarını ve arada bir de Diyar'ın görkemi karşısında korkup boyun eğmeye zorlanmış, pusuda bekleyen bir iblisi gösteriyordu.

Sunshine, sinmiş iblis figürlerinden birini incelerken adımlarını yavaşlattı. Figür oldukça çirkin resmedilmişti; elbette çirkin iblislerin çok olduğunu biliyordu ama pek çoğunun da ölçüsüz derecede güzel olduğunu da biliyordu.

Fakat elbette, meleklerin muhakemesini bulandırmasın diye güzel iblislerin duvar resimlerini yapmazlardı. *Buna kanmamalıyım.* Yalnızca güzel değil, aynı zamanda esrarengiz olan bir iblisle uzun bir süre geçirecekti.

Dikkatini duvar resimlerinden çekip zorla ileriye yöneltti ve aceleyle yürüdü. Ana salonun uzunluğunun yarısına gelince kemerli bir kapı açıklığı onu uzun bir geçide götürdü; geçidin sonunda, tören cüppeleriyle dolu büyük bir oda vardı.

Altın işlemeli beyaz cüppeler, mavi cüppeler, altın cüppeler, boyasız cüppeler ve... siyah cüppeler. İkisinin askısını çekip aldı, kolunun üzerine attı.

Kapüşonları kalındı ve derindi; yüzü tamamen gizleyebilirdi. Kolları uzun ve boldu; eller kumaşın içine saklanabilirdi. Önleri açıktı; sarılıp bağlanabilir ya da kopçalarla tutturulabilirdi ve kanatların açılabilmesi için arkalarında yarıklar vardı.

Biri beni burada bulmadan gitmeliyim. Cüppeler emniyete alın-

mışken odadan çıktı ve ana salona geri dönen geçide yöneldi. Topuk sesini kısmayı aklından çıkarmıştı; sanki kurtuluşu çıkışın ilerisindeymiş gibi dışarı doğru acele ediyordu.

O kadar odaklanmıştı ki, önüne bir adam çıkana kadar onu fark etmedi ve dosdoğru çarpıp kaldı.

Ağzından minicik bir çığlık kaçtı; kalbine bastırıldığı avucuyla, göğsünde çılgınca çarpan ritmi yatıştırmaya çalışarak geriye sendeledi. İki büyük el kısa bir an omuzlarından tutup onu dengeledi.

“Özür dilerim, Shamsiel. Sizi ürkütmek niyetinde değildim.”

Sunshine başını kaldırdığında baş melek Raphael’in pırıltılı mavi gözleriyle karşılaştı ve sınırları bir anda kontrolden çıkacakmış gibi gerildi. Raphael’in bakışı kısa süreliğine onun üzerinde gezdi; üniforma giymediğini fark ettiğini biliyordu. Ne var ki, bu konuda yorum yapmadı.

Adını dört yüz yıldan fazla zaman önce değiştirmiş olmasına rağmen Raphael ona hâlâ Shamsiel diye hitap ediyordu. Bunun hiç işe yaramadığını gördüğü için onu düzeltmekten vazgeçmişti. Raphael’in gerçekten dalgın olup olmadığını, yoksa değişime direnç mi gösterdiğini sormaya hiçbir zaman cesaret edememişti.

“Ah, hiç sorun değil,” dedi Sunshine gülümseyerek.

“Sizi bugün burada görmeyi beklemiyordum.” Raphael de gülümsedi.

Raphael uzundu; boyu bir metre seksen santimden biraz fazlaydı. Ten rengi açıktı, alnına düşen sarı saçları bukle bukleydi ve gözleri maviydi. Çenesi kareydi, yüzünde sakal yoktu ve çenesinin ucunda hafif bir çukur vardı. Kalçasında, namı dillerde dolaşan kılıcı sağlam bir kemerle kınına yerleştirilmişti. Kutsanmış bu silah Empyrean çeliğinden dövülmüştü; yeryüzündeki her maddeden daha keskindi ve Raphael onu kullandığında, bıçağın üstünü beyaz bir cennet ateşi tabakası sarardı.

Muhafız melekler insanlığı iblis etkisinden korur, baş melekler kuralları uygulatır, Üstünler Divanı ise kural çiğneyenler hakkında hüküm verirdi. Hiyerarşi her zaman rütbe yükselişi demek değil-

di. Raphael Üçüncü Küre'nin en madalyalı meleklerinden biriydi; Sunshine, Raphael'in istese çoktan Üstünler mertebesine yükseltilmiş olacağından emindi. Ancak muhtemelen baş melek statüsünü tercih ediyordu çünkü uygulamak en iyi yaptığı şeydi.

"Bunlar arınma cüppeleri mi?" Elindeki giysileri fark edince Raphael'in kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

Onları arkasına saklama isteği güçlüydü ama kendini tuttu. "Evet. Ben... Ben sadece onarılınsınlar diye götürüyordum." Yalan, vicdanını kara tahtaya sürtülen tırnak gibi tırmaladı.

"Ama Mahkeme muhafızlarının bu işlerle ilgilendiğini bilirsiniz?"

"Evet ama ben ... yardım etmek istedim." Gülümsemesi o kadar sahteydi ki yanakları sızladı.

Raphael başını eğdi. "Ne kadar düşünceli."

"Ah, ben ... Şey, teşekkür ederim."

Bir duraksama oldu. Tam kendini mazur göstermek için ağzını açmıştı ki, "Adriel'in bizzat kendisinden özel bir görev aldığınızı duydum," dedi Raphael.

"Evet, aldım." Bundan haberdar olduğunu bilmiyordu.

"Benimle paylaşmak zorunda hissetmeyin. Gizli olduğunu anlıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Adriel ile mentorluk ilişkisine sahip olmak büyük bir ayrıcalık. Güçler'den biri olarak akıl almaz derecede bilgedir."

"Evet, öyledir." Ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Yüzyıllar önce bir İkinci Küre meleşinden mentorluk almak için talepte bulunmuştum," dedi Raphael. "Ama hiçbir zaman onaylanmadı."

"Ah, şey... Eminim yakında size de birini verirler." Ona güven veren bir gülümseme sundu. "Mentorumu yanımda tutmama yalnızca ... şey yüzünden izin verilmişti..."

Raphael boğazını hafifçe temizledi. "Evet, elbette."

Eskiden kim olduğum yüzünden. Utanç verici vakamdan önce.

Herkes, Sunshine'ın bir zamanlar Divan'da koltuğu bulunan Üstünler'den Shamsiel olduğunu, yalnızca hataları yüzünden ceza olarak muhafız mertebesine indirildiğini biliyordu.

Herkes biliyordu ama kimse konuşmuyordu.

Bunun bir nezaket olduğunu biliyordu; fakat bazen ona sanki hiç var olmamış gibi hissettiriyordu. Geçmiş halının altına süpürülmüş, bir daha asla anılmamak üzere yok sayılmıştı; ta ki Sunshine, bunun gerçekten olup olmadığını sorgulamaya başlayana dek. *Kendinin* gerçekten olup olmadığını. Önemli olup olmadığını.

Vakasından sonra rütbesi indirildiğinde başka biri olmuştu ve bunu yansıtmak için yeni bir isim seçmişti. Sunshine adını, zihnini ışığa dönük tutması gerektiğini kendine hatırlatmak için seçmişti; o günden beri onu avlayan karanlıkla savaşmayı sürdürmek için.

Shamsiel güçlüydü, saygındı. Sunshine kırılmıştı ama aynı zamanda büyüyordu. *Çabalıyordu*. Amacına kilitlenmişti.

“İzninizle,” dedi Sunshine. “Yola koyulmam gerekiyor.”

“Elbette. Sizi oyaladığım için özür dilerim.”

“Hiç sorun değil. Sizinle konuşmak her zaman büyük bir zevk, Raphael.”

“Sizinle de, Shamsiel.” Başını kısaca eğdi. “Adriel adına üstlendiğiniz görevinizde başarılar ve...” Bakışı kolunun üzerindeki cüppelere kaydı. “Onarımınızda.”

Raum duşunu alıp tıraşını olduktan, dişlerini fırçaladıktan ve bütün bunları yaparken özellikle ağırdan aldıktan sonra mutfığa geri döndü. Diğerleri hâlâ çalışıyordu. Ortalık artık bir öğrenci evinden ziyade yaşanabilir bir yer gibi görünmeye başlamıştı; demek ki ilerleme kaydedilmişti.

“Gitmem gerekiyor,” dedi onlara. “Yoksa kalıp yardım ederdim.” Hayır, etmezdi. Kendisinin dâhil olmadığı bir rezilliği temizleyecek değildi.

“Hayır, etmezdin,” dedi Iris anında, onu açıkça yakalayarak “Ama yalan söylemen ne kadar da düşünceli.”

Gerçekten güldü. Belki de Iris onu sandığından daha iyi tanıyordu.

“Bu arada,” diye ekledi Iris. “Bir hayvan barınağında işe girdiğini duydum.”

Kardeşlerinin yaptığı gibi onunla dalga geçmesini bekleyerek gözlerini kıstı.

“Bence harika,” dedi Iris. “Benim kedim seni seviyor ve herkesten nefret eder, benden bile. Belli ki bir yeteneğin var.”

“Bir barınakta mı çalışıyorsun?” diye araya girdi Lily. “Bu çok havalı! Bir gün gelip ziyaret edebilir miyiz?”

“Tabii.” *Lütfen etmeyin.* “Gitmem gerekiyor.” Ense kökünü ovuşturdu. “Meph’e ve Bel’e söyleyin... birkaç gün pek ortalıkta olmayacağımı.”

Mist’in başı bir anda döndü ve yine o bakışla onu sabitledi. “Nereye gidiyorsun?”

Yalanı söyle. Ağzını aç ve Sunshine’in açıkça izin verdiği o şüpheli, boktan yalanı kus.

“Ben sadece... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yine de ortalarda olurum.”

Evet, “yalnız kalmak”, kendini yumruklayabilmek için.

“Her şey yolunda mı?” Lily şimdi onun ruh sağlığı için endişeleniyormuş gibiydi. *Harika.*

“Her şey yolunda. Telefonum yanımda.” Cehennemde çekmediğini söylemeyi atladı.

Mist hâlâ ona o bakışı atıyordu; ikizler de soru sormak için sabırsızlanıyordu. O yüzden aceleyle vedalaşıp hızla oradan uzaklaştı. Yatak odasının kapısını kapattı ve bir an sırtını yasladı; bitkin hissediyordu. Bütün gece Sunshine’la pazarlık yapmış olması hiç yardımcı olmamıştı.

Telefonunu cebine attıktan sonra tekrar karga formuna geçti.

Onunki gibi büyük dönüşümlerin güzel yanı buydu: Üzerinde ne varsa, dönüşümü sağlayan büyüyle birlikte yok olurdu. Yarı-iblis forma geçtiğinde ise kıyafetleri esner ya da yırtılırdı; ejder derisinden yapılmadıkları sürece.

Penceresindeki aralıktan süzülerek dışarı çıktı ve tekrar çatıya uçu. Sunshine'ı bir klima ünitesinin üzerinde oturmuş, sabırsızca bacağını sallarken görünce şaşırdı. İnsan formuna döndüğü anda ayağa fırladı.

“Cüppeleri aldın mı?” diye sordu Raum.

“Evet. Bu kadar uzun sürmek zorunda mıydı?”

“Evet.”

Sunshine'ın kaşı kalktı. “Arkadaşlarına verdiğin bahane ilginçti.”

Dinlemiş miydi? En doğaüstü varlık bile şehir gürültüsü varken buradan içerideki konuşmayı duyamazdı. Demek ki başka, çok daha gizli bir gözetleme noktası bulmuştu. Ayrıca Mist'in avcı duyularından kaçabilecek kadar gizli olması gerekiyordu.

Etkileyiciydi ve ürkütücüydü.

Başını eğdiğinde parlak siyah saçları bir omzunun üzerinden kaydı. “Neden gittiğin yerle ilgili daha karmaşık bir yalan uydurmadın?”

“En iyi yalanlar gerçeğe dayanır.”

“Sanırım bir iblis bunu bilir.”

Raum gözlerini kıstı. “Gidebilir miyiz?”

Kadın ona doğru bir adım atarak elini uzattı. Raum anında gece kulübünü hatırladı; dans pistinde ona doğru gelişini, elini uzattığında avucunu onun eline koyuşunu, o kusursuz bedenini ona sürtüşünü. Kolunu tuttuğu anda Raum elini sertçe çekip bakışlarıyla onu çiviledi.

O da sabırsız bir ifadeyle karşılık verdi. “Seni ışınlamaya çalışıyorum.”

“Sana güvenmiyorum.”

“Ben de sana.”

Birbirlerine dik dik baktılar. Sunshine tekrar uzandı, bu kez daha

yavaş şekilde parmakları onun kol kaslarına kıvrıldı. *Sweatshirt*'ünden tenine dokunuşunu hissetmiyordu ama yine de irkilerek kulüple ilgili anıları bastırmaya çalıştı.

Bir anda, bir binadan düşüyormuş gibi hissettiren bir duygu onu kavradı ve içgüdüsel olarak karşı koydu. Dünya tekrar sabitlendi.

Sunshine'ın dudakları inceldi. "Başka biriyle ışınlamak ancak kişi direnmezse mümkündür."

"O yüzden mi önce beni uyuşturdun?"

"Evet."

En azından dürüsttü. "Bir daha dene."

Tutuşu sıkılaştığında düşüş hissi yine geldi ve içgüdüsel kaçınma yükseldi, vücudunu bilinmeyen bir yere kaçırmaya çalışan bir düşmanın varlığına dair uyarı.

Sunshine ellerini havaya kaldırdı. "Sürekli karşı koyuyorsun."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum."

"Öyle yapıyorsun."

"Rahatlamak biraz zor."

"O zaman uç. Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Bir daha dene."

Derin bir nefes alarak kolunu yeniden kavradı. Bu kez midesi ters döndüğünde kendini binadan atanın kendisi olduğunu hayal etti; bir başkasının onu çekip götürdüğünü değil. His tüm bedenini sardığında bir anlığına ağırlıksız kaldı ama bu, boşlukta düşen bir beden gibi değildi. Bedensiz bir ağırlıksızlıktı.

Gözlerini açtığında kendilerini yeniden Sunshine'ın dairesinde buldular.

Sunshine hemen kolunu bıraktı ve geri çekildi.

Raum mutfığa yöneldiğinde açık bir kaldırım tebeşiri paketi gördü. Mühür çizmek için birebirdi. "Hadi bunu bitirelim."

"Cehennem kapısını nereye bağlayacağız?" diye sordu Sunshine, o da tebeşiri alıp salonda boş bir zemin parçasına doğru ilerlerken.

Cehennem kapıları bir tür geçit açarak çalışırdı ama hedefteki başka bir cehennem kapısına bağlanmaları gerekirdi. Ne yazık ki Raum, cehennemden ayrılırken güvenli yerlerde açık kapılar bırakmamıştı. Açıkçası, yakın zamanda geri dönmeyi hiç planlamamıştı.

Kan Pazarı'nın merkezinde iblislerin girip çıkması için herkese açık cehennem kapıları vardı; fakat Kan Pazarı, Murmur'un bölgesinden günlerce uzaktaydı ve Raum, yanında bir melek kalabalığının ortasına düşme fikrinden hiç hoşlanmıyordu.

Ancak bildiği, daha izole bir cehennem kapısı daha vardı.

Iris ve Meph, Murmur'un ihaneti sayesinde onları ele geçiren iblis Valefor'dan kaçmak için onu kullanmışlardı. Valefor artık ölüydü ve Raum yakınlarda bölgeyi ele geçirmek için süregelen bir savaş olduğundan emindi; ama kapının hâlâ sağlam olma ihtimalinin de oldukça yüksek olduğunu düşünüyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Mist, Raum'un yatak odasının kapısının kapandığını duyduğunda elinde bir tabak, diğerinde sabunlu bir bezle olduğu yerde donup kaldı.

Sonra kendine gelip başını salladı. Dikkatini yeniden yıkamaya vererek her şeyi hayal ettiğine kendini inandırmaya çalıştı. Artık Avcı değildi. Alışılmadık olan her şey bir ipucu, avına uzanan uzun bir iz zincirinin parçası olmak zorunda değildi.

Ancak içini kemiren o huzursuzluk geçmiyordu. Birkaç tabak daha yıkadıktan sonra artık bunu görmezden gelemedi. Bezi suya bırakıp temiz tencereyi rafa koydu ve Lily'ye birazdan döneceğine dair söz vererek koridora doğru sessizce ilerledi. Nereye gittiğini açıklamadı; hâlâ her şeyi kafasında kurduğuna inanmak istiyordu.

Raum'un kapısını aralayıp içeri süzüldü. Derin bir nefes aldı ve seyrekle döşenmiş odayı dikkatle taradı. Daha önce Raum kendisiyle

konusurken aldığını sandığı kokuya dair hiçbir iz yoktu. Demek ki hayal etmişti. Tıpkı düşündüğü gibi.

Koku duşundan sonra değişmişti; yanlış anlamış olması son derece mümkündü...

Ta ki...

Mist'in bakışları, dolabın yanındaki yerde duran siyah kıyafet yığınının takılana kadar. Yanına çömeldi, giysileri burnuna götürdü ve bir kez daha derin derin kokladı.

Omurgası gerildi, gözleri kocaman açıldı. Bir kez daha kokladı ama yanılma payı yoktu. Peki nasıl...? Ayrıca Raum neden açıklamamıştı?

Yoksa...

Mist giysileri yere bırakıp tekrar koridora çıktı, ancak kararsızlık onu anında durdurdu. Kuyruğu huzursuzca sallandı. İlk içgüdüğü Lily'ye gidip fikrini sormaktı ama şu an için bu en doğru yol olmayabilirdi.

Lily'den hiçbir şey saklamazdı, ancak bu meselenin ciddiyetini kavrayabilmesi için açıklamaya ihtiyacı olacaktı ve Mist'in vakti yoktu. Onunla sonra konuşacaktı ama önce...

Başını koridorun ucundaki kapalı kapıya çevirdi.

Sessizce ilerleyip kapıyı açtı ve karanlık odaya baktı. Uzun pencerelerin önüne, içeri dolan güneş ışığını engellemek için ağır perdeler çekilmiş olsa da yatağın üzerinde yayılmış iri cüsseli bedeni seçebiliyordu. Belial yüzüstü yatıyordu; başı yana dönüktü, kolları başının üzerinde açılmıştı. Gece, onu buraya bıraktıklarından sonra uyanmış olmalıydı çünkü üstünde gömlek yoktu.

Normalde Mist, uyuyan bir Belial'ı rahatsız etmeyi aklından bile geçirmezdi. Ancak bu önemliydi ve zaman daralıyordu.

"Belial."

Kıpırdamadı bile. Mist huzursuzca yer değiştirdi. Yapmak istediği son şey buydu ama kendine bunun gerekli olduğunu söyledi.

Kuyruğunu kaldırıp Belial'ın yanağına hafifçe dokundurdu.

Bel'in yumruğu bir anda fırlayıp kuyruğu havada yakaladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kısa bir an için içinde cehennem ateşi parladı, ta ki başında dikilenin Mist olduğunu fark edene kadar.

İnledi ve kuyruğu bıraktı; Mist de memnuniyetle menzilin dışına çekti. "Beni uyandırmak için çok iyi bir sebebin olsa iyi olur." Sesi kısılmıştı.

"Uykunu bölecek kadar önemli olmasa yapmazdım."

"Nedir?"

"Raum'un başı belada olabilir."

"Raum?" Bel gözlerini ovuşturdu. "Şimdi ne halt karıştırdı?"

"Mutfığa geldi ve birkaç günlüğüne gideceğini söyledi. Sakin görünüyordu ama üzerinde bir koku vardı. O kadar silikti ki neredeyse fark etmeyecektim. Yine de odasına girdim ve giysilerinde tekrar aldım."

"Koku mu? Ne kokusu?"

"Bir melek."

"Bir... melek." Belial, Mist hâlâ oradayken gözlerini açmamak istermiş gibi kısa bir süre kapattı. "Yani... cennetten gelen bildiğin melek mi?"

"Evet."

"Dan mıydı? Onunla neden takılsın ki ama-"

"Dan değildi. Bir Grigori de değildi. Bir melekti." Meleklerin güçleri Grigori'lerden daha kuvvetliydi; dolayısıyla kokuları da öyleydi. Mist aradaki farkı ayırt edebilirdi.

Bel homurdanarak dönüp oturdu. Dizlerini karnına çekti, dirseklerini onlara dayayıp ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde saçlar her yöne dikildi. Açıkçası perişan görünüyordu ve Mist onu uyandırdığı için bir kez daha suçluluk hissetti.

"Neden lanet olası... Raum?" dedi Bel. "Hiç mantıklı değil. Sana bir şey söylemedi mi?"

Mist başını salladı. "Belki de... söyleyememiştir."

Belial ellerini indirdi, bakışları keskinleşerek Mist'e odaklandı.

Aralarında sessiz bir anlayış alışverişı oldu. Ardından Bel, tek bir kelimeyle durumu özetledi: “Siktir.”

“Onu avlayıp nerede olduğunu ve ne yaptığını öğreneceğim. Ancak varsayımım doğruysa, bir meleği tuzağa düşürmeye hazır olmamız gerek. Gerekli teçhizata erişimim yok-”

“Ben hallederim.” Belial’ın ses tonu hiç hevesli değildi. Alnını avcuna dayadı. “Ne gerekiyorsa bulurum ama önce ... gerçekten gerek olduğundan emin ol. Tamam mı?” Başını kaldırıp Mist’i sert bir bakışla sabitledi. “Yanlış alarm istemiyorum.”

Mist başını salladı.

“İyi. Raum? Kim uğraşmak ister ki onunla? Fazla iyi biri, o aptal.” Bel’in eli yumruk oldu. “Bir melek ona küçücük bir çizik bile atarsa kafasını kendi götüne sokar, omurgasının ne kadar esneyebildiğini görürüm.”

Mist irkildi. “Avlamaya gidiyorum ama Lily’ye söylemem gerek-”

“Git. Ben konuşurum. Zaten uyandım; bugünü atlatmak için bir kamyon dolusu kahveye ihtiyacım olacak.” Bel yataktan kalkarken perdeli pencereleri işaret etti. “Pencere açık.”

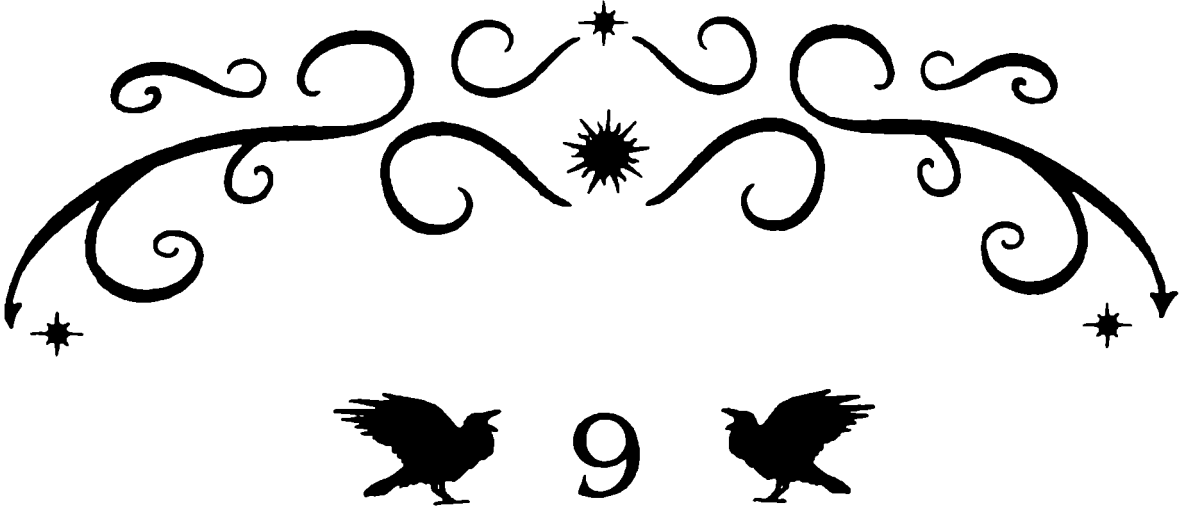
Mist başka bir söz söylemeden sise dönüştü ve pencerenin içinden süzülerek serin sabah havasına karıştı.

Avlanma zamanıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ENDER BİRİ

Sunshine ve Raum, cehennem kapısından sendeleyerek çıkıp harap bir çalışma odasına adım attılar.

Burası talan edilmişti. Kâğıtlar yerlere savrulmuş, masa çekmeceleri gelişigüzel etrafa fırlatılmıştı. Kitaplar raflardan çekilmiş, sayfaları yırtılıp koparılmıştı. Yeraltı grafitileri duvarları süslüyordu –Sheolic küfürler ve iğrenççe çizilmiş, canavarca bir fallus tasviri– ve pencere camları paramparça edilmişti.

“Ne kadar da... şirin,” diye homurdandı Sunshine, kollarını kendine sararak.

Cehennemde bir meleğin teni, elmaslara vuran ışık gibi ışıldardı. Parlak değildi ama bu kasvetli ortamla bütünüyle uyumsuzdu; üstelik o eterik titreşim yanlış anlaşılabilir gibi değildi. Başka hiçbir şey böyle parlamıyordu ve biri görse ne olduğunu anında anlardı.

Raum ona baktı; altın rengi bakışı baştan aşağı kaydı ve... homurdandı.

“Ne var?” Sunshine alınmamaya çalıştı.

“Alacakaranlık’ı duydun mu hiç?”

“Şey... akşam karanlığından önceki zaman mı?”

“Parıldayan vampirler.”

Kaşlarını çattı. “Vampirler parıldamaz. Melekler parıldar, hem de sadece cehennemdeyken.”

Raum başını iki yana salladı. “Boş ver. Pelerini giy. Üstünü iyice kapat.”

“Ortaya çıkmak konusunda senden daha hevesli değilim,” dedi Sunshine. Pelerini giyip iri başlığı yüzüne çekti. Kolları uzun ve genişti; kollarını bütünüyle örttü, ön kısmı da sıkıca bağlandı.

Yola çıkmadan önce cehenneme daha uygun bir şeye bürünmüştü. Şimdi ağır, bağcıklı botlar, kot pantolon ve dar bir tişört giyyiyordu; hepsi siyahtı.

Uyluklarında iki uzun bıçak, baldırlarında iki kısa bıçak daha vardı; kayışlarla sabitlenmiş, botlarının içine gizlenmişti. Bıçaklarının hepsi kutsanmıştı ama ne yazık ki kutsanmış silahların cehennemde hiçbir hükmü yoktu. Yine de keskindi ve Sunshine iyi bir dövüşçüydü. Kendini savunabilirdi ama bunun bir çatışmaya dönüşmemesini umuyordu.

Pelerinlerin iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydı. Raum da bir tane kuşanmıştı; biri onları görse sadece kendi hâlinde duran iki gizemli yabancı görecekti.

Raum arkasını dönüp kırık pencereye yürüdü ve dışarıyı taradı. Sunshine da merakla peşine takıldı.

Raum, cehennem kapısının onları Valefor’a ait olmuş, sonra Dük öldürüldüğü için boş kalmış bir bölgeye çıkaracağını söylemişti. Bölgenin hâlâ çekişmeli olabileceği konusunda da uyarmıştı. Ancak Sunshine dışarı baktığında aktif bir savaş alanıyla karşılaşmayı beklemiyordu.

Dövüş, kaotik ve düzensizdi. Kanlı boğuşmalar toprağı bir örtü gibi kaplamıştı; hatta gökyüzünde bile şiddet vardı, kan kırmızısı göğe karşı kanatlı silüetler çarpışıyordu.

“Küreler adına,” diye fısıldadı Sunshine. “Bu ... katliam.”

“Etrafından uçarak dolaşmamız gerek,” dedi Raum, sanki bu gayet sıradan bir şeymiş gibi. Muhtemelen öyleydi. “Oradan fark edilmeden geçemeyiz.” Sunshine’ın yüzüne baktı. “Kanatların da geri kalan yerlerin kadar parıldıyor mu?”

“Evet.”

Raum kaşlarını çatarak yeniden aşağıdaki kıyıma döndü. “O zaman seni ben taşıyacağım.”

“Yapabilir misin?”

Başını salladı.

“O hâlde... tamam. Sana güveniyorum.”

Raum’un bakışı keskinleşip doğrudan yüzüne kilitlendiğinde Sunshine irkildi, az önce söylediklerini geri alma dürtüsünü yuttu. Ona güvenmiyordu –zerre kadar– ve bunu niye söylediğini de bilmiyordu. Ancak sözünü düzeltmeye gururu elvermiyordu. Üstelik onun duygularını incitmek istemediğini de fark etmişti.

Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındaydı.

Raum’un ağzı tuhaf bir ifadeye büküldü; neredeyse iğrenme gibiydi. Güvenmeye yatkın görünmesi onu itmiş miydi? Onu saf, toy mu sanıyordu?

“Şekil değiştirmem gerek,” dedi Raum.

“Tamam.”

Bir şey söylemedi ve birkaç saniye daha sessizce birbirlerine baktılar. Sunshine yüzünü gölgeleyen başlık için memnundu.

Raum... tereddüt mü ediyordu?

“Bu biçimdeyken konuşamam,” dedi Raum.

Sunshine başını salladı. “Ama ben yine de seni anlayabilirim.”

“Tamam...”

“Pelerinini üstünde tuttuğundan emin ol. Rüzgârda zor olur.”

“İyi olacağım.”

Sonunda, sessizlik dayanılmaz hâle gelince, “Yine de... ben olacağım,” dedi Raum. “O yüzden çılgık atma.”

Sunshine yutkunurken aniden yükselen tedirginliği saklamaya çalıştı. “Tamam...”

Son üç haftada Raum’u neredeyse takıntı hâlinde izlemişti. Hırsızlığa meyli olduğunu, hayvanlara düşkünlüğünü biliyordu. Şeytani formunun bir karga –şeytani bir karga– olduğunu da biliyordu; dünyada aldığı karga biçimi, gerçek formunun benzeri ama minyatürüydü.

Ancak şeytani bir karganın tam olarak nasıl göründüğünü bilmiyordu.

Raum, odanın daha geniş kısmına doğru yöneldi ve sonra... şekil değiştirdi. Bir an bronz tenli, altın gözlü bir adamdı; sonraki an... kesinlikle değildi.

Sunshine'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Demek şeytani bir karga böyle görünüyor.*

Dev gibiydi; azametli ve ürkütücü. Kocaman bedeni, dört dev obsidyen kanadın ucuna kadar parlak siyah tüylerle kaplıydı. Baş kısmı ise garip biçimde sürüngenimsiydi, tüy yerine kösele gibi siyah pullarla kaplıydı; bunlar, yemin ettikleri sırada kollarında gördüğü o pütürlü, boğumlu pullarla aynıydı. Zifiri siyah gagası jilet gibi keskin görünüyordu.

Bacakları da başı gibi pulluydu; dev, kavisli pençelerle son buluyordu. Dünya kargasıyla aynı yelpaze biçimli kuyruğa sahip olsa da tüysüz başı ve o parlayan altın gözleri ona tuhaf biçimde tarih öncesi bir hava veriyordu.

Cehennemden gelmiş devasa bir dinazor karga ...

O büyük baş birden eğildi; az önceki uyarısı olmasa boğazından kopacak çığlığı tutamazdı ama "Ben yine de ben olacağım," demişti. Bu cümle, çığlığı boğazında çivilemişti.

"A-aman Tanrım," dedi Sunshine güçlkle yutkunarak. O kadar büyüktü ki ... Uçuşta onu taşıyabileceğine bu kadar emin olmasını şimdi anlıyordu. Yanında kendini küçücük hissediyordu.

Şeytan karga ona doğru bir adım attığında Sunshine irkildi. Bu içgüdüydü. Sunshine bu tür canavarların yakınına ancak savaşırken girmişti. Şeytanlar ve melekler düşmandı. Gerçeğin dokusuna yazılmıştı bu.

Yine de şeytan yaklaşıırken ve ölümcül pençelerle dolu ayağını kaldırırken Sunshine elinden geldiğince sakın durdu. Tanrım, onu o pençelerle taşıyacaktı.

Sunshine zoraki bir gülümseme takındı. "Öyleyse?"

Şeytan karganın cevaben çıkardığı karga sesi Sunshine'ı yerinden sıçrattı.

Gagasıyla pencereyi işaret ettiğinde Sunshine da pencereye yürüdü, ardından dönüp ona baktı. Ona *bakmamak* zordu. “Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu.

Karga yine pencereyi işaret etti.

Ne demek istediğini anlayamadı ama biraz daha yaklaştı. Pencere büyüktü, onu sığdırabilmesi için öyle olması gerekiyordu. Yine de ikisinin birden geçebileceği kadar geniş değildi ve Sunshine zaten onun kendisini pençeleriyle taşıyacağını anlamıştı.

Geri dönüp baktığında karga yine pencereyi işaret etti.

“Benim ... atlamamı mı istiyorsun?” dedi Sunshine.

Uzun gagası yukarı aşağı oynadı. *Harika*. Sunshine pencereden aşağı baktı. Çok aşağı. Yüksek bir kulenin en tepesindeydiler; bu da aslında içini rahatlattı. Daha uzun düşüş süresi, yere çarpma ihtimalini azaltırdı.

“Beni hızlı yakalasan iyi olur,” dedi Sunshine. “Yakalayamazsan kendi kanatlarımı kullanırım, o zaman ikimiz de başımızı belaya sokarız.”

Karga göz kırptı. Göz kırpmak dediği, gözbebeklerinin üzerinden beyazımsı bir zarın yatay biçimde kaymasıydı. Sunshine ürpermeyi bastırdı.

“Tamam. Gidiyorum.”

Delilik olduğunu bile bile zihnini zorlayarak susturdu, alçak pencere pervazına çıktı ve boşluğa atladı. Sadece bir saniye düşmüştü ki keskin pençelerin gövdesini kavradığını hissetti.

Uçuşa alışık olduğu için çılgınlık yine içine gömdü ama çok az kalmıştı. Özellikle birkaç saniye daha düştükten sonra karga onu pençelerinde ayarlayıp tüylü gövdesine doğru çektiğinde ve dört güçlü kanadını –*dört kanat!*– çırpıp yükselmeye başladığında...

Sonra uçuyorlardı.

Ve bu ... harikaydı.

Raum’un şeytani formu ona özgüydü; dolayısıyla tanınabilirdi. Gökyüzüne fazla uzun bakan biri onun kim olduğunu anlayabilirdi. Ya da gökte başka bir uçan şeytanla karşılaşırlarsa...

Küçük bir ihtimal değildi ama Sunshine, pelerinin altında kaldığından emin olduktan sonra endişeyi bir kenara bırakarak kendini onun tutuşuna bıraktı, başını kaldırıp onu seyretmeye başladı.

Bu biçimde gerçekten etkileyiciydi. Hatta görkemliydi. Tüyleri pürüzsüz ve parlaktı; tenine değdiğinde inanılmaz derecede yumuşak geliyordu. Uçarken başını sağa sola çevirip aşağıyı taraması, dünyadaki güçlü yırtıcı kuşlardan bile daha heybetli görünüyordu.

Savaş alanının kenarından dolaşarak, onları bölgeyi çevreleyen sivri uçlu dağ sırasına doğru götürdü. Oradan daha da yükselip kayalık hattı izledi.

Saatlerce uçtular. Hava sıcak ve boğucuydu ama bu kadar yüksekte, bu hızla giderken rüzgâr onu soğutuyordu. Kan kırmızısı gök parlak değildi, ancak yine de bir şekilde yol bulmaya yetecek kadar ışık veriyordu.

Başka bir melek, kendi uçabilecekken kanatlı bir yaratık tarafından taşınmayı aşağılayıcı bulabilirdi. Sunshine umursamadı. Kanıtlaması gereken bir şey yoktu. Cehennemde fark edilmemek, bağımsızlık gururundan çok daha önemliydi. Geçmişinin tekrarını yaşamamak için neredeyse her şeyi yapardı.

Sonunda Raum sağa yattı ve dağları geride bırakıp kıvrıla kıvrıla giden kan kırmızısı bir nehrin peşine düştü. Nehir kayalık eteklerden geçiyordu. O etekler, kaya kadar çok kemik parçalarıyla kaplıydı. *Ne hoş.*

Bir süre daha ilerlediler ve nihayet, uzaklarda uzun kulelerin uçları belirdi.

“Bu ... ?” diye seslendi Sunshine, rüzgârın uğultusuna karşı.

Raum’un dev kuş başı onaylıyormuş gibi sallandı.

Sunshine, yapıyı daha iyi seçebilmek için karanlığa gözlerini kıstı. Şato siyah taştandı; o kadar cansızdı ki çevresindeki cılız rengi bile içine çekip kendi ebedi kasvetine hapsediyordu. Kuleler her yana eğilmişti; sanki keder ve umutsuzluk sızdırıyorlardı. Etrafını saran kasaba denen şey ise kasaba sayılamazdı; döküntü, yamalı bir yapı yığınınından ibaretti.

Şatonun sivri uçları o kadar keskin ve uzundu ki mızrak gibiydiler. Gerçekten de yaklaştıkça o uçlara dizilmiş şekilleri seçebildi; gövdelerinden kazığa geçirilmiş şeytanlardı bunlar, gökte çürümeye terk edilmişlerdi. Öylece ölmezlerdi de; bu da bir şekilde daha kötüydü.

Sunshine ürperten o uğursuzluğu, sis gibi şatonun çevresinde biriken önseziyi hissetmeye başlamışken Raum keskin bir dönüşle nehre ve eteklere geri yöneldi. Kısa bir süre daha uçtular, sonra Raum hızla dalışa geçti.

Sunshine gözlerini refleksle kapatıp çarpışmaya hazırlandı, bu yüzden tam olarak nereye indiklerini kaçırdı. Raum bir pençesini onu bırakmaya hazırlanıyormuş gibi gevşetti, büyük tüylü gövdesi yere yumuşak bir “pof” sesiyle kondu ama Sunshine pek sarsılmadı. Raum onu yere bıraktığında Sunshine gözlerini açtı ve hayretle irkildi.

Kayalık bir yamacın kenarındaydılar. Küçük bir barınak, mağara ağzını kapatan bir duvar gibi dağın yamacına oyulmuştu. Sunshine hızla ayağa kalkıp aşağıya baktı; kan kırmızısı nehir altta akıyordu. Çevresi çıplak ağaçlarla ve beyaz taşlı kıyılarla çevriliydi. Sunshine, o taşların ashnda erozyonla pürüzsüzleşmiş kemikler olduğuna dair kötü bir hisse kapıldı.

Bunun dışında manzara... güzeldi.

Cehennemde oldukları ve etraftaki her şeyin bunu hatırlattığını gerçeği olmasaydı, belki keyif bile alabilirdi. Ürkütücüydü, biraz da dehşet vericiydi ama o şatoyla kıyaslandığında burası sevimli ve ev gibiydi.

“Burası neresi?” diye sordu, yanında duran dev tüylü şeytana.

Raum zarif bir hareketle tekrar insan formuna döndü; kanatlar katlanıp yok oldu, tüyler kayboldu, uzuvlar insan şekline büründü.

Sunshine bir an görüntüye dalıp ne sorduğunu unuttu, ta ki Raum, “Ganimeti sakladığım yer,” deyinceye kadar.

Sunshine gözlerini kırptı.

O Raum olduğu için elbette başka açıklama yapmadı, dönüp mağara evinin kapısına doğru yürüdü. Kapı kemerliydi ve çivili düz çelik barlarla güçlendirilmişti. Kapının iki yanındaki pencerelerde de benzer barlar vardı.

Ahşabın üstünde, eski kanla çizilmiş bir mühür –zamanla neredeyse siyaha dönmüş bir tılsım– duruyordu. Büyü, onun dağılmasını engellemiş olmalıydı.

Raum elini daha önce yaptığı gibi şekillendirdi; pençesiyle parmağını kesti, sonra parmağım desenin ortasına bastırdı. Kan, ahşaba değer değmez pullanmış eski kan tabakası sanki üflenmiş gibi uçtu ve toz olup dağıldı.

“Uzun zamandır buraya gelmemişsin,” diye tahmin etti Sunshine.

Raum cevap vermeden kapıyı açıp içeri girdi. Sunshine eşikte tereddüt etti.

Raum’un boğuluyormuş gibi öksürmesi onu öyle bir sıçrattı ki düşünmeden içeri daldı. Onu sağ salım, havayı eliyle yelpazelerken buldu. Sunshine da hemen öksürmeye başladı. Toz o kadar yoğun-
du ki tadı ağzına doluyordu; her yere çürük kan gibi bir koku sinmişti. “Burada ne öldü?”

İkisi de temiz hava için tekrar dışarı çıktı. Cehennemdeki havaya “temiz” demek, içerinin ne kadar bayat olduğunun bir göstergesiydi.

“Hiçbir şey,” dedi Raum. “Burası iki yüz yıldır kullanılmadı.”

“Öyleyse bu iğrenç koku ne?”

Raum omuz silkti. “Cehennemde toz böyle kokar.”

Sunshine burnunu kırıştırdı. “Elbette. Kan nehirleri, kan göğü yetmiyor; bir de kan tozu gerekiyor.”

Şaşırtıcı biçimde, Raum güldü.

Yüzündeki değişim çarpıcıydı. Yanakları kırıştı, gözlerinin kenarında gülümseme çizgileri belirdi.

Sunshine gözlerini kırıştırdı; ifade kaybolmuştu. Raum yeniden içeri girerek kapüşonlusunu burnunun üstüne bastırıp iki pencereyi açtı.

Sunshine kokuyu bir daha göze alamayarak kapının yanında bir kaya bulup oturdu. Bir yandan –garip biçimde güzel olan– perişan vadiyi seyrederken bir yandan plan yapmaya çalıştı ama ne yapacağını bilmiyordu.

Raum'a tamamen bağımlıydı. Cehennemde onun gücü artıyor, Sunshine'inki bastırılıyordu. Murmur'un şatosunu görmüştü, evet ama yerdeyken oraya nasıl gideceğini bilmiyordu. Üstelik göğe yükselirse göze batacağını da biliyordu. Parıldayan melek başparmağı gibi.

İşte bu yüzden bu pazarlığı yapmıştı. İşte bu yüzden Raum'u seçmişti. Büyüleyici gözleri, gizemli çekiciliği yüzünden değil; hırsızlık yetenekleriyle tanınan, mükemmel bir suç ortağı olduğu için.

O yalnız kurttu. Sessiz olan. Sözüünü sakınan koruyucu. Dengeli mizacı sayesinde mantıklı düşünür, ani şiddet patlamalarına kapılmazdı.

Sunshine haklı çıkmıştı. Her şey –şimdiye kadar– planlandığı gibi gidiyordu.

Heyecan duymalıydı. Azimli olmalıydı. Ancak bunun yerine, sahtekârlık midesinde bir delik açıyordu. Melek gibi parıldıyordu belki ama buraya gelmek için yaptıkları, kendini aşağıda birbirini lime lime eden şeytanlardan farksız hissettiriyordu.

“Biraz toparladım. Daha iyi,” dedi Raum.

Sunshine döndüğünde Raum kapıda duruyordu.

Ayağa kalktı. “Tamam. Teşekkür ederim.”

Raum içeri kaybolunca Sunshine da onu izledi ama eşiği geçer geçmez durdu. Koku hâlâ vardı fakat büyük ölçüde bastırılmıştı; yerini tütsüye benzeyen tatlı, isli bir koku almıştı. Daha önce fark etmediği bir ocakta küçük bir ateş yanıyordu. Izgara üstünde bir metal tabakta tüten ne olduğunu bilmediği otlar... kokuya sebep olan şey onlardı.

Ocağın karşısında dar bir yatağın üstüne kürkler yığılmıştı; tahta bir iskelete gerilmiş ipler yatak görevi görüyordu. Ön pencere-lerden birinin altında küçük bir masa ve iki sandalye bulunuyordu.

Mağaranın arkasında da... kocaman bir altın yığını vardı.

Sunshine'ın gözleri büyüdü; Raum “ganimeti sakladığım yer” derken en ufak bir abartı yapmamıştı. Burası gerçekten de bunun için varmış gibiydi.

“Bunların hepsini nereden buldun?” dedi hayranlıkla, yığına yaklaşıp. Tavana kadar yığılmıştı. Paralar, kupalar, tabaklar, silahlar, mücevherler, taşlar... adı her neyse, burada vardı.

“Çaldım,” dedi Raum, son derece basit bir şekilde.

“Kimin elinden?”

“Herkesin.”

Sunshine kaşlarını çatarak döndü, anlamaya çalıştı.

İlk kez, Raum kendiliğinden açıklama yaptı. “Birinin iyi eşyası olduğunu duyarsam diğer şeytanlarla savaş çıkarırdım. Sonra çalar, saklardım. Bazen de peşime düşerler diye birkaç gün burada kamp kurardım. Yatağı o yüzden yaptım.”

Sunshine yığına yeniden hayranlıkla baktı. “Bu kadar ganimeti biriktirmek için çok savaşmış olmalısın.”

Raum omuz silkti. “Bu küçük saklamalardan biri.”

“Ne- Daha fazlası mı var?”

Raum başını salladı.

“Ne kadar fazla?”

Bir omuz silkme daha. “Birkaç düzine yer daha var. Bazılarını o kadar iyi sakladım ki nerede olduklarını unuttum. Bir de hâlâ bölge varken çok daha fazla şeyim vardı. Kaçınca hepsi gitti.” Çenesi gerildi, bundan hoşlanmadığı belliydi.

O... bir istifçiydi.

Altın gözlü dev bir şeytan-karga istifçi.

Sunshine gözlerini sıkıca kapatıp açtı. *Tamam. Sorun yok.* İnsanlar türlü türlü oluyordu, şeytanlar neden olmasındı? Hayatı muhtemelen çok istikrarsız geçmişti. Binlerce yıl cehennemde yaşayan bir varlığın biriktirdiği travmayı hayal bile edemiyordu.

Belki de hazine istifleme takıntısı bir çeşit çıkış kapısıydı -her şeyin bir anda kaybedilebildiği bir yerde “sahip olma”ya tutunma- ve Sunshine, onun için yargıç rolüne soyunacak son kişiydi.

Kendi taşıdığı yükleriyle boğuşuyordu. Dışlanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Yan gözle bakılmayı, acıma dolu fısıltıları ve bakışları, geçmiş yanlışlıkla anıldığında ortama çöken rahatsız sessizliği...

Sunshine geri dönüp gülümsedi; Raum’un şefkatini sezmesini istemiyordu. Bundan nefret edeceğini anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu.

“Burası mükemmel bir üs olacak,” diyerek altın yığınının arkasını döndü. Masaya yürüdü, pelerinini çözerek bir sandalyenin arkasına astı. “Bir sonraki adımımız ne?”

Raum o kendine has güvensiz bakışıyla gözlerini kıstı. “Sen burada kalırsın, ben Murmur’un bölgesinin sınırına kadar uçarım. Ne ile karşı karşıya olduğumuzu anlamam gerek.”

“Yani ... muhafızları nasıl aşacağını?”

Raum başını salladı.

“Beni de buraya gelirken taşıdığın gibi yanında götürebilir misin?”

“Şeytan formum tanınır. Karga biçiminde gidersem daha güvenli.”

Sunshine bunu uçuş sırasında kendisi de düşünmüştü ama geride bırakılmak fikri yine de hoşuna gitmiyordu.

“Giderken mührü tekrar kurarım,” dedi Raum, sanki düşüncelerini okumuş gibi. “Kimse içeri giremez.”

Sunshine, onu bu kadar kolay okumasından hoşlanmadı. “Kendimi savunabilirim.”

“Sen hâlâ cehennemde bir meleksin. Beni başta bu yüzden şantajla yanma aldın, değil mi?”

Bakışları kilitlendi; Sunshine’ın başının üzerinde tuttuğu tehdidin gölgesi aralarında asılı kaldı. Ne olursa olsun, hangi maceraya atılırlarsa atılsınlar... gerçek müttefik olmayacaklardı.

“Haklısın,” dedi Sunshine. “Görevin bu kısmında burada kalacağım ama *sadece* bu kısmında. Az önce dediğim geçerli: İşin içinde bulunmalıyım.”

“Sen bilirsin.” Raum kapıya yürüdü. “Gitmeden bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Şimdi mi gidiyorsun?”

“Başka ne yapacağım?”

“Daha yeni geldik. Dinlenmek istemiyor musun?”

Raum önce tek kişilik yatağa, sonra tekrar Sunshine’a baktı ve kaşı kalktı. “Hayır.”

İkisi de yaşamak için yemek ya da suya muhtaç değildi. Yorgun değilse, beklemek için gerçekten bir sebep yoktu, değil mi?

“Tamam,” dedi Sunshine, onun neden gitmesini istemediğinden emin değildi.

Raum kapıyı açtı.

Sunshine eliyle güçsüz bir selam verdi.

Raum karşılık vermeden dışarı çıktı ama tamamen kaybolmadan önce başı tekrar kapı aralığında belirdi. “On iki saat içinde dönmezsem, bir cehennem kapısıyla dünyaya dön.”

“Ama-”

“Anlaşma, ben ölürsem ya da kalıcı şekilde etkisiz hâle gelirim de geçerli. Unutma.”

Sunshine başını güclükle salladı.

“Ve kardeşlerime peşimden gelmemelerini söyle.”

“Ama-”

“Bir not yaz, posta kutusuna falan sıkıştır. Kim olduğunu anlamazlar.”

“Ama-”

“Sadece yapacağını söyle,” diye hırladı Raum.

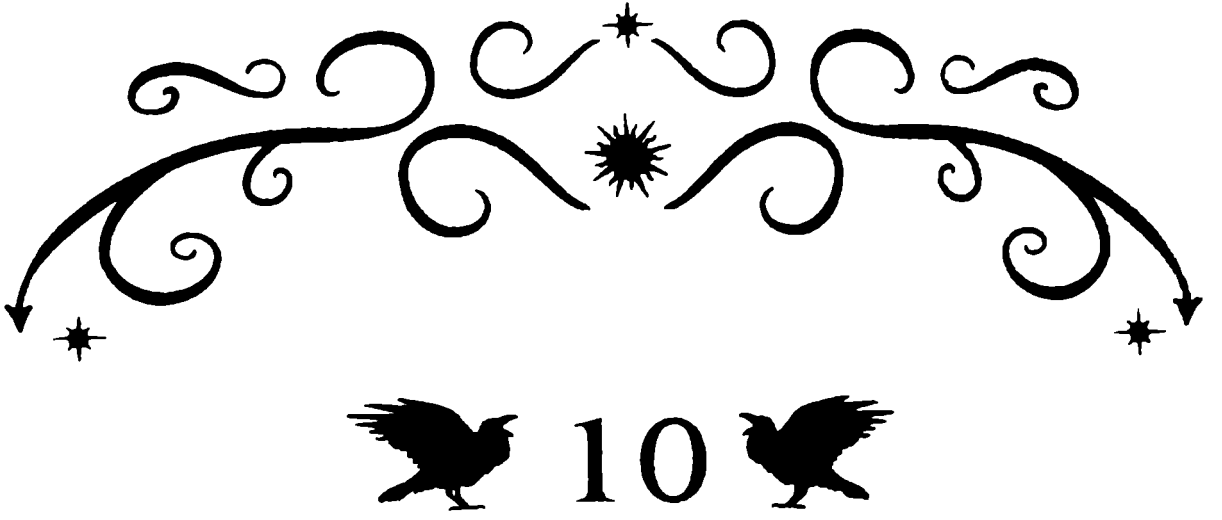
“Evet,” dedi Sunshine. “Yapacağım.”

Kapı çarparak kapandı.

Yalnız kalan Sunshine yatağın kenarına ağır ağır oturdu; sinirleri midelerini düğüm düğüm ediyordu. Bu, olaydan beri cehenneme ilk dönüşüydü ve gömmek için yıllardır uğraştığı geçmiş bir anda fazla yakına gelmişti. Raum’un tek başına dışarıda olmasını da kesinlikle sevmiyordu.

Görevi düşün. Görev her şeyden önce gelmeliydi. Hedefi, kefareti, birincil amacı buydu.

Geri kalan her şey ikincildi.

KUŞ UÇUŞU

Raum karga formuna kayıp gökyüzüne yükseldi. İnsan hâlinde olsaydı yüzünün kızardığını hissederdi. Bunun birkaç sebebi vardı ama hepsi tek bir noktada birleşiyordu: Sunshine.

Kusursuz, gülümseyen Sunshine ve parıldayan teni.

Hazine yığınını gördüğünde verdiği tepki onu utandırmıştı. O dikkatle yerleştirilmiş gülümseme, omuzlarındaki gerilim... Raum'un içine dokunmuştu. Onun, Raum üzerinde böyle bir etkisi olmasına sinir oluyordu ama bunu nasıl değiştireceğini de bilmiyordu.

Daha da tuhaf olan, kendisi hakkında bilgi vermeye ne kadar hazır oluşuydu. Sunshine bunun tek bir saklama yeri olduğunu sanmıştı, oysa Raum onu düzeltmişti. Sanki onun kendisini tanımasını istiyormuş gibi.

İçindeki çirkin parçaları göstermek, Sunshine'ın buna nasıl tepki vereceğini görmek istemişti.

Nedenini bilmiyordu ama şimdi geri alabilmeyi diliyordu.

Yeterince yükselip Falcı'nın inini uzaktan seçebilir hâle gelince, o yöne doğru açı aldı ve yolculuğa başladı. Ne var ki, hedefi şato değildi. Murmur'un topraklarının sınırındaki çevre tılsımlarını arıyordu.

Güçlü her şeytanın kendine özgü, kötülük markasına

en uygun tılsımları ve büyülerini olurdu. Murmur'un, yeraltının tamamında nekromansi konusunda en mahir olan olduğu söylenirdi.

Bu sanat yalnızca ölümlerle konuşmaktan ve onları diriltmekten ibaret değildi. Raum da Murmur'un sınır tılsımlarını nekromansiyle ördüğünü varsayıyordu ama bunun nasıl işlediğini bilmiyordu. İşte bu küçük keşif görevinin amacı da buydu.

Çoğu zaman şeytanlar, sınır tılsımlarını saklamak için büyük çaba gösterirdi; olası istilacıların onları bulup bozmasını istemezlerdi. Tabii bu, tılsımın türüne bağlıydı. Zayıf olanlar, sadece düzenini bozarak kırılabilirdi. Bazıları bozulabilirdi ama yapan kişi bunu anında hissedirdi. Bazılarıysa o kadar güçlü olurdu ki dokunulmaları bile mümkün olmazdı; yaratıcısı onları gücünün ilam ve başkalarına "benden uzak dur" uyarısı olarak göz göre göre sergilerdi.

Murmur söz konusu olunca, şaşırtıcı biçimde ikinci ihtimal geçerliydi.

Raum sınır çizgisine yaklaşırken, sınır boyunca aralıklarla dizilmiş küçük taş kuleler fark etti. Tepelerinde cehennem ateşinden işaret fişekleri yanıyordu. Murmur sanki sınırının tam olarak nereden başladığını herkesin görmesini istiyor, böylece kimsenin oraya adım atmaya cüret edemeyeceğinden emin oluyordu.

Raum'un kuş bakışı, en yakındaki kuleye kilitlendi ve rotasını ona çevirdi. Birkaç dakika daha uçtuktan sonra kanatlarını topladı, aşağı doğru süzüldü.

Ölü bir ağaca kondu, karga rolüne inandırıcılık katmak için bir çığlık attı. Cehennemde dünyadakilere neredeyse tıpatıp benzeyen yaratıklarla böcekler vardı –akbabalar, sivrisinekler, hamam böcekleri ve benzerleri– ve Raum'un karga formu bu yüzden her zaman müthiş bir kamuflaj olmuştu.

Görünüşte terk edilmiş alanı taradıktan sonra taş kulenin tepesine indi. Tepeye yerleştirilmiş cehennem ateşi işareti o kadar sıcaktı ki, tüylerinin üstünde bile ısıyı hissediyordu. Birkaç adım sonra Murmur'un toprağına girmiş olacaktı.

Yine de çevre sakin görünüyordu ve Raum, tılsımı yakından görmek için bundan daha iyi bir şans bulamayacağını düşündü.

Yeniden süzülerek dar pencere pervazına kondu. Giriş, metal barlarla güçlendirilmiş kalın bir kapıyla kapatılmıştı; ancak pencereler yüksekteydi ve kimsenin sığamayacağı kadar dardı, bu yüzden açıktılar. Herkes için dardı, bir kuş dışında.

Başını eğip taş yarığından içeri süzüldü; bedeni dar aralığa sıkıştıkça tüm içgüdüleri isyan ediyordu. İçeri girince birkaç kanat çırpışıyla düşüşünü yavaşlatıp yere indi. Sonra başını kaldırıp karşı duvardaki tılsımı inceledi. Kanla çizilmişti.

Nekromansi olduğundan şüphesi yoktu. Mührün ortasında, tavandan iplerle sarkıtılmış çeşitli parçalar asılıydı: Türlü boyutlarda kemikler, buruşmuş bir gargoyle başı, tanımlayamadığı bir canavardan alınmış devasa kurumuş bir kalp, birkaç kurumuş yeraltı bitkisi ve –Raum’un içi ürperdi– koparılmış bir karganın kanatlarıyla ayakları.

Tılsımın nasıl çalıştığını kesin bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu: Bir ihlal muhtemelen Murmur’u haberdar eder, Murmur da ruh ordusunu intikamla saldırıya salardı. Elbette, birilerinin sınırı geçmesini büsbütün engelleyen tılsımlar çizmek mümkündü –dünyadaki apartmanlarının etrafında tuttukları gibi– ama bu büyüklükte bir toprak parçası için inanılmaz güç isterdi ve pratik değildi.

Raum, sımrı aşır şatoya doğru koşmayı göze almayacaktı çünkü çok kısa sürede pişman olacağına emindi. Bu da bir kılığa ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu. Sadece fiziksel bir kılık değil, büyüsel bir kılık.

Küfredip –dışarıdan bakıldığında öfkeli bir karga homurtusuna benzeyen bir ses çıkararak– yeniden pencereye uçtu, dar aralıktan bedenini sıkıştırıp dışarı süzüldü ve hemen havalanarak az önce seçtiği dala kondu.

Etrafı tekrar taradı; hâlâ canlı bir şey göremiyordu. Ancak bu, kimse yok demek değildi. Belki de Murmur’un ruhlarından bir yığın şu anda onu izliyordu.

Tamamen görünmez olabilirler miydi? Yoksa Murmur’un ayaklarının dibinde dönerken olduğu gibi, her zaman silik bir hat, belli belirsiz bir gölge mi kalırdı? Raum bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Ürpermesini üzerinden atıp bir karga çılgılığı daha kopardı ve göğe yükseldi; geri dönüş yoluna girdi ama peşine takılan olursa diye rotasını bilerek dolandırdı.

Ne gerektiğini artık biliyordu. Sunshine'ın ne söyleyeceğini de biliyordu. İkisi de bundan hoşlanmayacaktı ama o lanet kitabı almak için yapılması gerekiyordu.

Yaklaşan soygunun içinde kıpırdayan inkâr edilemez heyecana rağmen, Raum şimdiden bu işe bulaştığına pişmandı. Gerçi Sunshine'ın şantajı sayesinde "bulaşmama" şansı da yoktu.

Sunshine o tatlı gülümsemeyi ona çevirdiğinde yumuşamak kolaydı, kolay ve baştan çıkarıcı. Nezaket ve sıcaklık yayıyordu. Kış gecesinde çıtırdayan bir ateş gibiydi. Sızlayan uzuvlara sıcak bir banyo. Şehir kirinin ardından ciğerlere dolan dağ havası. Her şeyi davetkârdı.

Ancak eğer o bir ateşe, Raum'un evini yakıp kül edecek olan ateşti. Eğer o taze havaysa, içine zehirli gaz karıştırılmıştı. Onu çekici kılan her şey bir yalandı ve Raum bunun unutulmasına izin vermeyecekti.

Sunshine, ağaç dalıyla yaptığı yorucu bir dövüşten sonra kürklerin sonuncusunu da karyolaya taşıyıp diğerlerinin üzerine serdi. Bir adım geri çekilerek ellerini beline koydu ve yaptığı işi gururla süzdü.

Bu ipeksi kürklerin ne tür bir yaratıktan yüzülmüş olabileceğini düşünmek istemese de güzel olduklarını inkâr edemezdi. Üstelik tozları dövülüp temizlendikten sonra, artık üzerinde uymaya çok daha elverişli hâle gelmişlerdi. Yatak neredeyse davetkâr görünüyordu.

Ancak son uykusunun üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamamasına rağmen uykusu yoktu. Huzursuzdu. Raum'un dışarıda tek başına olmasından hoşlanmıyordu.

Kendi etrafında dönüp mağaranın geri kalan karanlığını süzdüğünde içine ani bir temizlik isteği doğdu. Ellerini meşgul edecek bir şeyler yapmak, şu anda cehennemde tek başına, muhtemelen onu öldürmek isteyen bir iblisin hayatını ellerine bırakmış hâlde olduğu gerçeğini düşünmemek için iyi olurdu. Ya da onu öldürmek isteyen bir iblis için *endişelenmekten* kaçınmak için.

Evi baştan sona ararken mağara duvarındaki bir oyukta saklanmış bir dal süpürgesi bulduğunda memnun oldu. Raum'u ganimet mağarasını süpürürken hayal etti ve kendi kendine gülümsedi. Kapıyı ve pencereleri ardına kadar açtıktan sonra işe koyuldu; hazine yığınının arkasından başlayarak toprağı kapıya doğru süpürüp sonunda dışarı attı.

Ocaktaki ateş sönmeye yüz tuttuğunda kapının görüş alanından çıkmadan biraz daha ileri gitti ve daha fazla dal topladı. Burada her ağacın ölü olduğu düşünüldüğünde yerde bolca dal vardı. Ağaçların ölü mü büyüdüğünü, yoksa bir şeyin gelip tüm hayatı yok mu ettiğini merak etti.

Her ne sebeple olursa olsun, yeraltı ağaçları mükemmel odun sağlıyordu. Sunshine kısa süre sonra kucağı dallarla dolu hâlde mağaraya geri döndü ve onları ocağın yanına düzenli bir şekilde istifledi.

Temizlik isteği hâlâ dinmeyince kendine yeni bir iş daha aradı. Süpürgeyi bulduğu oyukta birkaç bez de keşfedince masayı, sandalyeleri ve diğer yüzeyleri silmeye koyuldu.

Sonra dikkatini hazine yığınınına çevirdi.

Saf altın ve diğer kıymetli metallerden oluşan bir dağdı bu; zarif mücevherler, sanat eserleri, silahlar, kapacak... hepsi gelişigüzel bir yığın hâlindeydi. Oysa mağaranın geri kalanı oldukça ilkel görünüyordu.

İlham bir anda geldi ve Sunshine kendini elinde bir bezle yığını düzenlerken buldu. Değerli taşlarla süslü bir şamdan buldu, temizleyip şöminenin üzerine koydu. Tamamen altından yapılmış birkaç tabağı alıp rafın üzerine düzgünce dizdi. Uyumlu bir çift kadehi de yanlarına ekledi.

Bir noktada eğlenmeye başladığını fark etti ve mağara yavaş yavaş gerçekten güzel görünmeye başladı. Bu onu daha da heveslendirdi ve hazine yığınının yeniden daldı.

Kapının üzerine asamayacak kadar ağır bir kolye buldu ama yine de onu kapı pervazına astı. Sedef kakmalı zarif bir sehpa çıkartıp yatağın yanına koydu. Altın püsküllü kalın bir halıyı şöminenin önüne serdi. Süslemeli birkaç kalkanı mağara duvarındaki sivri çıkıntılara astı.

“Ne kadar güzel,” diye fısıldadı, mücevherlerle kaph bir zırh korsesini yığından kaldırırken. Aslında bir metal büstiyer gibiydi; taşlarla kaplıydı ve ince ince işlenmişti. Böyle kullanışsız bir giysiyi giymesi için hiçbir zaman bir sebebi olmayacaktı ama güzelliğini takdir edebilirdi...

“Korumayı bozdun.”

Birden dönüp baktığında kapı aralığını dolduran karanlık bir silüet gördü. Yüzünü seçemiyordu ama bunun o olduğunu biliyordu.

“Yalnızca kapı kapalıyken işe yarıyor,” dedi Raum.

“Biraz temiz hava alıyordum.”

“Birisi seni bulabilirdi.”

“Dikkat ediyordum.”

“Güvenli değil.”

“Dikkatsiz değildim.”

“Aptalca davranıyordun.”

Sunshine büstiyeri yere bıraktı ve ellerini beline koydu. “Geçici müttefikler olabiliriz ama bu bana hakaret etme hakkını sana vermez.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Eğer bunun hakaret olduğunu düşünüyorsan, kardeşlerimle vakit geçirmene asla izin vermememi hatırlat bana.” Sesindeki mizahı fark ettiğine yemin edebilirdi.

Raum içeri girdi, kapıyı kapatarak mağara evini yeniden mühürledi ve etrafa bakındı. “Mekânla yaptıklarını beğendim.”

“Biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca dekor konusunda eksiğin yok.”

Raum bir süre sessiz kaldı, yaptığı değişiklikleri inceliyordu. “Bunu hiç böyle kullanmamıştım.”

“Çaldığın hazineleri mi?”

Raum başını salladı.

“Neden?”

Omuz silkti. “Alırdım, yığına atardım ve daha fazlasını çalmaya giderdim.”

Sunshine gülümsedi. “Bir gün dekoratöre ihtiyacın olursa beni ara. Bunu bütün gün yapabilirim.”

Yeniden sessizlik çöktü. Sunshine, ateşin ışığı yüzünü aydınlat-sın diye onun biraz daha yaklaşmasını diledi. Altın gözlerinin yalnızca belli belirsiz parladığını görebiliyordu.

Sonra asıl sorması gerekeni hatırladı. “Tılsımları aşmanın bir yolunu buldun mu?”

“Evet ve hayır.” Nihayet içeri gelip yatağın kenarına oturdu.

“Açmak ister misin?” diye sordu Sunshine.

“Çevre tılsımlarını buldum ama onları kırmamıza gerek olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Tılsımları kırmak yerine, onu tetiklemeden içeri girmenin bir yolunu bulacağız.”

“Bu mümkün mü? Bunu yapmak kolay olsaydı tılsımın amacını boşa çıkarmaz mıydı?”

“Mümkün ama kolay değil. Her büyüünün bir açığı vardır.”

“Nedir bu durumda?”

Raum ellerini arkasına koyarak yatağa yaslandı. “Nadir ve pahalı bir şey. Ancak yalnızca ikimiz varız ve burada bir hazine mağarasının içindeyiz, bence halledebiliriz. Çok pahalı olduğu ve sadece birkaç saat sonra etkisi geçtiği için saldırıda işe yaramaz.”

“Ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bir taşın üzerine işlenmiş bir büyü. Tılsım olarak takılır. Satın almak risklidir çünkü satan kişiye güvenilmez. Ayrıca sorar sormaz niyetin anlaşılır. Sözler çabuk yayılır.”

Daha bir plan bile yapmamışlardı ve şimdiden sinirleri midesini kemirmeye başlamıştı. “Ve bunu nereden alıyoruz?”

“Kan Pazarı.”

Sunshine’in içinden bir ürperti geçti ama kendini toparladı.

Yavaşça, kaslarını gevşetmeye zorladı ve sertçe yutkundu. Raum ateşe bakıyordu ve tepkisini fark etmemiş gibiydi, o da bunun böyle kalmasını istiyordu. En son ihtiyacı olan şey, onu geride bırakmak için başka bir bahane bulmasıydı. Özellikle de kalmaya çok hevesli olduğu bir anda.

“Kan Pazarı kalabalıktır,” diyebildi Sunshine. “Bizi görürler.”

Raum başını salladı. “Pelerinleri giyeceğiz. Ayrıca kokunu örtmemiz gerekecek.”

“Kokumu mu?” Kolunu kaldırdı ve burnuna yaklaştırıp kokladı. “Bir kokum olduğunu sanmıyorum.”

“Psikolojik bir koku. Bazı şeytanlar algılamaz ama bazıları algılar. Benim için belirgin bir kokun yok ama Mist seni koklasaydı muhtemelen ne olduğunu anlardı.”

Ellerini sabit tutmak için tırnaklarını avuç içlerine batırdı. “Nasıl örteceğim?”

“Hoşuna gitmeyecek.”

“Neden?”

Raum şimdi ona bakıyordu, altın gözleri hazine yığınındaki her şeyden daha parlaktı. O bakışların yoğunluğuna hiç alışabilecek miydi? “Burada kalabilirsin.”

“Burada kalmayacağım, Raum.” *Bunu ne kadar çok istesem bile.* “Ne yapmam gerekiyor?”

“Bir iblis gibi kokmanı sağlamanın en kolay yolu bir iblisi öldürüp küllerine bulanman.”

Sunshine’in midesi bulandı. “Öldürmek mi? Kalıcı olarak mı?”

Raum başını salladı.

“Sadece kanı kullanamaz mısın?”

“Kül yerine kana bulanmayı mı tercih edersin?”

Sunshine yüzünü buruşturdu. “Hayır.”

Raum’un dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Kül daha etkili. Koku daha uzun süre kalır. Güven bana, koklayacağın en kötü şey.”

“Valefor,” dedi Sunshine kendini tutamadan. Gözlerinin önünde Belial’ın iblisi küle dönene kadar nasıl yaktığını hatırlıyordu. Tamam, karşıdaki binanın tepesine tünemiş, pencereden içeriği izliyordu ama etki aynıydı. Ayrıca Iris pencereyi açar açmaz kokusunu kesinlikle alabilmişti.

Valefor hiçbir kuralı çiğnememişti -kaçırdığı insan bir cadıydı, bu yüzden cennetin koruması altında değildi- ve ölümü onaylanmamıştı. Eğer yakalanırlarsa bu suç ortakları cezalandırılacaktı. Bu, eğer isterse Raum ve kardeşlerine karşı kullanabileceği daha fazla koz demekti.

Raum kaşlarını çatı. “Bunu gördün mü?” Cehennem kapısından eski inine gittiklerinde Valefor’dan bahsetmişti, ancak *nasıl* öldüğünden bahsetmekten kaçınmıştı.

Sunshine ayaklarının üzerinde kıpırdandı. “Seni izlediğimi söylemiştim, değil mi?”

Raum cevap vermedi fakat bakışı hiç değişmedi. Sessizlik uzadı, ta ki aniden dönüp karyolaya uzanana, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıp ellerini başının arkasında birleştirene kadar.

“Biraz dinleneceğim, birkaç saat sonra gideriz. İki gündür uyumadım.”

“Kan Pazarı gece açık oluyor mu?”

“Cehennemde günler dünyadaki iki katı, geceler ise üç katı uzunluğundadır ama iblisler genellikle on iki saatte bir uyurlar. Bu yüzden cehennemde hiçbir şey günün saatine bağlı değildir. Açık olacaktır.”

“Kulağa karmaşık ve korkunç geliyor.”

“Burası cehennem.”

Sunshine sessiz kalarak onun daha fazlasını anlatmasını bekledi, ta ki aniden onun *tam da şu anda* uyumayı planladığını fark edene kadar. Aslında çoktan uyuyakalmış bile olabilirdi.

Birdenbire kendini rahatsız hissederek etrafına bakındı. Eğer akıllıysa o da biraz dinlenirdi.

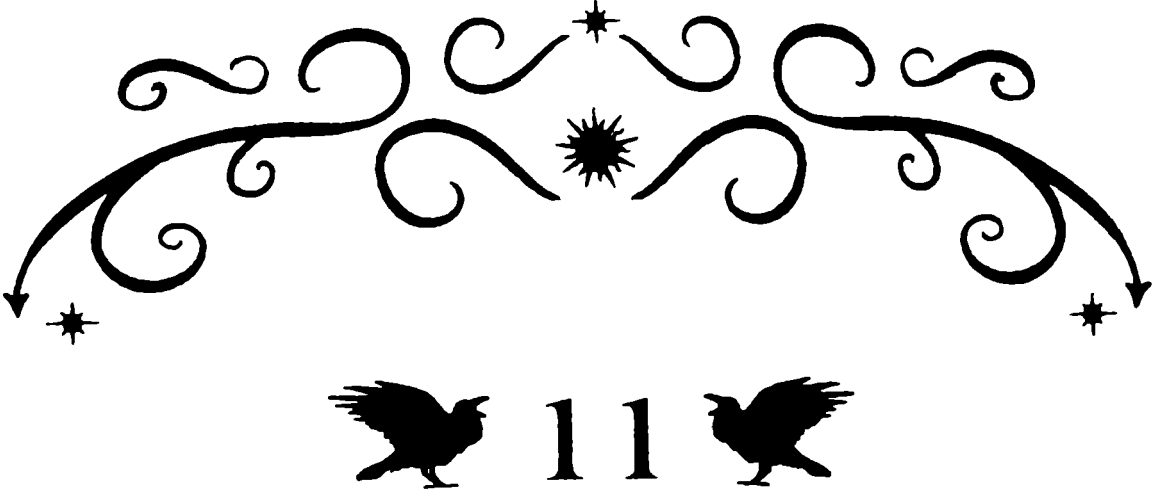
Yatağa baktı -dar yatağa- ve irkildi. *O kadar* da yorgun değildi. Sırtını rahatlatmak için bir süre şöminenin yanındaki halının üzerine uzandı.

Yer sert ve rahatsızdı; halı sınırlı bir koruma sağlıyordu ama kendi kendine bunun sorun olmadığını söyledi. Raum’la aynı yatağı paylaşmaya ihtiyacı yoktu. Bu saçma olurdu.

Düzenleme

Ny.ozlem

KANA SUSAMAK

“Bir daha söyle.”

“Senin için her şeyi yapardım.” Sesi, uzun süren haz çığlıklarından sonra boğuklaşmıştı.

Adam kalçalarını tembel bir daire çizerek hareket ettirdi; onun bedeninin kendisini sımsıkı kavrayışı, cennetin vaat edebileceği her şeyden daha büyüktü.

“Ve senin için dünyaları yakardım,” diye karşılık verdi adam. Hâkimiyetini göstermek istercesine pençelerini onun gür saçlarına dolayarak parmaklarını sıktı. Kolu siyah pullarla kaplıydı, bedeninin geri kalanı da öyleydi.

Onu yarı-iblis formunda ilk gördüğü anı hatırladı. Tam iblis hâli neredeyse bir canavardan ibaretti ama bu form, tuhaf bir şekilde, daha da sarsıcıydı.

Onun ürpermesini ya da en azından hislerini incitmemek adına tiksintisini dikkatle gizlemesini beklemişti. Bunun yerine kadın ayak parmaklarının ucuna yükselmiş, tüylü kanatlarından birini okşamak için elini kaldırmış ve fısıldamıştı: “Sen muhteşemsin.”

Daha o gece, bu hâliyle onu almasını istemişti.

Adam, on yıllar boyunca kendisini takip etmiş, tehdit etmiş olan ezeli düşmanının –bir meleğin– bir gün evrenindeki en kıy-

metli Şeye d6n6ŐeĒeĒini hiĒ d6Ő6nmemiŐti. G6zlerinde g6venle ona baka-
rak bedenini onun denetimine teslim edeĒeĒini de asla hayal edemezdi.

BaĒları oluŐmadan 6nce birbirlerini ne kadar s6re avlamıŐlardı?
Ayrıca ona zarar vermektense kendi kollarını kesmeyi tercih edeĒeĒini
fark etmesi ne kadar zaman almıştı? On yıllar. Belki bir y6zyıl.

Ancak aralarındaki rekabetin tek bir anından bile pişmanlık duy-
muyordu. Bu, hayatının en coŐkulu, en sarhoş edici heyecanı olmuştu.

“Bir daha s6yle,” diye buyurdu adam, s6zlerini yeniden duymaya
ihtiyacı vardı.

“Senin zarar g6rmemen iĒin masumları alevlere atardım,” diye s6z
verdi kadın. O daha derine girerken omurgasını kavislendirdi. Parmak-
ları adamın omuzlarına saplandı, onu daha da ileri gitmeye zorladı. Al-
tında, o g6rkemli beyaz kanatlar yastıkların 6zerine yayılmıştı; onunla
birlikte olmanın neyi riske attıĒını hatırlatıyordu. Asla ziyan etmeyeĒeĒi
bir armaĒan.

“Yine.”

“Senin iĒin her Şeyi yapardım! Ben...” Sesi, o daha da derine it-
tiĒinde bir ĒiĒlikla kırıldı ve konuşma Ēabası hazzın iĒinde eriyip gitti.

“Benden her Şeyi alabilirlerdi,” diye ant iĒti adam, saĒlarındaki eli
sıkılaştırıp bakışlarını kendisine kilitleyerek. “Ama seni yanımda tuttu-
Ēum s6rece, k6Ē6k g6neŐ iŐıĒım, hiĒbir Şey kaybetmiş olmazdım.”

SaĒlarını bıraktı ve geriye doĒru okşayarak boynunun ince s6tunu-
nu aĒıĒa Ēıkardı. Zaten hazla bulanmış olan g6zleri daha da koyulaŐtı.
Ona daha sert girdi. Kadının bedeni onu mengene gibi kavradı ve başı
tarif edilemez bir Őevkle d6nd6.

“L6tfen,” diye soludu kadın. “Beni b6t6n6yle al, yalvarıyorum.”

Adam başını eĒdi ve dişlerini onun narin boĒazına geĒirdi; aĒzını
dolduran o zengin tat, onu doruk noktasına taşıdı...

Sunshine kısa bir sürelğine dalmış, ancak görünürde hiçbir nedenden yokken kısa süre sonra yeniden uyanmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini tekrar uykuya veremedi. En sonunda pes etti.

Parlatma bezini eline alarak hazine yığınının içini karıştırmaya başladı; Kan Pazarı'nda buluşacakları iblisin takas için ilgisini çekebileceğini düşündüğü parçaları seçiyordu. İncelikle parlatılmış hazinelerle dolu bir çuvalın, gizemli satıcıyı daha uzlaşmacı kulma ihtimali yüksekti.

Yaklaşık bir saat bu şekilde geçti. Bir parça seçiyor, onu ellerinde çevirip inceliyordu. İşine yarayacağını düşünürse özenle parlatıp ayırdığı yığına koyuyordu. Yaramazsa bile yine de parlatıyor, ardından Raum'un hazinesine geri bırakıyordu.

Eğer Raum bir hazine biriktirecekse onunla ilgilenmesi gerekirdi. En azından parlak olmayan bir altın yığınının ne faydası vardı ki?

Bu uğraş tuhaf bir şekilde meditasyon gibiydi; düşünceleri dağılıyor, zihni sakinleşiyordu. Bu yüzden Raum'un birdenbire karyolada doğrulması onu gerçekten hazırlıksız yakaladı.

Gözleri çoktan loş ateş ışığına alışmıştı ve onun genişlemiş gözlerle karşıya bakarken göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordu.

“Raum?”

Adam kıpırdamadı. Onu duyduğundan bile emin değildi.

“Her şey yolunda mı?”

Başı bir anda ona doğru döndü; insan hâlindeyken bu kadar kuş benzeri bir hareket yaptığını ilk kez görüyordu. Sunshine'a bakmak onu sakinleştirmemişti. Aksine, gözleri daha da büyümüş, nefesi hâlâ hızlı hızlı gidip geliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye tekrar sordu Sunshine.

Raum gözlerini kırptı. İki kez. Üçüncüde gözlerini sımsıkı kapattı ve boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. “Evet,” diye boğuk bir ses çıkardı. “Sadece bir rüyaydı.”

“Kâbus mu?”

“Hayır. Yani... biraz?” Başını ovuştururken yüzünü buruşturdu. “Sadece kahrolası çok tuhaf bir rüyaydı.”

Muhtemelen bir kâbustu ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Bunu anlayabiliyordu.

Kendi olayından sonraki yıllar boyunca Sunshine da korkunç rüyalarla boğuşmuştu; çektiği acıların kırıntıları anlamsız, bulanık anılarla birbirine karışıyordu. Zamanla zihni iyileştikçe bu rüyalar sönüp gitmişti ama karanlıkta kendisini neyin beklediğini bilerek dinlenmeyi düşünmenin yarattığı o dehşeti asla unutmamıştı.

“İstersen konuşabiliriz,” diye sormaya cesaret etti.

“Hayır,” dedi Raum alışılmadık bir kesinlikle. “Yok. Hayır. İyiyim.” Bacaklarını savurup öyle ani ayağa kalktı ki Sunshine gerildi. “Gitmeye hazır mısın?”

“Şimdi mi?”

“Evet.”

“Ben-” Hazine yığınınına baktı ve biraz daha büyürse taşımalarının imkânsız olacağını fark etti. “Evet, sanırım hazırım. Tılsımlar için iyi takas malzemesi olabilecek bazı parçaları ayırdım.”

“Harika.” Raum olağandışı şekilde gergin görünüyordu ve bakışlarından özellikle kaçınıyordu.

“Gerçekten iyi misin?”

“İyiyim. Hadi gidelim.”

Sözünü kabul ederek ayağa kalktı, bulduğu kaba bez parçasının içine hazineleri doldurdu ve kenarlarındaki deliklerden geçirdiği ipi çekti; çuval gibi kapanmasına memnun oldu. İnce altın iplikle işlenmiş bir çift kaliteli deri eldiven de bulmuştu; onları da cebine attı. Melek tenini gizlemek için işine yarayacaktı.

Ağır hazine çuvalını sırtlanarak dışarı çıktı ve Raum’u beklemek için durdu; geçerken sandalyenin arkasından pelerinlerini aldı. Bir an sonra Raum onu takip ettiğinde gömleksizdi.

Sunshine gözlerini kırptı; bakışlarının çıplak teninde dolaşmasını engelleyemedi.

Adam bakışını yakalayınca kaşlarını çattı. “Kanatlara ihtiyacım olursa kıyafetlerimi yırtmak istemiyorum.”

Sunshine, ona bakmadığını belli etmek istercesine donuk bir gülümseme sundu. “Alaca karanlık mı?” diye sordu konuyu değış-tirmek için. “Gökyüzü daha koyu görünüyor.” Yakut kırmızısı yerine daha çok bordo tonlarındaydı; kapıdaki mühür için yeniden sürülen kurumuş kan gibi.

“Evet. Bir saate kadar gece olur.”

Hazine çuvalını yere bırakan Sunshine pelerini giydi ve Raum’unkini ona uzattı. Adam pelerini giydi ama başlığını indirmede. Sunshine, örgüsünü omzunun önüne alarak kendi başlığını kaldırdı, eldivenlerini giydi ve boynundaki bağları sıkıca kapattı.

“Güzel eldivenler,” dedi Raum.

O an fark etti ki tüm bu süre boyunca onu izliyordu.

Nedense kalbi bir anlığına tekledi. “Hazine yığnında buldum.”

Sunshine onu inceledi. Hâlâ bakıyordu. Hafifçe boğazını temizleyerek gitmeye hazır olduğunu belli etti. Adam yalnızca başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Bunun farkında bile değildi muhtemelen ama Sunshine’ın bakışları oraya kilitlendi; dudaklarının dolgunluğunu, parlak gözleriyle koyu teni arasındaki tezatı fark etti ve...

“Yine iblis formuma geçmem gerekecek,” dedi Raum, ona bir bakış fırlatarak. Nasıl bir bakış olduğunu söyleyemiyordu. Onu okumak zordu.

Tereddüt mü ediyordu? Ama neden? Kadim, ölümsüz bir iblis-ti ve bu form ona yabancı değildi. Hatta insan hâinden daha rahat hissetmesi bile normaldi.

Yoksa mesele onunla mı ilgiliydi? Onun... ne düşündüğünü mü önemsiyordu?

“İlk uçuşumuzu sevmiştim,” dedi Sunshine aceleyle, cesaret verici bir gülümseme sunarak. “İblis formun çok etkileyici. Kendi kanatlarımı kullanmadan gökyüzünde olmak da oldukça rahatlatıcı.”

Yüzü bir anda asıldı.

Sunshine içinden irkildi. Belki de onu yanlış okumuştı; belki

de tereddüdü, ailesini öldürmekle tehdit eden bir kadına dokunmaktan duyduğu tiksintiden kaynaklanıyordu.

Ne yazık ki, bu daha olasıydı.

Arkasını döndü ve bir an sonra devasa iblis kuş onun karşısında duruyordu. Koca gagası ona çevrildi ve boyutunun artmasıyla daha da ürkütücü hâle gelen o altın bakışlarıyla onu sabitledi.

Korkutucuydu. İpek gibi siyah tüylerle kaplı, tek bir hamlede uzuv koparabilecek pençeleriyle heybetliydi.

Ölümçül ayaklarından birini ona uzattı. Sunshine altın dolu çuvalı kaldırarak eğildiğinde adam pençelerini onun gövdesine dolayabildi. Onu bedenine yaslayıp diğer ayağıyla sıçradı, dört devasa kanadını açtı ve kararan gökyüzüne yükseldi. Uçuş boyunca ikinci ayağıyla onu sabitlemedi; Sunshine bunun nedenini merak etti. Yine de kendini güvende hissediyordu. Sırtmda onun yumuşak tüylerini hissetmekten hoşlandığını fark etti. Keşke çıplak teniyle hissedebilseydi.

Öyle yükseğe çıktılar ki manzara aşağıda küçücük beneklere dönüştü. Kulaklarında rüzgâr uğuldarken boynunu uzatıp başını izledi; çevreyi dikkatle tarayışını. Ürkütücü derecede görkemliydi ve bunu ona söylemeyi arzuladı.

Pençelerinden sarkarken göğsünde tuhaf bir sızı hissetti.

Aptalsın, Sunshine.

Bu hisleri zihninden tamamen silmesi gerekiyordu. Raum onun düşmanıydı ve yakında Üçüncü Küre'nin liderlerinden biri, bir Üstün olarak göreve iade edilecekti. Bir *iblisle* ilgili romantik hayaller –hele ki böyle bir şey– iş tanımında yoktu.

Düşüncelerinde boğulmuşken Raum'un ani manevrasıyla irkildi. Kaşlarını çatarak ileri baktı; hedefini anlamaya çalışırken küçük bir açıklıkta yanan ateşi fark etti. Yaklaştıklarında ateşin yanında oturan boynuzlu, katlanmış kanatlı, kısa ve tıknaz yapılı bir figür seçebildi. Cehennemin düzlüklerinde tek başına oturuyordu ve Sunshine...

Raum'un bacağı fırladı –onu tutmayan bacağı– ve iblisi pençe-

leriyle kapıp yeniden göğe yükseldi. Sunshine ılığını bastırdı; yaratık çırpınıyor, çığlıklar atıyor, güçlü pençeler derimsi kanatlarını parçalayıp yırtıyordu. Daha da yükseldiler.

Sonra Raum pençelerini açtı ve avı aşığı bıraktı.

İblis çığlıkları boğuklaşarak düşerken yırtık kanatları çaresizce çırpındı. Son anda Sunshine gözlerini kapattı; yere çarpıp param-parça oluşunu görmek istemedi.

Raum yeniden alaldı ve bir an sonra cesedin yanına indi. Onu yere bıraktığında Sunshine şokla sendeledi.

“Küreler adına!” diye bağırdı istemeden. “Bunu neden yaptın?”

“Bir iblisi öldürmemiz gerekiyor,” dedi Raum, insan formuna geçerken. Kanlı kalıntılara doğru yürüdü.

“Sadece orada oturmuş yemeğini pişiriyordu. Hiçbir şey yapmamıştı. Onu soğukkanlılıkla öldüremeyiz!”

Raum onu delip geçen bir bakışla sabitledi. “O bir iblis. Kötüler, hatırladın mı?”

“Ama-”

“Benimle anlaşmayı bu yüzden yaptın, değil mi? Çünkü bir iblisi gözünü kırpmadan öldürebilirdin. Tehdidin bu yüzden işe yaradı, değil mi?”

İtirazını yuttu. Aksini söylerse onu nasıl manipüle ettiğini anlayacaktı. “Haklısın,” dedi Sunshine sertçe. “Onu öldürmeni umursamıyorum.”

“Bıaklarından birini ver.” Bakışları hiç kaymadı. Sesi düzdü.

Eli hafif titreyerek bıçağını çekti ve uzattı. Dünyada olsa adam ona dokunduğu anda eti yanardı ama cehennemde silahın hiçbir kutsal gücü yoktu.

Raum tek bir hamlede iblisin başını gövdesinden ayırırken Sunshine dehşetle izledi. Bıçak toprağa ağır bir sesle saplandı.

Adam bıçağı silmeden geri verdi, şiddete tepki vermesini istiyormuş gibi ona bakıyordu.

Sunshine tepki vermedi. Vermeyecekti. Bunun yerine kemerin-

deki bez parçasını çıkarıp bıçağı dikkatle temizledi ve tekrar kınına yerleştirdi.

Meleklerin iyi olduğu bir şey varsa o da her türlü sınavda sükûnetlerini korumaktı. Saatler süren meditasyon ve katı disiplin, içlerinde kopan fırtınalara rağmen sakin bir yüz takınmalarını sağlardı.

Sonraki dakikalar da en az o kadar dehşet vericiydi. Raum, iblisin kanıyla yere bir mühür çizmeye başladı. Son çizgiyi tamamladığında tüm daire alev aldı ve Sunshine onun cehennem ateşi çağırıldığını fark etti.

Tereddüt etmeden cesedin parçalarını alevlere sürükledi ve geri çekilip yanmalarını izledi.

İblisler başları kesilse bile yenilenebilirdi, ancak cehennem ateşiyle yakılmak onları kalıcı olarak yok ederdi. İzin olmadan bir iblisi öldürmek ağır bir suçtu ve Sunshine işte orada, bunu izliyordu.

Rütbesini geri kazanmak için geçmeyeceği bir sınır var mıydı? Sonunda, bu uğurda yaptıklarından sonra buna gerçekten layık olacak mıydı?

Kendinde daha önce bilmediği bir yan keşfediyordu: hesapçı, soğuk ve hedeflerine ulaşmak için her şeyi yapabilecek bir yan. Biraz korkutucuydu ama onu durduracak kadar değil.

İblis yakılırken yan yana durdular; koku gözlerini yakıyordu. Raum haklıydı. Koku berbattı.

“Cinayete ortak olduğuma inanamıyorum,” diye mırıldandı Sunshine.

“İçini rahatlatacaksa, başka bir iblisi kızartıyordu.” Raum kamp ateşini işaret etti ve yakalanmadan önce alevlerin üzerinde pişirdiği şişteki eti gördü.

Yakından bakınca başka bir yaratığın kemiklerini, derisini ve dişlerini seçebildi. Yüzü sessiz bir çığlıkla donarken gözleri yuvalarından fırladı.

Yüzünü buruşturdu. “Ne korkunç.” Ancak itiraf etmek zorundaydı; bu ona bir miktar rahatlama sağlamıştı. “Böyle yenilince hayatta kalmaz mı?”

“Kalır. Bok yığınının içinde yenilenir. Ayrıca yememize gerek yok. Bu herif yamyamlığı eğlence için yapıyordu.”

“Dehşet verici.” Suçluluk duygusu neredeyse tamamen silinmişti.

Raum’un gülmeye cüret etmesiyle birlikte, ceset tamamen kül oldu ve alevler söndü. Dairenin ortasında gri bir kül yığını kaldı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Sunshine tereddütle.

“Hoşuna gitmeyecek.”

“Bunu tahmin etmiştim.” Ölü bir yamyam iblisin kalıntılarıyla, külleriyle ya da başka bir şeyle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Raum cebinden, ganimetten tanıdığı küçük bir kavanoz çıkardı ve külleri doldurdu. Ardından tekrar ayağa kalktı. “Buraya gel.”

İsteksizce yaklaştı. Adam başparmağını külün içine batırıp yüzüne doğru uzattı. Geri çekilince kaşını kaldırdı. Yüzünü buruşturarak yeniden yaklaştı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Adam gözlerinin altına, savaş boyası gibi kül sürdü. Alnına bir çizgi daha çekti. Sunshine kusacak gibi oldu.

Raum geri çekilip işine baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Havalı görünüyor.”

Bu bile onu rahatlatmadı. “Berbat kokuyor.”

“Bu yüzden işe yarıyor. Eldivenlerimi çıkar, ellerini uzat.”

Dediğini yaparak kollarını sıvadı. Adam kolu boyunca, ışıktan parlayan teninin üzerine kül sürdü. Tiksintisine rağmen dikkati adamın dokunduğu noktaya kilitlendi. Tenleri temas ettiğinde kollarındaki tüyler ürperdi.

Benim sorunum ne? Hayatında hiç böyle bir gün yaşamamıştı.

“Pelerinini ört ve gözlerini kapa.”

Kapattı. “Neden-”

Raum, onun üzerine bir avuç kül fırlattı. Pelerinin önüne sıçrayınca Sunshine iğrenerek haykırdı.

Adamın dudakları kıpırdadı. “Dön.”

Sunshine arkasını döndüğünde aynı şeyi sırtına yaptı.

“İğrenç.” Yüzündeki külleri silme isteğiyle boğuşuyordu. “Hayatımda yaptığım en mide bulandırıcı şey bu.”

Adam eğleniyormuş gibiydi.

Kavanozu yeniden doldurup cebine koydu. Sunshine’ın soran bakışlarına karşı, “Sonra tazelemek için,” diye açıkladı.

“Mükemmel.”

“Yüzünü görüyorum. Oraya vardığımızda başlığını iyice indir.”

Sunshine başını salladı. “Uçarken tanınırsan?”

“Buradan bir cehennem kapısı açacağız. Mağaradan yeterince uzağız. Pazar buradan bir buçuk gün uçuş mesafesinde.”

“Ah.” Bunu hiç düşünmemişti.

Aslında hiçbirini düşünmemişti. Raum olmasa ne kadar kaybolmuş olacağını fark edince kanı soğudu. Yardımını güvenceye alması zekiceydi, her ne kadar onu manipüle ettiği için kendini kötü hissetse de.

Raum, cehennem ateşini çağırdığı yerin yakınına bir kapı mühürü çizmeye başladı. Tebeşir toprağa işlemediğinden, öldürdükleri iblisin kanını kullandı. Buradaki zemin çatlak ve kuruydu, kan da hemen emilmemişti; bu yüzden uzun bir sopanın ucunu kalan kan birikintisine korkunç bir fırça gibi batırdı.

İşini bitirdiğinde çubuğu fırlatıp döndü. “Bu kapı bizi doğrudan Kan Pazarı’na çıkaracak. Orada herkesin kullanabildiği kapılar var, yani etrafımız anında iblislerle dolacak.”

Sunshine yutkundu.

“Başlığını indir, başını eğ. Ellerini pelerinin içinde tut. Ayrılırsak bir kapı bulup dünyaya dön. Dairemde buluşuruz. Eğer ben gelmezsem...” Duraksadı. “Daha önce söylediğim geçerli.”

Kardeşlerini peşinden göndermemesiyle ilgiliydi bu. Ailesini tehlikeye atmamak istiyordu. Cesur ve fedakârdı, her ne kadar bu şekilde tarif edilmekten nefret edecek olsa da.

Sunshine sessizce başını salladı.

Raum başlığını indirdi; altın gözlerinin en ufak parıltısı bile zor seçiliyordu.

Ve sonra ... büyüdü.

Yaklaşık bir karış uzadı ama hâlâ insan gibiydi, ta ki pençeleriyle derimsi ellerini fark edene kadar.

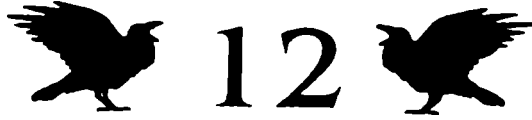
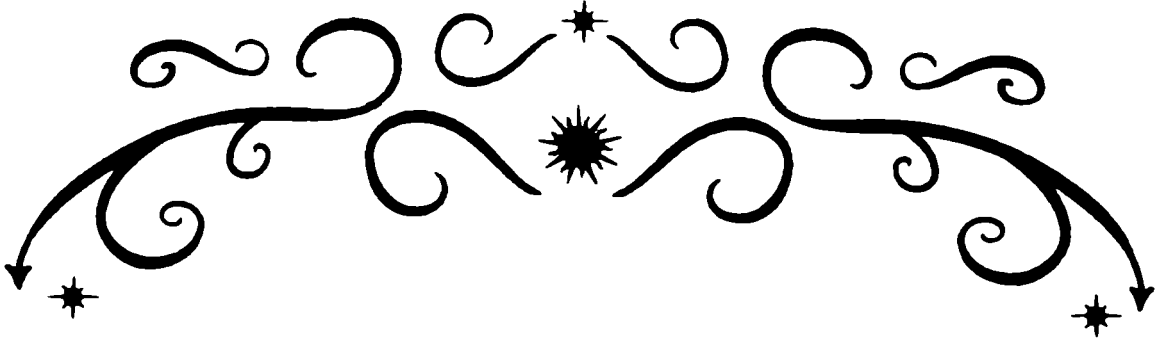
“Ne-?” Sözü yarıda kesildi. Ona görünüşüyle ilgili sorular sormak kaba olurdu ama merakını da engelleyemedi.

“Yarı dönüşüm,” dedi Raum. Yüzü kapüşonun ardında gizli olduğu için duygularını anlamak imkânsızdı. “Kan Pazarı’nda iblis gibi görünmek daha güvenli.”

“Mantıklı,” dedi Sunshine ama başlığın altında nasıl göründüğünü merak etmekten kendini alamadı.

Raum hazine çuvalını omzuna aldı, sonra geri dönüp ona elini uzattı.

Sunshine avucunu onun eline koydu ve birlikte cehennem kapısına adım attılar.

SUÇ YATAĞI

O lanetli rüyanın görüntüleri, Raum'u herhangi bir kâbustan daha beter biçimde rahatsız ediyordu.

Sunshine'a her baktığında onu çıplak, altında kıvranırken görüyordu; adanmışlık fısıltılarıyla dolu sözler mırıldanıyor, ondan kanını almasını yalvarırcasına istiyordu. Belli ki ölüm arzusu vardı çünkü rüyalarında melek kanı içmeyi hayal etmesinin başka bir açıklaması yoktu.

İblisler vampir değildi, hayatta kalmak için kana ihtiyaç duymazlardı ama dişleri vardı. Kanın tadı nefisti ve içmesi her zaman keyif verirdi. Tabii söz konusu zehirli melek kanı değilse.

Kan fantezisinden bile kötüsü, *onun* bu duruma verdiği tepkiydi. O kadar... tutkuluydu ki. Hiçbir zaman böyle olmamıştı; kayıp anılarından önce bile.

Öyleyse neden rüyasında böyle davrandığımı görüyordu? Bu son derece rahatsız ediciydi.

Sunshine'ın varlığında zihnini bir türlü toparlayamıyordu ve Kan Pazarı'nda oldukları sürece onun peşinden ayrılmayacak olması, gerçekten lanet olası bir durumdu.

Kan Pazarı, aranan bir kaçak olunmasa bile tehlikeliydi ve Raum'un aklını başında tutması gerekiyordu.

Sunshine'ı uyardığı gibi, cehennem kapısının öbür

tarafına adım attıkları anda kaosu ortasında kaldılar. Her yandan bedenler üzerlerine abanıyordu. Bağırışlar kulaklarını sağır ediyordu. Kalabalıkta engel olacağı için dönüşüm sırasında kanatlarını açmamıştı ve şu an buna minnettardı.

Cehennem kapıları Kan Pazarı'nın merkezinde, sağlam siyah sütunlarla çevrili büyük bir çadırın içindeydi. Bir düzineden fazla kapı vardı; iblisler sürekli gelip gidiyordu. Daha da fazlası etraflarında toplanmış, itiş kakışla sıralarının gelmesini bekliyordu.

Cehennemde sıra diye bir şey yoktu. Kim önce davranırsa o kazanırdı. Herkes kendisi içindi.

Birisi Sunshine'ı ittiğinde eli Raum'un elinden koptu. Hazine çuvalını omzunda sabitleyen Raum döndü ve iblislerin Sunshine'ı çevreleyip ondan uzaklaştırdığını gördü.

Boşta kalan eliyle pençelerini kalabalığa savurdu; yakınındakiler ya eğilmek ya da kesilmek zorunda kaldı. Pazar kurallarına göre sınırlar içinde kan dökülmezdi, anlaşmazlıklar dışarıda çözülürdü ama şu anda umurunda değildi.

Yolundan çekilmeyenleri öyle sert itiyordu ki kalabalığın içine sendeleyerek düşüyorlardı. Sunshine'ın başlığını seçip ona ulaşmaya çalıştığını gördüğü anda ... içinde bir şey kıpırdadı.

Muhtemelen o aptal rüyanın yarattığı bir sanrıydı ama aniden içini koyu bir öfke doldurdu; ona dokunan herkesi yok etme arzusu.

Bir katliam başlatma dürtüsünü bastırdı ve biraz daha sertleşerek kalabalığı yarıp ilerledi. Nihayet ona ulaştığında kolunu sıkıca kavrayarak kendine çekti. Bu hâlindeyken Sunshine ondan çok daha küçüktü.

Aklındaki çılgınlığı silkererek yeniden kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Cehennem kapılarından uzaklaşıyor, Sunshine'ı yanında tutuyor, hazine çuvalını bırakmıyordu.

Büyük çadırın kenarında basamaklardan aşağı indiler. Burada kalabalık seyrekleşmişti ama pazar hâlâ hareketliydi. Dar geçitler her yöne uzanıyor, derme çatma tezgâhlar ve perişan çadırlarla çevreleniyordu.

Sokakların hiçbir düzeni yoktu. Bir geçidin sığabildiği her yere bir yol açılmıştı. Birinin ezilmeden tezgâh kurabildiği her boşluk doldurulmuştu.

Raum rastgele bir sokağı seçip en yoğun kalabalıktan uzaklaşmak için ilerledi. Satıcılar yanlarından geçerken tıslıyordu.

“Kurutulmuş kurtçuk?”

“Buruşmuş gargoye kalpleri?”

“Karabasan menisi? O kadar taze ki hâlâ sıcak!”

“Döviz bürosu, dünya paralarının her türü var!”

“Kaçışı olmayan zincirler! En güçlü iblisler bile kıramaz!”

Hepsini görmezden gelerek yanındaki meleğe baktı, pelerinin onu iyice örttüğünden emin oldu. Biri onu bir an bile görse, bir katliam çıkardı.

İblisleri etkisiz hâle getirme konusundaki eşsiz gücü yüzünden melek kanı cehennemde son derece değerliydi. Hatta Raum yeterince dikkatle baksa, fahiş fiyatlara satıldığını bile bulabilirdi. İşte burada, taptaze, el değmemiş bir kaynak tüm bu düşmanların ortasında duruyordu.

Bundan nefret ediyordu. Onu buraya getirmiş olmaktan nefret ediyordu ve kendini berbat hissediyordu. Ancak bu durumu Sunshine yaratmıştı. Onun için üzülmemeliydi.

Onu hâlâ tatlı ve nazik sanan bu körlüğü o kadar aptalcaydı ki kendine yumruk atmak istiyordu. Onunla ilgili cinsel rüyalar görmesi ise gözlerini oymak istemesine sebep olacak cinstendi. Ne olduğunu bilmediği zaman o masum gülümsemeye kanmak başka şeydi ama artık durum öyle değildi.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu Sunshine, bir başka sokaktan hızla geçerlerken. “Burası labirent gibi.”

“Gorath salyası?” Kambur sırtlı bir iblis önlerine çıktı, elinde bir şişe tutuyordu. “Kemikleri dakikalar içinde eritir. En kaliteli.”

Raum yanından sıyrılıp geçerken Sunshine’a seslendi. “Bir fikrim var.”

“Nasıl?”

Uzakta, tezgâhların üzerinden yükselen karanlık bir noktayı işaret etti. “Şurası onun binası. Üstüne sivriyi koydu ki insanlar kolay bulsun.”

“O kim?”

Raum başını salladı. “Bir psikopat.”

“Biraz daha net olman gerekecek.”

Başka bir satıcı yollarını kestiğinde Raum’un cevap verme şansı olmadı. Sözde en kaliteli ejder derisi diye sunduğu şey aslında boyanmış gargoye derisiydi.

Raum Sunshine’ı iblisin etrafından dolaştırdı ve bir köşeyi dönerek küçük bir açıklığa çıktılar. Burada bir düzine kadar sokak kesiyordu. Lazer gibi odaklanmış biçimde kalabalığı yararak ilerlerken uzaktaki kuleyi gözünden ayırmıyordu.

Sunshine elini çekiştirdi. “Bak.”

Geri dönüp baktı ve onun işaret ettiği yeri gördü.

Açıklığın ortasında, ilanlarla kaplı uzun bir duyuru panosu vardı. Etrafında –ibislere özgü biçimde itiş kakışla– cehennemin en sert görünümlü yaratıkları toplanmıştı; zırhlı bedenlerine silahlar asılı iri iblisler.

Panodaki kâğıtların çoğunda resimler ve altlarında açıklamalar vardı. Raum daha iyi görmek için gözlerini kıstığında, panonun en tepesinde düzgün bir sırayla dizilmiş beş tanıdık yüz gördü.

“Bu *sensin*,” diye fısıldadı Sunshine. “Ve kardeşlerin.”

“Ödül avcıları,” diye açıkladı Raum. “Bunlar da iş ilanları.”

“En üsttesiniz!”

“Oldukça tanınıyoruz. Özellikle Bel.”

“Ama... Tüm bu iblisler sizi mi arıyor?”

“Bazıları. Hepsi değil. Başka işler de var.” Ödül avcılığı işi, Mist’in taraf değiştirmesinden sonra iyice popülerleşmiş olmalıydı. Eskiden buna pek ihtiyaç olmazdı; Avcı işinde fazlasıyla iyiydi.

Sunshine endişeyle ona bakarken başlığının altından gözleri görünüyordu. “Buradan hemen çıkmalıyız!”

Raum da kana susamış katillerle dolu bir grubun on metre yakınında durmak istemiyordu, bu yüzden yeniden ilerledi. Dikkat çekmemek için kendini sakın yürümeye zorladı.

Açıklıktan yara almadan çıktılar ve birkaç sokak daha dolandıktan sonra siyah kule, sonunda bakımsız bir avlunun ucunda belirdi.

Buradan bile içeriden yükselen cinsel enerji hissediliyordu.

İblisler banklarda, duvarlara yaslanmış hâlde sevişiyordu. Açıkça mastürbasyon yapan biri onları selamlamak için penisini salladı. Sunshine irkilip Raum'a sokuldu.

"Bu günahkâr yer de ne?" diye tısladı.

Raum çevreyi süzüp kenarda küçük bir girinti fark etti ve oraya yöneldi. "Burası bir genelev, bir bar ve bir seks kulübü, hepsi bir arada. Güçlü bir succubus'un beslenme alanı." Sunshine'ı köşeye aldı. "Yüzüne biraz daha kül sürmem gerekiyor. İçeride birinin seni koklaması riskini alamayız."

Sunshine duvara yaslanırken Raum arkasından gelenlere karşı bedenini siper etti. Köşe karanlıktı ama yüzünü kaldırdığında onun yüzünü buruşturduğunu gördü.

Yine de itiraz etmedi. Kan Pazarı'nın tehlikelerini bizzat gördükten sonra gerekirse iblis kanında banyo yapacağını hissediyordu. Biraz kül hiçbir şeydi.

Raum hazine çuvalını ayaklarının dibine bırakıp cebinden kavanozu çıkardı. Parmağını batırarak gözlerinin altındaki çizgileri ve alnındaki hattı yeniden geçti. Yanağındaki kara, pürüzlü pençesi tuhaf bir tezat oluşturunuyordu.

Lanet olsun, teni ne kadar pürüzsüzdü. Bal rengi, ipek gibi, güneş altında parlaması gereken bir ten. Cehennemin en pis genelevinin dışında, çirkin bir pelerin altında külle kaplanmamalıydı.

Bu aptal düşüncelerine lanet ederek onu buradan bir an önce çıkarmayı diledi.

"Kulübün sahibi *succubus* mu?" diye sordu Sunshine.

"Evet."

"Bize ihtiyacımız olan şeyi o mu sağlayacak?"

Raum başını salladı; bakışları ağızına takılıp kısa süreliğine odağını yitirmişti. Alt dudağının dolgunluğunu hissetmek için başparmağını sürme isteği o kadar güçlüydü ki, elinde kül olmasa yapardı.

“Neden o?” diye sordu Sunshine.

Raum kendine geldi. “Bir şeyler temin etme konusunda uzman. Bağlantıları güçlü ve taraf tutmaz. Tarafsız bir aracı gibidir.”

“Sanırım burada insanlar sık sık savaşıyor.”

“Her zaman. Kollarını uzat.”

Dar girintide Sunshine dirseklerini doğrultamadı. Ne yapacağını bilemez gibi ellerini tereddütle kaldırdı.

“Benim üzerime koy,” diye homurdandı Raum, kendinden nefret ederek.

Eldivenli avuçları göğsüne değdiğinde kaslarının seğirmesine engel olamadı. *Aptal herif*. Yüzündeki pulları görse muhtemelen onu çirkin bulurdu; o ise dokunuşuna heyecanlanıyordu.

Gereğinden sert biçimde külü kollarına sürdü, sonra parıldayan tenini gizlemek için kollarını tekrar indirdi. Bu kez eldivenlerini çıkarmasını istemedi.

İşini bitirdiğinde kavanozu cebine koydu. “İçeri girip alışverişi yapacağız ve olabildiğince hızlı çıkacağız, tamam mı?”

Kadın başını salladı.

“Konuşmayı bana bırak. Ne olacağını bilmiyorum ama yaptığım her şeye uy.”

Yine başını salladı. “Sana güveniyorum.”

Raum dişlerini sıktı. Bundan nefret ediyordu. Mantıklı olsa, hizmete zorlanan bir iblisin onu tuzığa düşüren kişiyi sırtından bıçaklamak için fırsat kollayacağını bilirdi. Her köşede ihaneti beklemeliydi.

“Satıcı kim?” diye sordu Sunshine.

“Naiamah. Cehennem Kraliçesi. Kraliyet düzeyinde bir baş belası ve çatlak bir cadaloz.”

“Bu pek nazik bir tanımlama değil.”

Raum homurdandı. “Onunla tanışınca anlarsın.”

Naiamah, cehennemdeki en güçlü succubus’lardan biriydi. Cehennem Kralı ya da Kraliçesi unvanı, ciddi bir itibara sahip olmadan kazanılmazdı. Raum onu şahsen tanımıyordu ama bildikleri temkinli davranmaları gerektiğini anlamasına yetiyordu.

Uzun zaman önce, onunla Bel arasında gelip giden, tamamen işlevsiz bir cinsel ilişki yaşanmıştı. O dönemde Bel neredeyse aklını yitirmiş hâldeydi; en ufak kışkırtmada öfke patlamaları yaşıyordu. Raum, Ash’in kendisine Naiamah’ın bunu bilerek yaptığından şüphelendiğini söylediğini hatırlıyordu, onu özellikle kışkırtıyor olmalıydı.

Bütün bunlar, dördünün bir araya gelip kardeş olmalarından, hatta Raum’un üç yüz yıllık hafıza boşluğundan bile önceydi. Ayrıntıları bilmiyordu. Bildiği tek şey, Bel’in artık ondan nefret ettiğiydi. Birisi adını andığında gözlerinde cehennem ateşi parıldar, bu da yaklaşan bir öfke nöbetinin ilk işareti olurdu. Bu yüzden kimse onun adını anmazdı.

Şimdi de Raum, onun inine girip iş yapmaya gelmişti.

Durumu netleştirmek gerekirse: Bir succubus’un inine –bu yer devasa bir grup seks alanından farksızdı– yanında bir *melekle* giriyor, tanınırsa öldürüleceği birinden yasaklı bir madde satın almaya çalışıyordu.

Hayat tercihleriyle gurur duyduğu bir an değildi.

Arkasında Sunshine, karanlık yapının içine adım attıklarında nefesini tuttu; gözleri gölgelere alışıyordu.

Mekân bir kulüp gibi düzenlenmişti: bir dans pisti, bir sahne ve arka tarafta bir bar vardı. Yine de bundan çok daha fazlasıydı. Sahnenin üzerinde, en az bir düzine kişiden oluşan bir seks treni vardı; ortadaki dört kişilik başka bir grubun etrafında dönüyorlardı. Sahnenin iki yanında, tavandan sarkan dev kuş kafesleri bulunuyordu; içleri yine

sevişen insanlarla doluydu. Seyirciler ya göğüs titreten –kulüp müziğinden çok kopuk savaş davullarını andıran– ritme göre dans ediyor ya sahnedeki manzarayı izliyor ya da aynısını yapmaya çalışıyordu.

Etraflarındaki her karanlık köşede iblisler çeşitli cinsel eylemlere girişmişti. Burada cinsiyetin ya da yönelimin pek bir önemi yoktu. Herkes herkesle sevişiyordu. Seks, seksti ve mekânın kraliçesinden yayılan güçlü enerji, herkesi eşit şekilde büyülemişti.

Buradan bir an önce çıkmak isteyen Raum bile bedeninin atmosfere tepki verdiğini hissediyordu. Kanı ısınmış, başı dönmeye başlamıştı; odaklanmak zorlaşıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Sunshine’a.

Cevap alamayınca eğilerek başlığının altından yüzünü görmeye çalıştı. Karanlıkta ancak şaşkınlıkla açılmış, etrafı izleyen koyu gözlerinin parıltısını seçebiliyordu. Muhtemelen hayatında böyle bir şey görmemişti.

“Sunshine?”

“Hı?” Bakışları ona kilitlendi. “Ah, evet.”

“Odaklanmaya çalış,” dedi Raum. “Biliyorum, burada zor.”

Yanılmıyorsa, Sunshine onun ağzına bakıyordu. “Evet,” dedi Sunshine. “Çok zor.”

Lanet olsun. Görünüşe göre sağduyulu olan yine kendisi olmak zorundaydı.

Neden hep ben olmak zorundayım? Meph’le yıllar önce o meyhanede tanıştığı günden beri bu rolü üstlenmişti ve artık bu durum sinirini bozuyordu.

Birdenbire nefret etmeye başladığı özdenetimini devreye sokarak, ona bakmaya devam ettikçe yükselen dürtüleri bastırdı. Sunshine’ın onu gerçekten isteyeceğini düşünmesi bile cesurcaydı. Meleklerin cinsel arzu hissetmediğini kendine kaç kez hatırlatması gerekiyordu?

Elini tutup onu kalabalığa çekti.

Dönüp kıvrılan bedenlerin arasından ilerlerken başlıklarını düşürebilecek elleri savuşturmaya dikkat etti. Yarı iblis formu ona kısa

iblisler üzerinde boy avantajı, uzun olanlarla ise eşitlik sağlıyordu. Pelerinler dikkat çekse bile, muhtemelen bunu tuhaf bir rol yapma oyunu sanırlardı.

Sunshine yanına sokuldu; bu da onun nasıl bir rol oyununa ilgi duyabileceğini hayal etmemesini zorlaştırıyordu. Muhtemelen: “İkimiz de kutsal, saf melekleriz; el ele tutuşur, ilahiler söyler ve iffet uygularız.”

Yüz yıl geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından kulübün arka kısmına ulaştılar. Raum, iki gargoyle tarafından korunan çift kapıya yöneldi.

“Özel alan,” diye homurdandı biri, müziğin üzerinden duyulacak kadar yüksek sesle.

“Naiamah’la işim var,” dedi Raum.

“Hanımefendi randevusuz kimseyi kabul etmez.”

“Randevum var,” diye yalan söyledi. “Bu geceki en büyük alıcısıyım. Beni geçirmezseniz bunu öğrenince aletlerinizi koparır.”

Muhafızlar birbirine baktı. Naiamah insanları parmağında oynatabilirdi ama olmayan zekâyı yaratamazdı.

Beklendiği gibi kenara çekildiler. Raum kapılardan geçip merdivenlere yöneldiğinde Sunshine yanındaydı. Siyah bir merdiven yukarı doğru kıvrılıyordu. Ayak sesleri boğuk müzikte kayboldu.

Üst katta, siyah zeminli ve tavanlı geniş bir odaya çıktılar. Duvarlar kalın kırmızı perdelerle kaplıydı. Her yerde çıplak bedenler zevk içinde kıvranıyordu. Bir duvar boyunca uzanan pencereler aşağıdaki kulübü görüyordu. Karşı tarafta ise, bir kaidenin üzerinde karmaşık bir siyah taht duruyordu.

Tahtın üzerinde, kedi zarafetiyle yayılmış hâlde, Cehennem Kraliçesi oturuyordu.

Seksle çevrili bu ortamda, en güçlü hâlindeydi. Solgun teni mum ışığında parlıyor, ipek gibi siyah saçları bir omzuna dökülüyordu. Zincirlerden ve deri şeritlerden oluşan elbisesi neredeyse giysi sayılmazdı. Pençeleri dudaklarıyla aynı kan kırmızısına boyanmıştı; iblis formundaki tek parçası da buydu.

Tahtın bir koluna yaslanmış, çenesini eline dayamış, beklenmedik misafirlerine hiç şaşırmamış görünüyordu.

Raum ve Sunshine kaidenin önüne geldi. Uzun bir sessizlik oldu.

“Eee?” dedi sonunda Naiamah. “Ne istiyorsunuz? Bu akşam için bir iş planlamamıştım. Muhafızlarımı kandırdığınız belli.”

“Nekromansi sınır büyülerini aşmamı sağlayacak bir büyüye ihtiyacım var,” dedi Raum, tüm temkini bir kenara bırakarak.

Naiamah gözlerini kırptı, sonra bir anda dondu. Ardından sertçe, “Herkes dışarı!” diye bağırdı.

Bir anda tüm iblisler durdu ve dikkatlerini tahtlarındaki hanımlarına çevirdi. Naiamah parmaklarını çıkışa doğru sabırsızca salladı.

Bir dakikadan kısa sürede oda boşaldı. Raum bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

“Nekromansi büyüler, ha?” dedi Naiamah.

Raum başını salladı.

Naiamah gözlerini kıstı. “Yüzünü göstermeyenlerle iş yapmam.”

Raum cevap vermedi. Başlığını çıkarmayacaktı. Ayrıca bunun bir blöf olduğunu düşünüyordu. Cehennem başlıklı yabancılarla doluydu. Kimse rekabetin ortasında işini duyurmak istemezdi. Sadakat anlıktı ve kısa sürede değişebilirdi.

Naiamah, onun sessizliğinden bunu kabullenmiş gibiydi ve konuyu geçiştirdi. “İstediyini sağlayabilirim ama bedeli var.”

“Altınım var.” Raum hazine çuvalını omzunun üzerinden indirip kaidenin üzerine bıraktı. Bağını gevşeterek içeriği gösterdi ve Sunshine’ın yanına döndü.

“Hımm.” Etkilenmemiş görünüyordu. “Zaten akıl almaz derecede zenginim. Senin altının neden özel olsun?”

Raum dişlerini sıktı. Altının “özel” bir yanı yoktu. Altın altındı, hizmetleri için onu kabul edeceğini biliyordu Onu bilerek kıskırtıyordu ve nedenini bilmiyordu.

Naiamah ayağa kalktığı anda zincirli elbisesi dramatik bir şekilde

yere döküldü. Göğüslerini örten iki ince şerit ve kalçalarının arasında kalan küçük bir parça dışında hiçbir şey yoktu.

Zaten uzundu ama çizmelerinin topukları o kadar yüksekti ki, kürsünün yüksekliğini hesaba katmadan bile boyuna neredeyse otuz santim daha ekliyordu. Raum insan formunda olsaydı Naiamah ondan uzun olurdu; dönüşüm seçimine bir kez daha memnun kaldı.

Çantanın önünde çömelerek içini karıştırdı. Parmakları metal korsenin üzerinde birleşti ve tekrar ayağa kalkıp onu havaya kaldırdı. “İşte bunu beğendim.” Kan kırmızısı dudakları kıvrılırken, korsenin güzelliğini vücudunun önünde tuttu. “Ah, bu harika.”

Onu tekrar yığının üzerine bıraktı ve kalçasını yana eğerek Raum’u inceledi. Sonra Sunshine’a baktı, kaşını kaldırdı. “Partnerin çok sessiz.”

Raum kadının bu sorgulama çizgisinde daha fazla ileri gitmesini engellemek için beynini zorlarken Sunshine konuştu. “Partneri değilim,” dedi sakinlikle. “O benim çalışanım. Benim adıma o konuşur.”

Raum gözlerini kırptı. Gururu biraz sızladı ama asıl hissettiği hayranlıktı.

“Öyle mi?” diye kıkırdadı Naiamah, sanki bu durum son derece eğlenceliymiş gibi. Sonra da umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Pekâlâ. Ödemeni kabul ediyorum.”

Raum derin bir nefes aldı.

“Ama...”

Rahatlama duygusu yok oldu.

“Senden bir şey daha isteyeceğim.”

Dişlerini gıcırdattı. “Ne?”

Tahtına geri döndüğünde, elbisesinin arkasında, omurgası boyunca uzanan ve kalçasını ancak gizleyecek genişlikte tek bir uzun deri şerit olduğu ortaya çıktı. Adam, oturduğunda tüm o kayışların tenine batıp batmadığını belli belirsiz merak etti ama kadının yayılmış biçimi hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. Aksine, sıcak bir banyoya gömülüyormuş gibi görünüyordu.

“Onu öpmeni istiyorum.”

Raum gözlerini kırptırdı. Etrafına bakındı. Bakışları, pelerini yüzünü tamamen örtecek kadar öne çekilmiş olan Sunshine’a takıldı. Naiamah herhâlde bunu demek istememişti...

“Evet, onu.”

Şok içinde bakışlarını tahta döndürdü.

“Ben bir succubus’um tatlım. Cinsel enerjiden beslenirim. Ve şu an, ona duyduğun şehvet o kadar güçlü ki başımı döndürüyor.”

Raum ellerini yumruk yaptı, pençeleri avuç içlerine batıyordu. *Harika*. Bu boktan gecenin üzerine bir de aşağılanma dozu, tam da ihtiyacı olan şeydi.

“Ve onun sana duyduğu şehvet...” Naiamah, birleştirdiği baş ve işaret parmağına bir öpücük kondurdu. “Öyle lezzetli ve tatlı ki. Öyle... saf.”

Raum yanındaki pelerinli figüre keskin bir bakış fırlattı. Sunshine ona karşı şehvet mi duyuyordu? Hayır, Naiamah yalan söylüyordu. Melekler şehvet hissetmezdi, hele ki bir iblise karşı asla.

Ama neden yalan söylesindi ki? Bundan ne kazancı olabilirdi?

Cehennem Kraliçesi’nin gözleri parladı. “Size Murmur’un sınır korumalarını aşmanız için iki tılsım verebilirim. Etkinleştirildikten sonra büyülerin üç saatlik ömrü olur, bunu aklınızda bulundurun. Çıplak tene değer değmez aktifleşirler, bu yüzden kullanmaya hazır olana kadar sarılı tutun.

Ayrıca iş birliğiniz için bir bonus olarak, Murmur’a onun bölgesine sızmaya geldiğinizi söylemeyeceğim. Bu benden.” Haince bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Tek yapmanız gereken o güzel hazine torbasını burada bırakmak... ve ben izleyebileyim diye onu öpmek. Birbirinizi istiyorsunuz ve ben bunu görmek istiyorum.”

Başka seçenekleri yoktu, değil mi? Sunshine ona kitabı almanın kendisi için en önemli şey olduğunu söylemişti ve eğer bu bir iblisi öpmek anlamına geliyorsa, bunu yapacağından oldukça emindi.

Üstelik Naiamah, Murmur’u hedeflediklerini isabetli bir şekil-

de tahmin etmişti. Eğer ona istediğini vermezlerse, sırf inat olsun diye Murmur'a haber vermesi işten bile değildi.

Raum, kanının beklentiyle ısınmasından nefret ederek sessiz yol arkadaşına döndü. Gece kulübündeki etkileşimlerinden beri daha fazlasını istediği bir şeyi yaşayacak olmanın gizli bir sevinç yaratan kısmından nefret ediyordu.

İşin en kötü yanı, kızın onu isteyip istememesinin bir önemi yoktu çünkü o hâlâ kızı istiyordu. Naiamah, Sunshine'ın şehveti hakkında yalan söylüyor olsa bile, adamınki hakkında kesinlikle yalan söylememişti.

Kız yüzünü yukarı kaldırdığında, kapüşonunun gölgelerine bakarak ona daha yaklaştı. Ve işte oradaydı. Gözleri –o kocaman anlamlı gözleri– isimsiz bir şeyle parlıyordu. Dudakları... Onu gerçekten öpmek istiyordu. Onu bu duruma düşürdüğü için Naiamah'ın canı cehennemeydi.

“Tamam mı?” diye sordu; aslında yapmak istediği şey Sunshine'ı yakalayıp, sanki hayatta kalan son insanlarmış ve dünya yok oluyormuş gibi dudaklarını onunkilere bastırmaktı. Kız başını salladı ama gözleri daha da büyüdü. Adamın bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kız dudaklarını yaladı. Bunun ne kadar kıskırtıcı olduğunun farkında mıydı?

“Ah, mükemmel,” diye mırıldandı Naiamah, tahtında heyecanla kıpırdandı.

Bu düşünce ona bir şeyi hatırlatmayı başarmıştı ... Bu romantik bir öpücük falan değildi. Bu bir işti. Arzu olsun ya da olmasın, Sunshine normal şartlar altında onu öpmezdi; o da onu asla öpmezdi. Ailesini öldürmekle tehdit ederek kendisine şantaj yapan bir meleği hiç öpmezdi.

Sadece iş, dedi kendine; bunun ne kadarına gerçekten inandığından emin olamadan.

Elini başlığının üzerinden ensesine doladı; yüzünü gizli tutmaya özen gösteriyordu. Sunshine küçük ve narin hissediliyordu; parmaklarını sıkıp pençelerini ona geçirerek başını geriye zorla yatırma isteği neredeyse dayanılmazdı.

Kavrayışı sıkılaşıırken eğildi. Sunshine hâlâ o büyük, koyu gözleriyle ona bakarken ne düşündüğünü bilmeyi delicesine istiyordu. Yüzü normalde o kadar ifadeli olurdu ki... ama şimdi okuyamıyordu. Belki de kendi arzusundan kör olmuştu; duyguları, onunkileri çözme yetisini gölgeliyordu.

Sunshine'ın bakışı onun ağzına kaydı, dudakları aralandı. İstemedi, onun biraz önce yaptığı gibi kendi dudaklarını yaladı. Nefesi sessiz bir solukla dudaklarından çıktı.

Daha fazla dayanamadı. Eğildi ve onu öptü.

Dudakları dolgun, yumuşak ve kendi tükürüğünden hafifçe nemliydi. Ona daha sert bastırıldığında dudakları aralandı ve sıcak nefesi ağzına doldu.

Raum başını eğip öpücüğü derinleştirdi; ensesindeki parmaklar kasıldı. Sertleşmiş bedeni pantolonunun içinde zonklarken onu kendine bastırmak, göğüslerini hissetmek istiyordu. Avucunu dolduran o yumuşak et... Peki kalçasını kavrasa nasıl hissedirdi? Dolgun, diri ve...

Ne yaptığını fark etmeden öpücüğü derinleştirmiş, dilini ağzına sürmüştü.

Naiamah dil kullanmalarından hiç bahsetmemişti. Öpücüğün türünü ya da süresini de belirtmemişti. Hayır, bu tamamen kendisiydi ve umursamıyordu bile. Dili Sunshine'inkine değdiği anda ve onun boğuk bir nefes verdiğini hissettiğinde, dünyadaki her şey silinip gitti.

Bunu bir kez daha yaptı; Sunshine'ın bedeninden geçen titremeyi hissedince başı döndü. Onun tutuşuna gevşeyerek yaslanması, başını eline bırakışı, ağzını aralayıp diline alan açışı... Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Hatırlayabildiği kadarıyla, elbette.

Garip bir şekilde, işte tam bu düşünce ona kendini toparlama gücü verdi. Başını sertçe geri çekerek öpücüğü kesti.

Kaybolan anılarını hatırlamak, nedenini tam bilmediği bir şekilde onu kendine getirmişti. Belki de bunun sebebi, anılarını on-

dan çalanların melekler olmasıydı; geriye nedenini bilmediği bir boşluk hissi bırakmışlardı.

Sunshine'ın ensesini bırakıp geri çekilmesi bir anını daha aldı, özellikle de onun bakışlarıyla karşı karşıyayken. Göğsü pelerinin altında hızla inip kalkıyordu.

Naiamah'ı tamamen unutmuş olmanın tedirginliğiyle tahtına doğru döndü. Gördüğü manzara içini kaldırdı. Kadın öyle geniş bir sırtıyla gülümsüyordu ki dişlerinin uçları görünüyordu.

Ardından *alkışlamaya* başladı.

Raum, pelerininin altında saklı bir düzine hançeri olmasını diledi; onları birer birer fırlatıp Naiamah'ı aptal tahtına çivilemek isterdi. Hedef talimi gibi.

“Güzel gösteri,” dedi Naiamah, onun öldürme arzusundan habersiz bir şekilde. Ya da umursamıyordu. “Çok lezzetliydi. Saf, dokunulmamış bir arzu.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Böyle bir kimyayı taklit edemezsin. Bir hafta boyunca bir seks partisinin ortasında otursam bu kadar enerji toplayamazdım. Gerçekten canlandırıcı bir sahneydi.”

Raum, pençelerini açıp kapatarak bıçak fırlatma fantezisine tutunmaya çalıştı.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti Naiamah. “Bunun için bile istediğini verirdim. Ancak sen zaten altını teklif ettin ve geri alma yok. O yüzden artık benim ama cidden.” Kahkahayla başını geriye attı, ipeksi saçları savruldu. “Arzunuzdan o kadar şarj oldum ki Lucifer'ın kafasını koparıp omurgasını dildo gibi kullanabilirmişim gibi hissediyorum.”

İğrenç. “İstediğini verdik,” diye hırladı Raum. “Şimdi tılsımları istiyorum.”

“Elbette, tatlım. Sözüm sözdür. Genelde.” Göz kırptı. “İstediğini ayarlayabilirim ama bağlantımla iletişime geçmem için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bu sırada aşağı inip eğlenenin tadını çıkarabilirsiniz. Ya da isterseniz size özel bir oda ayarlayabilirim.”

“Gerek yok,” dedi Raum tükürürcesine.

“Sen bilirsin ama burada bekleyemezsiniz. Ürün hazır olduğunda muhafızlarımdan biri sizi bulur.” Elini savurup onları kovdu.

Raum dişlerini sıkarak Sunshine’ı çıkışa doğru yönlendirdi. Tek kelime etmedi.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” diye seslendi Naiamah merdivenlere yönelirken.

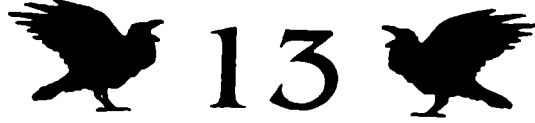
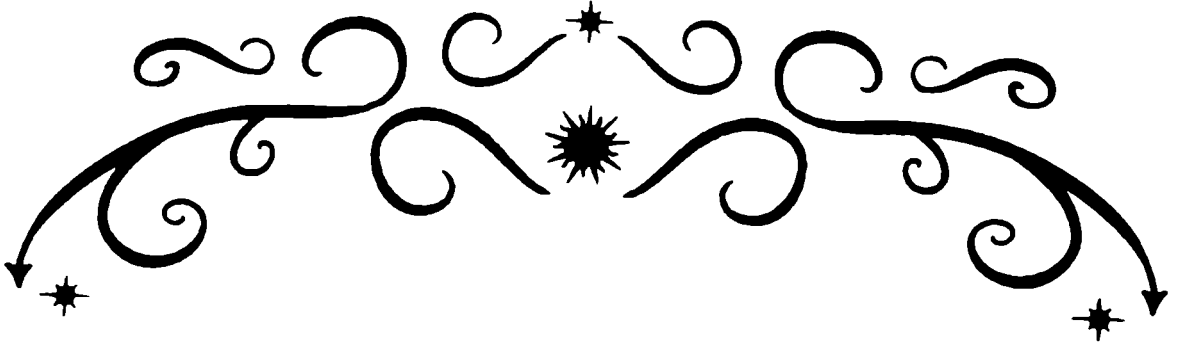
Raum durup arkasına döndü.

“Belial’a bir mesaj iletir misin? Son zamanlarda zoru oynuyor ve ben yalnız hissediyorum.”

Raum olduğu yerde dondu.

“Ona benden selam söyle ve ‘Seni özledim, kıymetlim,’ de. Ona böyle seslenmeme bayılır.” Kahkaha attı. “Ah, bir de şunu ekle: ‘Bastırmak asla işe yaramaz.’ Ne demek istediğimi anlar.”

Kalbi hızla çarparken, Raum Sunshine’ın kolunu kavradı ve merdivenlerden aşağı koşar adım indi. Naiamah’ın neşeli vedası arkalarından yankılanıyordu.

ÇIKAR ÇATIŞMASI

Sunshine, Raum kulüpten uzun adımlarla çıkarken aceleyle peşinden gitti. Tılsımların getirilmesi için yalnızca kısa bir süre beklemeleri gerekmişti -kadife bir kesenin içine güvenle yerleştirilmişlerdi ve Raum onları cebine atmıştı- ama geçen her saniye dayanılmazdı.

Raum gerginlik saçıyordu ve Sunshine bunun nedenini anlayamıyordu. Kulübün içindeki yoğun arzu kokusu düşüncelerini bulan-dırmış, onu o öpücükten başka hiçbir şey düşünemez hâle getirmişti.

Dışarı çıkar çıkmaz, içinde sıkışıp kaldığı sis bayat rüzgârla birlikte dağıldı ve zihni yeniden berraklaştı.

Bu, az önce yaptıklarına dair hislerinin değiştiği anlamına gelmiyordu. Ya da pişmanlık duyduğu.

“Yavaşla,” diye tısladı Sunshine. Yoldaşı avluyu öyle hızlı kat ediyordu ki, o daha toparlanamadan neredeyse yarısına varmıştı bile. Pelerininin onu örtülü tutmasına dikkat ederken yarı koşar adım yetişmeye çalıştı. “Hem koşup hem de kendimi gizli tutamam.”

Raum öyle ani durdu ki Sunshine sırtına çarpıp sendeledi, sonra kendini topladı. Raum dönüp ona baktı. Başlığının altından bile, kaşlarının arasını yaran bir çizgiyle birlikte o altın gözlerin içini deldiğini görebiliyordu.

“Buradan hemen çıkmamız gerekiyor.” Nadiren gü-

lümserdi ama neredeyse hiç öfkesini kaybetmezdi; oysa şimdi delicesine kızgın olduğu belliydi.

“Belial hakkında yaptığı o yorum neydi?” diye sordu Sunshine. “Nasıl-”

“O biliyor.”

“Neyi biliyor?”

“Benim kim olduğumu biliyor. Yoksa bunu söylemezdi. Senin kim olduğunu bildiğini sanmıyorum; yoksa oradan yürüyerek çıkmazdık. Ancak oyunun sonu ne bilmiyorum ve eğer buraya geldiğimi birine söylemeye karar verirse bu kocaman bir sorun olur. O yüzden gitmeliyiz.”

Sunshine sessizce başını salladı. Raum onun yüzünden buradaydı. Bu durumun tamamı onun yüzündendi. Ona bir şey olursa, suç onun olacaktı.

“O hâlde gidelim,” dedi Sunshine. “Ayak uydururum.”

Raum hâlâ ona bakarken öpücüğü düşünmemek imkânsızdı. Pençelerinin ensesini kavrayışı, dudaklarının onunkilere bu kadar sert bastırışı, dilini içeri sokmak için dudaklarını zorlayışı ... Keşke yüzünü doğru düzgün görebilseydi.

İçindeki çelişki başım döndürüyordu.

Grigori’nin ikiyüzlülüğünü –cennetten düşmüş olmalarına rağmen hâlâ kendilerini ilahi koruyucular saymalarını– hiç anlayamadığını düşünürdü. Oysa şimdi ikinci kez öpülmüştü ve aklından geçen tek şey bunu yeniden yapmaktı. Daha fazlasını almak. Daha ileri gitmek.

En azından Grigori yalnızca insanlarla çiftleşirdi. Sunshine ise bir *iblis* için arzu duyuyordu. Hem de herhangi biri için değil. Cehennemden kaçmış bir kanun kaçağı için.

Raum’un bakışı dudaklarına kaydı; onun da öpücüğü düşündüğünü biliyordu. Bu farkındalık omurgasından aşağı saf bir arzu yıldırımını gibi indi ve bu kez bunu Naiamah’ın mekânına bağlayamazdı.

Raum bakışını sertçe kaçırdı ve başını sanki düşüncelerini silkelemek istermiş gibi salladı. Tek kelime etmeden dönüp dar soka-

ğa doğru yeniden yürümeye başladı. Sunshine, kalabalıkta bir daha ayrılmamaları için elini tutmasını istiyordu ama tutmadı.

Yine de dolambaçlı sokaklardan geçip cehennem kapılarının bulunduğu eğlence çadırına ulaşmayı başardılar. Raum'un yolu nasıl bulduğunu bilmiyordu ve o ağır sessizliği bozup sormak istemiyordu. Öfkesinin dalga dalga etrafa yayıldığını hissedebiliyordu.

Şaşırtıcı bir sertlikle iblis kalabalığını yara yara ilerledi, sağa sola insanları savurdu ve sonunda boş bir cehennem kapısı buldu. Ne yazık ki Sunshine aynı yöntemleri kullanamazdı; kollarını örtülü tutmak zorundaydı ve Raum'un elini tutmadığı için ayrılmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Saniyeler içinde kalabalık onu yuttu. Panik boğazını sıkı. Anlaşmalarının şartları gereği Raum onu bilerek geride bırakamazdı. Peki ya yanında olduğunu sanıp yanlışlıkla giderse?

Ona seslenmek istedi ama bu kalabalıkta azılı bir kaçak olan Raum'un adını haykırmaya cesaret edemezdi. Bir eliyle başlığını tutarken, diğeriyle sıkışmış bedenleri iterek yol açmaya çalıştı; kolunun sıyrılmaması için dua ediyordu.

Birinin boynuzu başına saplandı, gözünün sadece santimlerce yanından geçti ve çığlık attı. Etrafı, kim olduğunu bilseler kanını kuruyana kadar sömürecek yaratıklarla çevriliydi. Bunu çok iyi biliyordu. Bir kez hayatta kalmıştı zaten. *Korkuyla savaş, korkuyla savaş.*

"Sunshine!"

Raum'un sesi kaosun içinden ulaştığında kalbi kararlılıkla çarp-
tı. Önündeki iblisi vahşice iterek birkaç adım ilerleyecek alan açtı.

Tanıdık bir başlıklı figür gördü ve ona doğru atıldı. Bedenler aralandı. Raum ona uzandı. Elini yakaladı. Raum onu cehennem kapısına doğru çekti.

Birileri arkadan onu tutup kenara savurmaya çalıştı. Raum öne çekerken, onlar geriye asıldı. Parmakları yalnızca pelerinin kumaşını kavrayabildi. Raum çekti, onlar çekti.

Keskin bir hamleyle pelerini yırtılıp koptu.

Sunshine sendeleyerek Raum'un içine düştü. Kalabalığın üzeri-

ne, bağırışlardan bile daha yüksek bir sessizlik çöktü. Kendine baktığında parıldayan tenini gördü ve herkesin gördüğünü anladı.

Sonra Raum'un kolları onu sardı, bedenine çekti. Geriye doğru bir adım atıp cehennem kapısına girdiler ve kayboldular.

Diğer tarafta, ölü iblisin kamp alanındaki açıklıkta, Sunshine kapıdan tökezleyerek çıktı ve Raum büyüyü bozmak için tılsımın üzerine toprak savururken çalılara doğru koştu. Soluk soluğa, belinden öne doğru katlandı; kusmayı bekledi ama gelmedi. Yine de mide bulantısı karnını buruyor, tam bir nefes alamıyordu.

“İyi misin?”

Raum'un boğuk sesi, yükselen karanlık anıları parçaladı. Sunshine doğruldu. Sertçe yutkunup başını salladı.

Raum arkasını döndü, başlığını geri itti ve elini saçlarının arasından geçirdi. Hâlâ yarı-iblis formundaydı ama duruşu yüzünü tam görmesini engelliyordu. “Özür dilerim.”

Sunshine gözlerini kırptırdı. “Neden?”

“Seni arkamda tuttuğumdan emin olmalıydım.”

“Senin suçun değil. Panikledim. Aklımı korusaydım o iblis beni tutamazdı.” Bu sahnenin neden onda bu kadar kör bir dehşet uyardığını söylemeye niyeti yoktu ama Raum'un tepkisini merak ettiğini hissediyordu.

Sonunda Raum döndü, sanki gerçeği kendi başına çözmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. Sunshine da bu fırsatı kullanarak onu bu hâliyle inceledi. Adil değil, diye düşündü uzaktan. Dört farklı formu vardı ve hepsi de güzeldi.

Beklediği gibi, pullar yüzünü de elleri ve kolları gibi kaplıyordu ama daha pürüzsüz, daha silikti; gözleriyle ağzının çevresinde doku neredeyse kayboluyordu. Derisi siyahtı, insan teninden daha sert görünüyordu. Altın irisi daha parlak, göz bebekleri ortasında küçücük siyah dairelerdi. Dişlerini göremiyordu ama öpüşürken dişleri hissetmişti. Dilinin sivri ucunu da hayal etmediğinden emindi. Bu anı kalbinin teklemesine neden oldu.

Raum bakışını zorla kaçırdı. “Saklanma yerine dönelim. Özel-

likle Kan Pazarı'nda herkes cehennemde bir melek olduğunu artık biliyorken burada oturan ördek gibiyiz.”

Sunshine başını salladı. O küçük mağara, o kalabalıkla yeniden yüzleşmeyle kıyaslandığında cennet gibiydi. “Sadece bir anlığına açıldım. Sence bu kadar çabuk fark etmişler midir?” O sert görünümlü iblis paralı askerlerin onu avladığını hayal ettiğinde, midesi yeniden burkuldu.

“Bunu öğrenmek istemem.”

Bu konuda hemfikirdiler.

“Seni yine taşımam gerekecek.”

“Benim için sorun değil.”

Raum gözlerini kıstı, sanki ona inanmıyordu.

Sunshine birden, hislerini saklayamayacak kadar yorgundu; fazla konuşup konuşmadığını umursamıyordu artık. “Raum, iblis formun beni korkutmuyor. Aksine, güzel buluyorum. Tüm formların öyle.”

Raum’un ifadesi o kadar inanmıyormuş gibiydi ki neredeyse komikti. Tek kelime etmeden pelerinin çıkarıp ona uzattı. “Uçar-ken bunu giy.”

Sunshine dediğini yaptı ve bir an sonra dev iblis karga karşısında duruyordu. Ağırlığını kaydırıp tüylerini silkeledi; dalga gibi yayılan bir hareketle kuyruğuna kadar ulaştı. Kuyruk tüyleri kabarıp açıldı, ardından muazzam kanatlarını gerdi.

“Merhaba,” diye fısıldadı Sunshine, ileri çıkıp ipeksi tüylerini okşayarak. Ona ne kadar görkemli olduğunu, onunla uçmaktan ne kadar keyif aldığını, pençelerinde ne kadar güvende hissettiğini söylemek istiyordu. Ancak kendine hatırlattı: O hâlâ Raum’dü. Sunshine, Raum’un böyle itirafları takdir edeceğini sanmıyordu.

Raum bir ayağını kaldırdı; Sunshine da pençelerin beline dolaabilmesi için o garip pozisyona eğildi. Raum dev kanatlarını çırpıp, sıçrayıp havalanırken bir sarsıntı oldu. Dönerek yükseldiler.

Bu kez diğer ayağını da alttan doladı ve iki bacağını da bedenine çekti. Aptalca olduğunu bilerek, yapmaması gerektiğini bilerek, tutuşu karşısında gevşedi; isteyerek yakalanan bir av gibi. Bedeni gevşedi, göz-

lerini kapadı; Kan Pazarı'ndan kalan son korku da içinden akıp gitti.

Raum sola yattı ve onları son hedeflerine doğru yönlendirdi. Nereye gittiklerini ya da altlarında ne olduğunu umursamadan, o güven duygusuna teslim oldu ve kendini uykuya bıraktı.

Âşığının eli Shamsiel'in saçlarında sıkılaştı; başını geriye yatırmaya zorlayarak onu ağzının içine daha da derin itince, Shamsiel saç derisine batan pençeleri hazla karşıladı. Gözlerini onun gözlerine kaldırdı; üzerindeki gücünü seviyor, onu memnun etmek istiyordu.

Kalın uzvu boğazının arkasına çarptığında yutkunurken, kaslı uyluklarına tırnaklarını geçirirken gözlerini yaşlar bulandırdı. Pullu aleti boyunca uzanan çıkıntılar dudaklarına ve diline değdikçe hissi daha da yoğunlaştırıyordu. Göğsünden derin bir inilti yükseldi.

Birden geri çekildi ve saçlarından çekerek onu ayağa kaldırdı. Shamsiel tereddütsüz kalktı, teslimiyetini sunmaya hevesliydi. Hayatının geri kalanında buyurgandı, otorite sahibiydi, başkalarını yöneten oydu. Oysa burada, yalnızca ikisi varken, o maskeyi üzerinden sıyrıyor, içindeki yumuşak olmayı ve bir başkasının kontrolü altına girmeyi arzulayan dürtülere teslim oluyordu.

Ancak yalnızca onun kontrolüne.

Onu bu hâliyle görecektik kişi oydu.

"Sırtüstü," dedi ona ve Shamsiel itaat ederek yatağa uzandı.

O bedeninin içinde hareket ederken onu kucaklamak, sıcak ve dokulu tenini avuçlarının altında hissetmek istiyordu. Ama dilini tuttu. Bundan da öte, kendisine söyleneni yapmak istiyordu.

Belki yasaktı ama burası onun için güvenli bir alandı; normalde sakladığı tüm o gizli hisleri özgür bırakabileceği bir yerdi.

Kınama olmadan. Utanç olmadan.

"Ne istiyorsun, benim güneş ışığım?" diye sordu adam, onun üzerine doğru sürünerek. Avuçlarını başının iki yanına dayadı, bedenini

onun üzerinde havada tuttu. Ağır aleti ikisinin arasında asılı duruyordu, damlayan merkezine son derece yakındı.

Shamsiel elini onun pullu göğsüne, kalbinin üzerine koydu. İsteklerini dile getirmesi için ona izin verilmişti, o da öyle yaptı. "Bedenini böyle içime almak istiyorum; böylece vücudunu kendime yakın tutabilirim."

Altın rengi gözleri tutku ve sevgiyle yanıyordu. Ona duyduğu sevgiyle... onun da kendisine duyduğu gibi. Belirsizliklerle dolu hayatında bu tek sabitti; sahip olduğu yegâne güvenceydi ve onun için her şey demekti.

"Her arzunu yerine getirmek istiyorum," dedi adam ve bedenini onun üzerine indirdi.

Uyluklarını ayırarak Shamsiel'in bacaklarını yukarı çekti, içine girebilmek için yer açtı. Bu eylem bir melek için yasaktı; bir iblisle olmasaydı daha da yasaktı ama o köprüyü çoktan yakmıştı. Adam ağır ağır, acı verici bir yavaşlıkla, santim santim içine girdiğinde, Shamsiel hiçbir pişmanlık duymadı ve asla duymayacağını biliyordu.

Onu doldururken başını geriye atıp haykırdı, tam da istediği gibi ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Avuçları açgözlülükle onun geniş sırtında dolaşırken, kanatlarının ipeksi tüyleri ellerinin arkasını gıdıklıyordu. Kalçaları hareket etmeye başladığında, az önce diliyle hissettiği o çıkıntılar şimdi onun içinde gezinerek hazzını daha da artırıyordu.

"Benimsin," dedi adam, elini saçlarına geçirip başını geriye çekerek. "Benim küçük güneş ışığım."

Onu tamamen doldurdu; yalnızca bedensel olarak değil, bundan çok daha derin bir biçimde, başkasının asla yapamayacağı şekilde. Basınç yükselirken, Shamsiel adını haykırarak başı dönmüş hâlde hem merhamet hem de daha fazlası için yalvardı...

Sunshine sıçrayarak uyandı; neredede olduğunu henüz fark etmeden doğrulmuştu bile. Kalbi gümbür gümbür atarken teni elektriklenmiş gibiydi ve bacaklarının arasındaki iç çamaşırının kumaşı sıırılsıklam olmuştu.

Mağara. Artık tanıdık gelen duvarları onu çevreliyor, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini hatırlatıyordu. Pencereilerin kepenkleri kapalıydı; oda karanlıktı ve ateş yalnızca soluk bir ışık saçacak kadar yanıyordu.

Rüyasının anısı zihninden geçerken eli ağzına gitti. Böyle bir sahneyi nasıl olmuştu da kurgulamıştı? Bilinçaltında bile bu... müstehcen sayılırdı.

Evet, Raum'a karşı bir arzu duyduğunu inkâr edemezdi ama onu bu kadar çılgın bir uyarılmışlık hâlinde uyandıran bu kadar canlı bir rüya görmek... Daha önce hiç başına gelmemişti.

Onun içine gömülüşünü, o gerilimi ve neredeyse katlanılmaz basıncı hatırladı. Ne yaptığını fark etmeden ağzını kapatan eli bedeninde aşağı kaydı, pantolonunun içine girerek merkezini sırlıslam eden ıslaklığa daldı.

Kendine en son ne zaman böyle dokunmuştu... Hatırlayamıyordu. Hiç olmuş muydu? Geçmişte bedenine dokunuşları klinikti, işlevseldi; temizlemek ve giydirmek içindi. Haz için bir araç olmuştu hiç ve bu onun için hep yeterliydi. Bir melek böyle arzular hissetmezdi. Onların üzerindeydi. Kontrol sahibiydi.

Ancak rüyadaki o tam teslimiyet hissini hatırladı; Raum'un gözlerinin içine bakıp kendisine bakacağına güvenmesini, dizginleri ona bırakmayı ve o derin sese itaat etmeyi... Birden, parmakları vulvasının tepesindeki sinir demetinin üzerinden kayıyor, oranın çoktan şişmiş ve hassas hâle gelmiş olduğunu fark ediyordu.

Ve ıslak.

Nefesi kesik kesik çıkmaya başladı, daireler çizdikçe gözleri zevkten titredi. His bir anda patladı, tenini ısıttı, aynı anda tüylerini diken diken etti. İnanılmazdı...

Rüyada Raum'un sert uzvunu ağzının derinlerine zorla itişini, bedeninin yarı iblis formunun pullarıyla kaplı oluşunu hatırladı... buna ereksiyonu da dâhildi. Bilinçaltının yarattığı bu görüntü karşısında dehşete kapılmıştı ama yine de uyarılma keskin bir şekilde yükseldi, sıcaklık onu yaktı, kam hızla aktı...

“Sunshine?”

Eli bir anda geri çekildi; orgazmın eşiğine ne kadar yaklaştığını fark edince göğsü hızla inip kalktı ve doğruldu. Dehşetle, Raum’un kendisinin tam yanında yatıyor olduğunu gördü. Fantezisine o kadar kapılmıştı ki, o ana dek onu fark etmemişti bile.

“Neden yataktayım?” diye sordu etrafına bakarak.

“Dönüşte uyuyakaldın, ben de seni yatağa yatırdım. Silahların masada, botların kapının yanında. Üzerindeki külleri de temizledim.” İnsan formundaydı ama loşlukta seçmek zordu. Sönmekte olan ateşin ışığı, yukarı bakarken altın gözlerinde yansıyor.

Kemerleriyle ayakkabılarını çıkarmıştı ve ... onu temizlemişti?

“Peki sen neden benimle aynı yataktasın?”

Yarı uykulu hâlde bile kaşları çatıldı. “Ben de yorgundum.”

“Ama ...”

“Yerde yatmamı mı istiyorsun?”

“Hayır.”

“Tamam o zaman.”

Ona baktı. Parmakları hâlâ uyarılmadan dolayı ıslaktı. Klitorisi zonkluyor, başı hâlâ dönüyordu. Sanki içinden geçenleri görebiliyormuş gibi hissetti ve az önce ne yaptığını bildiğinden korktu.

Daha kötüsü, o uygunsuz kesinti her şeye rağmen uyarılmayı söndürmemişti. Hâlâ oradaydı; kalp atışı gibi bacaklarının arasında atıyordu. Raum’un uykudan pürüzlü sesi, ona rüyada söylediği sözleri hatırlatıyordu. Her arzunu yerine getirmek istiyorum.

“Tekrar uyu, Sunshine.”

O kısık, boğuk ses tonuyla fısıldanan sözler fazlasıyla mahrem-di. Bir sevgilinin diğerine söyleyeceği türdendi. Rüyaya fazla yakındı, kanında hâlâ sıcak olan arzuyu kışkırtmaya fazla yakındı.

“Bu ... seninle aynı yatakta uyumamalıyım.”

Raum yanına döndü; yüzü ona dönüktü ama gözleri kapalıydı. Üzerinde tişört olmadığını fark etti. Neden tişörtü yoktu? “Söylemezsen ben de söylemem. Ya da istersen yerde yat.” Sesi, yeniden uykuya dalarken giderek peltekleşti.

Haklıydı. Bunu gereğinden fazla büyütüyordu. Onun, kendisi hakkında bu kadar canlı bir erotik rüya gördüğünü bilmesine imkân yoktu, dolayısıyla aynı yatağı paylaşmalarında bir sorun görmemesi normaldi. Belki sessiz kalıp onun tekrar uyumasına izin verirse, parmaklarıyla başladığı işi bitirirdi...

Hayır. Onun yanında uzanırken böyle bir şey yapamazdı. Düşünmeyi bile bırakmalıydı.

Yavaşça yastığa geri uzandı ve sırtüstü yatıp tavana bakarak gözlerini kocaman açtı. Rüya zihninde tekrar tekrar dönüyordu.

“Gevşe,” diye mırıldandı Raum. “O kadar gerginsin ki yatağı sallıyorsun.”

“Deniyorum ama biraz zor çünkü...”

Raum birden eğildi, fazlasıyla yakındı. Cesaret edip baktığında, gözlerinin açık olduğunu ve yüzüne birkaç santim mesafede durduğunu gördü. Kaşları çatılmıştı.

Kalbi şiddetle sarsılırken bacaklarının arasındaki ıslaklık daha da belirginleşti. Hayatında hiç bu kadar açıkta hissetmemişti ve sırtının ortaya çıkmaması için dua etti.

“Şey gibi kokuyorsun...” Raum elini uzatıp onun elini yakaladı. Sağ elini. Az önce bacaklarının arasında olan eli.

Niyetini anlayamadan, elini burnuna götürdü. Sunshine kurtarmaya çalıştı ama çok geçti. Gözlerinin parladığını gördü. Utanç onu sararken hemen doğruldu, kaçmaya hazırlandı.

Lanet iblis belinden kavrayıp onu yatağa bastırdı. Rüyada onun buyurganlığından hoşlanmış mıydı? Çünkü şimdi hoşuna gitmiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, sesinin öfkeli değil de bunalmış gibi çıkmamasına çalışarak.

Raum tek eliyle onu tutuyordu ve Sunshine’ın bir yanı, gerçekten istese kurtulabileceğini biliyordu. “Koku alma duyum bazılarına göre zayıf olabilir ama parmaklarında ne kokladığımı biliyorum.”

İnkâr boğazına dizildi. Aklında yalanlar dolaşırken en inandırıcısını aradı. Sonunda gururu ağır bastı. Artık mesele kurtulmak değil, üstünlüğü geri kazanmaktı.

“Senin için değil,” dediğinde kendi de şaşırmişti.

Raum’un gözleri erimiş metal gibi karardı. Öfke mi, yoksa arzu mu olduğunu ayırt edemedi. “Benim için değil, ha?”

“Hayır,” dedi küstahça ama göğsü nefesle inip kalkıyordu.

“O zaman kimin için? Bugün tanıştığın başka bir iblis mi? Yoksa kaldıramayan süslü bir melek mi?”

Tuzağına düşmeyi reddederek diline hâkim oldu ama ne kadar denese de gözlerini onunkilerden çekemedi.

“Bilmediğim biriyle mi öpüştün, Sunshine?” diye alay etti. Sesi alaycıydı. “Önüne gelen erkeği öpüp onları manipüle etmeyi alışkanlık haline mi getirdin?”

“Kimseyle öpüşmedim!” diye patladı öfkesine yenik düşerek.

“Benimle öpüştün.”

Sunshine dişlerini sıktı.

“Ve şimdi ıslaksın.”

Burnu kanatlandı. Neden, *neden* tam o anda arzu bir kez daha yükselmişti?

“Benim için.”

Nefesi titredi.

“İtiraf et.” Raum’un gözleri meydan okurcasına kısıldı.

“Hayır.”

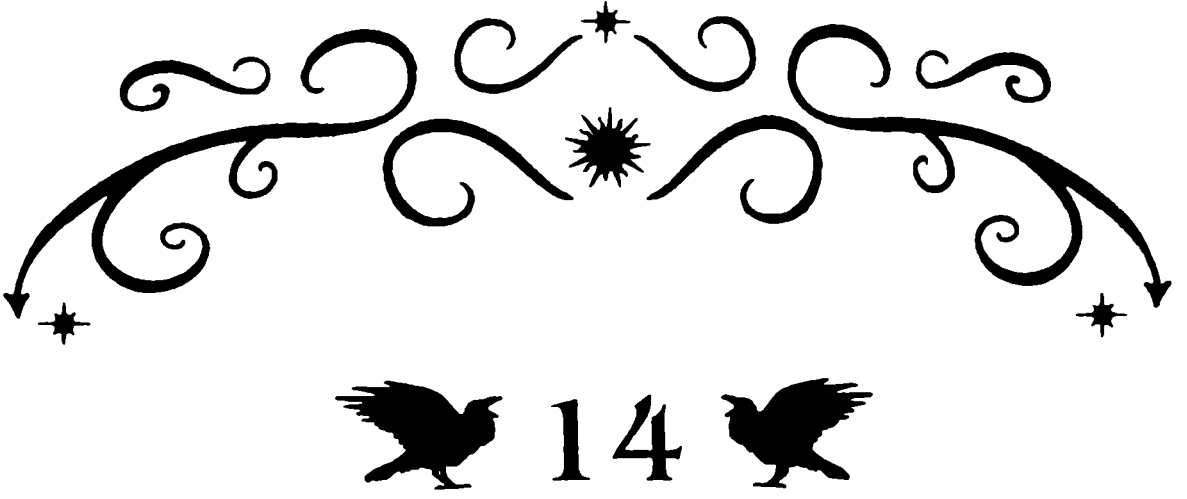
“Söyle.”

“Asla.”

“İnkâr etmen gerçeği değiştirmiyor, Sunshine. Naiamah senin arzun konusunda yalan söylemedi, değil mi? Beni istiyorsun ...”

“Yeter!” diye bağırdı ve onun tutuşundan sıyrılıp doğruldu. “İstediğim şey önemsiz ve bu olayı tamamen unutmak çok daha kolay olurdu, eğer beni durmadan rahatsız etmeyi ...”

Bir yumruk saçlarını kavradı ve başı sertçe geriye çekildi. Yakıcı altın gözleri fark etmeden önce bir saniyesi vardı ki, dudakları onunkilere çarptı.

YANGINA KÖRÜKLE GİTMEK

Belki Sunshine, Raum'un izni olmadan onu öpmüş olmasına öfkelenmeliydi ama olan bu değildi. Bir anda rüyadaki bütün hisler geri döndü ve tüm bedeni –hayır, tüm varlığı– arzuyla alev aldı.

Arzu. Saf, seyreltilmemiş, dokunulmamış bir arzu damarlarında dolaştı. Naiamah'ın lanetli mekânında hissettiğinin on katıydı bu.

Bu kez dudaklarını aralayıp dilini onun ağzına daldıran Sunshine oldu ve Raum'un çıkardığı hafif şaşkın soluk, bunu beklemediğini ele verdi. Arzu onu öfkelenendiriyordu –böyle hissetmek istemiyordu– ama buna karşı koyamadı; kollarını boynuna dolayarak onu daha da yakına çekti, daha sert öptü. Çıplak teni o kadar yumuşaktı, omuzları o kadar genişti ki başı döndü.

Hayır. Karşı koymalıydı. Bu çok korkutucuydu, çok açığa çıkarıcıydı, çok...

Onu aşağı ittiğinde sırtı yatağa çarptı ve Raum üstüne geldi, iri bedeni odadaki cılız ışığı bile kesiyordu. Arzu daha da kabardı. Kalçaları onun bacaklarının arasında değil, yanındaydı ve bu ayrılık dayanılmazdı.

Onun kendisini bastırmasını istiyordu. Büyüklüğüyle ezmesini. Bir kasını bile oynatamayacak kadar sıkı tutmasını. Elinde kalan son kontrol kırıntısını da alıp hazinesindeki altınları çaldığı gibi çalmasını istiyordu; eriyip kaynayan bir arzu

gölcüğüne dönüşmekten başka seçeneği kalmamasın diye. Düşünce ve mantık uzak bir rüyaya dönüşsün, o da yalnızca duyumdan ibaret bir varlık olsun diye. Yıllardır omuzlarında taşıdığı baskı ve suçluluk, tutkunun ateşlerinde kül olsun diye.

Ancak aynı anda çılgılık atarak odadan kaçmak da istiyordu. Bu hisler çok fazlaydı ve henüz hazır değildi. Ne olduklarını, nasıl adlandırılacaklarını ya da gerçekte ne istediğini bile bilmiyordu.

Kalbi gümbür gümbür atarken tüm kanı ve farkındalığı omurgasının dibinde toplanıp birikti. Arzusu karanlık ve sarhoş edici bir şeye dönüştü. Daha fazlasını isteyen bir şeye.

İçgüdüyle bacakları aralandı; yalnızca onun verebileceği bir şeyle doldurulmayı istiyordu. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Raum bir bacağına onun bacağımn üzerinden attı ve uyluğu yukarı kayarak kasıklarının önüne sertçe bastırdı.

İstemsiz bir inleme dudaklarından döküldü. Tıpkı gece kulübünde olduğu gibiydi; yalnızca o ustalıklı baskı ve bedenlerinin sürtünmesiyle onu doruğa taşımıştı. Ah, bunu yeniden yaşamayı ne kadar da çok istiyordu.

“Gerçektir, değil mi?” diye hırladı dudaklarına karşı. “Numara yapmadın.”

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama itiraf etmeye katlanamıyor, kendini açığa vurmaya dayanamıyordu; bu yüzden susup onu daha sert öptü, uyluğuna sürtünmeye çalışırken kendini zor tuttu.

“En başından beri beni istedin.” Uyluğu bastırıp hafifçe sağa sola sallandığında, patlayan duyumlar onu nefessiz bıraktı. “Söyle.”

Yine de konuşmayı reddetti.

Üstünlük Raum'daydı ve o bunu biliyordu. Bunu, uyluğunu ona sürtüp dilini onun dili boyunca gezdirerek kanıtladı; bedeninin ağırlığı onu postların içine bastırdı.

O da arzuyu gizlemeye çalışmaktan vazgeçerek çaresizce inledi, kalçalarını utanmazca bacağına sürttü. Çok yakın. O kadar yakındı ki rahatlama hemen oradaydı ama bir türlü ulaşamıyordu.

Aynı anda içindeki küçük, ürkek bir parça dehşetle haykırdı. O

parça düşmek istiyordu, hem de umutsuzca ama birinin onu tutacağına güvenmek istiyordu. Ve güvenmiyordu.

“Söyle, Sunshine, o zaman seni bırakırım.”

Boğazından öfkeli bir hırıltı koptu. Gücünü ona karşı böyle kötüye kullanmaya nasıl cüret ederdi? Başta bu güce nasıl sahip olmaya nasıl cüret ederdi?

“Söyle-”

“Yapamam!” diye haykırdı Sunshine, baskı bir anda dayanılmaz olmuştu.

Raum durdu. Uyluğunun hareketi, öpüşünün sıcaklığı, hepsi durdu; başını kaldırıp o okunmaz yüzle ona baktı. “Neden?”

“Çünkü!” Doruğa bu kadar yakinken bir kez daha mahrum bırakılmak neredeyse aklını almıştı. “İtiraf edemem çünkü her şeyimi kaybederim!”

Raum’un kaşları çatıldı. “Neyi kaybedersin?”

“Kendimi! Görmüyor musun? Ben... ben sırf senin geçici bir hevesin yüzünden olduğum her şeyden vazgeçemem. Bu kadar büyük bir fedakârlığı bir anlık istek uğruna yapamam.”

Kaşları kalktı. “Benim geçici hevesim.”

Lanet olası ifadesiz yüzü! “Bu senin için sadece bu, değil mi? Bir oyun. Geçmişine harika yakıştırdı, değil mi? Eminim tüm iblis arkadaşların bakire bir meleği nasıl becerdiğini duymaya bayılır.”

Başı geri çekildi ve Sunshine fazla ileri gittiğini anladı. Sadece onun böyle biri olmadığını bildiğinden değildi –onun başlangıçta düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti– ama bu sözler, *kendi* hislerini de fazla açığa vuruyordu.

Sunshine sırf seks için seks istemiyordu; muhtemelen hiç istemeyecekti. Onun aradığı şey yakınlıktı. Bağ kurmaktı. Ayrıca itiraf etmekten nefret etse de Raum’a karşı hissettikleri, bunu onunla arzulamasındandı.

Peki onun kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek... Hoş bir his değildi. İç parçalayıcıydı aslında. Ayrıca yüzleşmeye hazır değildi, bu yüzden saldırmıştı.

“Evet, haklısın.” Doğrulurken Raum’un sesi soğuktu. Şimdi bile bedeninin, onun sıcaklığının yokluğuna ağladığını hissediyordu. “Benim için koca bir oyun bu. Akıllı olsaydın bana dokunmazdın. Ben de akıllı olsaydım, sana dokunmazdım.”

“Çünkü ben hayatını mahveden berbat bir meleğim.” Alaycı bir sırıtişla doğruldu, giysilerini düzeltirken soğukkanlılığını toplama-ya çalıştı. Yalnız kalmak istiyordu. “Beni bu kadar itici buluyorsan, neden en başta öptün?”

Raum yatağın kenarına geçtiğinde, yarısı gitmesini, yarısı da tekrar yanına uzanmasını umdu. Ancak onun yerine, “Belki seninle oynamak istiyorum,” dedi Raum. “Belki benimkini mahvettiğin gibi, ben de seninkini mahvetmek istiyorum.”

Sunshine’in midesi kasıldı. “Tebrikler, işe yarıyor. Şu an cehennemdeyim, beni sevmeyen ve yalancı sanan bir iblisle aynı yatakta-
yım ve...”

“Yalancı olduğunu düşünmüyorum. Seni manipülatör ve şantajcı olarak görüyorum.”

Sözleri bıçak gibi kesti. “Ah, çok teşekkür ederim bu açıklama için,” diye tersledi, sesinin titremesinden nefret ederek. “Ne kadar önemli bir ayrım...”

“Ayrıca bencil olduğunu düşünüyorum ve beni buna zorladığın için sana kızgıyım. Kardeşlerimin hayatını tehdit ettiğin için.” Hâlâ ona bakmıyordu. “Biliyor musun, Meph hayatının yarısını gerçek ve mecazi cehennemde geçirdi, daha yeni kendisiyle barıştı. Şimdi de sen, değerli kitabını çalmazsam bunu elinden almaya geliyorsun.”

Sözler, sanki yıkılmakta olan bir barajın arkasında birikmiş gibi ağzından dökülüyordu. “Eva kısmına hiç girmeyeyim. O bir Nephilim olabilir ama masum bir kız. Daha otuz bile değil. Neden cennetin bir numaralı düşmanı olduğunu düşünüyorsun anlamıyorum; tek istediği *beat* yapmak ve caz çalmak. Ne büyük tehlike, biliyorum. Kutsal dengeyi bozmasın diye öldürelim-”

“Bunu yapmazdım!” diye haykırdı Sunshine birden. “Asla yapmazdım!”

Yalan bir anda dayanılmaz oldu. Kendini tutamadı. Bunu dene-
memeliydi bile.

Raum sessizliği hissetti, Sunshine derin bir nefes aldı. *Her şeyi
itiraf etme zamanı, sanırım.*

“Yapmazdım,” diye tekrarladı, daha yumuşak bir şekilde.

“Ne demek bu?” Sesi düzdü.

“Yani, pazarlığı kabul etmeseydin bile seni ve kardeşlerini ihbar
etmezdim. Yani ... yalan söyledim.”

Yatağın kenarına oturmak için bacaklarını salladı, dirseklerini
dizlerine dayayıp yüzünü ellerine gömdü. Bu savaşı sürdürmeye
mecali kalmamıştı. Zaten hiç midesi kaldırmamıştı.

“Bana yalancı dedin ve haklıydın.”

“Ben-”

“Boş ver. Mesele şu: Karşılaşmamızı ayarlamadan önce seni uzun
süre izlememin bir nedeni vardı. Sana söylediğimin ötesinde bir neden.”

“Ne nedeni?”

“Seni ilk gördüğüm gece Daniel’la bir caz kulübündeydin, Eva
ve Asmodeus sahnede idi. Arka tarafta bir köşeye saklanıp izledim.
İblis olduğunuzu anlayınca Daniel’ın sizinle ne işi olduğunu kavra-
yamadım. Ancak ... Daniel benim dostum. Uzun zamandır. Gidip
gördüklerimi hemen üstlerime bildirmem gerektiğini biliyordum
ama yapamadım. Daniel’a borçlu hissettim, neler olduğunu anla-
mak istedim. O yüzden kaldım ve izledim.

“Daniel’ın bir kızı olduğunu ve onun bir iblise âşık olduğunu
fark etmem uzun sürmedi. Üstelik iblis de onu seviyordu. Çok bel-
liydi. Aşkı gördüm, gözlerindeki bakışı taklit edemezdi. Daha fazla-
sını bilmek istedim. Anlamak istedim.

“Sonra anladım ki hiçbiriniz iblis gibi davranmıyordunuz. Sa-
dece ... hayatınızı yaşıyordunuz. Meph, cadı Iris’i gerçekten seviyor;
Mist de Lily’yi. Ve Belial ... İlk başta onun olduğuna inanamadım
bile.” Başını salladı. “Büyük Cehennem Kralı sadece yemek yapmak
istiyor. Bir iblis için böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmi-
yordum, onun içinse hiç.”

Başını kaldırıp sönmekte olan alevlere baktı, küçük kıvılcımlar ona Raum'un gözlerini hatırlatıyordu. "Bir de sen vardın. Daha da farklıydın. Sessiz ve hep kaşları çatık." Hafifçe gülümsedi. "En çok seni izledim."

"Neden?"

Buna cevap vermeyecekti. Anlaması için gerekli değildi ve fazla açığa vurucuydu. "Sonra akıl hocam ve güçlü bir İkinci Küre meleği olan Adriel beni çağırıp görevimi verdi. *Grimoire*'ı geri getirirsem eski rütbeme yeniden yükselecektim."

"Yeniden mi?"

"Uzun zaman önce bir ihlal yüzünden rütbem düşürüldü. Eski-den Üstünlerden biriydim; kefareet olarak koruyucu melek oldum. Ancak Adriel, *grimoire*'ı getirirsem eski konumumun bana geri verileceğini söyledi. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemedim. Koruyucu olmak bana göre değildi. Ben bir komutanım, bir liderim. Bu görevde başarılı olmam *gerekiyordu*."

"Yani ihtiyacın olanı almak için beni kullanma fırsatı gördün."

Başını salladı. "*Grimoire*'ın cehenneme götürüldüğünü öğrenince... yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum ve... geçmişini düşününce..."

"Benim senin için bir şeyler çalacak en iyi aday olduğumu düşündün."

Yine başını salladı. Sesi çok sertti. Ona bakmaya dayanamadı.

"Kardeşlerimi korumak için harekete geçeceğimi bildiğin için yalan söyledin ve beni bu pazarlığa kandırdın. Zaaflarımı bana karşı kullandın."

Bir kez daha başını salladı. İnkâr edemezdi.

Sessizlik.

Onun ne kadar öfkeli olduğunu hayal edebiliyordu. "Özür dilerim, Raum. Mazeret değil ama ... bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Hiçbir şey bu kadar önemli olmadı ve ..."

"Anlıyorum." Raum birden ayağa kalktığı anda, o da bakmak zo-

runda kaldı. Yüzünde okunacak hiçbir şey yoktu, düşüncelerini kursuzca gizlemişti. “Ben de aynısını yapardım.”

Yutkundu.

“Neden özür dilediğini bile bilmiyorum. Ben sadece bir iblisim; melekler avantajı korumak için hep her yolu kullandı. Sen neden farklı olarsın?”

“Raum...”

“İçini rahatlatacaksa, seni öldürüp kitabı kendime almanın bir yolunu arıyordum.”

Kalbi bir an durdu. Bunu duymak acıttı ama onu suçlamıyordu. Düşmandılar; onu manipüle etmiş, ailesini tehdit etmişti. Elbette onları korumak için her şeyi yapardı.

Arkasını dönüp masadaki gömleğini aldı. “Biliyor musun, birden yorgun değilim artık. Yatak senin olsun. Ben dışarıda olacağım.”

“İstemiyorum-”

“Uyu. Birkaç saate çıkmalıyız. Bunu bitirme vakti.” Gömleğini başından geçirip kapıya yöneldi.

“Güvenli değil. Mühürler-”

“Kapının hemen dışında olacağım. Sorun yok.”

“Sanmıyorum-”

“Uyu, Sunshine.” Kapı açıldı; dışarıdaki bordo gökyüzünün parlaltısı çerçevesinde silüeti belirdi. Ardından dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve Sunshine karanlıkta yalnız kaldı.

Raum, mağaranın girişindeki kaya parçasının üzerine oturmuş, kısır vadiye bakıyordu. Cehennemde geceydi fakat dünyadaki gibi bir güneş ya da ay olmadığı için bu yalnızca kızıl gökyüzünün koyulaşıp bordo bir renge bürünmesi anlamına geliyordu.

Sunshine’a karşı olması gerekenden daha az öfkeliydi. Hatta,

her şeyden çok bir rahatlama hissediyordu ve işte bu yüzden öfkeliydi. Ona değil, kendisine.

Öfkeliydi çünkü Sunshine onu doğru okumuştı, artık bir iblis gibi davranmıyordu ve kardeşlerini korumak için neredeyse her şeyi yapardı. *Sessizdi*, hep kaşları çatık dolaşırdı, tıpkı onun söylediği gibi. Onu, ihtiyacı olan şeyi yapmaya ikna etmek için tam olarak nasıl manipüle edeceğini biliyordu ve Raum, stratejisine saygı duymak zorundaydı.

Elbette, terfisini almak için onu kullanmaktan çekinmezdi. Düşmandılar, yaratılışın tamamı onları birbirine karşı konumlandıracak şekilde düzenlenmişti. Aslında ona merhamet bile göstermişti. Roller tersine dönmüş olsaydı ve Belial kuralları çiğneyen, cezasızca öldürebileceği bir melek görseydi, o zavallı kesinlikle kızartılırdı.

Raum'u huzursuz eden şey, artık kendisinin ne yapacağını bilmiyor olmasıydı. Kardeşleri onun bir köpek barınağında çalışmasıyla dalga geçmişti ama haklıydılar, değil mi? Yumuşamıştı. Zayıflamıştı. Eğer duvarlarını yeniden örmenin bir yolunu bulamazsa, bu gidişle kendini öldürtürdü.

Bu abartılı bir ifade değildi. Aptalca davranıp kuralları çiğneyen iblislerin sonu buydu.

Sunshine'a karşı hissettiği o mantıksız yumuşak noktaya karşı kendini sertleştirmesi gerekiyordu. O, yapılması gerekeni yapmaktan çekinmemişti; Raum da çekinmemeliydi. Ne yaparsa yapsın, onu korunmaya muhtaç, itaatkâr ve tatlı bir varlık olarak düşünmekten kendini alamıyordu; oysa bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

O, lanet olası bir savaşçı melekti. Onu yumuşak biri olarak görmek gülünçtü ama bu fantezi zihninde varlığını sürdürüyor, sürekli gardım indirmesine neden oluyordu.

Onu zayıf ya da çaresiz gördüğü için değildi; daha çok, onun kendisine bir şekilde ihtiyaç duyması fikrine takıntılıydı. Sadece teselliye ya da desteğe bile olsa. Ona yaslanmasını, ona güvenmesini, kendini ona teslim etmesini istiyordu.

Bu. Kadar. Aptalcaydı.

Artık bitmişti. Bundan sonra sahip olamayacağı şeyleri istemek yoktu, hayali bir ilişki dinamiği kurup durmak yoktu, cılız umutlar yoktu. Bu işi bitirecek, Sunshine için kitabı çalacaktı. O terfisini alacak, kendisi de dünyaya dönecekti. Hepsi bu kadar olacaktı.

Birden ayağa kalktı. Sunshine uyumuyordu, kendisi de. Naia-mah'tan aldıkları muskalar vardı, onları içeride masanın üzerinde bırakmıştı. Beklemek için bir neden yoktu. Stratejiyi konuşmanın ve bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Sığınağa doğru yöneldi fakat omurgasından aşağı süzülen bir ürpertiyle durup arkasını döndü. Karanlığı taradığında hiçbir şey görmedi. His kaybolmadı ve en iyisinin yeniden mührün arkasına geçmek olduğuna karar verdi. Bir kez daha kapıya yöneldi.

O anda önünde gölgemsi bir şekil belirdi, bir insanın puslu silüetini andırıyordu. Adımının ortasında donup kaldı, gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Figür havada süzülürcesine hafifçe sallanarak yükseliyordu, tıpkı... bir hayalet gibi.

Bir saniye sonra dank etti. Bir saniye, çok geçti.

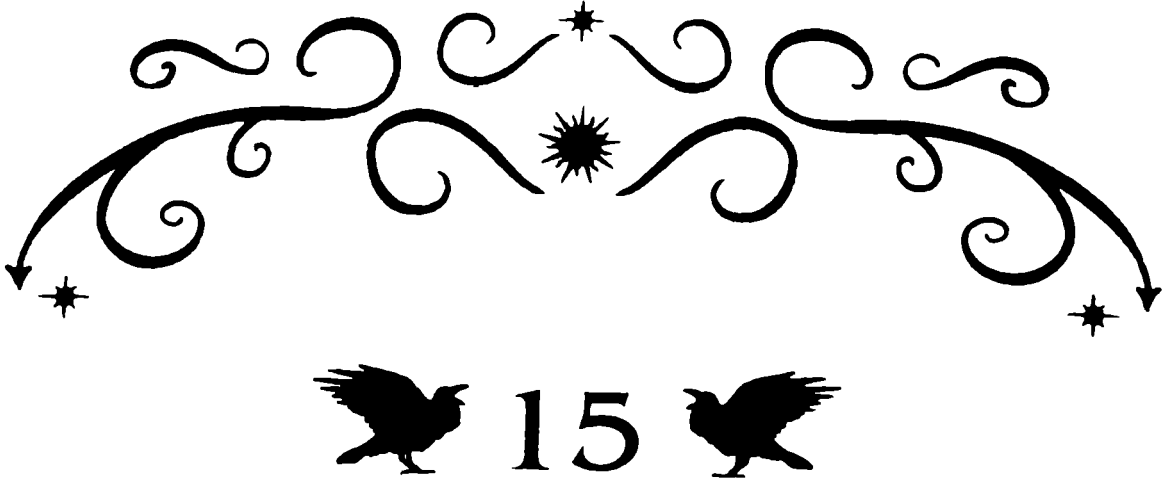
Tam arkasını döndüğünde, boynuzlu, ceset gibi solgun tenli uzun bir figürün başına doğru kocaman, çivili bir sopayı savurduğunu gördü. Eğildi ama yeterince hızlı değildi. Silah şakağına çarptığında, çiviler –ya da her ne bok varsa– derisini kâğıt gibi parçaladı.

Bir çığlıkla yere yığıldı. Gözlerini dolduran kana ve başındaki acıya rağmen bilincini kaybetmemek için yuvarlandı. Sopa, az önce bulunduğu yerin bir parmak yakınına çarptı ve onu kullanan iblis sabırsızca dilini şaklattı.

Bir anda buz gibi eller bedeninin her yanındaydı, onu yere bastırıyordu. Tüm gücüyle çırpındı, hatta kollarını kurtardığında yumruklarını savurdu ama elleri saldırganlarının içinden geçip gidiyordu. Bedeni olmayan bir düşmana vurulamazdı.

“Ups,” dedi Murmur, onun üzerinde dikilerek.

Raum dönüşmeye odaklanmaya başlamıştı ki Murmur sopayı bir kez daha kafasına indirdi. Bu kez darbe tam isabetti.

KÖTÜLERE DİNLENME YOK

Sunshine uyumayı denemeye bile zahmet etmedi, yine de tekrar uzandı. Tavana bakarak, her şeyin ne zaman bu kadar inanılmaz derecede karmaşık bir hâl aldığını düşündü.

Çok geçmeden uykusuzluk için fazlasıyla huzursuz olduğunu ve denemenin artık bir anlamı kalmadığını fark etti. Bir iç çekişle doğrulup yataktan kalktı, bacaklarını kenardan aşağı sallandırdı.

Kapının ardından boğuk bir ses geldi, neredeyse duyulmayacak kadar hafifti ama onu ayağa fırlatmaya yetti. Kaşlarını çatı. Bu ses tuhaf biçimde bir çığlığa benziyordu. Ardından bir tane daha geldi; bu kez daha çok içi boş bir çarpma sesi gibiydi.

Tüyleri diken diken olarak kapıya koştu, açtı ve ...

Hiçbir şey görmedi.

Dışarıdaki açıklık bomboştu.

“Raum?” diye tısladı kan kırmızısı geceye doğru. Cevap gelmedi.

Çıplak ayaklarıyla sığınaktan dışarı çıkıp etrafına bakındı. Boğuşma seslerini yanlış duymamıştı ve Raum ona kızgın bile olsa, gidecek olsaydı mutlaka haber verirdi.

Gözleri kapıdan birkaç adım ileride duran koyu renkli bir su birikintisine takıldı. Çömeldi, parmaklarını içine batırdı ve

elini yüzüne kaldırdığında, parmaklarının gökyüzüyle aynı renkte bir sıvıyla ıslandığını gördü.

Kalbi boğazına takıldı.

Uçurumun kenarına koşup gökyüzünü taradı ve uzakta koyu bir silüeti seçti. Uzun, pençeli kanatlar garip bir yükü havada tutmak için çırpınıyordu. Çok uzaktaydı, net seçilemiyordu ama Sunshine neye baktığını anında anlamıştı.

Sığınağın yönünde ilerliyorlardı. Mesafeye bakılırsa sınır mühürlerini çoktan geçmiş olmalıydılar.

Murmur, Raum'u almıştı. Başka bir açıklaması yoktu.

Boğazındaki kalp bir taş gibi aşağıya düştü.

Hemen gökyüzüne atılıp peşlerine düşme isteği neredeyse dayanılmazdı ama kendini sakın düşünmeye zorladı. Onu kurtarmak için yalnızca tek bir şansı olacaktı ve akıllı davranması gerekiyordu.

Murmur onları nasıl bulmuştu? Naiamah mı ihanet etmişti? Murmur'a sızacaklarını söylemeyeceğini iddia etmişti ama sözüne ne kadar güvenilebilirdi? Garip bir şekilde, Sunshine'ın içgüdüleri Naiamah'ın yalan söylemediğini fısıldıyordu.

Belki Murmur, Raum sınır mühürlerini incelerken onu görmüştü. Ya da bu topraklarda dolaşan gözcüleri vardı ve onları burada fark etmişlerdi.

Her ne olduysa, belli ki Raum'un bir eşlikçisi olduğunu fark etmemişti –bu da Naiamah'ın ihanet etmediğinin kanıtıydı– çünkü aksi hâlde Sunshine'm ortaya çıkmasını bekler, onu da yakalardı.

Sığınağa geri döndü, kapıyı kapatarak mührü yeniden etkinleştirdi ve ne yapacağını bilemez hâlde etrafa baktı. Oda, bir an önce siyle kıyaslandığında daha da boş görünüyordu.

Gözleri doldu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Burada başarısızlığını görecekt kimse yoktu. Duygularını saklamak zorunda olduğu kimse de yoktu, kendisi dışında. Bu karmaşa onun eseri idi. Raum'u kendi hayatını yaşarken bulmuş, onu görevine zorla dâhil etmişti.

O güçlü bir melekti. Eğer kendini gerçekten güçlü hissetseydi,

cehenneme tek başına geçer, Murmur'un mühürlerinin üzerinden uçar, kitabı ele geçirmek için karşısına çıkan her güçle savaşırdı.

Raum'u işin içine katması, korktuğu çatışmadan kaçmak içindi; iblislerle savaşma ihtimalini en aza indirmek içindi. Şimdi, korkuları onun yakalanmasına yol açmıştı. Artık yalnızca kitabı çalmak değil, onu kurtarmak da zorundaydı. Bunu da tek başına yapmalıydı.

En başından beri yapması gerektiği gibi.

Bu onun sınavıydı. Egemenler, kitabın cehennemde olduğunu görmüş ve Sunshine'ın onu almak için korkularıyla yüzleşmesi gerektiğini bilmişti. Ancak o bunu yapmak yerine, yasak bir anlaşma yapmış, kuralları bükerek gerçek amacından kaçmıştı.

Artık yeter. Değerini kanıtlayacak, kendisine verilen görevi yerine getirecekti. Yakalanıp işkence görse, kanının son damlasına kadar akıtılsa bile, daha önce yaptığı gibi kaçacak ya da kurtarılmayı bekleyecek, sonra yeniden deneyecekti. Yeniden ve yeniden.

Bu onun kefaretiydi. Hiçbir şey bundan daha önemli olamazdı, korkusu bile.

Boş odaya bakarken gözü masanın üzerindeki küçük kadife kese içinde duran Naiamah'ın muskalarına takıldı. Silah kemerleri ve bıçakları, onların yanına düzgünce bırakılmıştı. Botları kapının yanındaydı, Raum'un dediği gibi. Çoraplarını bile her bir ayakkabının üzerine özenle sermişti.

Bu manzara kalbini sızlattı.

Hiçbir şey kefaretinden daha önemli değil, diye düzeltti zihninde... Ondan başka.

Murmur huzursuz bir ayağını yere vuruyor, esirinin uyanmasını beklerken sıkıntıdan patlıyordu. Bu kadar uzun sürmesi de neydi böyle? *O kadar* sert vurmuş sayılmazdı.

Nihayet duvara bağlanmış iblisten bazı inlemeler ve homurtular yükselince Murmur yaklaştı; kuyruğu sabırsızlıkla bir sağa bir

sola savruluyordu. İzinsiz girenlerle vakit harcayacak zamanı yoktu ama cevaplara ihtiyacı vardı.

Raum gözlerini kırptırarak başını yavaşça kaldırdı; sanki boynu, ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibiydi. Karşısında Murmur'u görünce gözlerini kısıtı, muhtemelen sarsılmış beynini odaklamaya çalışıyordu. Yüzünün bir yanı kan içindeydi.

"Ne... halt?" diye peltekçe mırıldandı, nerede olduğunu ya da karşısında kimin durduğunu zerre kadar bilmiyormuş gibiydi.

"Burada karşılaşmak ne hoş," dedi Murmur, bir kaşını kaldırarak. Ne yazık ki bu ifade Raum'un hâlâ odaklanamayan gözlerinden kaçmıştı.

"Neredeyim...?"

"İzin ver seni aydınlatayım, belli ki unutmuşsun. Hafıza tutma işi senin uzmanlık alanın değil, değil mi?"

Bu ince dokundurmada Raum'un bakışları Murmur'un yüzünde biraz daha netleşti. Cevap vermedi ama Murmur da bunu beklemiyordu zaten.

"Eğer hafıza kaybın hâlâ devam ediyorsa, ben Murmur'um, namıdiğer Falcı. Evet, söylentiler doğru."

"Hangi söylentiler?" diye mırıldandı Raum.

Murmur bunu görmezden geldi. "Seni sınır mühürlerimin etrafında dolanırken ve eteklerde sinsice gezinirken yakaladım. Nedenini bilmek istiyorum."

Ruhları, efendilerinin emriyle bölge sınırlarını son derece dikkatli biçimde devriye geziyordu ve mühür kulelerinden birini ziyaret eden altın gözlü kargayı fark etmemiş olmaları mümkün değildi.

Murmur, Belial'la yaptığı son anlaşma olmasaydı belki buna pek aldırmazdı. Ancak haydutlar zihninin ön sıralarındaydı ve bu ayırt edici kuşun varlığı onda anında şüphe uyandırmıştı.

Bir ruh birliğini aramaya göndermiş, sonunda yakın dağ silsilesinin eteklerinde küçük bir sığınak bulmuşlardı. Murmur'un gelmesinden kısa bir süre sonra Raum'un mağaradan çıkması da işin tuhaf bir tesadüfüydü. Güvenilir çivili sopasıyla kafasına hafif bir

dokunuştan sonra Murmur onu kapmış, uçarak inine getirmişti ve şimdi de buradaydılar.

Raum artık yaklaşık yüzde yirmi beş oranında daha bilinçliydi ve durumunu kavramış gibiydi. Gömleği yoktu, esirler çıplakken kendilerini her zaman daha çaresiz hissedirdi. Bilekleri kelepçeliydi; zincirler kollarını yukarı ve iki yana açacak şekilde sabitliyordu. Ayakları serbestti, ağırlığını taşıyabiliyordu. Elbette Murmur ayak bileklerine de zincir bağlamayı düşünmüştü ama acele ediyordu.

Yazık olmuştu. Bir bedeni gerip çaresizce sallandırmaktan büyük keyif alırdı. Hatta tamamen çıplak olsaydı, daha da güzel olurdu.

Sapkın mıydı? Muhtemelen. Ahlaksız mıydı? Kesinlikle.

Bacakları serbest olduğu için Murmur birkaç adım mesafeyi korudu. Yaklaşırsa, Raum'un yüzüne tekme atacağından zerre şüphesi yoktu.

Raum bileklerini çekiştirdi, içinde bulunduğu durumun farkına varınca gözleri büyüdü. Zincirlerde boşluk olmadığını anlayınca bir sonraki hamlesi biçim değiştirmeye çalışmak oldu.

Elbette, Murmur bunu da düşünmüştü; esiri bunu hızla öğrendi. Zindandaki tüm kelepçeler biçim değiştirmeye ve kaba kuvvetle kırılmaya karşı büyülenmişti.

Elektrik vücudunda dolaşırken Raum'dan bir inleme koptu ve insan formunda kalmaya mahkûm oldu. Şok geçince zincirlere asıldı, yenilgiyi kabullenerek Murmur'u öldürücü bir bakışla süzdü.

"Biraz teşhir edici bir pozisyon, sence de öyle değil mi?" dedi Murmur, gülümsemesini saklamak için pençelerini inceliyormuş gibi yaparak. Bağlanmış uzuvların görüntüsünden gerçekten hoşlanıyordu. "Keşke bacaklarını da bağlasaydım."

"Neden buradayım?" Şok farkındalığını biraz artırmıştı, en azından bu iyiydi.

"Biliyor musun, ben de tam bunu merak ediyordum. Neden buradasın?"

Cevap gelmeyince Murmur elini indirdi ve tüm dikkatini esire verdi. "Belial'la bir anlaşmaya vardıktan yalnızca birkaç gün sonra

neden bölgemin sınırlarında dolanıyordun? Sevgili *kardeşin* senin adına böyle bir fedakârlık yapmışken, benimle aranı iyi tutmak istemez miydin?”

Raum dişlerini sıktı ama yine susmayı tercih etti.

Murmur alt dudağını büktü. “Arkadaş olduğumuzu sanmıştım. Hatta bana borçlu olduğu iki iyilik karşılığında Belial’dan korkunç bir şey istemeye bile niyetli değildim ama şimdi biraz...” Çenesini bir ön pençesiyle sıvazladı. “Kindar hissediyorum.”

“Bel’in bununla ilgisi yok,” dedi Raum.

Murmur dilini şaklattı. “Aksine var. Çünkü görüşmelerimizde, sessizliğimin kardeş dediği ibislere de uzanması gerektiğini açıkça belirtmişti. Ayrıca kendisinin ve o kardeşlerin beni rahat bırakacağını, bildiklerim yüzünden beni öldürmeye çalışmayacaklarını garanti etmişti. Suikast girişimleri şu aralar vaktimi alan şeyler. Ancak işte buradasın; Belial’ın yemininin ihlali anlaşmamızı geçersiz kılabilir. Bu da-”

“Sana söyledim, burada olmamın Bel’le ilgisi yok.”

“O hâlde neden buradasın?”

Sessizlik.

“Seni konuşturmanın yolları var.”

Raum sıkılmış bir ifade takınmayı iyi becerdi.

“İstesem ruhlarıma bağırsaklarını ip gibi söktürüp onlarla seni bağlatabilirim. Parmağımı bile kıpırdatmam. Oturur izlerim.”

Raum pek etkilenmiş görünüyordu. Murmur gülümsedi. Zorlukları severdi.

“Ya da anlaşmayı bozmama gerek yoktur. Bunun yerine Belial’ın iyiliklerinden birini kullanarak...” Etki yaratmak için duraksadı. “Mesela Lucifer’a bir ziyaret yapmasını ve Yüce Lord’un boynuzlarından birini hatıra olarak getirmesini emredebilirim. Ne kadar ilerleyebileceğini görmek ilginç olurdu.”

Raum’un çenesi kasıldı.

“Ya da ininin etrafındaki beş kilometrelik insan şehrinin yakma-

sını emredebilirim, böylece melekler saklandığınız yeri daha kolay bulur.”

“Bel, iyiliği bizi tehlikeye atmak ya da ifşa etmek için kullanamayacağın bir madde koydu, bu yüzden saçmalamayı kes.”

Murmur gülümsedi. “Ne yazık ki haklısın. Çok dikkatliydi ama ben de öyleyim. Ayrıca unutma: Senin yüzünden istersem her şeyi geçersiz kılabilirim. Lucifer, baş düşmanının nerede saklandığını öğrenmek için ne kadar öder dersin?”

“Yapmazsın. Bel’in iyilikleri senin için fazla değerli.”

“Belki. Henüz karar vermedim. Ancak her hâlükârda, istediğimi söylemezsen hayatınızı cehenneme çevirebilirim.”

Yine sessizlik.

“Sana bir şans daha veriyorum. Topraklarımın dışında ne yapıyordun?”

“Casusluk,” dedi Raum. “Anlaşmanın şartlarına uyup uymadığını görmek istedim. Sana güvenmiyorum.”

“Ben de sana güvenmiyorum ve yalan söylediğini biliyorum. Tekrar dene.”

“Gerçek bu.”

“Ben de seksen yıllık ömrü olan nazik küçük bir insanım. Tekrar dene.”

İki iblis birbirine bakarken sessizlik hüküm sürdü. Esirinin metaneti takdire şayandı ama artık ikisinin de zamanını boşa harcıyordu.

“İş birliği yapmak istemiyor musun? Güzel. İstediyimi almanın başka yolları var.” Murmur avucunu kaldırdı. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, önce nazik davranmayı denedim.”

Bir el hareketiyle ayaklarının dibinde durmadan dönen hayalet hizmetkârlarından küçük bir sürü yükseldi. Raum’un bedenine tırmandıklarında, iblis irkilip zincirlerde debelendi. Murmur, ölülerin buz gibi dokunuşunun ne kadar rahatsız edici olduğunu iyi bilirdi.

Ruhlar üzerindeki kontrolünü kısa süreliğine artırarak bacakla-

rını tutmalarını sağladı. Ruhani olanın fiziksel maddeyi etkilemesi büyük güç isterdi ama Murmur'da bu fazlasıyla vardı. Şu an yalnızca bir anlığına hareketsiz kalması yeterliydi.

Yaklaştı, kuyruğunu gerdi. Ucu sivri dikenli kuyruk ileri fırladı ve Raum'un boynuna saplandı. Murmur ruhlar üzerindeki kontrolünü bıraktığında, onlar da ayaklarının dibine geri döndü.

"Ne halt oluyor?!" diye kükredi Raum, darbenin vurduğu yerden kan akmaya başlamıştı. Zincirleri tekrar çekti, omzunu yaraya götürmeye çalıştı ama kanı durduramadı.

Kısa süre sonra vazgeçti. Gözleri bulanmaya başlamıştı; şaşkınlık ve alarm yerini hızla sarhoş bir uyuma bırakıyordu.

"Ne... halt..."

"Bu daha iyi," dedi Murmur, Raum yeniden zincirlerde sarkarken. Bir masal kötüsü gibi kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Güçlü bir esirin duvarında asılı durması, zehrinin etkisine teslim olması... Bundan daha tatmin edici ne olabilirdi?

Murmur ön pençesiyle Raum'un çenesini kaldırıp odaklanamayan altın gözlerin içine baktı. "Merhaba," dedi sırtarak.

Raum gözlerini kapatıp açtı; açması birkaç saniye sürdü. Yüzü gevşemiş, kaslarına rahat bir kabulleniş yerleşmişti. Küçük dozlarda Murmur'un zehri kendinden geçiriciydi. Yüksek dozlarda felç ediciydi. Raum ikisinin ortasını almıştı.

"Tekrar deneyelim," dedi Murmur. "Topraklarımda ne anyordun?"

"Yapamam..." diye geveledi Raum, çenesini kurtarmaya çalışarak.

Murmur tutuşunu sıkılaştırıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Belial'ın anlaşmada kardeşlerini koruduğunu varsaymakta haklıydın ama başkalarını korumadı. Kardeşin Meph... belli bir cadıyı seviyor, değil mi? Mavi saçlı, asi bir şey. Diyelim ki talihsiz bir kazada ölse, sence ne olur?"

Zehirli sisin içinden bile Raum'un gözleri parladı.

Yakaladım, diye düşündü Murmur. Duygusal bağlar kuracak kadar zayıf iblisler manipülasyona en açık olanlardı.

Elbette yalandı; Belial çok açık biçimde kendisinin, kardeşlerinin ve onlar için önemli olanların Murmur tarafından tehlikeye atılamayacağını belirtmişti.

Oysa Raum şu an uçuyordu, bunu ayırt edecek hâli yoktu. “Eğer bana neden burada olduğunu söylersen, kardeşlerin ve o kıymetli insanlar güvende olur.”

Murmur başını salladı. Tarihin en korkulan iblislerinden bazılarının, sıradan insanlar tarafından evcilleştirilmiş atlar gibi boyun eğmesine duyduğu utancı düşündü. “Sana bir kez daha soruyorum-”

“Benim,” diye mırıldandı Raum. “Sunshine.”

Murmur yüzünü buruşturdu. *Harika*. Demek ki fazla zehir vermişti. Deliriyordu; güneşten, gökkuşaklarından bahsederek saçmalıyordu.

Cehennemden ayrılan ibislere olan buydu işte, zihinleri dar-madağın oluyordu.

Raum’un gözleri açıktı ama bilinci yoktu. Ağzından ne döküleceği belli değildi. Anlamalı bir şeyler söyleyeceğinden şüpheliydi.

“Benim,” diye yineledi. “O benim.”

“Kim senin?” diye sordu Murmur, sırf konuşursun diye. Belki mırıdanmalarından değerli bir şeyler dökülürdü ve tüm bunlar boşa gitmiş olmazdı.

“Cennet...”

Murmur irkildi. Son kehaneti zihninde canlandığında, bulanık görüntüler çözülüp kristal netliğe kavuştu. Raum’un neden burada olduğunu anladı. Kitabı zihninde gördü ve birinin onu çalmaya geleceğine dair inancı geri döndü.

Lanet olası melekler Gamigin’in *grimoire*’inin peşindeydi.

Nasıl? Cennet bunun önemini nasıl öğrenmişti? Murmur’un onunla ne yaptığını keşfetmiş olamazlardı. Kimse bilmiyordu, bundan emindi. Onu çaldığı cadı bile bilmiyordu, oysa kitabın sayfalarında doğrudan onunla ilgili bilgiler vardı.

“Cennet Gamigin’in kitabını istiyor,” diye tahmin etti. “Ve sen de onlar için çalmak üzere buradasın, öyle mi?”

Meleklerin iblislerle gönüllü iş birliği yapması nadirdi ama işlerine geldiğinde dikkatli bir sözleşmeyle onları hizmete bağlamaktan da çekinmezlerdi. Ayrıca aklı başında hiçbir melek cehenneme desteksiz gelmezdi.

Raum ve kardeşleri, kurdukları bağlar yüzünden özellikle kolay manipüle edilebilirdi. Murmur bunu ilk karşılaşmalarında anlamıştı, bir melek de aynı zayıflığı hızla fark ederdi.

İşte bu yüzden Murmur kişisel bağlardan nefret ederdi. Böyle bir zayıflığa izin verdiği gün, yok edileceği gündü.

Raum'un çenesini bıraktı ve geri çekildi. Esiriyle uğraşmaktan aldığı keyif sönmüş, yerini tuhaf bir hüzn almıştı.

Raum bir zamanlar değerli bir rakipti. En parlak döneminde yeraltındaki hiçbir hazine onun hırsızlığından güvende değildi. Yolları, kılıçları defalarca kesişmişti ve Murmur ona –herkese duyduğu tiksintiyle birlikte– saygı duymuştu.

Oysa şimdi ... Raum muhtemelen bir meleğin hizmetine bağlanmıştı. Başkaları için *endişeleniyordu* çünkü *umursuyordu*.

Gerçekten üzücüydü. Acınasıydı.

Ancak Murmur'un buna ayıracak vakti yoktu. Cennet kitabını istiyordu ve Murmur onların asla alamamasını sağlamalıydı. Savunmalarını güçlendirmeli, deneylerini hızlandırmalıydı.

Üzerine öyle bir yorgunluk çöktü ki sendeledi. En son ne zaman uyumuştu? O lanetli kâbustan beri hiç. *Önemi yok. Dinlenmeye zaman yok.*

Raum'un çenesini tekrar kaldırdı ama gözleri kapalıydı. *Baygın.* Daha fazla bilgi istiyorsa ayılmasını beklemek zorundaydı.

Bıkkın bir iç çekişle arkasını döndü, hücreden çıkıp alçak tavanlı tünele yöneldi, ardından kapıyı arkasından gürültüyle kapattı.

“Efendim,” dedi zindan girişindeki iki gargoyla, önünde eğilerek. Murmur arkasına bakmadan geçip gitti.

Tekrar düşününce... Durup arkasını döndü. “Yapacak çok işim var ve yalnızlık istiyorum. En acil durumlar dışında beni rahatsız et-

meyeceksiniz. Kuleme gereksiz yere gelen olursa, önümüzdeki yüz-yıl boyunca çürüsün diye kazıklara geçiririm, anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

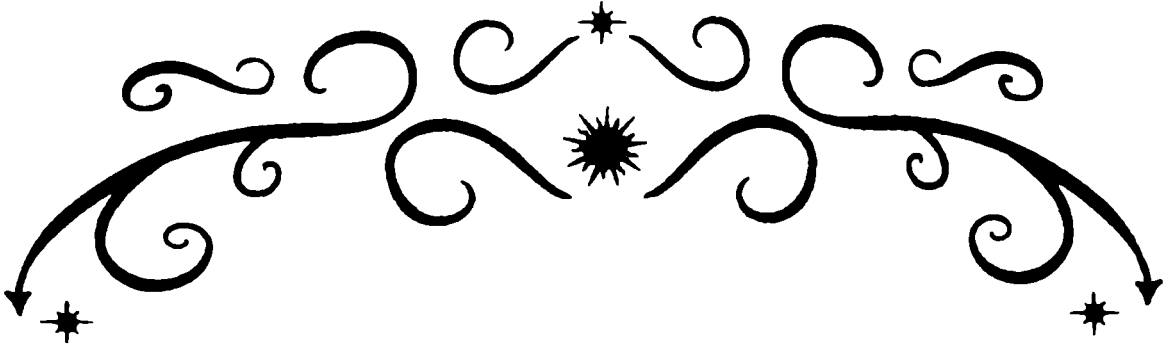
Eğilip sürtünmeler devam ederken Murmur’un dudağı kıvrıldı. Boyun eğerler faydalıydı ama iğrençti.

Yeniden dönüp uzun kule tırmanışına başladı. Bir esneme ağzından kaçmak üzereyken dişlerini öyle sert sıktı ki, azı dişleri alt dudağını deldi. Ağzını dolduran kan ölümü andırıyordu, acı ve çürük.

Yakışırđı. Zaten bu noktada yürüyen bir ölüydü.

Asla uyumuyordu ve nekromansiyle kendini öyle dolduruyordu ki bir iblisten çok cesede benziyordu. Kendi ölümüne dair vizyonların onu durmaksızın takip etmesi, takıntısını ve paranoyasını daha da körüklüyordu.

Aklını kaybettiğinin farkındaydı ama yapabileceğı bir şey yoktu. Artık her şey ana planının başarısına bağılıydı. Başarısız olursa, aklını yitirmesi en küçük derdi olacaktı.

HİÇ SANSI YOK

Sunshine'ın planı gülünç derecede basitti: Uçarak içeri girmek. Dikkat dağıtmak. Raum'u bulmak.

İlk ikisi en büyük zorlukları barındırıyordu çünkü kanatlarını açmak zorunda kalacaktı. Gökyüzünde "Ben bir meleğim!" yazılı bir pankart taşıyan bir uçak uçurmak kadar göze batıcı olabilirdi. Zaten başlı başına dikkat çekecekken bir de dikkat dağıtmak zor olacaktı.

Ancak bunu işe yarar hâle getirecek bir fikri vardı.

Naiamah'ın muskalarını güvenle cebine yerleştirdikten, bıçaklarını kuşandıktan ve botlarını bağladıktan sonra mağarayı topladı, pencereleri mühürledi. Geriye kalan tek pelerini alıp dışarı çıktı ve kapıyı kapattı, mühür yeniden devreye girerken kendini fiilen dışarıda kilitlemiş oldu. Mühür yalnızca Raum'un kanına ayarlıydı, içeri girmek için ona ihtiyaç duyacaktı ama buraya bir daha dönmeyeceklerini umuyordu.

Pelerini omuzlarına çekip çevresini inceledi, eteklerdeki en yüksek tepeyi gözüne kestirdi ve oraya doğru yola çıktı. Kanatlarını açtığı an sürpriz unsurunu yitirecekti. Murmur'un topraklarının sınırına kadar yürümeye vakit yoktu ama en azından net bir uçuş hattı istiyordu.

Yürüyüş yirmi dakika kadar sürdü. Zirveye ulaştığında

uzakta bir kule seçebildi. Sınır mühürlerinin nerede olduğunu bilmiyordu ama bunun artık önemi yoktu. Kaçınılmaz olanı yalnızca belli bir süre erteleyebilirdi ve boşa geçen her dakika Raum'un düşman ellerinde geçirdiği bir dakika demekti.

Korkularınla yüzleşme zamanı, Sunshine.

Kitap ve yeniden yükselişi söz konusuyken bu cesareti kendinde bulamamış olması gözünden kaçmamıştı. Oysa şimdi Raum tehlikeyken tereddüt yoktu.

Kadife keseyi cebinden çıkarıp içinden muskalarından birini aldı ve havaya kaldırdı. Siyah taş, üzerine düşen ışığı emiyormuş gibiydi; yüzeyine kazınmış küçücük kırmızı tılsımın çizgileri zar zor seçiliyordu. Taşı boynuna geçirip gömleğinin içine bıraktı. Tenine değdiği anda büyüünün canlandığını hissetti.

Geri sayım başlamıştı. Büyü etkisini yitirene kadar üç saati vardı. Neyse ki yedeği de vardı.

Kalan muskayı cebine koydu ve hafifçe titreyen bir nefesle kanatlarını açtı.

Parlak beyaz tüyler genişçe yayıldı; çevik kemikler gerildi, ince tüyler hışırdadı. Omzunun üzerinden attığı tek bakış midesini bulandırmaya yetti.

İşıldıyorlardı. En saf güneş ışığındaki elmas gibi parlıyorlardı. Burada, kasvetli kızıl gökyüzü ve ıssız manzara altında, karanlık bir gecedeki deniz feneri gibiydiler. Ufku tarayan herkes onu görürdü.

Görürlerdi ve peşine düşerlerdi.

Ancak korkuya yer yoktu. Sertçe yutkundu, çömeldi ve sıçrayarak havalandı. Tüm hızıyla Murmur'un inine doğru uçu. Göründüğünden daha uzaktı ama kendini zorladı; kanatlarını güçlü vuruşlarla çırpı, hız kazanmak için uzuvlarını topladı. Nihayet siyah taş kale yaklaşmaya başladı ve çılgın planını uygulamak için en uygun yeri aradı.

Aşağıda, yıkık dökük kulübelerin yanında çökmüş bir avlu gördü. İblisler etrafta dolanıyor, boş vakitlerinde yaptıkları her neyse onunla meşgul görünüyordu.

Kanatlarını kapatıp dalışa geçti.

Yeterince yaklaştığında başlar dönmeye başladı. Kulaklarının yanından rüzgâr uğuldarken bile, meleğin üzerlerine doğru fırladığını fark edip hayretle bağırdıklarını duyabiliyordu.

Yere çarpmadan hemen önce kanatlarım açtı ve keskin bir manevrayla yükseldi. Ardından gelen bağırış korosu kesinlikle fark edildiğini gösteriyordu. Deri kanatlı birkaç iblis havada peşine takılmaya çalıştı ama beceriksiz uçuculardı, hızına yetişemediler.

Onları kızdırma zamanı.

Bir kule etrafında döndü ve kalabalığa doğru bir dalış daha yaptı. Bu kez Raum'dan ilham alarak, geçerken talihsiz bir hedefi kollarından yakaladı. İblis görüldüğünden çok daha ağırdı ve uçuşu sendeledi. Bir mızrak başının yanından vızıldayarak geçtiğinde kıl payı kurtuldu. Uçan bir iblis yandan atıldı ama onu da atlattı. Kucağındaki iblis şiddetle çırpınırken irtifa kazanmak için kanatlarını var gücüyle çırpıttı.

Yeterince yükseldiğinde onu bıraktı. Çığlığı yere çarpınca sustu. Yüzünü buruşturarak kule etrafında bir tur daha attı ve yeni bir dalışa hazırlandı.

Bir ok başının o kadar yakınından geçti ki, tüylerinin vızıltısını duydu.

Bir kez daha daldı; kalabalığın giderek bir sürüye dönüştüğünü, her an saldırmaya hazır olduğunu fark etti. Dar bir sokaktan alçaktan geçerken kanat uçları çatı kiremitlerine sürtüyordu. Çevresini dikkatle taradı.

İşte orada. Issız bir sokağın sonunda, kaleye açılan bir kapıya çıkan bir sütunlu giriş vardı. Kapının aralık olduğunu görebiliyordu.

İblis kalabalığına doğru tekrar yöneldi. Bir mızrak kanadının hemen altından geçti, uçuş tüylerini yarıp eti santimlerle ıskaladı. Vursaydı, yere çakılırdı.

Yeniden yükselirken kanadı yaralanmış gibi düzensiz bir uçuş taklidi yaptı. Daireler çizdi ve sonra aniden havada tamamen gevşedi.

Aşağı doğru düşmeye başladı.

Son anda kanatlarını açıp keskin bir dönüş yaptı. Bir binanın çatısını kıl payı sıyrarak aştı ve daha önce gördüğü o ıssız sokakta çömelerek indi, kanatlarını katladı.

Kalabalığın bağırışlarını duyuyordu. Arkasına uzanıp birkaç uçuş tüyünü sertçe kopardı. Kanatlarını tamamen gizledi, pelerinin kapüşonunu başına çekti ve teninin kapalı olduğundan emin oldu.

Ardından, ilk iblis köşeyi dönerken, kopardığı tüylerle kaleden uzağa doğru sahte bir iz bırakarak koştu.

“Oraya gitti!” diye hırladı en boğuk sahte iblis sesiyle, tüyleri işaret edip sokağın aşağısını gösterdi.

İblis tüyleri bile incelememi. Bağırışı duydu, parmağı gördü ve mızrağını kaldırarak savaş narasıyla işaret edilen yöne fırladı. Sürü de peşinden gitti.

Sunshine başını salladı. Boşuna kusursuz tüyler koparmıştı.

Kalabalık geçip giderken gölgelerin içine çekildi, pelerininin içinde daha da büzülerek ters yönde ilerledi. Girişe vardığında ayak sesleri taşlarda yankılandı ve sessiz kalabilmek için yavaşlamak zorunda kaldı.

Koridorun sonunda daha önce gördüğü açık kapıyı buldu ve içeri süzüldü.

Falcı'nın inindeydi.

Şimdi tek yapması gereken Raum'u bulmaktı.

Karanlık geçitte ilerlerken Sunshine her köşe başında duruyor, başını uzatıp etrafı yokluyor ve ortalığın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordu. Ortalık ürkütücü biçimde karanlık ve sessizdi; duyabildiği tek ses, çok uzaklardan gelen su damlamalarının tekdüze tıptırtısıydı.

İnin eski metresi hakkında anlatılanları duymuştu. Paimon...

cehennemin kraliçelerinden biri. Bu toprakları demir yumrukla yönetmişti. Ona karşı gelen herkes, kalabalığın önünde eğlence olsun diye canavarların çukuruna atılır, parçalanıp tüketilirdi.

Sonra en sadık hizmetkârı –Avcı Mishetsumephtai– ona ihanet etmişti. Rivayete göre –yeraltı söylentilerinin doğruluğu çoğu zaman şüpheliydi– Paimon, Avcı'yı canavarlarından birine yem ettiğinde Avcı, onu yutmasının ardından canavarın karnını içeriden yarıp çıkmıştı. Misilleme olarak da hanımını canavarlara yedirmişti.

Mist, Paimon'ın topraklarını kendisine alabilecek durumda olsa da eski köle için özgürlük vaadi, iktidar vaadinden daha cazip gelmişti. İnsan sevgilisiyle birlikte dünyada kaçak yaşamaya gitmiş, kalenin sahibi ise Murmur olmuştu.

Canavarlara gelince... Büyük ihtimalle hâlâ burada bir yerlerdeydiler. Sunshine yalnızca onlarla karşılaşmamayı umabilirdi.

İn soğuk ve cansızdı; duvarlardaki birkaç sancağa yerleştirilmiş cehennem ateşi meşaleleri olmasa zifiri karanlığa gömülürdü. Işık, yol bulmaya ancak yetecek kadar cılızdı ama Sunshine bunu dert etmiyordu. Karanlık, sinsice ilerlemek için ona siper sağlıyordu.

Dikkat dağıtma hamlesi işe yaramış gibiydi, kalenin giriş katını araştırırken kimseyle karşılaşmadı. Bir zindan arıyordu, zindan denen şey genellikle yerin altında olurdu. Ne var ki, dolaştıkça aşağı inen tek bir geçit bile bulamadı.

En sonunda bir kule içinden yukarı kıvrılarak çıkan sarmal bir merdivene rastladı ve üst katları en azından kontrol etmesi gerektiğine karar verdi. Belki Murmur'un bodrumu değil, bir hapishane kulesi vardı. Belki insanlara işkence ederken manzaranın keyfini çıkarmayı seviyordu.

Kendini merdiven boşluğunda ne kadar açıkta hissettiğinden nefret ederek basamakları olabildiğince hızlı tırmandı. İkinci kata açılan bir kapı buldu ama içindeki bir şey onu yukarı çıkmaya zorladı. Kulenin en tepesine ulaşmaya kararlıydı.

Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra gerçekten de oraya vardı. Kimseye rastlamamış olmasına hem şansı adına inanamıyor hem de bunun aslında kötü bir işaret olup olmadığını düşünüyordu.

Orada çift kanatlı kapılar onu çağırıyordu. Mandalı açtı ve sessizce içeri süzüldü.

Kısa bir antreyle karşılaştı. Antre, iki ayrı kaba yontulmuş kapı takımına açılıyordu. Sağdaki kapıyı seçti.

Menteşeler gıcırdayınca yüzünü buruşturdu ve önündeki loşluğa baktı. Bir an neye baktığını kavrayamadı.

Bu ... bir yatak odasıydı. Perdeler pencerelerin önüne çekilmişti ama büyük, dört direkli bir yatağın silüeti seçilebiliyordu. Çarşaf- lar yerde buruşmuş, karmakarışık bir yığın hâlindeydi; yastıklardan biri yatağın başında, diğeri ayak ucundaydı.

Odanın geri kalanı da aynı ölçüde dağınıktı. Ortalıkta gelişigüzel savrulmuş giysiler vardı; yatağın gölgeliğinde, gövdeyi yırtıyor- muş gibi derin pençe izleri açılmıştı. Gözlerini kısıncı duvarlarda telaşla karalanmış yazılar, yarım kalmış tılsımlar gördü ve aralarına serpiştirilmiş uğursuz, soyut yüzleri seçebildi. Bu görüntü omurga- sından aşağı bir ürperti saldı.

Neyse ki içeride kimse yoktu. Geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı. O yatak odası tüylerini ürpertmişti ve şimdi emin olmuştu: Doğru yere gelmemişti, hatta belki de *fazlasıyla* yanlış yere gelmişti.

Yine de ihtimal diye, ikinci kapı takımını denemeye karar verdi.

Kapılardan birini dikkatle ittiğinde, menteşeler gıcırdamayınca rahatlayarak nefes verdi. Fakat o rahatlama, karanlık odaya bakınca anında öldü.

Duvarları tavandan tabana kitap rafları kaplıyordu; o kadar yüksekti ki üst raflara erişmek için çeşitli yerlere merdivenler yer- leştirilmişti. Geriye kalan her duvar boşluğu tılsımlarla örtülüydü. Kurutulmuş otlar, tanınmayan organlar ve her türden ürkütücü şey iplerle asılmış ya da raflarda kavanozlara doldurulmuştu.

Pencerenin yanındaki bir masa buruşturulmuş parşömenlerle doluydu, hepsinin üzerinde okunaksız karalamalar vardı. Yanında, zemine çizilmiş bir cehennem kapısı duruyordu; dış çizgisi belirgin biçimde bozulmuş, böylece etkisiz bırakılmıştı.

Odanın ortasında ise Sunshine'ın hayatında gördüğü en tuhaf

tılsım yer alıyordu. İçindeki desenler o kadar yabancıydı ki, tek birini bile tanıyamadı.

Ancak dikkatini çeken şey bu değildi. Aslında odaya neredeyse hiç bakmadı bile.

O garip tılsıma dönük, biraz kenarda duran başka bir masanın başında, kollarını birbirine katlamış ve yanağını onların üzerine bırakmış hâlde ... Falcı'nın kendisi vardı. Derin uykudaydı.

Teninin rengi korkunç, soluk bir kül grisiydi; kapalı gözlerinin çevresindeki gölgeler o kadar koyuydu ki siyah morluk gibi duruyordu. Dudakları bile renksizdi, yalnızca çok silik bir renk kııntısı vardı. Göğsü düzenli biçimde inip kalkmasa, onu ölü sanabilirdi.

Saçları gümüşü beyazdı ve gevşek bir örgü hâlinde toplanmıştı; örgü omzundan kayıp kollarının üzerine düşmüştü. Siyah boynuzlar kafatası boyunca geriye doğru uzanıyor, yukarı kıvrılıp başının üzerinde keskin uçlarla sonlanıyordu. Kaşları çatılmıştı; yüzündeki ifade, uykusunun huzurlu olmadığını söylüyordu.

Oturur hâlde bile ince, uzun yapılı olduğu belliydi; öne eğildiği yerde omurgasının kıvrımı tuhaf bir zarafet taşıyordu. Uzun, dikenli kuyruğu oturduğu sandalyenin ayağına dolanmıştı, ucu hafifçe seğiriyordu.

Sunshine farkında olmadan Murmur'un kişisel odalarına dalmış, onu bu hâliyle ... şurada ... uyurken yakalamıştı.

Burası neydi? Bir atölye mi? Belki de ustalaştığı nekromansiyi uyguladığı yer burasıydı.

Tam o sırada kitabı fark etti.

Kitabı.

Nasıl görüldüğünü bilmiyordu. Daha önce hiç görmemiş, Adriel'in verdiği kısa bir tasvir dışında elinde bir şey olmamıştı. Yine de kesinlikle, gözlerinin önündekinin o olduğunu biliyordu.

Oradaydı –*tam orada*– Murmur'un uyuduğu masanın üstündeydi. Sanki okurken öne yığılmış gibi, kollarından biri kitabın yarısını örtüyordu.

Şu an alabilirdi. Sessizce yaklaşır, kolunun altından kaydırarak

çekip çıkarabilirdi. Üstelik on adım ileride bir cehennem kapısı vardı. Kırık dış çizgiyi tamamlaması yeterdi. Kapıyı etkinleştirir ve saniyeler içinde kaybolurdu.

Görevi tamamlanırdı. Yeniden yükselirdi. Yüzyıllardır süren kefareti nihayet sona ererdi.

Ancak Raum'u geride bırakmış olurdu.

Sonunda, bunun tartışması bile yoktu. Böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamayabileceğinin tamamen farkındaydı ama bunu yapamazdı.

Tam odadan geri geri çıkmaya başlamışken, sanki seçiminin kalıcılığını göstermek istermiş gibi, Murmur aniden uyandı.

Anlaşılmaz bir şey mırıldandı, sonra birden doğruldu, başının yönüne şak diye döndü.

Murmur doğrudan ona bakarken Sunshine donup kaldı. Kalbinin gümbür gümbür çarpıyor muydu, yoksa tamamen durmuş muydu emin olamadı.

Gözleri dehşet verici biçimde kan çanağıydı; irisleri öyle soluk bir maviydi ki neredeyse beyaz görünüyordu. Minik, nokta gibi siyah göz bebekleri bu tuhaf rengin içinde insan dışı duruyordu. Gözlerinin çevresindeki koyu gölgeler, hastalıklı soluk teni... Bakması bile ürperticiydi.

“Özellikle rahatsız edilmemem gerektiğini söylemiştim,” diye hırladı ama sesi, henüz tam ayılmamış gibi peltek çıktı. Pençelerini gerdi, uzun siyah uçlarını masaya sapladı. “Ve sen kalkıp özel odalarım girmeye mi cüret ediyorsun?”

Beni hizmetkârlarından biri sanıyor. Elbette sanardı. Pelerinin içinde saklıydı ve muska sayesinde, topraklarının aşıldığının farkında değildi. Üstelik hâlâ yarı uykuluydu.

“Çık dışarı!” diye kükredi. Sunshine döndü ve kaçtı.

Kuleden kaçtıktan sonra Sunshine, kalenin gölgeli köşelerinde bir saat kadar daha sinsice dolaştı, sonunda da talih yüzüne güldü.

İblisler melek avından vazgeçmiş görünüyordu çünkü giderek daha fazlası inin koridorlarını dolduruyordu, bu da onun saklanabileceği uygun yerler bulmasını zorlaştırıyordu. Kulak misafiri olduğu birkaç hararetli tartışmada, efendilerinin “rahatsız edilmeyeceksiniz” emrini vermesinden sonra topraklarında bir melek gördüklerini ona söyleyip söylememeleri gerektiğini tartışıyorlardı. Bunun Murmur’un bilmek isteyeceği bir şey olduğundan emindi ancak kule burçlarına kazığa geçirilme korkusu, mantıklarını bir kez daha sorgulamalarına yetiyordu.

Şansı, bir ejderhanın kopmuş bir uzvu çiğnediğini tasvir eden heykelin arkasına saklandığı sırada döndü.

Bir iblis, “Mahkûmun başındaki nöbeti devralmakta geciktin,” diyerek aceleyle yanından geçen diğerine bağırdı.

Saklandığı yerden heykelin kanat ucunun üzerinden bakabiliyor, aceleyle ilerleyen bir çift gargoyl’u izleyebiliyordu. Karşı yönden gelen bir grup tarafından durduruldular.

“Kapa çeneni,” diye tersledi geç kalan iblis, konuşma da orada bitti. Ancak bu, Sunshine için fazlasıyla yeterliydi. “Mahkûm” ancak tek bir anlama gelebilirdi.

Grup geçip gidene kadar bekledi, sonra yerinden sıyrılarak gardiyanların peşine düştü. Kapüşonunu o kadar indirmişti ki neredeyse önünü göremiyordu. Onu bir geçitler labirentinden geçirdiler ve Sunshine, zindanların yolunu daha önce bulamamış olmasını hemen affetti. Kale başlı başına bir labirentti.

Kıvrılarak aşağı inen bir merdivenden yeraltına indiklerinde, koridorlar tırtıklı, alçak tavanlı, kaba oyulmuş tünellere dönüştü. Bir dakika kadar sonra, tüneli boydan boya kesen demir parmaklıklı bir kapıya ulaştılar. Kapı o an için açıktı.

Sunshine bir yarığa sinip saklanırken, takip ettiği gargoyl’lar yerlerine geçecekleri nöbetçiler tarafından paylandı. Sessizce bıçaklarından birini kınından çıkardı, sırtını taşa yasladı ve anını bekledi. İki iblisle baş edebilirdi ama dört tanesi daha büyük bir riskti.

Ne var ki, zindan nöbetçileri değişiyorsa, ilk ikisi bu tarafa gelecekti ve onu mutlaka fark edeceklerdi. Onlarla yüzleşirse, diğer ikisi kavgayı duyacak, savunma toplamaya ve muhtemelen yardım çağırmaya zaman kazanacaktı.

Şimdiye dek her türlü çatışmadan kaçınmayı başarmıştı. Elinde olsa, tek bir silah bile çekmezdi. Yine de Raum uğruna, geçmişin korkularının kendisini yönetmesine izin vermeyecekti.

İkinci bıçağını da çekti.

Sonra, kendini durdurmaya fırsat bulamadan, köşeden çıkıp tartışan nöbetçilere saldırdı.

İlk iki iblisin boyunlarının yanlarına bıçaklarını aynı anda sapladı. Ardından bıçakları bir hamlede geri çekerek birini, sonra diğerini diğer iki iblisin gözlerine fırlattı.

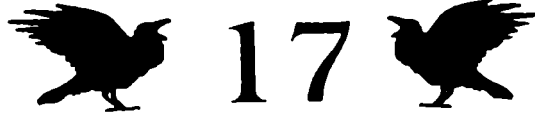
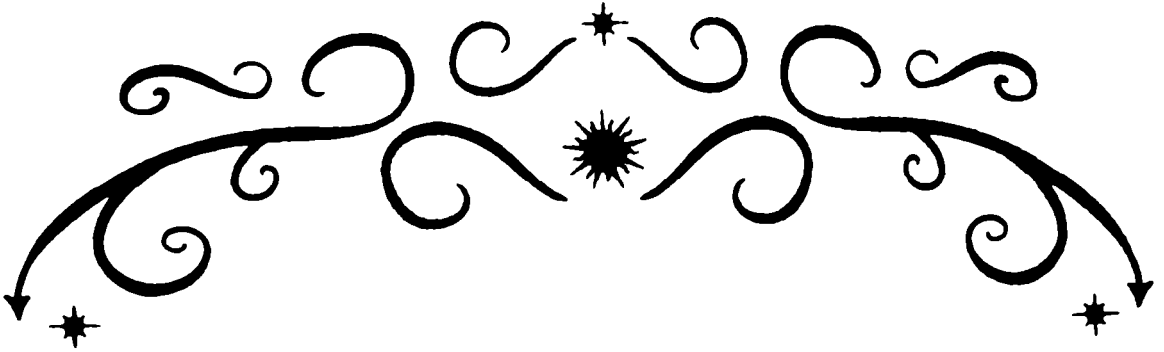
Elleri boşalınca ilk bıçakladığı iblisin yanına döndü, boynuzlu kafatasını kavradı ve boynunu kırdı. İkincisi ona uzanmaya çalıştığında yüksek bir tekmeye geriye savurdu, düşmeden önce başını yakalayıp onun da boynunu kırdı.

Göz çukurlarından bıçaklar fırlamış hâlde olan diğer ikisi hâlâ kendilerine gelmeye çalışıyordu ama yeterince hızlı değillerdi. Sunshine ileri atıldı, bıçaklarını sert bir çekişle yerlerinden söktü ve kollarını iki yana savurarak jilet keskinliğindeki çelikleri boğazlarından geçirdi.

Aynı anda yere yığıldılar ve birlikte kan kaybından öldüler.

Kollarını indirip doğrulduğunda kalbi iki kat hızla atıyordu. Kendini ... canlanmış hissediyordu. Güçlenmiş.

Gülümsedi. Sonra cesetlerin üzerinden atlayıp Raum'u bulmak için tünelin içinde aceleyle ilerledi.

UYANMA ZAMANI

Raum'un omzundaki keskin bir acı, onu yüzdüğü o bilinçsizliğin bulanık çorbasından çekip çıkardı. Kolunun ağırlığını yanında hissediyordu; eline hücum eden kan, yüzlerce iğne batıyormuşçasına bir his yaratmıştı ve bu da onu biraz kendine getirdi.

“Raum?”

Yüzüne hafif bir baskı değdi, biri yanağına dokunuyordu sanki. Bu hoştu ve iç çekerek o dokunuşa doğru gevşedi. Uzun zamandır kendine iyi gelen hiçbir şeye izin vermemişti. Biraz daha sakinleşmesi gerekiyordu. Sürekli gergin, sürekli huysuzdu. En son ne zaman anın tadını çıkarmıştı ki?

“Raum, uyan-”

O ses ... Müzik gibiydi. Daha fazlasını duyabilmek için gereksiz şiddet eylemleri işlemeye bile razı olurdu.

Karşılık vermeye çalıştı ama ağzından anlamsız bir mırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Kendisi bile bunun hiçbir anlamı olmadığını farkındaydı. Umurunda da değildi. O el dokunmaya devam ettiği sürece her şey yolundaydı.

“Raum, uyanman gerek. Bilincin yerine gelmeden bir cehennem kapısıyla buradan çıkamayız.”

Gözlerini kırpmaya çalıştı. O sesi memnun etmek istiyordu.

“Evet! Tekrar dene. Gözlerini göreyim.”

Yanağındaki ele doğru eğildi. Faust’un kafasını kaşıtmak isterkenki hâli gibiydi. El çekilirse, daha fazlası için yanaşırdı.

“Diğer kolunun kilidini açacağım, tamam mı? Üzerime düşmeye çalış.”

Diğer elinde bir çekiş hissetti ama gözlerini kırpmaya odaklanmaya devam etti. O ses gözlerini görmek istiyordu ve görünüşe göre bunun için her şeyi yapardı.

Bir an sonra eli düştü. Kana doyan uzvuna hücum eden his, iğ-nelenmeyle birlikte kaslarındaki yanmayı başlattı.

“Siiiiiktir.” Ağzından çıkan ilk düzgün kelime buydu.

Kolunun çözülmesiyle dengesi kaydı, kendini toparlayacak bilince sahip değildi. Öne doğru devrilerek sıcak, yumuşak bir bedene çarptı. Kolların onu sardığını hissetti ve ağırlığını taşımak için zorlanan bir homurtu duydu.

“Küreler adına, neden bu kadar ağırsın?”

Sıcak, yumuşak beden ağırlığına göre konumlandı; o da uyum sağladı ve sırtı duvara çarpana kadar geriye yaslandı. Beden ona bastırılarak tekrar öne düşmesini engelledi.

“Sunshine...”

“Evet, benim. Seni almaya geldim. Gözlerini açabilir misin?”

Bulanıklığın içinden gözlerini kırptığında, tanıdık bir yüzün koyu silüetini ve belirsiz hatlarını seçebildi. “Buradasın.”

“Uyanıksın.” Serin avuçlar yüzünü çerçeveledi. “Başın kana bulanmış. Ne oldu?”

“İyiyim.”

“Dünyaya dönene kadar seni iyileştiremem, o yüzden gitmemiz gerek.”

Gözleri yine kapandı ama bayıldığı için değildi. Hayır, onun dokunuşunu hissetmek varoluştaki en iyi histi.

“Güzel hissettiriyor,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Bana dokunman.”

Gözlerini yeniden açtığında, onun kaşlarını çattığını gördü ya da bulanık yüz öyle görünüyordu. *Mükemmel*. Bulanık da olsa, o kadar kusursuzdu ki.

“Mükemmelsin,” dedi çünkü bunu söylemesi önemliymiş gibi geldi. “Mükemmel ve güzelsin.” Yüzünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kıstı. “Tenin çok yumuşak.”

“Sarhoş musun?” diye sordu Sunshine, o da homurdandı.

“Uyuşturuldum.”

“Neyle?”

“Falcı... akrep kuyruğu var.”

Kadının gözleri büyüdü. “Zehirli mi?”

Raum onaylıyormuş gibi bir ses çıkardı. Lanet olsun, çok yorgundu. Sunshine buraya nasıl gelmişti? Düşünmek zordu.

“O zaman buradan çıkmamız için bir sebep daha var. Uyuyordu ama artık değil ve burada olduğumu fark etmesi an meselesi. Hüc-renin ve o aptal kelepçelerin anahtarını bulmam çok uzun sürdü, bu sırada nöbetçiler uyanıp duruyordu, ben de sürekli onları bıçaklamak zorunda kaldım.”

“O hâlde gidelim,” diye geveledi ona yaslanarak. Gözleri odaklanmaya başladığında bakmak istediği tek şey oydu. Büyük, çirkin bir pelerinle örtülmüştü; bu ona ziyan gibi geldi. Onu çıplak görmek istiyordu. Kahretsin, gerçekten çıplak görmek istiyordu.

“Gömleğin nerede?” diye sordu.

“Murmur aldı.” Rastgele bir tahmindir. O ana kadar üstünde gömlek olmadığını bile fark etmemişti.

“Bir cehennem kapısı çizecek bir şeye ihtiyacım var.” Etrafına baktı. “Tebeşirin falan yoktur, değil mi?” Raum’un ceplerini yoklamaya başladı.

Raum üç saniye bile geçmeden sertleşti. “Biraz... sağda.”

Yönlendirmesine uydu, eli pantolonundaki kabarıklığa değdiğinde irkilip geri çekildi. “Bu tebeşir değil, Raum!”

“Değil mi? Emin olmak için bir uzansan iyi olur.”

“Şaka zamanı değil,” diye fısıldadı ama kesinlikle kızarıyordu. Geri çekildi, kolunu kavrayıp omzuna attı. “Benimle gel ve bir daha bayılma. Kan kullanmak zorunda kalacağız.”

Kimin kanı? Murmur’un zehrinin artçı etkileri başını zonklatıyor, zincirlerden kurtulan kolları hâlâ sızlıyordu; odaklanmak zordu. Onun yönlendirmesine izin verdi. Hücreden uzun bir tünele çıktılar ama zihni hâlâ tam yerinde değildi.

Bedeni de öyle görünüyordu. Birden baş dönmesi bastırarak görüşü daraldı. Sunshine’a çarptı, o da sendeledi ve birlikte yere düştüler.

Duvara yaslanmış, uzuvları birbirine dolanmış hâlde kaldılar. Ona çok komik gelmişti, kahkaha attı.

Sunshine ona ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı. “Seni hiç böyle görmemiştim... İyi değilsin!”

“İyiyim. Sadece komik.” Yine de gülmeyi kesti ve gözlerinin ne kadar büyüleyici olduğuna bir kez daha hayran kaldı. Onu gördüğü ilk andan beri neden takıntı hâline getirdiği belliydi. Kadın kulüpte peşine düştüğünde hiç şansı yoktu.

“Bunda komik bir şey yok!” O gözlerde şimdi baştan çıkarıcılık yoktu, ne yazık. “Acele etmeliyiz.” Ayağa kalkıp kolundan çekerek onu kaldırmaya çalıştı. “Neden bu kadar ağırırsın?!”

Raum onun tutuşunda sarktı. “Melek gücünü kullan, bebeğim.”

“Raum, odaklanmalısın.”

“Odaklandım... ne kadar nefis olduğuna.” Elini uzatıp onu yoklamak istedi ama Sunshine elini itti. Onun çekmesiyle ayağa kalktı, dünya dönmeye başlayınca duvara yaslandı.

Bir hafta uyuması gerekiyormuş gibi hissediyordu; gözleri kendi kendine kapanıyordu. Sunshine’ın neden burada olduğunu, onu nasıl bulduğunu, nereye gittiklerini bile tam bilmiyordu.

“Dur. Kahretsin.” Zihnini zorladı. “Kitabı aldın mı?” Almasaydı buraya onu kurtarmaya gelmezdi diye düşündü.

“Buldum, evet.”

“Yani bu kadar mı? İşin bitti mi?” Neden içinde bu kadar ezici bir hayal kırıklığı vardı?

“Buradan çıkana kadar değil.”

“Kitap nerede? Burada mı?” Etrafına baktı. Bu bulanıklıkta bir kitap görebilecek hâli var mıydı?

“Dünyaya dönünce her şeyi anlatırım. Şimdi zaman yok.”

Zihninde omuz silkti. İhtiyacı olanı bulmasaydı, Murmur’un ininden çıkmaya kalkmazdı. Yine de her şey fazla kolay geliyordu.

Yakalanıp uyuşturulması Sunshine’ın kitabı alması için yeterli miydi? Tılsımlar onu muhafızlardan geçirmişti belki ama yine de ... Kitap neredeydi?

Düşünmek başını ağrıttı, sonunda Sunshine’ın kendine bakacağına güvendi. Bulduğunu söylemişti, Raum da ona inandı.

Tünelde ilerlerken bir ceset yığınına geldiler. Gözlerini kırptı. İki iblisin boğazı kesilmiş, gözlerine bıçak saplanmıştı, diğer ikisinin başı ters dönmüştü. Dördünün de göğsü defalarca bıçaklanmıştı.

“Bunu sen mi yaptın?”

“Evet. Şimdi cehennem kapısını çizmek için kanlarını kullanmam gerekiyor. Orada dur ve yine bayılma.”

Onu duvara itip dayadı –kendi başına duramayacağı varsayımı yerindeydi– sonra parçalanmış ibislere gitti.

“Burada fırça yok,” diye mırıldandı. “Elimi kullanmam gerekecek. Ne kadar iğrenç.”

Raum inanamayarak izledi. Sunshine birinin boynundaki korkunç yaradan sızan kana parmaklarını *batırdı*. Damlayan eliyle boş bir yere geçti ve kapının sembolünü parmakla çizmeye başladı.

Yamyam iblisi öldürmeye çekinen Sunshine neredeydi? Ayrıca onu kurtarmak için katliam yaptığını bilmek neden bu kadar ateşliydi?

“Biraz daha bıçaklamamız gerekebilir,” dedi üçüncü ya da dördüncü daldırıştan sonra. “Yaraları kapanıyor, uyanmaları uzun sürmez.”

Raum ona baktı.

O da yarım kapıya bakarken başını kaldırdı. “Rahatsız olmazsan?”

Rahatsız mı? Parmak boyamak için kan bulmak adına iblis bıçaklamak mı? Elbette olmazdı.

Ellerini yarı-iblis hâline getirip düşmanların yanına çömelirken bayılmamaya dikkat etti. Uyanık kaldıkça farkındalığı artıyordu.

Tepkisini ölçmek için bir iblisin karnına beş pençe sapladı ve biraz karıştırdı. Yaratık hafifçe seğirdi ama uyanmadı.

Sunshine’a baktı. Tepki bekledi. Melek bunun yerine eğilip parmaklarını doğrudan kan-bağırsak karışımına daldırdı ve ona tatlı bir gülümseme attı. “Teşekkür ederim.” Sonra cehennem kapısını çizmeye devam etti.

Belki de zehir yüzünden halüsinasyon görüyordu. Belki de bu, berbat bir rüyaydı.

“Cehennem kapısını çizmeyi nereden biliyorsun?” Melekti; ışınlanabiliyordu, buna ihtiyacı yoktu. Bu da halüsinasyon teorisini güçlendiriyordu.

Ona tekrar baktığında kadının gözleri ciddiye. “Bir zamanlar kapana kısıldım ve kendimi kurtarmak için ışınlanamadım. Sonrasında, bir daha asla o duruma düşmemek için çalıştım.”

Ne olduğunu sormak istedi ama uyuşturulmuş hâliyle bile bunun zamanı olmadığını biliyordu. Yine de ona bir şey yapan kim olursa olsun, gözlerini bizzat oymak istiyordu.

“Bitti,” dedi Sunshine az sonra ayağa kalkarak. Bir iblisin gömleğine kanlı elini sildi, ardından kılıfındaki bezle tırnaklarının altını temizledi. Raum pençelerini pantolonuna sildi, temiz kalmayı çoktan bırakmıştı.

“Bir meleğin ömrüne yetecek kadar iblis kanı ve külü aldım.” Başını kaldırdı. “Kapıyı sen etkinleştirebilir misin, yoksa ben mi deneyeyim? Çalıştım ama biraz paslandım.”

“O zaman pratik yap,” dedi Raum.

Sunshine ona bir bakış attı. “Bir zindandan kurtarma operasyonu, becerileri tazelemek için en iyi zaman gibi gelmedi.”

“Şimdiden daha iyi zaman yok.”

“Pekâlâ.” Bezi yerine koydu, kapının önüne geçti, gözlerini kapatıp ellerini sanki karanlıkta bir şey arıyormuş gibi uzattı.

“Ellerini kullanman gerekmiyor.”

“Görselleştirmeme yardım ediyor. Şimdi sus.”

Raum’un dudakları kıvrıldı. Alaycı Sunshine’ı seviyordu.

Ona olan takıntısını bitirdiğine yemin etmişti ama zehir ketlelerini indiriyor, direncini eritiyordu. Kardeşlerini öldürmeyi hiç planlamadığını öğrenmek son savunmasını da yıkmıştı, onu kendinden uzak tutmayı artık bilmiyordu.

Odaklanışını izledi; kaşlarının arasında bir çizgi vardı, dudakları birbirine bastırılmıştı.

O kadar... güzeldi ki. Güzel ve kusursuz. *Parlak*. Parlak şeyleri severdi. Çaldığı, biriktirdiği onca hazineden sonra, en çok onu arzuluyordu.

Hiç mantıklı değildi. O zehir gerçekten aklını allak bullak etmişti.

Bir an sonra gözleri açıldı. “Sanırım oldu.”

“*Sanırım* mı?”

Ona attığı bakış paha biçilemezdi. “Evet, *sanırım*; paslandım ve bunu yapmamı sen ısrar ettin. Çin’de çıkarsak suç senin.”

“Pekâlâ.”

“Bana sırtıtmaktan vazgeç.” Başını salladı ama yanılmıyorsa dudaklarının kenarında bir tebessüm oynamıştı. “Bunu sana söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, Bay Asık Surat. Belki de her gün sana o zehirden biraz vermiydim.”

“Ha ha. Hadi gidelim.”

Bu kez gülümsemesini tutamadı. “İşte bildiğim Raum.”

Bu bakışın onun üzerindeki gücünü bilmediğini umdu, yoksa mahvolmuştu.

Sunshine onları Çin'e götürmemiştir. Aksine, açtığı cehennem kapısı tam olarak hedeflediği yere –ilk kez cehenneme girmek için kullandıkları kapının aynısına, kiralık dairesinin oturma odasına– bırakmıştı. Montreal'de geceydi; şehir, bulutlu gökyüzünü puslu bir ışıkla aydınlatıyordu ve Sunshine lambayı açık bırakmış olmasına sevindi.

Yalnızca birkaç gün sonra yeniden buradaydılar... ve kitaba bir adım bile yaklaşmamışlardı. Hatta daha da gerideydiler çünkü Murmur artık onun topraklarına sızmaya çalıştıklarını biliyordu. Daha da kötüsü, Raum'u bulmaya çalışırken iki muskayı da kullanmıştı.

İlki, Murmur'un kulesinden kaçtıktan sonra etkisini yitirmeye başlamış, ikincisini kullanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Karşılaştıkları o succubus kraliçesindeki bir şeyler, ondan ikinci kez yardım istemenin pek mümkün olmayacağını düşündürüyordu.

Ancak Sunshine şimdi bunların hiçbirine takılmayacaktı. Cehennemde olup bitenleri düşünmekten yorulmuştu ve şu anda asıl derdi kapıdan sendeleyerek çıkan, kendisi tutup dengelemeseydi yüzüstü düşecek kadar çok sarhoş, gömleksiz bir iblisti.

Raum ona yamuk bir gülümseme sundu, bu bile tek başına yeterince endişe vericiydi. Raum gülümsemezdi. Yani nadiren gülümserdi ve her gülümsemesi kıymetli, tadı çıkarılması gereken bir andı. Şimdi bu gülümsemeleri savurup durması neredeyse rahatsız ediciydi. Doğal düzene aykırı gibiydi.

Eli hâlâ onun kolundaydı; sert gücünü ve teninin yumuşaklığını hissetmemek imkânsızdı. Murmur neden gömleğini almak zorundaydı ki? Her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Başındaki yarayı iyileştireyim," dedi ve şakağına uzanarak şifa enerjisini gönderdi. Ne yazık ki sarhoşluk hâline yapabileceği bir şey yoktu. Melek şifası yalnızca kesikler ve kırıklar gibi yüzeysel yaralarda işe yarıyordu. Kandaki toksinlerin normal yollarla atılması gerekiyordu.

Derisinin yeniden örüldüğünü izlerken rahatlayarak nefes verdi. Cehennemden çıktıklarına göre yetilerini geri kazanmış olması-

na seviniyordu. Engellendiklerinde duyduğu o çaresizlik hissinden nefret ediyordu.

Raum bütün bu süre boyunca gözlerini ondan ayırmadı ve Sunshine, bakışlarının yoğunluğu altında kıpırdandı. Bitirdiğinde elini çekti, yakınlıklarından etkilenmemiş gibi yapmaya çalıştı.

“Çok güzelsin, Sunshine,” diye geveledi Raum. Kişisel alanındaydı ama bu bir ihlal gibi gelmiyordu. Zehrin etkisiyle gözleri fazla parlaktı; normal şartlarda böyle şeyler söylemeyeceğini kendine hatırlatmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Aksine, iltifat yanaklarını ısıttı ve bedeni, sanki kendi iradesi varmış gibi ona doğru salındı. “Hâlâ oldukça sarhoşsun.”

Arkasını dönüp pelerinini ve silahlarını çıkarmaya koyuldu, ona bakmamak için kendine bir meşgale yaratıyordu.

“Benden hoşlanıyorsun,” dedi Raum. “Anlıyorum.”

Başını kaldırdığında o paha biçilmez gülümseme hâlâ yüzündeydi ama ayık olsaydı taşıyacağı anlamı taşımıyordu. Direncinin son ipine bu düşünceyle tutundu.

“Sistemindeki zehri atman için uyuman gerekiyor.” Silahlarla ve pelerinle işi bittikten sonra çizmelerinin bağcıklarını çözdü ve ayaklarından çıkardı.

“Duş alana kadar uyumam. Cehennem gibi kokuyorum.”

Aslında ikisi de öyleydi. Dünyaya döndüklerinden beri, üzerlerinden yayılan sülfür kokusunu ayırt edebiliyordu.

Raum’a yaklaşıp ağır kolunu omzuna aldı. “O hâlde seni duşa sokalım.”

Henüz kitabı almadığını fark etmemişti, zehir muhtemelen mantıklı düşünmesini zorlaştırıyordu. Fark ettiğinde, tuhaf bir konuşma onları bekliyordu.

Banyoya girerken ışığı yaktı, yansımasını görünce yüzünü buruşturdu. Saçları berbattı, yüzü iblis kanı lekeleriyle kaplıydı. Raum’u duvara yaslanacak şekilde yönlendirdi, ardından duş kabinine uzanıp suyu açtı.

“Benimle girecek misin?” O yamuk sırtı ş geri dönmüştü.

“Kesinlikle hayır. Bu uygunsuz olur.” Birden boğazı kuruyarak yutkundu.

Raum onu dinlemiyordu, pantolonunun bağlarını çözmeye çoktan başlamıştı. Bir sonraki saniye pantolonu indirince, Sunshine nefesini tutup arkasını döndü.

“Raum!” Yüzü o kadar yanıyordu ki bayılacağından korktu. “Bu kesinlikle uygun değil!”

Arkasında hareket sesleri duydu ve kendi başına soyunabilecek kadar dengeli olmasını diledi. Yardım etmesi gerekirse, buna dayanabileceğini sanmıyordu.

“Melek okulunda size eğlenmemeyi mi öğretiyorlar?” Sesi, fanyaslarda yankılanarak duşun içinden geliyordu. Sunshine rahatlamayla –ve hayal kırıklığıyla– nefes verdi. *Hayır. Rahatlama.*

“Evet, keyif kaçırma sanatında çok kapsamlı eğitim alıyoruz,” dedi alayla. “Gülmek ve eğlenmek yasak.”

“Biliyordum,” diye geveledi Raum ve Sunshine istemeden de olsa güldü.

Dušta bir şey devrildiğinde, Sunshine telaşla döndü. Raum yerdeydi, raflardaki şampuan ve duş jeli şişeleri de onunla birlikte düşmüştü.

Ne yaptığını fark etmeden, onu kaldırmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için kabine koştu.

Elbette iyiydi. Bir iblisti. Kafasını çatlatsa, boynunu kırsa bile iyileşirdi. Bunu biliyordu. Ancak bu sinir bozucu adam, onda daha önce hiç hissetmediği –ve savunması olmayan– korumacı içgüdüler uyandırıyor.

Ona zarar vermeye kalkışan herkesi paramparça edeceğini hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Onun yanındayken olduğu kişi, son birkaç yüzyıldır olduğu kişi gibi değildi.

Ve onunla geçirdiği her an... artık o kişi olmak *istemez* hâle geliyordu.

“Sakar iblis,” diye çıkıştı. “İyi misin?”

Raum dengesiz adımlarla ayağa kalktı ama cevap vermedi.

Sunshine, tekrar düşmemesi için kolunu tutmaya devam etti. An komik olmalıydı fakat onun bakışlarında hiçbir şey gülünç değildi.

Su sıçrayıp giysilerini ıslattığında, kumaş kısa sürede sıırılsıklam oldu. Örgüsüne, yüzüne sıçradı. Ancak o, ıslanmasına aldırmayacak kadar Raum'un gözlerine kilitlenmişti. Raum bütünüyle çıplaktı ve onun kaçması gerekirdi. Ancak kıpırdamadı.

Sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi hissetti.

"Sunshine..." Sesi, dokunmaya hakkı olmayan bir yere dokundu. Yine de oraya dokunma hakkı *yalnızca* ondaymış gibi hissetti. Başkası değil.

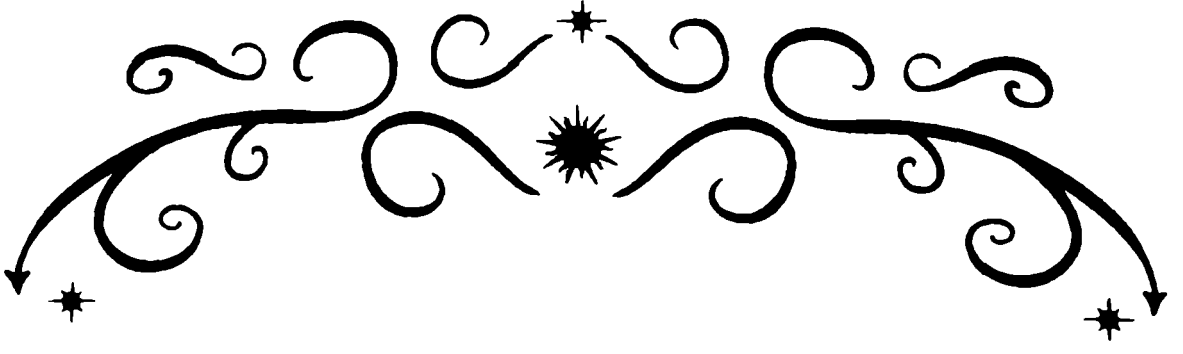
Elini kaldırdı. Yavaş hareket etti, geri çekilmesi için ona fazlasıyla zaman tanıdı... eğer isterse. Avucu yanağına değdiğinde, gözleri istemsizce kapandı.

Neydi bu? Ona bu gücü veren neydi? Neden teslim olmak istiyordu?

Başparmağı alt dudağının üzerinden geçtiğinde, Sunshine'ın gözleri fırlayıp onun gözlerine kilitlendi. Parmakları çenesinin hatını izledi, sonra örgüsünün dibine dolandı.

Kımıldamadı. Nefes almaya bile cesaret edemedi. Anın tutsağıydı ve özgürlük istemiyordu.

Saçındaki el başını geriye çekti ve bir sonraki anda dudakları çarpıştı.

SARSINTI

Sunshine öpücüğün içinde eridi. Raum'un tadı sıcak ve baharatlıydı; dudakları, örgüsünü kavrayan sert tutuşuna tezat oluşturacak kadar şaşırtıcı biçimde yumuşaktı.

Su sırtından aşağı çağlayarak giysilerini sıırılsıklam etti, yüzünden akıp gözlerine doldu. Raum onu kendine çektiğinde, Sunshine denge bulmak için avuçlarını göğsüne bastırdı. Çıplak göğsüne. Ilık su, pürüzsüz tenin ve sert kasların üzerinden kaydı.

Raum öpücüğü derinleştirdi ve Sunshine, boğazından yükselen yumuşak inlemeyi duydu. Parmakları kıvrıldı, tırnakları tenine gömüldü.

Raum yalnızca bir an geri çekildi ve Sunshine utanmazca peşinden gitti. Ancak durmaya hiç niyeti yoktu. Dudakları yeniden onun dudaklarına çarptığında, Sunshine'ı geri itip sırtını fayansa çarptırdı. Saçını çekerek boynunu açığa çıkardı, ardından eğilip ağzım boğazının hassas derisi boyunca sürükledi.

Bedenini onun bedenine bastırduğında, uyarılmış sertliğinin karnına değdiğini fark etmemek imkânsızdı. Üzerinde kar tulumu bile olsa hissedirdi.

Arzu denen o artık tanıdık duyum, kanını elektrikle doldurdu.

Her dokunuşu, her nefesi, her tadı keskinleştirdi; daha fazlasına duyduğu ihtiyaç, düşünebildiği tek şey hâline geldi.

Raum yine o inanılmaz şeyi yaptı; bacağı bacaklarının arasına sokup sert kası leğen kemiğine bastırdı ve kalbi çılgın bir hızla atmaya başladı. Onu ilk kez öptüğünden beri durmadan bunu düşünmüştü. Bir kez daha yapmıştı ama bağımlılığından zerre kurtulmamıştı. Aksine, daha fazlasını istemesine neden olmuştu ve bu kez farklıydı.

Bu kez onu, bir tuzağa çekmek için ya da bir succubus arzularından beslenmek istediği için değil, gerçekten istediği için öpüyordu. Bu kez aralarında entrika yoktu, gizli amaç yoktu, yalan yoktu.

Bu kez ... iblis akrep zehriyle uyuşturulmuştu.

Bu düşünce, yüzüne çarpan soğuk su gibi geldi ve nefesi kesilerek geri çekildi. Gidecek pek yeri yoktu. Örgüsünü saran el başını sabit tutuyor, bedeni ve stratejik biçimde yerleştirilmiş bacağı onu duvara çiviliyordu.

Yine de Raum onun öpücüğü bozmasına izin vererek hafifçe geriye çekilip ona alan açtı.

Sunshine, onu yeniden öpme isteği aklını felç edecek kadar güçlüyken gözlerinin içine baktı. Gözleri daha önce olmadığı kadar berraktı ama bu, yapıları doğru kılmaya yetmiyordu.

Bedeni... Bakışlarını istedikleri yere bir saniye bile bıraksa, kendini kaybedecekti. Köprücük kemiklerinin çizgisiyle göğüs kaslarının arasındaki çukurun görüntüsü bile neredeyse dayanılmazdı.

“Durmamız gerek,” diye soluk soluğa fısıldadı, daha çok kendine.

Raum gülmedi, gülümsemedi, hatta kaşını bile kıpırdatmadı. Stoacı Raum geri dönmüştü belli ki, yine de bunu yapamazdı.

“Yanlış,” diye kendine hatırlattı.

Raum’un kaşları çatıldı; az önce dudaklarına bastırılmış olan o lezzetli dolgun dudaklar sert bir çizgiye dönüştü. Örgüsünü bıraktı, elini indirdi, bacağı bacaklarının arasından çekip geri adım attı.

“Öyleyse git.”

Sözleri bilinçli olarak nötrdü. O kadar ki, Sunshine söylediğinin onda nasıl yankılandığını bir anda fark etti.

“Öyle değil,” dedi cılız bir sesle. Ne olduğun umurumda değil,

umurumda olması gerekse bile. Kurallar da umurumda değil, umurumda olması gerekse bile. “Mesele senin ... durumun.”

Kaşları daha da çatıldı.

“Etkisi altındasın. Bundan yararlanmam yanlış olur.”

Raum’un gözleri parladı, burnundan bir soluk kaçtı. “Yararlanmak?”

Sunshine sessizce başını salladı.

“Benden yararlanmaktan mı endişe ediyorsun?”

“Evet.”

“Benden.”

“Az önce... bana gülme!”

Kesinlikle hâlâ sarhoştı; çünkü yüzü nefes kesici bir gülümsemeyle aydınlandı ve yine de güldü.

“Ciddiyim! Yargı yetin tam değilken yakınlık başlatmam yanlış olur.”

Raum bir adım attı, kalçasına sertçe bastıran eliyle onu yeniden duvara çiviledi. Büyük, ıslak, çıplak bedeni etrafını sardı. Altın gözleri alev almıştı; onu yoğun bir bakışla yerinde sabitledi.

“Peki ya başlatan ben olursam?”

“Asla.” Sözleri kesindi ama tonu değildi. Gözlerindeki zafer ışıltısı, bunu bildiğini ele veriyordu. “Ciddiyim, Raum.” Boğazı boyunca dudaklarını yeniden gezdirdiğinde Sunshine inledi. “Muhakeme yetin bozukken sana cinsel olarak dokunmayacağım.”

Raum birden geri çekildi ve onu yoksun bıraktı. Sunshine’ın göğsü hızla inip kalkarken ve parmakları ona uzanma dürtüsüne karşı avuçlarında kıvrılmışken birbirlerine baktılar.

“Pekâlâ.” Sesi düzdü ama gözlerinde esrarengiz, yaramaz bir parıltı vardı. Duşun altına döndü, yüzünü kaldırıp suyun üzerine dökülmesine izin verdi.

Sunshine bir an donakaldı.

Raum ona baktı. “Sabunu verir misin?”

Sessizce uzanıp rafı yokladığında, her şeyin yere düşmüş oldu-

ğunu fark etti. Sabun ayağının yanındaydı. Eğildi, aldı ve uzanmak için doğruldu.

Gözleri yukarı çıkarken uyarılmış bedeninde kaydı ve birden nefes almayı unuttu. Kalbi iki kat hızla çarpmaya başladı; zihnine kazınan görüntülerden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Yeniden bakmaya cesaret edemedi, oysa delicesine istiyordu.

Sabunu sessizce uzattı ve Raum, duşunda tamamen giyinik bir meleklerle yıkanmak son derece normalmiş gibi kendini yıkamaya başladı.

“Ama-” İtiraz istemsizce ağzından döküldü.

Raum ona baktığında, ağzının köşesi kıvrıldı. Gözlerinde kötücül bir parıltı vardı; insan biçiminde bile hâlâ çok iyi bir iblis olduğunu hatırlatıyordu.

Sonraki sözleri bunu kanıtladı: “Zamanımı beklemeyi bilirim, melek.”

Arkasını dönüp yıkanmaya devam etti. Sunshine, buharla dolu camın ardından sırt kaslarını, omurgasının oyuntusunu ve belinin zarif kavisini –tüm dünyalardaki en muhteşem kalçaya açılan o çizgiyi– izlediğini fark edene kadar olduğu yerde kaldı.

Bir erkeğin arka tarafım hiç umursamamıştı; ta ki bu ana kadar. Şimdi ise takıntı hâline gelmişti.

Bir an sonra Raum omzunun üzerinden baktı. “Bana öyle bakmayı kesmezsen, seni yeniden duvara çivileyip başladığın işi bitireceğim.”

“Ben-”

“Duşa koşarak gelen sendin.”

“Sen tökezleyip düştün!”

Raum sadece bir kaşını kaldırarak baktı.

Aklını başına topla, kadın! Sunshine, buhar bulutunun içinde cam kapıyı kapatıp duştan kaçtı. Islak giysileri ayaklarının altında küçük bir gölet oluşturmuştu. Üstelik kirlilerdi de ama temizlemek gibi bir isteği yoktu. Cehenneme gidip gelmiş her şey bez olmaya hazırdı.

Aslında onun da bir duşu ihtiyacı vardı.

Camın ardından seçilen karanlık silüete bakınca neredeyse ağlayacaktı. Bu, Egemenler'in onun için düşünebileceği her sınavdan daha zordu. Dayanıklılığı için bir ödülü hak ediyordu mutlaka.

Bir zamanlar etten etkilenmediğini sanan bir melek için hâli perişandı.

Banyodan çıktığında, arkasında su izleri bıraktı. Şükürler olsun ki dairenin iki banyosu vardı.

Diğer duşta yarım saat kaldı; bedeninin her yerini ovdu, saçlarını yıkadı. İyi niyetlerini kendine tekrar tekrar hatırlatarak geri dönüp Raum'un önceki teklifini kabul etmemeye direndi. İşini bitirdiğinde, aynadaki yansımasına dalgın dalgın bakarak saçını taradı ve kuruttu.

Sarsıcı uyarılmasına rağmen, cehennemde yaşanan her şeyin yorgunluğu ve duygusal yükü üzerindeydi. Korkusuyla yüzleşip Murmur'un ininde iblislere kendini açması, hazır olduğunu sanmadığı büyük bir adımdı.

En çok şaşırdığı şey ise Raum olmasaydı, buna asla hazır olmayacağını düşünmesiydi. Kitabı bulma ihtiyacı bile yeterli motivasyonu sağlamamışken, Raum tehlikeye girer girmez başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Yeraltı düşmanına karşı böyle bir bağlılık geliştiren ne tür bir melekti? Öncelikleri bu kadar kısa sürede nasıl bu denli değişmişti?

Ayrıca bu soruların yanıtını umursamayı ne zaman bırakmıştı?

Vücuduna yumuşak bir havlu sarılı hâlde banyodan çıktığında, parmak uçlarında yatak odasına döndü ve Raum'u yatakta derin uykuda buldu.

Geniş, çift kişilik yatağın çoğunu kaplayacak şekilde yayılmış hâli yüreğini yumuşattı. Koyu teninin bembeyaz çarşaflarla kontrastı inanılmaz derecede cezbediciydi; bu arzuların yasak olduğunu hatırlatan ses biraz daha geri çekildi.

Gardıroba gidip siyah dantelli bir iç çamaşırı ve diz ortasına kadar inen kaygan saten bir gecelik giydi. Bol bir tişört ya da fla-

nel pijama da seçebilirdi. Seçmedi. Giyinmeyi bitirdiğinde misafir odasına gidebilir, cennetteki odalarına ışınlanabilir ya da kanepede uyuyabilirdi ama yapmadı.

Odanın içinden geçip örtüyü araladı ve umursamaması gerekenden çok daha fazla önemsemeye başladığı iblisin aşırı sıcak bedeninin yanına süzüldü.

Raum uykusunda yan döndü ve içgüdüsel olarak onu kendine çekti. Bir eli saçından şaşırtıcı derecede sıkı bir tutam kavradı, diğeri bedeninin etrafından dolanıp göğsünü avuçladı.

Sunshine ona sokulurken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gözlerini kapatıp yavaşça nefes verdiğinde, kaslarındaki gerginliğin, sıcak duşun bile sağlayamadığı bir biçimde akıp gittiğini hissetti.

Raum'un eli belinin kıvrımından aşağı kayd, kalçasının üzerinden geçip merkezinin üzerinde sahiplenici bir şekilde durdu, parmakları bacaklarının arasında hapsoldü.

Onun tarafından tutulmanın hissini severek uykuya daldı. Bundan asla vazgeçmek istemeyerek.

Bu, handa geçirdiği yedinci ve son gündü.

Endişe ve hayal kırıklığı üzerine o kadar ağır bir yük gibi çökmüştü ki, bedenini yatak örtülerinin altından sürükleyip çıkarmak bile neredeyse insanüstü bir çaba gerektiriyordu ama gün neredeyse öğleye varmıştı. Aylakça geçen bu kederli bekleyiş yeterince uzamıştı.

Odada gelişigüzel etrafa saçılmış giysilerden ne bulduysa üstüne geçirdi ve günlerdir –onu beklediği her saat boyunca– defalarca adım-ladığı yolu yeniden katetti. Pencerenin önünde durdu, perdeleri aralayıp aşağıdaki dar sokağa baktı.

Elbette, ondan hiçbir iz yoktu.

İlk hayal kırıklığı zamanla yerini endişeye, ardından da korkuya bırakmıştı. Kısa buluşmalarını her zaman en öncelikli şey olarak gör-

müşlerdi çünkü dikkat çekmeden görevlerinden sıvışıp bir araya gelmeyi en fazla birkaç ayda bir göze alabiliyorlardı.

Ayrı kaldıklarında onu delicesine özlerdi ve onun da aynı duyguyu paylaştığını bilirdi. Aylar süren ayrılıkların altından kalkmasını sağlayan tek şey de bu bilgiydi.

O, daha önce tek bir buluşmayı bile kaçırmamıştı.

Günler geçtikçe endişenin yarattığı sızı göğsünde giderek daha sıkı düğümlenmiş, nefes almayı bile acı verir hâle getirmişti. Hiçbir şey yapamıyor oluşu, boynuna geçirilmiş bir ilmek gibi hissettiriyordu.

Ne yapabilirdi ki? Ne olduğu göz önüne alındığında, onun nerede olduğunu sorabileceği kimse yoktu. Yapabildiği tek şey, her an çıkagelip neden geciktiğine dair mantıklı bir açıklama sunacağına kendini inandırmaya devam etmektir. O zaman da en kötüsünü düşündüğü için kendini azarlayacaktı.

Ancak bugün –yedinci ve son günde– bu telkinler artık onu yatıştıramıyordu.

Düşman olmaları gerekiyordu. Böyle buluşmaları ikisi için de tehlikeliydi, özellikle onun için. Dünyaları birbirine ait değildi.

Fakat bu, onu aramayacağı anlamına gelmiyordu.

Pencereden ayrıldı ve eşyalarını toplamaya başladı; artık gelmeyeceğini nihayet kabullenmişti. Onu bulana kadar dinlenmeyeceğine yemin etti. Güvende olduğunu, başına bir şey gelmediğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Eğer biri, dünyalardaki her şeyden daha kıymetli olan ona zarar vermeye cüret etmişse, üzerine cehennemden beterini salardı. Alacağı intikam, Lucifer'in öfkesini bile uysal gösterecek kadar korkunç olurdu.

Kapının çalınması, düşüncelerini bu kanlı hayallerden çekip aldı ve kalbi umutla hızlandı.

Tıpkı beklediği gibi olacaktı; alıkonmuştu, gecikmişti ve şimdi nerede olduğunu açıklayacak, ardından dünyası yeniden yerine oturacaktı.

Ancak kapıyı hızla açtığında, karşısında sevdiği kadının yüzü yoktu.

Bir adam duruyordu orada; bir melek. Ne olduğu konusunda en

ufak bir şüphe yoktu. Raum'a bakarken gözleri nefretle ve... zaferle mi yanıyordu?

"Shamsiel nerede?" diye talepkâr bir sesle sordu.

Raum'un kalbi taşa dönüştü, yine de çılgınca atmaya devam ediyordu.

Yakalanmışlardı. Eninde sonunda olacağı gibi, nihayet olmuştu.

Peki ama nasıl? O kadar dikkatli davranmışlardı ki. On yıllar boyunca gizli buluşmalarını planlarken her ayrıntıyı defalarca gözden geçirmiş, en ufak pürüzü bile düzeltmişlerdi.

Shamsiel'in gelmemesinin sebebi bu muydu? Şu anda sorguya mı çekiliyordu?

Bu ihtimali uzun zaman önce konuşmuşlar, yasak ilişkilerinin ortaya çıkması hâlinde izlenecek en doğru yolu kararlaştırmışlardı. Ancak konuşmamış olsalar bile, Raum zaten biliyordu...

Onu ele vermeden önce ölmeyi seçerdi.

Meleğin gözlerinin içine baktı, yüzüne umursamaz bir ifade yerleştirerek, "Kim nerede?" dedi.

Raum birdenbire sıçrayarak uyandı. Bilinci sanki bir anahtarla açılmış gibi gözleri bir anda ardına kadar açılmıştı. Beyaz tavanda süzülen bir güneş hüzmeleri gözüne çarpıyordu. Bir süre ona bakması gerekti; nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini ancak o zaman idrak edebildi.

O lanet rüya da neyin nesiydi?

Canlı rüyaların bir anlamı olması gerekmez miydi? Çünkü zihninin, bu kadar tuhaf ve sarsıcı bir şeyi uydurması için hiçbir neden yoktu. Seks rüyaları bir yere kadar anlaşılırdı ama bu... Bu bir rüya gibi bile değildi.

Daha çok bir anıya benziyordu.

Soğuk bir dehşet dalgası içinden geçti ama onu hemen inkârla

bastırdı. Eğer Sunshine –o zamanlar kendine Shamsiel dediği dönemde– onunla bu kadar yasak bir ilişki yaşamış olsaydı, bunu mutlaka dile getirirdi.

Tekrar düşününce... Aslında Sunshine'ın adını neden ve ne zaman değiştirdiğini bilmiyordu. Dan, eskiden Shamsiel diye anıldığını söylemişti ama bunun ilerisine geçmemişti.

Bir de kapıyı çalan melek vardı. Yüzü zihninde bulanıktı; uyanıklığı arttıkça o yüz de silinip gidiyordu, ta ki tamamen yok olana dek.

Tıpkı hafızası silindikten sonra sahip olduğu ilk anı gibi. Üç yüz yıl boyunca başına gelenlerden habersiz uyanmıştı. Elinde kalan tek şey, bir meleğin kendisine ağır bir suçtan ötürü cezalandırıldığını söylediğine dair silik bir hatıraydı.

Hangi suç? Bu soru onu hep rahatsız etmişti. Hafızasının silinmesini gerektirecek kadar korkunç ne yapmış olabilirdi?

Bir ürperti omurgasından aşağı indi.

Zihni bir sıçrama yapmak üzereydi ama buna izin vermedi. Araya kalın bir duvar ördü.

Bu bir anı değildi. Murmur'un zehrinin son yankısıydı yalnızca, vücudundan tamamen atılmadan önceki son ateşli sanrı. Gerçek değildi. Olamazdı.

Ama olabilirdi.

Sıcak bir beden kıpırdandı. Uykulu bir mırıltı duyunca aşağı baktı.

Sunshine kolunun altına sokulmuş, göğsüyle omzu arasındaki boşluğu yastık gibi kullanıyordu. Elleri çenesinin altında garip derecede sevimli bir hâlde kıvrılmıştı. Bacaklarından biri onun bacağının üzerine atılmıştı ve dağılmış çarşaflar, baldırının açıkta kalan açık kahverengi tenini gözler önüne seriyordu.

Onu görmek, bir önceki geceden hatırlayabildiği her şeyi tetikledi. Sunshine gelmişti. Zindandan onu çekip çıkarmıştı. Cehennem kapısını şeytan kanıyla parmaklarıyla çizmişti ve...

Kitap neredeydi? Kaşlarını çatı. Hatırlamaya çalıştı. Ona kitabı bulduğunu söylememiş miydi? Evet, bulduğunu söylemişti.

O hâlde neden hâlâ buradaydı?

Eğer kitap ondaysa, ondan istediğini almıştı. Ancak gitmemişti. Hâlâ buradaydı. Üstelik duşta onu öpmüş, sonra da dünyanın herhangi bir yerinde uyuyabilecekken onun yatağına girmişti.

Bu farkındalık göğsünde bir şeyleri harekete geçirdi. Rahatlatıcı ama aynı zamanda huzursuz edici bir sıcaklık yayıldı. Yüzyıllardır buz gibi donuk yaşamış biri için bu duygunun ne olduğunu ayırt etmek zordu ama ... iyiydi.

Mutlu ediciydi. Açlık uyandırıyordu.

Yan dönerek Sunshine'ı biraz kıpırdattı, onu daha iyi görmek istiyordu. Dokunmak da. Belki biraz da tatmak.

Çıplak uyumuştı çünkü kıyafetleri berbattı, zaten yatakta giysi giymekten nefret ederdi. Sunshine'ın gelip sabah sertliğine sokulacağını hiç beklememişti ama şikâyetçi de değildi.

Sunshine ise vücuduna yapışan, zarif bir gecelik giymişti. Dahası, uykuda yukarı sıyrılmıştı ve altındaki siyah dantelli iç çamaşırının kenarları seçilebiliyordu.

İçinden gülümsedi. Saf, göksel bir melek için fazlasıyla baştan çıkarıcı pijamalardı bunlar.

Elini geceliğin ipeksi kumaşı üzerinde gezdirdi. Kalçasından belinin kıvrımına, oradan kürek kemiğinin çıplak tenine kadar çıktı. Sunshine buna sırtını kavisleyerek ve memnun bir iç çekişle karşılık verdi.

Bir süre daha onu okşayarak dokunuşlarına verdiği tepkileri izledi. Eğer onu baştan çıkarıyorsa, Sunshine iki katını yapıyordu. O iç çekişler, o yumuşak inlemeler... Dayanmak neredeyse imkânsızdı.

Sonunda Sunshine gözlerini açtı ve yüzünü ona çevirdi. "Merhaba." Dudaklarında tembel bir gülümseme vardı.

Raum parmaklarıyla boynunu okşarken kirpiklerinin titremesini izledi. Sonra çenesine dokunup başını hafifçe yukarı kaldırdı. Niyetini anlatmak için bu dokunuş yeterliydi. Sunshine'ın gözlerinde farkındalık parladı. İtiraz etmesini bekledi.

Bunun yerine Sunshine elini kaldırdı ve avucunu göğsüne koydu. Raum kıpırdamadı, kontrolü şimdilik ona bıraktı. Ödül olarak Sunshine'ın eli boynuyla omzu arasındaki kası kavradı. Kendine tekrar hatırlattı: Kaldı. Burada çünkü istiyor.

Sunshine elini hafifçe sıktı, bir davetti. Böylelikle Raum eğilip onu öptü.

Sunshine aç bir şekilde karşılık verdi ve artık kendini tutmacağına karar verdi. Oyun oynamayı bırakmıştı. Seksi iç çamaşırlarıyla bir iblisin yatağına girmişti. Sonuçlarına katlanacaktı.

Raum parmaklarını çenesinde sıkılaştırdı, biraz baskı uygulayarak kontrol istediğini belli etti. Sunshine neredeyse eriyip gidecekmiş gibi gevşedi.

Bunu nasıl biliyordu? Bu, verebileceği en seksi tepkiydi, aklındaki fantezinin birebir karşılığı gibiydi.

Elini çenesinden çekerek ensesine doladı. Naiamah'ın ininde onu nasıl tuttuğunu ve o an nasıl daha fazlasını istemekle yanıp tutuştuğunu hatırladı.

O zaman durmak zorunda kalmıştı. Şimdi durmuyordu.

Öpücüğü derinleştirdi, dudaklarını onun dudaklarına bastırarak açtı ve dilini ağzına soktu. Dilleri değdiğinde Sunshine'ın soluğu ağzında kesildi. *O kadar duyarlı ki...* Sunshine'ın ona verdiği tepki Raum'u yenilmez hissettiriyordu.

Ensesinde tuttuğu elini sıkılaştırarak üstüne çıktı. Sunshine'ın bacakları kalçalarını kavradı. O yumuşak baldırların etrafını sarması neredeyse orada çözülmesine yetiyordu.

Sırf onu izlemek için öpücüğü kesti. Dirseklerine yaslanarak ağırlığını üzerinden aldı. Yastığa yayılmış saçlarıyla, geceliğin üzerinden taşan göğüsleriyle bir tanrıça gibi görünüyordu. Gözleri arzu ile puslanmıştı, dudakları aralıktı, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu.

“Raum...” Sesi boğuktu, yumuşaktı. Tamamen utangaç değildi ama oyun oynamıyordu.

Bunun güven olduğunu fark etti. Böyle olmamalıydı. Bu onun için yasaktı. Yine de işte buradaydı, onun kendisini yere yatırıp boy-

nundan tutmasına izin veriyor, öpüşüne teslim oluyordu. Çünkü ona güveniyordu.

Raum onu ödüllendirmek istedi.

Kalmasını hayatındaki en doğru karar hâline getirmek istedi. Onu zevkten öyle sarhoş etmek istedi ki kendisinin bir iblis, onun düşmanı ve bunun korkunç bir fikir olduğunu haykıran tüm boktan nedenleri unutsun.

Ağırlığını değiştirip kalçasını kavradı, yumuşaklığını sıkarak bir an tadını çıkardı. Sonra geceliği yukarı itti.

Öne eğilip onu tekrar öptü çünkü görünüşe göre uzun süre onu öpmeden duramıyordu. Bu kez Sunshine diliyle karşılık verdi ve Raum'un boğazından bir inilti koptu. Sunshine omuzlarını sıktı, kalçalarını yataktan kaldırarak sürtünme aradı.

Raum ona bunu verecekti ama hemen değil. Zaten kim seksin asıl olay olması gerektiğini söylemişti ki?

Fırsatı olsa yüzü eline düşene kadar vajinasını yalamaktan mutluluk duyardı.

Sunshine'ın bacaklarının omuzlarının üzerinde olduğunu ve ağzına boşaldığını hayal etmek, bundan sonra ne yapacağını belirlemek için yeterliydi.

Öpüşmeyi kesti, geri çekilip dizlerinin üzerinde doğruldu. Sunshine'ın elleri düştü, kaşları arasında ince bir çizgi belirdi. Onun ne yapacağını bilmiyordu. Raum sürpriz yapmaktan keyif alacaktı.

Parmaklarını kadının dantelli iç çamaşırına geçirdi ve açık bacakları daha fazla ilerlemesine engel olana kadar aşağı kaydırды. Kadın görevini yerine getirircesine bacaklarını kaldırdı, bükülmüş dizlerini birbirine bastırdı; böylece adam iç çamaşırını tamamen sıyırıp bir kenara fırlatabildi.

Gözlerinin içine bakarken, açgözlü bir canavar gibi üzerine atılmamaya çalışarak ellerini dizlerinin iç kısmına koydu ve bacaklarını iki yana açmasına rehberlik etti.

Kadın da doğrudan ona baktı ve bacaklarının iki yana açılmasına izin verdi.

Bakışları en çok görmek istediği şeye kilitlendi... Kadının parıltıya dayanan ıslaklığına. Oradaki teni vücudunun geri kalanından daha koyuydu, üzerindeki tüyler düzgün bir üçgen şeklinde düzeltilmişti. İç dudakları dıştakilerden daha büyüktü ve hafifçe dışarı sarkıyordu. Onları emmek istiyordu. Kahretsin, hem de nasıl.

O bir melekti, cinsel arzudan muaf olması gerekiyordu; yine de tüylerini mükemmel küçük bir üçgen şeklinde düzeltilmişti ve siyah dantelli iç çamaşırlarına mı sahipti?

Eğer Sunshine masumsa, o zaman asıl melek kendisiydi.

Bacaklarını serbest bıraktı; kadın bacaklarını onun için açık bıraktığında karanlık bir tatmin duygusuyla doldu. Sonra uyluklarının arasına uzandı ve onu parmaklarıyla araladı.

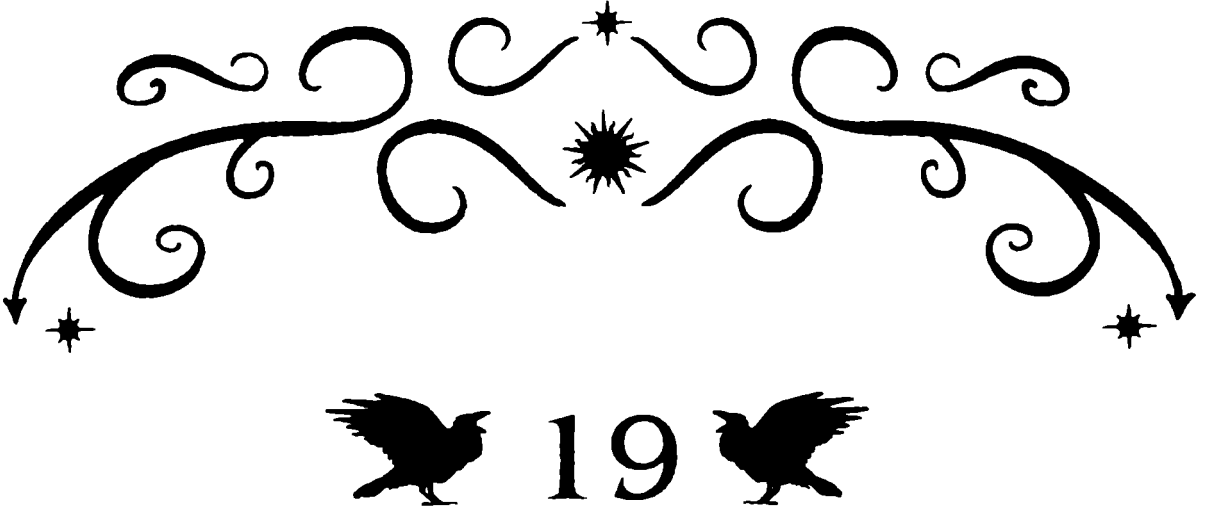
“Tanrım,” diye soludu.

Bundan daha seksi bir şey görmemişti. Çünkü daha seksi bir şey mevcut değildi. Belki o kusursuz deliğe gömülen uzvunun görüntüsü hariç ama o daha sonra gelecekti.

Şu an için başka planları vardı.

“Raum...” Onu böyle açık tuttuğundan dolayı hafifçe kıvranarak adama yalvarıyordu. Ama tam da adamın istediği yerde duruyordu ve bu da onu mutlu bir iblis yapıyordu.

Ona bir ödül verme vakti gelmişti.

DİLİNİ Mİ YUTTUN

Tutkuyla paylaştıkları öpücüklerden dolayı daha da dolgunlaşmış olan o dolgun dudaklar, Sunshine'm en mahrem yerine açıldı ve onu içine çekti. Sunshine öyle sert bir şekilde sarsıldı ki neredeyse doğrulup oturacaktı. Raum uyluklarından birini kavrayıp sıktı; parmakları etine gömülürken, yerinde kalmasını buyuran bir baskı uyguladı.

Sunshine kendini gevşemeye zorladı ama bu, Raum tekrar emdiği anda tamamen boşa çıktı. Ezici bir hisle birlikte boğazından bir çığlık koptu.

Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Çok uzun bir ömrü vardı ve ne saf ne de dünyadan habersizdi. Hatta insanların bekârete duyduğu takıntının, baskı kurmak için yaratılmış temelsiz bir kavram olduğuna inanıyordu. Ona göre birinin “dokunulmamış” olması hiçbir anlam taşımıyordu.

Meleklerin cinsel ilişkiden menedilmiş olmasının sebebi de ahlaki değildi; üreme dürtüsü ilkel bir içgüdüydü ve yalnızca ölümlü âleme bağlı varlıkların deneyimlemesi gereken bir şeydi. Melekler, tıpkı iblisler gibi, yaratılırdı –doğmazlardı– dolayısıyla çiftleşmeye ihtiyaçları yoktu.

İblisler ise duyularının kölesi oldukları için sekse yönelirdi. Kısırdılar, üreyemezlerdi ama zihni daha ilkel dürtülere bağlayan her şeyle beslenirlerdi.

Fakat bu ilkel bir dürtü gibi hissettirmiyordu. Bu... bir bağıdı.

Raum'un dili onun hassas teni boyunca gezindi. Pembe kas, koyu tenine çarpıcı bir tezat oluşturunyordu ve Sunshine'm düşünceleri darmadağın oldu.

Dili klitorisinin etrafında döndükçe zevk vücudunda bir bıçak gibi yükseldi ve bir kez daha sarsıldı; ağzından son derece onur kırıcı bir inleme döküldü. Yine de tepkilerinden utanmıyordu. O an tek önemseydiği, onun ne yaptığıydı.

Raum parmaklarıyla onu biraz daha araladı, dudaklarını klitorisine kilitleyip onu ağzına çekti. Ardından bıraktı, diliyle hafifçe dokundu ve –*Tanrım*– gerçekten ölebileceğini düşündü. Eğer ölürse, bu muhteşem bir ölüm olurdu.

Raum diğer elini uyluğundan çekti ve bir anda parmağının en savunmasız iç yerine bastırıldığını hissetti. İçine giren her milimetreyi duyumsuyordu ama bu yetmiyordu. Ayaklarını yatağa bastırarak kalçalarını kaldırdı; kendini açmak, içinin tamamen dolduğunu hissetmek istiyordu.

Raum parmağını ileri geri hareket ettirirken dili ve dudakları hâlâ emiyor, yalıyor, zonklayan sinir demetinin etrafında dönüyordu. Çıkardığı seslerin farkında bile değildi, yalnızca havanın çığlıklarıyla dolu olduğunu uzaktan seziyordu.

İnsanların sekse neden bu kadar kapıldığını şimdi anlıyordu. Bu sarhoş ediciydi. Coşturucuydu. Özgürleştiriciydi.

Klitorisi kan ve duyuyla şişerken, Raum dili yerine parmaklarını koyarak baskıyla uyarımı artırdı. Dili aşağı kayıp diğer elinin yanına, girişine ulaştı; onu delicesine arzuladığı ama bir türlü tam olarak elde edemediği o doluluk hissiyle tahrik etti.

Baskı artık dayanamayacağı bir noktaya ulaştı ve kendini bir şey için yalvarırken duydu. Belki serbest bırakılmak için. Ya da fazla baskı için. Daha fazla o leziz işkence için.

Raum birden başını kaldırdı ama parmakları hiç durmadı. Dudakları onun arzusuyla parlıyordu ve Sunshine, gözlerinin hiç bu kadar yanmadığını fark etti.

“Raum.” Bu bir yalvarıştı, bir davetti ve adını koyamadığı daha pek çok şeydi.

Raum sözle karşılık vermedi ama vaadi gözlerindeydi.

Sunshine kendini bıraktı.

Bir çığlıkla sırtı yay gibi gerildi, başı geriye düştü ve doruk, kanına sel gibi yayıldı. Görüşü karardı, karanlığın içinde ışık patlamaları belirdi. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyordu. Hatta hayatta olup olmadığından bile emin değildi.

Ancak hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Zirve geçince bedeni yatağa çöktü; göğsü hızla inip kalkıyor, görüşü hâlâ ışıklarla benekleniyordu. Raum diliyle hassaslaşmış klitorisini yaladı ve Sunshine’ın bedeni sarsıldı. Bir kez daha yaptı. Sunshine nefesini tutarak bacaklarını kapatmaya çalıştı ama Raum’un geniş omuzları ve uyluğundaki sağlam tutuş buna izin vermedi.

“Raum-”

Raum başını kaldırdı. Gözleri tamamen iblisti. Yaramazlıkla parlıyorlardı. Eğildi ve onu tekrar yaladı.

Sunshine çığlık attı. “Raum, bu çok fazla.”

Raum tekrar yaptı. Bir daha ve bir daha. Ta ki Sunshine artık kaçmak yerine zevkin içinde kıvranmaya başlayana kadar. Haz yeniden dalga dalga içinde açılıyordu.

İkinci bir turu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Bu sefer gerçekten ölebilirdi.

Yine de bacaklarını tekrar açtı. Ayaklarını bastırarak parmaklarına ve diline doğru itildi, kasları her yeni uyarım dalgasında kasılıp gevşedi.

Raum onu iki kez daha doruğa ulaştırmadan durmadı.

Raum, tuzlu-tatlı melek boşalmasını parmaklarından yalayıp içine çekti ve aptal gibi gülümsediğini fark etti. Tıpkı Meph gibi.

Ancak biraz sersemlemiş hissetmemek için ölü ve bir kül yığını olması gerekirdi. Sunshine, erimiş bir kadın gibi yatağa yayılmış, ona sanki az önce zihnini paramparça etmiş gibi bakıyordu. Öyleydi de zaten.

Gülümsemesi biraz daha genişledi.

O kadar sertti ki canı yanıyordu ama şu anda kendi zevki umurunda değildi. Ellerini Sunshine'ın belinin iki yanına yerleştirip bedeninde yukarı doğru ilerlerken gözlerine kilitlenmişti. Zevkle sersemlemiş yarı kapalı bakışları o kadar derindi ki, içine düşebileceğini hissetti. Düşmek istiyordu.

Onun deneyimsiz olduğunu biliyordu ve karşılık vermesini beklemiyordu. Dahası, hazır olmadan onu hiçbir şeye zorlamak istemiyordu. Ne zaman bu kadar lanet bir centilmene dönüştüğünü bilmiyordu. Umurunda da değildi. O buna değerdi.

Tam kendi ihtiyacını gidermek için duşa kaçmayı planlıyordu ki, "Bunu sana yapmak istiyorum," dedi Sunshine.

Neredeyse boğuluyordu. Hafifçe öksürdü.

"Buna mecbur değilsin." *Sus, aptal ve oral seksi kabul et.*

"Bir de..." diye devam etti Sunshine. Sesi kısıldı, boğazını temizledi.

"Ne?" Tüm dikkatini ona vermişti.

Sunshine bakışlarını kaçırıp omuz silkti. Raum, parmağını çenesine koyup başını tekrar kendine çevirdi. "Söyle."

Sunshine'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Daha iyi bilmeseydi, onu dünyanın en usta baştan çıkarıcısı sanabilirdi ama böyle bir tepki taklit edilemezdi. Gözlerinin içine bakışındaki o şey... Bunu imkânsız derecede sarhoş edici yapan şey, gerçek olmasıydı.

Seksin böyle bir şey olabileceğini bilmiyordu. Onu her zaman daha çok karşılıklı bir anlaşma gibi görmüştü; iki taraf da zevk alır, iyi vakit geçirirdi ama bu farklıydı. Bu ... daha fazlaydı.

"Ben ... Şey, sanırım hoşuma giderdi eğer ..." Yutkundu ve sonra birden, "Sanırım ne yapacağımıza senin karar vermeni isterim. Bir rüya gördüm ve..." dedi. Başını salladı. "Boş ver."

Raum gözlerini kısa bir an kapattı. Ne yapacağımıza senin karar vermeni isterim. Başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar buna takılmıştı. İsteğini nasıl yerine getireceğini düşünüyordu. Bir risk almaya karar verdi.

“Ağzını sıkmek ve sonra göğsüne boşalmak istiyorum.”

Belki onu biraz zorlamak istiyordu. Ne kadar ileri gitmek istediğini görmek için.

Sunshine’ın gözleri büyüdü ... sonra başını salladı. “Tamam.”

Gerçekten mi? Bu kadar mı? Bunu atlatamayabilirdi.

Sunshine doğrulmaya başladı ama Raum elini göğsüne koyup onu yatağa bastırdı.

“Emin misin?” diye sordu. Onu sınama, domine etme dürtüsüyle ona iyi bakma isteği arasında denge kurmaya çalışıyordu. Garip bir karşıtlıktı, daha önce hiç yaşamamıştı. “Mecbur değilsin-”

“Beni işaretlemeni istiyorum.”

“Lanet olsun.” Bu sözler zihnine yerleşirken gözlerini bir an kapattı. “Bunun gibi şeyler söylemeyi nereden biliyorsun?”

“Sadece hissettiğimi söylüyorum.” Raum’un gözleri kısılinca masum bir gülümseme takındı.

“Geceliğini çıkar.”

Sunshine doğruldu, o ince elbiseyi başının üzerinden çekip attı ve Raum’un tüm dikkati göğüslerinin ortasındaki koyu renkli uçlara kilitlendi. Bedeni kıvrımlarla doluydu; beli geniş kalçalarına açılıyor, karnı yumuşakça yuvarlanıyordu. Göğüsleri ellerinden taşacak kadar doluydu.

Kusursuzluğun canlı bir görüntüsüydü.

“Lanet derecede güzelsin, Sunshine.”

O kadar tatlı gülümsedi ki Raum’un beyni yandı. Mahvolmuştu.

“Sırtüstü uzan ve kollarını başının üzerine koy.”

Bunu anında yapıştı ... *Cehennem*. Raum bedeninde yukarı ilerledi, dizlerini koltuk altlarının hemen altına yerleştirerek göğüslerinin üzerinde durdu. Bir eliyle başını kavradığında, parmakları kalın

ipeksi saçlarına dolandı. Diğer eliyle yatak başlığına tutundu ve biraz öne eğildi.

Aleti dudaklarından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Sunshine ona iri gözlerle bakıyordu ama o bakışta bekleyiş apaçık ortadaydı. Bunu istiyordu.

“Aç.” Kelimeyi zar zor çıkarabildi.

Sunshine dudaklarını araladı, hatta dilini biraz dışarı çıkardı. O pembe dil... *Lanet olsun.*

Raum aletini dudaklarının arasına yerleştirdi ve Sunshine onu içine aldı. Ağzından çıkan inleme, daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemiyordu.

“*Lanet olsun, Sunshine.*” Saçındaki eli sıkılaştı, başını biraz daha yukarı kaldırdı ve kendini ağzına doğru itti. Kadının dudakları etrafında gerilirken ağzı sıcak ve ıslaktı, hayatında hissettiği en iyi şeydi.

Dili aletin alt kısmını okşadı ve Raum inledi, kalçaları istemsizce öne doğru itildi. Bir an boğazının arkasına çarptığında, gözlerindeki zorlanmayı gördü.

“İyi misin?” Tekrar, beyni kelimeleri güçlkle seçebildi ve sözler boğuk bir hırıltı gibi çıktı.

Sunshine başını sallayıp aletin etrafında mırıldandı ve bu his onu yeniden inlettirdi. “*Lanet olsun, uzun süre dayanamayacağım. O kadar seksisin ki ölebilirim.*”

Sunshine yine mırıldandı. Raum başını geriye atarak boşalmaya çalıştı. Bundan daha fazlasını istiyordu çünkü bu, başına gelen en iyi şeydi.

Başını biraz daha kaldırıp kendini dikkatlice öne itti, ne kadar istese de çok derine girmemeye özen gösterdi. Kendini kontrol edebiliyordu çünkü bunun da onun için bir ilk olduğundan emindi.

Sunshine kalçalarını kavrayarak hareketlerini teşvik etti, onunla aynı yerde olduğunu kanıtladı. Bir kez daha o mırıltıyı yaptı ve doruk ihtiyacı tırmandı. Çok yakındı, lanet olsun ki çok. Daha fazla tutunamayacağını biliyordu.

Ancak sözlerini hatırladı... *Beni işaretlemeni istiyorum.*

Buna kim hayır diyebilirdi?

Saçını bıraktı, ağzından çekildi ve biraz aşağı kayd. “Bu muhteşem göğüslerini sikeceğim,” diye hırladı, sesi bir adamdan çok bir canavara aitti. “Ve her yerlerine boşalacağım.”

Ellerini onun göğüslerini sıkıca bir araya getirmek için kullandı. Yumuşak etin parmaklarının arasından taşmasına inledi. Sunshine ellerini onun ellerinin üzerine koydu; ateşli bakışı plana tamamen dâhil olduğunu gösteriyordu. Raum ellerini çektiğinde Sunshine yerinde tuttu, kendini onun için hazırladı. Raum öne kapandı, avuçlarını başının iki yanına koydu ve hâlâ ağzından kalan salyayla ıslak olan aletini göğüslerinin arasına yerleştirdi.

“Ah, lanet olsun.” Bakışları manzaraya kilitlendi, başı zevkle dönüyordu. “Lanet olsun, inanılmaz derecede seksisin. Tutamıyorum.”

“Evet,” diye inledi Sunshine, o da aynı derecede tahrik olmuş gibiydi. Elbette mümkün değildi ama göğüslerini becermesine izin veriyordu. Dudaklarında hâlâ onun boşalmasının tadı vardı. Aleti hâlâ ağzından dolayı ıslaktı ve ona, kontrolü eline aldığı anda hoşuna gittiğini söylemişti.

Evet. Hiç şansı yoktu.

Doruk neredeyse sürpriz gibi geldi. Birkaç dakika daha dayanabileceğini sanmıştı ama olmadı. Boğuk bir haykırıyla göğsüne boşaldı.

Hayatında hiç bu kadar sert –ya da bu kadar çok– boşalmamıştı. Göğüslerini ve boynunu kapladı, bir kısmı yüzüne bile bulaştı. Bu o kadar akıl almaz derecede tahrik ediciydi ki, kelimeler yetmezdi.

Kalçaları hâlâ hareket ederken aletini onun üzerinde gezdirdi ve onu kendi kokusu, özü, işaretiyle kapladığını bilmenin hazzıyla boşalmasını her yerine yaydı.

Onundu. Onu kendine ait kılıyordu.

Sunshine, seksten sarhoş olmuştu. Teknik olarak cinsel birleşme yaşamamışlardı ama onun için bu, tartışmasız şekilde *seksti*. Aksini iddia eden biri, yaşadıklarını hiç tatmamış demektir.

Raum'un bedeni gevşedi, neredeyse çökecek gibi oldu ve sonunda onun yanına yatağa düşerek güneşte uzanan tembel bir panter gibi yayılıp kaldı.

Şu anda yüzünde taşıdığı gülümseme, şimdiye dek gördüklerinin içinde en sevdiğiydi. Bir önceki gecenin zehirli sersemliğinin getirdiği o rahat ve kaygısız gülümsemeye benziyordu ama bu kez sebebi hiçbir madde değildi. Bu gülümseme yalnızca onun içindi. Başka kimse bunu görmeyecek, buna sebep olmayacaktı.

Biri buna kalkışırsa, ona "intikamcı melek" in ne demek olduğunu öğretirdi.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde, yüzleri birbirine dönük şekilde yattılar; ta ki Raum aniden doğrulup bir duş hazırlayarak onu temizleyeceğini söyleyene kadar. Yaptığı dağınıklıktan memnun görünüyordu.

Adımlarındaki hafiflik Sunshine'ı güldürdü. Raum banyoya gitti ve Sunshine duşun açıldığını duydu. Gerçekten de acilen yıkanmaya ihtiyacı vardı. Onun boşalması göğsünü, boynunu, çenesini ve hatta yanağının bir kısmını kaplamıştı. Saçına bile bulaşmıştı.

Ne kadar kirli. Ne kadar arsız. Bir melek için bu tür bir davranış o kadar uygunsuzdu ki, neredeyse müstehcen sayılırdı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Raum tüm çıplaklığıyla kapı aralığında yeniden belirdi, koyu teni terle parlıyordu. Aleti hâlâ yarı sertti ve bacağına çarpan hâli Sunshine'ın ağzını tuhaf bir şekilde kurutuyordu.

Aç hissettiriyordu. Onu görmek, daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

"Seni duşa taşıyayım mı, yoksa yürüyebilir misin?" diye sordu.

Sunshine kollarını başının üzerine uzatıp sırtını kavislendirirken göğüslerini sergiledi çünkü gözlerinin karardığını görmeyi seviyordu.

“Taşıman mı? Sanırım şu an bacaklarım beni pek tutmaz.”

Raum, yine ona bir panteri hatırlatarak odanın içinden süzüldü ve eğilip onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yataktan aldı. Doğrurken kollarında biraz daha yukarı kaldırdı; sert hareketiyle bedeni zıplayınca Sunshine’ın ağzından bir kahkaha kaçtı.

Onu biraz fazla sert tutmasını seviyordu; gücünün farkında değilmiş gibi davranmasını, kontrolü unuttuğunu düşünmeyi seviyordu. Sanki kontrolü ona unutturan kendisiymiş gibi.

Raum gereğinden biraz hızlı dönüp tekrar güldürdü onu ve kapıyı ardında açık bırakarak doğruca duşun altına girdi. Sıcak su üzerlerinden akarken Sunshine’ın gözlerine ve ağzına doldu, bedenlerinden sıçrayarak açık kapıdan dışarı taşı, zemine yayıldı.

Tam bir kaostu. Düzensiz, umursamaz bir karmaşa. Hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

“Raum, beni indir!” diye öksürdü, su yüzüne doğrudan vururken.

Raum onu indirdi, bedeni boyunca kaymasına izin verdi ama sendeleyemeyen bacakları sabitlenene kadar ellerini üzerinde tuttu. Ayakta durur durmaz, suyun altından çıkıp ona baktı. Küreler adına, ne kadar da güzel.

Su, zengin tonlu teninden akıyor, bedeninde izler çiziyordu. Altın gözleri büyüleyiciydi. İblis, insan, melek; artık ne olduğunun hiçbir önemi kalmamıştı.

O sadece Raum’du ve şu anda, böyleyken, onundu.

Eğilip onu öptüğünde, Sunshine kollarını boynuna doladı ve ona doğru eridi. Öpüşme hızla derinleşti; göğüslerini göğsüne bastırdı, sertleşen aletin karnına sürtünmesini hissetti.

“Seni fena hâlde becermek istiyorum,” diye hırladı dudaklarında, kalçalarını tembel bir hamleyle yukarı iterek ereksiyonunu ıslak teninde gezdirdi. “Şurada, duvara yaslayarak.”

Sunshine inledi. Çenesini kaldırırken, Raum çene hattını öpmeye devam etti. “Evet. Hı-hı. Lütfen.” O boş, sızlayan ihtiyaç geri dönmüştü ve onu nasıl doldurmak istediğini çok iyi biliyordu.

Ancak Raum geri çekildi; gözlerinde o tanımaya başladığı, hoşuna gitmeye başlayan şeytani parıltı yeniden belirdi. Ona sık sık sataşmaz ya da oyunlar oynamazdı. Her yaptığında ise bunu daha çok yapmasını istemesine neden olurdu.

Fakat Raum, “Henüz değil,” dedi ve Sunshine bunun oynamak istemediği bir oyun olduğuna karar verdi.

“Seni bekleteceğim.” Yüzündeki somurtmayı görünce gerçekten kahkaha attı, bir gülümsemeden bile daha nadir bir şeydi bu. Elini kaldırıp burnunun ucuna şakacı bir dokunuş yaptı. “Mükemmelisin, melek.”

Sunshine homurdandı ama tüm bedeni hazla ısındı. “Muhtemelen gelmiş geçmiş en kötü meleğim, o yüzden buna katılmam.”

Bir anda tüm mizah kayboldu, o karanlık ciddiyet tüm ağırlığıyla geri döndü. Sözlerinden hemen pişman oldu, niyeti bu değildi.

“Bunun yüzünden başın belaya girer mi?” diye sordu Raum. “Benim için?”

Sunshine başını sallayıp yanağına dokundu. “Hayır. Seni bulduğumu kimse bilmiyor, bunu ise hiç bilmiyorlar. Asla da bilmeyecekler; yemin olsun ya da olmasın, asla söylemem.”

Raum başını salladı ama havada söylenmemiş bir şey asılı kaldı. Sunshine bunun ne olduğunu biliyordu.

Bu... aralarındaki her neyse... süremezdi. Kendi aralarındaki düşmanlığı aşmış olmaları, bir melek ve bir iblisin birlikte olmasının imkânsızlığını ortadan kaldırmıyordu. İlişki, dostluk; ne denirse densin. Açıkçası, ona bir isim vermeye çalışarak nazar değdirmek istemiyordu.

Bu sadece... Sunshine ve Raum'du.

Havayı hafifletmek, onun oyunbaz yanını yeniden ortaya çıkarmak istedi. “Peki beni fayanslara yaslayıp hırpalamayacaksan gününle ilgili planın ne?”

Raum ona öyle bir baktı ki, kararını yeniden düşündüğünü sandı. Oysa neden baştan reddettiğini merak ediyordu. “Sanırım artık kitabın elindeyken, gidip köpeklere bakmak istiyorum.”

Kalbi bir an duracak gibi olurken onun yanlış varsayımını hatırladı. Cehennem kapısından itiraz etmeden geçsin diye onu yanıltmıştı ve hâlâ kitabın onda olduğunu sanıyordu.

Düzeltirse, derhâl cehenneme dönüp yeni bir soygun planı yapmakta ısrarcı olurdu. Ancak o, cehenneme onunla dönmeyecekti. Dersini almıştı, onu bir daha asla tehlikeye atmayacaktı.

Geri dönecekse, bunu yalnız yapacaktı. Bu da ona veda etmek anlamına geliyordu ve buna hazır değildi.

“Sonra da kardeşlerimi ziyaret etmeliyim,” diye ekledi Raum. “Birkaç gündür yokum, meraklanacaklar.”

Boğazını sıkıyan duyguyu geride tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. *Ne kadar basit, ne kadar tatlı.* Onu nasıl bırakacaktı?

“Sen de... gelmek ister misin?”

Kaşları havaya fırladı. “Kardeşlerinle tanışmaya mı?”

Raum öksürdü. “Hayır. Yani... barınağa.” Sonra bakışlarını kaçırdı. “Boş ver. Eminim senin de yapman gereken tonla önemli melek işi vardır-”

“Çalıştığın barınağı görmek isterim,” dedi hemen.

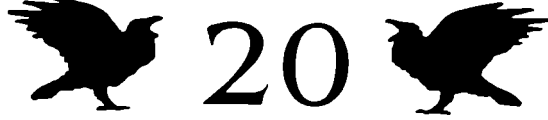
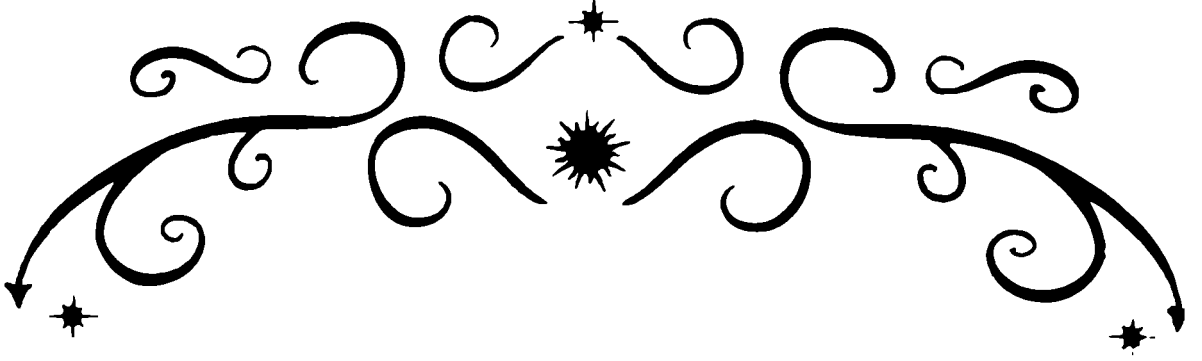
“Pek öyle-” Mırıldandı, hâlâ gözlerine bakmıyordu. “Sadece, bilirsin... sıkıldığım için yaptığım bir şey.”

“Tabii,” dedi Sunshine kayıtsız bir sesle, gülümsemesini gizleyerek. “Beni deviren köpekle tanışmak isterim.”

“Artık daha uslu. Onu eğitiyorum.”

Bunu söylerken gözleri parladı ve Sunshine’ın kalbi biraz daha eridi. İblis gerçekten de derisinin altına işlemişti.

Dikkatli olmalıydı, yoksa onu bir daha asla söküp atamaya bilirdi.

YASAK ZEVLER

Raum'un duşta dürtülerine teslim olmamak için gösterdiği özdenetim, neredeyse insanüstüydü. Neden geri durduğundan kendisi bile emin değildi. Kendine, gerilimi biraz daha biriktirmek istediğini, nihayetinde yaşanacak olanın efsanevi bir seviyeye ulaşması için bunu yaptığını söylüyordu.

Oysa bunun zaten ne zaman olursa olsun efsanevi olacağını biliyordu. Sunshine hevesliydi –hiç tereddüt etmeden evet demişti– öyleyse neden bekliyordu?

Bakire olduğu için miydi? Onun kusursuz melek bedenini kendi şeytani tohumuyla kirletmek istemediği için mi? Bırakın onun o kusursuz, güzel bedenine girmeyi, kendini ayağını bile öpmeye layık olmayan pis bir herif gibi hissettiği için mi?

Evet, büyük ihtimalle sebep buydu.

Şimdi bile suçluluk içini kemiriyordu. Saçını kavramış, ağzını becermişti. Göğsüne boşalmıştı, bir *meleğin* göğsüne. Çoğu insan ömrü boyunca bir meleği görmeden yaşardı; o ise birinin göğüsleri arasında mastürbasyon yapmıştı.

Ancak herhangi biri değildi. Sunshine.

Diğerlerinin hiçbirini umursamıyordu. Hatta yüzlerine boşalmaktan keyif bile alırdı ama onlara baktığında aletin kalabileceğinden şüpheliydi.

Sunshine farklıydı ve sanırım suçluluk da buradan geliyordu.

Çünkü onu gerçekten yozlaştırıyordu.

Giyindikten sonra, Raum'un üzerine giyecek temiz kıyafeti olmadığı fark edince Sunshine ıspanlanıp kısa süre sonra onun için yepyeni bir eşofman, bir tişört ve bir kapüşonluyla geri dönmüştü. Nereden bulduğunu sorduğunda homurdanmış, merak etmemesini söylemişti.

Yani çalmıştı.

Bunun onu tahrik etmesi kötü müydü? Kusursuz meleğinin kendisi için yaramazlık yapması fikrini sevmesi? Muhtemelen. Kesinlikle.

Kaçak kıyafetlerini giydikten sonra Sunshine onları hayvan barınağının dışındaki gizli bir köşeye ıspanlamıştı. Girişe doğru yürürlerken elini tuttuğunda, Raum şaşkınlıkla ona bakmıştı. Sunshine bakışlarını kaçırmış, sanki utanmış gibi elini bırakmıştı.

Raum elini tekrar yakalayıp kolundan çekerek yanında kalmasını sağlamıştı. El ele tutuşmak istiyorsa, lanet olsun, tutuşacaklardı. Sunshine bir daha ona bakmamıştı ama gülümsediği belliydi.

Barınağa girdiklerinde, her zamanki gibi Chloé ön masada evraklara gömülmüş hâldeydi.

"Hey," dedi Raum. Selamlaşmayı umursadığından değildi, bir keresinde sessizce yanından geçince Chloé baltalı katil görmüş gibi çığlık attığı içindi.

Chloé'nin onda bir terslik sezdiği ortadaydı. Bir iblisten korkmak akıllıcaydı, bu yüzden onu rahatlatmak için çaba göstermedi. Zaten umurunda da değildi.

Bugün sesini duyunca Chloé başını kaldırdı ve Sunshine'ı görünce ağzı açık kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, hayalet –ya da melek– görmüş gibiydi.

Raum bunu anlayabiliyordu, Sunshine'ı ilk gördüğünde kendisi de aynı tepkiyi vermişti.

"Bu Sunshine," dedi Chloé'ye.

"Merhaba." Sunshine elini kaldırıp gülümsedi.

Chlo  karşılık vermedi, öylece bakakaldı. Raum pes edip Sunshine'ı  eki tirerek kulübelerin olduğu bölüme doğru götürdü.

“İyi mi?” diye fısıldadı Sunshine kapıyı açarken.

Cevap veremedi, yankılı odaya adım attıkları anda kulaklarını sağır eden bir havlama koptu. Belli ki köpekler bugün huzursuzdu.

“Tanrım!” diye haykırdı Sunshine, elini bırakıp kulaklarını kapatarak. “Bu zavallı yaratıklar.” İlk kafese gidip elini uzattı. İçindeki köpek anında sakinle ti.

Sonrakine gitti ve bir sonrakine... Her birini yatı tırdı. Tıpkı Raum'un yaptığı gibi. Raum onu izledi, inanamıyordu. Birkaç dakika içinde tüm köpekler susmu tu.

“İ te,” dedi Sunshine gülümseyerek. “Zavallılar çok sıkıntılıydı.”

Raum bakakaldı. “Nasıl...?”

Omuz silkti. “ oğu meleğin hayvanlarla iletişim kurma yeteneği vardır. Doğal bir beceridir.”

“Ama sen... ben...” Ne sormak istediğini bilemeden sustu. *Ben bunu nasıl yapıyorum?* Kendiyle aynı yeteneğe sahip birini hiç duymamı tı ve  imdi Sunshine da mı? Üstelik bunun melekler için normal olduğunu mu söylüyordu?

Bunun onunla ilgisi olamazdı. Melekliğin yanından bile geçmezdi.    yüz yıllık hafıza kaybı ya amı  olabilir ama ondan önceki hayatma dair bolca, yüzde yüz  eytani anısı vardı. Eskiden yaptıklarım düşündükçe irkildi.

Peki bu yetenek ona nasıl gelmişti? Özenle görmezden geldiği rüya zihninin kenarlarını d rtt .

“Sunshine, biz...?” Sustu.

Ne soracaktı? Onu geçmişte tanıyıp söylemeyi mi *unutmu tu*? Aralarında karmakarışık bir romantik geçmiş mi vardı? Bir şekilde ona hayvanlarla konuşma gücünü m  vermişti? Kendi kulağına bile saçma geliyordu ve kendini bunu dile getirmeye zorlayamadı.

Sunshine kaşlarını çattı, ağzını açtı ama o sırada sıranın sonunda Caro belirdi. “Köpekler susunca burada olduğunuzu anladım.”

Raum ve Sunshine hâlâ birbirlerine bakıyordu. Raum bakışlarını zorla çevirip Caro'ya başıyla selam verdi. Hayvanları susturanın kendisi olmadığını açıklamayacaktı.

"Bir... arkadaş getirmişsin." Sunshine dönünce Caro'nun gözleri yuvalarından fırladı.

"Selamlar," dedi Sunshine o ışıldayan gülümsemesiyle.

"Vay canına." Caro'nun bakışları ikisi arasında gidip geldi.

"Bu Sunshine," dedi Raum.

"Ben ... evet, merhaba, memnun oldum, Sunshine. Ben Caro."

"Buranın sahibi siz misiniz?" diye sordu Sunshine.

"Bir bakıma, evet."

"Yaptığınız iş çok onurlu. Benim ... işimde, benzer meslekleri gözetiriz. İnsanlığın yükselişi için çok önemlisiniz."

Caro'nun gözleri gözlük camlarının ardında iyice büyüdü; ağzını açıp kapadı ama ses çıkaramadı.

Raum boğazını temizledi. "Minik'in geçici ailesi ne zaman geliyor?"

Caro bakışlarını Sunshine'dan ayırmayı başardı ama sürekli dönüp bakıyordu. Muhtemelen sırtından kanatlar fırlamasını bekliyordu. Raum burada ucube şovu olmaya alışkındı; spot ışığını devretmekten rahatsız değildi ama insanların kaldıracabileceğinin de bir sınırı vardı.

"Aslında," dedi Caro sonunda. "Dün geldiler. Onu kulübede gördük. Sen yokken çıkarmayı düşünmüyordum ama ..." Başım salladı. "O kadar sakindi ki. Ne havladı ne zıpladı. Risk alıp dışarı çıkardık. Melek gibiydi. Ona ne yaptıysan, bambaşka bir köpek olmuş. Çift çok sevdi. Sanırım evlat edinmeyi düşünüyorlar."

Raum etrafa baktı. "Yani, gitti mi?"

Caro başını salladı. "Üzgünüm. Sen gelene kadar beklemek istemiştin ama birkaç gün içinde kontrol için getireceklerini söylediler. O zaman burada olmanı sağlayacağım, böylece vedalaşırsın."

"Önemli değil."

“Hayır, burada olmanı istiyorum. Ona çok emek verdin. Bu işi katlanılır kılan şey, emeğinin sonucunu görmek. Geldiklerinde haber vereceğim, sen de burada olacaksın, tamam mı?”

Raum omuz silkti. Sunshine ona ıslıl ıslıl bakıyordu.

“Luna nasıl?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

Caro’nun dudakları kısaca büzüldü. “Aynı. Hâlâ yemeye çekiniyor... bize güvenmiyor. Bugün vaktin varsa biraz onunla oturur musun?” Sunshine’a baktı. “Hayvanlarla çalıştın mı hiç?”

“Hayır ama isterim.”

“O iyi,” dedi Raum, şaka yapmıyordu. Köpeklerin yarısı artık uyuyordu.

“Öyleyse, senin için harika bir... arkadaş,” dedi Caro, bakışlarını ikisi arasında gezdirip başını sallayarak. “Güç çiftlerine bak sen.”

“Güç çifti nedir?” diye sordu Sunshine masumca.

“Ah, şey, hani... ikisi de tek başına etkileyici olan ve birlikleyen daha da etkileyici olan çiftler.”

“Ah.” Sunshine gözlerini büyütüp Raum’a baktı.

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

“Neyse!” dedi Caro kendini gülümsemeye zorlayarak. “Benim tonla evrak işim var.” Raum’a döndü. “Bu arada, ne kadar izin alırsan al. Gelebildiğinde gel, zorlamaya gerek yok. Nasıl çalışabileceksen öyle kabul edeceğim. Ancak buradayken giriş-çıkış yapmayı unutma ki maaşını ödeyebileyim.”

Raum cevap vermedi. Paraya ihtiyacı yoktu.

“Ciddiyim,” dedi Caro gözlerini kısarak. “Giriş yapmazsan kırk saatlik haftayı öderim, barınak zaten zor durumda, altından kalkamayız.” Yaramazca gülümsedi.

Raum ona bir bakış fırlattı. “Tamam. Giriş yapacağım.”

“Aferin.”

“Anahtarlarını ödünç alabilir miyim? Unuttum.”

Caro ceplerini yokladı. “Buyur. Bir de köpek ödülü al.” Hepsini eline sıkıstırdı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimdeyim. Tanıştığımı-

za memnun oldum, Sunshine.” El sallayarak sıranın sonundaki kapıdan kayboldu.

“Ne hoş bir insan!” dedi Sunshine, Caro gidince. “Sence insanların çoğu bu kadar cömert mi?”

“Bunu senin bilmen gerekmez mi? Sen bir koruyucu meleksin. İşin insanlarla ilgili.”

“Onlarla nadiren etkileşirim. Çoğu zaman görünmez kalır, haftada bir görevlerime uğrayıp şeytani müdahale var mı diye bakarım. Onun dışında insanların özgür iradesi var, yardım edebileceğim pek bir şey yok.” İç çekti. “Kurallar böyle.”

“Yani koruyucu melekler sadece ibislere karşı mı korur?”

“İbislere ve kuralların dışında kalan diğer doğaüstü varlıklara karşı. Keşke insanlarla etkileşip yoldan çıktıklarım gördüğümde rehberlik edebilsem ama kendimi ifşa etmem yasak. Melekler, insanlara görünür olup olmamayı seçebilir.”

“Doğrudan yardım edememen berbat.”

Hafifçe gülümsedi. “Eski rütbemi geri istememin sebeplerinden biri de buydu. Bir fark yaratıyormuşum gibi hissetmek istiyordum. Üstünler, Üçüncü Küre meleklerini denetler; sanırım bu bana abartılı bir önem duygusu verdi.”

Hedeflerinden geçmiş zamanla söz etmesi Raum’un dikkatini çekti. İlk geldiğinde her şey çok acılmış gibi davranmıştı.

Daha iyi biri olsaydı, vazgeçmemesini söyleyebilirdi. Fakat değildi. İnsanlara yardım etmekten de anlamazdı; açıkçası umurunda değildi.

Sunshine gülümsedi, gülümsemesi zorlama gibiydi. “Arkadaşın Luna’yla tanışmaya gidelim mi?”

Raum başını salladı ama bir huzursuzluk içini kemirmeye devam ediyordu. Büyük bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu.

Luna’nın kulübesi en sondaydı, korkaklığı yüzünden etrafında daha az köpek vardı. Ulaştıklarında arka köşeye sinmişti; kuyruğu bacaklarının arasında, gözleri kocaman ve ürkekti.

Raum’u görünce başını hafifçe kaldırdı ve burnu havayı kokladı.

Kuyruğu minicik bir selam veriyormuş gibi kıpırdadı ama hâlâ yaklaşmadı.

“Zavallı,” dedi Sunshine, kulübenin dışında çömelerek. “İncitilmiş ve artık kime güveneceğini bilmiyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Raum. Caro’nun anahtarlarıyla kapıyı açtı. “Önce ben gireyim. Beni tanıyor.”

Sunshine geri çekildi. Kapı açılınca Luna ürktü ama Raum içeri girince sinmedi.

“Onları nasıl sakinleştiriyorsun?” diye sordu Sunshine. “Kimseye güvenmek istemiyor.”

“Genelde sadece otururum.” Duvara yaslanıp bacaklarını uzattı. “Bir süre beklerim.”

Gerçekten de birkaç dakika sonra Luna yaklaşıp uzattığı elleri kokladı. Raum bir ödül uzattı; birkaç işkence dolu dakika süren kokla-kaçtan sonra nihayet aldı.

Yemek, bir hayvanın kalbine giden anahtardı. Güvenli bir sağlayıcı olduğunu anladığı anda tüm duruşu değişti. Yerde sürünerek, kuyruğu alçaktan sallanarak geldi ve temkinle başını dizlerine koydu. Raum kulaklarının arkasını kaşındığında, Luna’nın gözleri sanki hayatında ilk kez bu kadar iyi bir şey hissetmiş gibi kapandı.

“Mükemmel,” dedi Sunshine. Raum baktığında, ona gülümsüyordu.

“Ben de yapabiliyorum,” diye pat diye söyledi Raum. “Köpekleri susturmayı.”

Sunshine kaşlarını çattı.

“Hayvanlar iblislerden nefret eder ama benden etmiyorlar. Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Beni gözetledin. Hakkımda her şeyi bildiğini söyledin. Fark etmedin mi? Hayvanların bana neden böyle tepki verdiğini merak etmedin mi?”

“Sanırım seni bir istisna olarak kabul ettim. Üzerinde durmadım.”

“Her zaman böyle değildim. Neden şimdi böyleyim, ne değişti bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum. Üzgünüm.”

Raum Luna’ya baktığında, Luna yavaşça kucağına tırmanıyordu. Neden bunun birden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu. Dört yüz yıl boyunca ne olduğunu bilmeden yaşamıştı; şimdi neden bu kadar takılıyordu?

Sunshine’a baktı. Ayrıca neden onun bir şey bildiğini düşünüyordu?

“Dan’le bizi bulmadan önce beni hiç gördün mü?” diye sordu.

Sunshine başını salladı. “Kim olduğunu bilmiyordum. İnsan olmadığını anlar anlamaz fark ettim ama tanımadım.” Bakışları kaydı. “Yine de bir şey... hissettim.” Başını salladı. “Ama hayır, tanımiyordum.”

“Ne hissettin?”

Bir an baktıktan sonra cevap verdi. “Sana çekildim.”

Raum ne diyeceğini bilemedi.

“Dürüst olayım ... sanırım anlaşma için sana gelmemin sebebi buydu. Neden en iyi seçim olduğuna dair çok mantıklı bir liste yaptım ama sanırım hepsi bahaneydi.”

Utangaç bir gülümseme sundu ama Raum karşılık vermedi. Sadece baktı.

“Oturabilir miyim?”

Raum başını salladı. Luna başını kaldırıp tekrar indirdi; onay sayılırdı. Sunshine içeri girip Raum’un yanına oturdu, duvara yaslandı, bacaklarını uzattı. Bacakları yan yana değdiğinde, ayağını hafifçe onun ayağına çarptı.

Sevecen mi? Oyunbaz mı? Göğsünde o his yine kıvılcımlandı.

Şeytani doğası bu sıcaklığı karanlık, biraz da şiddetli bir şeye dönüştürdü. Tek bildiği, ona dokunan herhangi birinin kanını dökmekten zevk alacağıydı.

Sunshine, Luna’nın elini koklaması için uzandı. “Merhaba, tat-

lım,” dediğinde Luna’nın kuyruğu sallandı. “Ne kadar iyi bir kızsın.”

Raum içinden gülümsedi. Luna tek iyi kız değildi.

Luna’yı yürüyüşe çıkardılar. Raum’un dediğine göre, bu zavallı yaratık geldiğinden beri ilk kez kulübesinden dışarı çıkıyordu. Görünüşe bakılırsa tasma kayışından çok korkmuştu ve kimseyi kendine yeterince yaklaştırmamıştı.

Sunshine, iblisin ve kendi gölgesinden bile korkan küçük *pit-bull*’un yanında yürürken midesinde belli bir hafiflik hissetti. Kanatları gizlenmiş olsa da sanki uçuyormuş gibiydi.

Raum’a kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Dünyaya sanki kendisini şahsen incitmiş gibi öfkeyle bakarken, yine de korkmuş bir hayvana yardım etmek için elinden geleni yapması...

Böyle bir adama nasıl direnebilirdi?

Melekler insani ilişkilere ya da romantik bağlara yabancı değillerdi. Midesindeki kelebeklerin ve göğsündeki sıcaklığın ne anlama geldiğini biliyordu ama bu konuda ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Bedeninin kontrolünü Raum’a vermiş, bir an bile pişmanlık duymamıştı. Aksine, daha fazlasını yapmamış olmalarına hayıflanıyordu. Erotik rüyasındaki imgeler hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Pullu formundayken Raum’un onun içine girmesi nasıl hissettirirdi?

Ve böyle bir şeyi arzuluyor olması ne kadar yanıltıcı?

Feci hâlde yanıltıcı. Yasak olanın da ilerisindeydi.

Ancak bu, arzuyu dindirmiyordu.

Barınağa doğru geri dönerlerken, zavallı Luna gerilmeye başladı. Kulübeden nefret ettiği apaçık ortadaydı ve istenmeyen hayvanlara yardım etmenin daha iyi bir yolu olmaması Sunshine’a son derece üzücü gelmişti.

Şüphesiz dünyadaki tüm o insanlar arasında, bu terk edilmiş

yaratıklara bakacak biri vardı? Muhakkak birileri onları sevmek istiyordu?

Bunun da bu dünyanın bir başka adaletsizliği olduğunu düşündü. Çoğu meleğin insanlarla bağlarını koparmayı ve teması en aza indirmeyi tercih etmesinin sebebi de buydu. Daima bir çatışma vardı. İstenmeyen evcil hayvanlar, savaş bölgelerinin ve kayıp çocukların yanında hiçbir şeydi.

Yine de tüm günü küçük bir köpeğin normalde olacağından daha iyi bir hayat sürmesini sağlamakla geçirdikten sonra Sunshine şunu merak etmekten kendini alamadı: Dünyaya sırt çevirmek gerçekten en iyi yol muydu? Evet, insanların özgür iradesi vardı ve melekler onları değiştirmeye zorlayamazdı; ancak bir meleğin ömrünü, onları küçük bir şekilde de olsa iyi olmaya teşvik ederek geçirmesi daha iyi olmaz mıydı? Sırf bir tanrı gibi süzülüp acıyı tek hamlede ortadan kaldıramadığı için ondan yüz çevirerek görevini nasıl yerine getirmiş oluyordu?

“O kadar gürültülü düşünüyorsun ki, neredeyse duyabiliyorum,” diye mırıldandı Raum, ona yan gözle bakarak.

Sunshine hafifçe güldü ama bakışları birleşince bu bir gülümsemeye dönüştü. Ona her baktığında gülümsemeden duramıyordu.

Basamaklar yerine ön kapıya çıkan engelli rampasını tırmanırken, “Akımda bir şey mi var?” diye sordu Raum.

Sunshine eli kapı kolundayken duraksadı. “Luna’yı yanımıza alabilir miyiz? Kulübeden çok korkuyor. Şuna bak, şimdiden titremeye başladı.”

Raum aşağı baktı. Luna’nın kuyruğu sallanıyordu ama gövdesi gerçekten de zangır zangır titriyordu.

“Kardeşlerimi ziyaret etmem gerekiyor,” dedi Raum. “Orada buradan daha çok korkacağını düşünüyorum.”

“O zaman onu ben alırım.”

Bakışları yeniden buluştuğunda Raum’un gözleri hüznünlü göründü. “Cennete geri dönmen gerekiyor, Sunshine. Kitabını aldın, hatırladın mı?”

Sunshine yutkundu. *Ona yalan söylemeye devam edemem.* Özellikle yaşadıkları onca şeyden ve onun güvenini kazanmak için harcadığı onca çabadan sonra bu adil değildi.

Ancak ona gerçeği söylemek, bu küçük rüyayı sona erdirirdi.

“Şey... Henüz gitmem gerekmiyor.” Suçluluk duygusuyla midesi çalkalanırken gülümsedi.

Raum onun bakışlarını süzdü. Sunshine onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verirdi. Aralarında hâlâ çok fazla sır vardı. Kapının önünde bir dakika kadar sessizce durdular. Luna, bekleyişin sebebini anlamıyormuş gibi ikisi arasında bakınıp duruyordu.

“Bir köpekle ışınlanabilir misin?” diye sordu sonunda Raum.

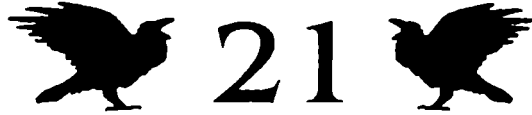
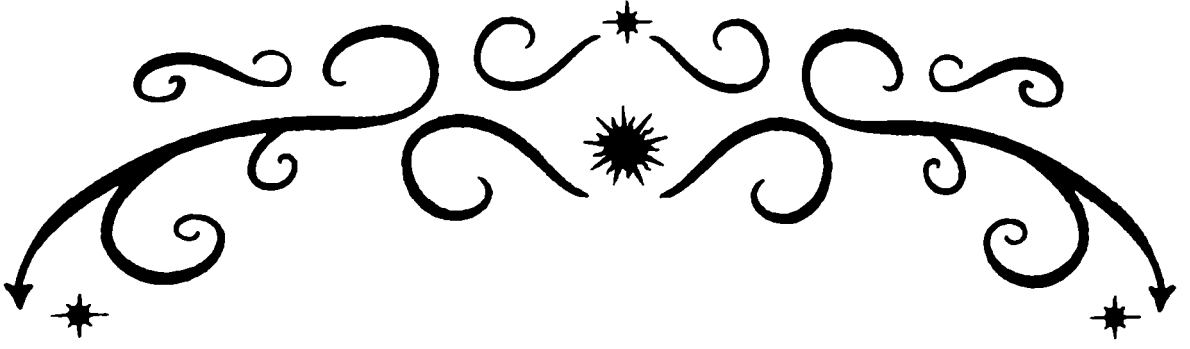
Sunshine başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Onu alacağız ama eninde sonunda onu geri getirmek zorundayım. Sadece kaçınılmaz olanı erteliyoruz.”

Sunshine parmak uçlarında hafifçe zıpladı. “Teşekkür ederim!”

Onun heyecanını fark eden Luna’nın kuyruğu sallandı ve bir anlığına korkudan titremeyi unuttu. Raum kapıyı açmak için dönerken başını iki yana salladı ama Sunshine, ağzının kenarındaki o belli belirsiz gülümsemeyi gözden kaçırmadı.

Midesindeki kelekler her şeye yeniden başladı.

HAREKET ÇEK

Sunshine onları Raum'un apartmanının çatısına ışınladığında Luna biraz paniğe kapıldı. Tasmasıyla Raum'un bacaklarının etrafında daireler çizdi, neredeyse onu yere serecekti.

Luna sakinleşince, Sunshine'ın kahkahaları arasında Raum tasmanın dolandığı yerlerden kendini kurtarmaya başladı. Kendi gülüşünü zor tuttu. Alışkanlıktan gizlemişti. Gülmeye pek alışık değildi ve doğrusu, güldüğünde biraz utanıyordu. Fazla şey açığa çıkarıyormuş gibi hissediyordu.

Düğümleri çözdüğünde tasmanın ucunu Sunshine'a verdi. İlk kez burada birlikte olduklarında, onu çatıda yalnız bırakmak zerre kadar umurunda olmamıştı. Şimdi ise hoşuna gitmiyordu.

Etraflarına –solgun, sıkıcı manzaraya– şöyle bir göz gezdirdi. “Burada iyi olacaksın, değil mi?”

“İyi olacağız,” diye onu temin etti Sunshine, ardından eğilip Luna'nın başım okşadı. “Biraz güneş alır, manzaranın tadını çıkarırız.”

“Hızlıca dönerim.”

“Buradayız.”

Binanın kenarına gitti, atlamadan önce kısa bir an duraksadı. Aşağı doğru düşerken, normalde hissettiği gibi kendini bırakma dürtüsü gelmedi; her zamankinden daha erken biçim değiştirdi. Düşüş ona alışıldık coşkuyu vermemiş, içindeki

boşluğu aynı şekilde bastıramamıştı. Çünkü fark etti ki... baştan beri pek de boşluk yoktu.

Bunun iyi bir şey olmadığını düşündü.

Sunshine'a bağımlı hâle geliyordu. Yüzü mosmor olana –daha doğrusu kaldırımında bir lekeye dönüşene– kadar binalardan atlasaydı, o dilinin üzerinde parçalanırken Sunshine'ı tatmanın verdiği hissin yanına bile yaklaşamazdı. Ya da aletin dudaklarının arasından kayışını hissetmenin, göğsüne boşalmanın...

Ya da... onun kahkahasını dinlemenin. Gülüşünü görmenin. Adını söyleyişini duymanın. Hayat dolu o koca koyu renkli gözlere bakmanın. Göz ucuyla onu kendisini izlerken yakalamanın.

Kahretsin, mahvolmuştu.

Odasının pencere pervazına inip aralıktan içeri süzüldü, içeri girer girmez insan formuna döndü.

Oda aynıydı ama artık yabancı bir mekân gibi hissediyordu. Sade duvarlara baktı; hiçbir aidiyet, hiçbir kimlik duygusu yoktu. Sadece uyuduğu bir odaydı. Otelde yatıyor olabilirdi.

Bir anlık dürtüyle, dolabı kapalı tutan sandalyeyi çekti ve kapakları bir hışımla açtı. Bunu aylar sonra ilk kez yapıyordu. Yağmasını kontrol altında tutmak için yeni “ganimetlerini” kapakla çerçeve arasındaki üst boşluktan içeri sokuşturur olmuştu.

Şimdi, nihayet özgür kalan yığını dökülüp saçıldı. Ayak bileklerine kadar yükselen bir yığındı; dolabın tabanını bütünüyle kaplıyor, yatak odasının zeminine birkaç adım taşıyordu. Cüzdanlar, telefonlar, mücevherler, araba anahtarları, uyuşturucular ve çeşitli ufak tefek değerli şeyler...

En derin utancının yığına baktı... ve güldü. Aslında sessiz bir homurtuydu ama onun için bu gülmek sayılırdı.

Kardeşleri haklıydı. Her şeyi fazlasıyla ciddiye alıyordu. Bu yığın onu intikamcı bir hayalet gibi takip etmişti. Geceleri uyanık yatarken dolap kapaklarına bakmamaya çalışır, ardında ne yattığını bilirdi.

Oysa hepsi, insanlardan aşırıldığı çoğu işe yaramaz bir avuç zımbırtıydı. Ne olmuştu yani?

İnsanlar soyulduklarını fark ettiklerinde günlerinin geri kalanı bok gibi geçmiş olabilirdi ama hayatları devam ediyordu. Rolex ve pırlanta yüzük alabilenler yoksulluktan kırılmıyordu, yenisini alırlardı.

Peki neden bu kadar peşini bırakmıyordu? Demek ki bir kaşıntısı vardı. Eh, olsun. Daha kötüsü de olabilirdi. Kan dökücü bir canavar olarak geçen onca yüzyıldan sonra, biraz kleptomani neredeyse zararsız sayılırdı.

Omuz silkti, yığına arkasını döndü ve yatak odasının kapısını ardına kadar açtı; görünsün diye her şeyi yerde bıraktı.

Koridora adımını atar atmaz Mist karşısında belirdi. Kelimenin tam anlamıyla: Siyah bir sisin içinden yeniden biçimlenmişti.

Raum şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama Mist'in tuhaflığına alışkındı.

“Merhaba,” dedi Avcı.

“Selam...”

Avcı başını eğdi, burun delikleri titredi. Uzun bir nefes çektiğinde, Raum'un aklına, Kan Pazarı'nda Sunshine'a kokusunu örtmenin önemini söylediği an geldi.

Acaba şimdi Mist onun üzerindeki kokuyu alıyor muydu?

Ense tüyleri diken diken olurken bekledi ama Avcı başka bir tepki vermedi. “İyi misin?” diye sordu Raum, gözlerini kısarak. Evet, Mist tuhaftı ama genelde bu kadar tuhaf olmazdı.

“İyiyim,” dedi Mist, sakın bir tonla.

“Peki.”

Söyleyecek başka bir şey yokmuş gibi görününce Raum yanından sıyrılıp mutfığa yöneldi. Şaşırtıcı değildi; Bel oradaydı, elinde büyük bir bıçakla bir yığın soğanı *Ultimate Chef Race* ya da gizlice izlediği başka bir aptal yemek programındaymış gibi doğruyordu.

Raum girince Bel başını kaldırdı, hızlı doğramayı bıraktı. “Nerelelerdeydin?”

Ah, eve dönmek ne güzeldi. “Takılıyordum.”

Bel'in gözleri kısıldı, neyse ki şimdilik maviydi. "Nerede?"

Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıştı? Sadece sorguya çekilmeye kapı aralıyordu. "Takılıyordum," diye yineledi, daha sert bir şekilde.

"Nerede takılıyordun?"

"Oralarda."

Birbirlerine baktılar. Bel'in bıçaklı duruşu tehditkâr görünmeye başlamıştı.

Sonra Bel, Raum'u allak bullak eden bir şey söyledi. "Her şey... yolunda mı?"

Raum temkinle kardeşine baktı.

Bel gözlerini devirdi. "Öyle bakma. Sadece soruyorum. Tanrım."
"İyiyim."

Raum arkasında bir varlık hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Mist oradaydı, tüm karanlık heybetiyle dikilmiş, sarı gözleriyle onu delip geçiyordu.

Raum yeniden Bel'e bakarak gözlerini kısıtı. Havadaki tuhaflık tuhaflığın da ilerisindeydi. İki iblisin kendisine fazla doğrudan baktığını fark edince, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Sadece kardeşimin iyi olduğundan emin oluyoruz," dedi Bel sakince. *Fazla* sakince.

Raum'un kalbi hızlandı. Bir şeyler fena hâlde yanılttı.

"Tehlikeye girmiş," dedi Mist aniden. "Koku net."

Kahretsin.

Bel başını salladı. "Git. Ben hallederim."

"Dur-" diye başladı Raum ama Mist çoktan yok olmuş, tekrar sise karışmıştı. "Nereye gitti?"

"Ben buradayım. Endişeye gerek yok." Bel hâlâ elinde olan bıçakla ona doğru bir adım attı.

Raum geri çekildi, verandaya açılan kapıya ve pencerelere göz attı. Hepsi kapalıydı. *Kahretsin.*

Yine de denedi.

Bel atıldı. Raum biçim değiştirdi.

Ancak Belial, cehennemdeki en belalı herif ününü boşuna kazanmamıştı. Odanın içinde uçan kargaya bıçağını fırlattığında, hedefi kusursuzdu.

Bıçak Raum'un tüylü bedenine saplandı, onu havadan yere çaldı.

Raum, yanına saplanmış bıçakla öfkeden delirmiş bir adama dönüşerek ayağa sıçradı. "Ne halt oluyor?!" diye kükredi ve bıçağı çekip tüm gücüyle kardeşine fırlattı.

O lanet herif havadan yakaladı. Hem de bıçağın ağzından.

Raum yeniden biçim değiştirmeye yeltendi ama Bel çoktan yanındaydı, onu yakaladı. Bel'in kavrayışı altında Raum'un kanatları çatırdadı. Raum insan formuna dönüp yüzüne bir yumruk patlattı. Bel kıımıldamadı bile. Bunun yerine gözlerinde cehennem ateşi parlarken boyu birkaç santim uzadı, omuzları genişledi.

şiddet onu tetikliyordu. *Harika.*

Belial, kaya büyüklüğünde bir yumrukla Raum'u yere serdi. Raum'un başı geriye savrulurken gözlerinin önünde ışıklar uçuştu.

Tamam, şimdi o da öfkeliydi.

"Seni pislik." Ağzındaki kanı Bel'in yüzüne tükürdü.

"Üzgünüm, kardeşim," dedi Bel ama şeytani gözleri şiddetin verdiği coşkuyla yanıyordu.

Raum'un bir müdahale ya da Bel'in sandığı her neyse onun için vakti yoktu. Çatıya dönüp Sunshine'ı buradan derhâl çıkarması gerekiyordu. Bu yüzden, dünyadayken asla yapmadığı bir şey yaptı; zor zamanlar, zor önlemler.

Tam iblis formuna geçti.

İnsan ölçülerindeki bu dar daireye sığamayacak kadar büyüktü ama şu an tek umursadığı Belial'ı paramparça etmekte.

Planı işe yaradı. Bel, uzun zamandır görmediğı Raum'un iblisini görünce bir an donakaldı. Raum fırsatı kullandı; dar alanda kanatla-

rını olabildiğince açıp atıldı ve gagasını kardeşinin boğazına geçirdi.
Belial kükredi ve alevler içinde kaldı.

Güneşli bir gündü, yine de bahar havası hâlâ serinliğini koruyordu. Çatıda, bacaların ve klima ünitelerinin kuzeye bakan gölgelerinde saklanmış birkaç eski kar yığını hâlâ duruyordu. Bir iki gün daha ılık güneş görseler eriyip gideceklerdi.

Sunshine, üçgen biçimli bir tavan penceresinin yanındaki yükseltilmiş çıkıntıya oturdu ve Luna'nın tasmağını çözmeye karar verdi. Alan kapalıydı, kaçıp gidebileceği bir yer yoktu ve Sunshine bunun onun için keşfe çıkmak adına iyi bir deneyim olacağını düşündü.

Luna, barınaktan uzaklaştıklarından beri çok daha az çekingen görünüyordu. Sunshine eğilip tasmanın klipsini çözerken sinmedi. Özgür kaldığında, çoğu köpeğin yapacağı gibi koşarak gitmedi. Bunun yerine yerinde durdu ve başını kaldırıp Sunshine'a baktı.

Bakışları sanki, "*Beni istemiyor musun?*" diyordu. Sanki tasmanın çözülmesi, Sunshine'ın onu terk ediyymiş gibi korkmuştu.

Sunshine, belki de önceki sahibinin onu böyle bıraktığını düşündü. "İstersen etrafı koklayabilirsin," dedi Luna'ya. "Ama biz giderken seni de götüreceğim."

Luna başını biraz yana eğdi.

"Elimden geldiğince seni yanımda tutacağım. Raum'a söyleme ama yapabilseydim kısa köpek ömrünün sonuna kadar seni tutardım."

Luna'nın kuyruğu biraz kalktı, ardından küçük gri burnunu yere indirip koklamaya başladı. Bir an sonra keşfe koyulmuştu.

Sunshine tavan penceresine yaslanıp gülümsedi, güneşin teneini ısıtmasının tadını çıkardı. Düşüncelerini serbest bıraktı, bu da elbette onları altın gözlü belli bir iblise götürdü. Gözlerini kapattı, kelebeklere bu kez direnmedi ve gülümsemesi daha da genişledi.

Daha sonra yalnız kalacakları anı sabırsızlıkla bekliyordu. Belki bu sabah duşta yarım kalan yere dönmesi için onu ikna ederdi. Belki rüyasını yeniden canlandırmasını sağlayabilirdi.

Ani bir farkındalıkla gözleri açıldı, irkilip ayağa fırladı.

Karşısında bir iblis duruyordu. Hayalini kurduğu iblis değildi. İnsan formunda değildi ve üzerinde bir gölge gibi yükseliyordu. Kül grisi bir teni vardı, gözleri ürpertici bir parlaklıkla sarıydı. Kamçı gibi bir kuyruğu arkasında şaklıyordu.

“Mishetsumephtai.” Kalbinin hızı artmış olsa da sükûnetini yansıttı.

“Dan’ın arkadaşısın,” dedi iblis. “Rica ettiği... benim...” Boynundaki ve bileklerindeki damgaları bir düşmanın huzurunda anmak istemezmiş gibi, cümlesini yarıda kesti.

“Evet.” Sunshine’ın gözleri o izlere takıldı. Koyu gri teninde neredeyse seçilmiyorlardı ama ışık vurdukça desenin parçalarını yakalıyordu.

Aradığı yanıtlar Sunshine’daydı, yine de onları kendine saklamıştı. Şimdi söylemeli miydi? Düşmana böyle bir bilgi vermek akıllı mıydı? Hâlâ düşman mıydılar ki?

“Raum’la birlikteydin,” dedi Avcı.

Sunshine başını salladı. *Nasıl-?*

“Eva’nın gösterisinden sonraki gün onun üzerinde kokunu aldım. Onu avladım, dairenizi buldum ama siz çoktan cehenneme gitmiştiniz. Lily peşinizden gelmemin çok tehlikeli olduğunu söyledi, bu yüzden dönüşünüzü bekledim. Raum şimdi geldiğinde koku daha da güçlenmişti. İzini buraya kadar sürdüm ve seni buldum.”

Sunshine’ın gözleri büyüdü. Avcı yetenekleri hayal ettiğinden bile üstündü, bunu hesaba katmamış olduğu için kendine kızdı.

“Raum’u bir şeye zorladın,” dedi Mist. “Yoksa bizden saklamazdı.”

Yutkundu. Buna itiraz edemezdi. “Sana ve ailene zarar vermek istemiyorum.”

Avcı’nın ifadesi değişmedi. Gözlerini bir kez bile kırpmamış gibiydi. “Sana inanmıyorum ama önemi yok.”

Ense kökü ürperirken, Luna'yı alıp buradan ışınlamanın vakti geldiğine karar verdi. Hatta, ertelemeyi tamamen bırakma zamanıydı. Luna'yı barınağa geri götürecekti, ardından da tek başına cehenneme dönüp o lanet kitabı nihayet alacaktı. Elinde kitap olunca... sonra ne yapacağını düşünürdü.

“Raum hâlâ dairede mi?” diye sordu Avcı'ya.

İblis başını salladı.

“Lütfen ona... peşimden gelmesin dediğimi söyle.” Yutkundu. “Yapabildiğimde onu bulacağımı söyle.” Kitabı şimdi alacak, böylece Raum ona yalan söylediğini asla öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

Avcı kaşlarını çatı.

Daha sonra Daniel'ı ziyaret edip Mist'e yardımcı olacak bilgiyi ona vermeye karar verdi. İblis de olsa özgürlüğü hak ediyordu. Ancak şimdi gitme vaktiydi.

Etraflarına olabildiğince belli etmeden göz gezdirdi, Luna'ya dair bir iz aradı ve bulamadı. Dişlerini sıktı. Hayatını zorlaştıracak olsa bile onu burada bırakmayacaktı.

Uyarı vermeden çatının öbür ucuna ışınladı, onu görmeyi umuyordu.

Aynı anda birkaç şey oldu.

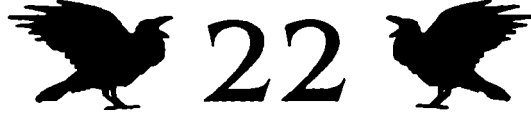
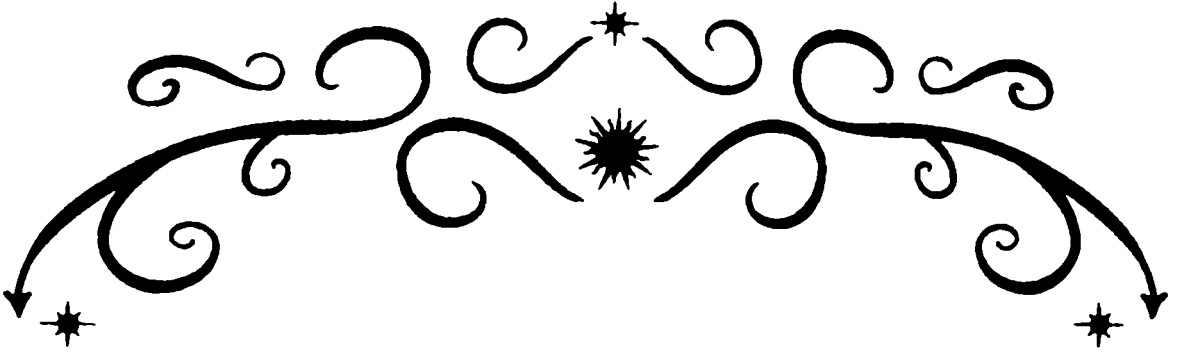
Avcı siyah bir sise dönüştü. Sunshine, Luna'yı diğer köşede, bir çatı havalandırmasına sinmiş hâlde gördü. Bir kez daha ışınlanarak eğilip onu kapmaya çalıştı.

Avcı'nın devasa gri bedeni önünde yeniden şekillendi. Sunshine'm parmakları Luna'nın yumuşak tüylerine değdi. Mishetsumephtai uzanmış bileğine soğuk, metalik bir şey çarptı, ardından keskin pençeleri kolunu kavrayıp onu köpekten geriye çekti.

İşinlanmaya çalıştı ama olduğu yerde çakılı kaldı.

Bileğindeki kelepçeye bakıp üzerinde kazılı Sheolic mühürleri gördüğünde kanı buz kesti.

Avcı sivri dişlerini yüzüne göstererek, “Bunu ona kendin söyle,” dedi.

MELEĞİN AVUKATI

Işınlanma yeteneği olmadan Sunshine, kule gibi yükselen iblisi alt edemezdi. Hakkını vermek gerekirse Mist ona zarar vermeye çalışmamıştı, ancak onu sürükleyerek peşinden götürürken de nazik değildi.

Belli ki binanın planını çok iyi biliyordu. Onu çatının belirli bir köşesine kadar sürükledi, ardından hiç tereddüt etmeden kenardan aşağı bıraktı. Kanatlarını açarak düşüşlerini kesti ve iblislerin daire-sinin balkonuna indiler.

Mist, Sunshine'm kolunu sıkıca kavramayı sürdürürken veranda kapısını açtı. Bu noktada, aptallık da olsa Sunshine isteyerek onunla geliyordu. Raum'un iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

İçeri girdiklerinde kaygısı hızla paniğe dönüştü. Karşılarında tam bir kaos vardı. Raum'un devasa, dört kanatlı iblis formu, *alevler içindeki* Belial'la kudurmuş bir boğuşmanın içindeydi.

Tavan ve duvarlar yanık izleriyle kaplanmıştı. Yemek masası devrilmiş, tabaklar ve süs eşyaları paramparça olmuştu. Kırılabilir her şey yok edilmiş gibiydi.

Mist'le Sunshine ikisi birden şok içinde donakalmıştı, bu da bunun planın bir parçası olmadığını gösteriyordu. Sunshine kendine düşünmek için yalnızca o kısacık anı tanıdı ve ardından harekete geçti.

İçgüdüyle Mist'in kavrayışından ışınlanmaya çalıştı, yine başaramadı. Bunun üzerine elini savurarak boğazına vurdu. Ortalığı kasıp kavuran şiddete odaklanan Avcı, darbenin geldiğini görmedi ve sendelemesi Sunshine'a kolunu kurtarma fırsatı verdi.

"Raum!" diye bağırdı ve çatışmanın içine daldı. Belial'a karşı ne yapabileceğini bilmiyordu; özellikle de güçleri bağlıyken. Yine de bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Raum'un incinmesini istemiyordu.

Dev iblis kuş başını çevirip onu fark etti. Bu dikkat dağınıklığı ona pahalıya patladı. Belial, bir insanın kafatasım paramparça edecek güçte bir yumrukla ona vurdu. Raum vahşice karşılık verdi; kanatlarını açıp Belial'ın üzerine atıldı, pençeleriyle parçaladı, gagasıyla etini yırttı. Ancak Belial yere düşmedi; güçlü darbelerle saldırımayı sürdürdü ve elbette tüm bu süre boyunca *alevler içindeydi*.

"Durun!" diye haykırdı Sunshine, kendini koruma içgüdüsunü tamamen unutarak çarpışan iblislere doğru koştu. "Yeter artık!"

Mucizelerin mucizesi... onu dinlediler.

Ayrıldıklarında, Sunshine hemen aralarına girdi. Belial'a sırtım döndü –onun kendisini öldürmek istemesi muhtemelen pek akıllıca değildi– ve Raum'a yöneldi. Keskin gagasını okşamak için elini kaldırdı. "İyi misin?"

Gözlerinin önünde pullu yarı-iblis formuna geçerek kanatlarını çıkarabilmek için kapüşonlusunu hızla üzerinden sıyırdı. Kanatları parlak siyah tüylerle kaplıydı ve dokunulacak kadar ipeksi görünüyordu, tıpkı rüyasındaki gibi.

Bu ana dek onları hiç görmemişti ama yine de rüyasında kusursuzca hayal etmişti.

Bu sırada Belial'ı saran alevler söndü ve "normal" devasa boyuna geri döndü. Cehennem ateşine rağmen kıyafetlerini korumayı başarmıştı; belli ki ateş ona zarar vermiyordu. Platin sarısı saçları, dövüş sırasında öfkesine teslim olduğunda uzamış, geniş omuzlarının altına kadar sarkmıştı. Yumruklarını öyle sıkıyordu ki, her iki ön kolunda da yarım düzine damar sayılabiliyordu.

İki kardeş birbirlerini öfkeyle süzüyorlardı. Belial'ın gözlerinde cehennem ateşi yanıyor, mavi irislerini ve siyah göz bebeklerini örtüyordu.

“Büyüyü onar, Mishetsu,” diye hırladı.

Sunshine arkasına baktığında, Avcı çoktan veranda kapısının yanında durmuş, Sunshine'ın içeri girmesine imkân veren yarım kalmış mührü kendi kanıyla tamamlıyordu. Demek ki kelepçeyle onu almaya gelmeden önce mührü bozmuştu.

Hazırlık yapmaya vakitleri olmuştu. Bundan ne çıkaracağımı bilemiyordu.

“Bel, bu lanet şey ne?” Raum'un bedeni gerilimden titrerken Sunshine'ın koluna koyduğu el, onu dizginleyen tek şey gibiydi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti, hatta neredeyse hiç öfkeli görmemişti.

“Bu senin kendi güvenliğin için,” dedi Belial. “Ödün verdin-”

“Bu da ne demek oluyor, lanet olsun?!”

“Bu meleğin seni hangi sözleşmeyle zorladığını bilmiyorum ama özgür iradeni geri alana kadar seni bırakma riskini alamam.”

“O beni hiçbir şeye zorlamıyor.”

“Bunu bilemem. Bir iblis bağlandığında işlerin nasıl yürüdüğünü sen de biliyorsun.”

İtiraf etmekten nefret etse de Sunshine, onun haklı olduğunu biliyordu. Raum'u bir sözleşmeye zorlamıştı. Onun özgür iradesini bağlamıştı. Sözleşme gereği, bunu kardeşlerine anlatamazdı.

Ancak kendisi anlatabilirdi.

“Bir sözleşmeyle bağlı,” dedi Belial'a. “Bu doğru. Anlaşmanın şartları gereği kimseye anlatamaz ama ben anlatabilirim.”

“Ne yapıyorsun, Sunshine?” diye tısladı Raum.

Belial delici bakışlarını ona dikti. “Peki onu buna razı etmek için başına neyi dayadın?”

Bakışlarını kaçırdı. Belial onu huzursuz ediyordu. Tarih kitaplarından onun hakkında çok şey öğrenmişti ve yaptığı fedakârlık asla unutulmamıştı. Kendisi hariç, elbette.

Ölümsüzler, akıllarını kaçırmamak ve deliliğe sürüklenmemek için yüzyıllar boyunca anılarını yitirirdi. Melekler Empyrean Kütüphanesi'ne erişebilirdi, orada tüm önemli tarihsel olayların kayıtları vardı.

Cehennemdeyse böyle bir şey yoktu. Belial'ın anıları silindikçe, onları tazeleyecek bir kaynağı olmayacaktı; bu da ona üzücü geliyordu.

Ancak şu an pek de merhametli hissetmiyordu, özellikle de Raum'un bedenindeki yaraları fark edince. Yarı-iblis formunda dudağı iki yerden yarılmıştı, burnu hafifçe kanıyordu, yan tarafında bıçak yarasına benzeyen bir yerden sızan kan kıyafetlerine bulaşmıştı. Belial'ın boynunda özellikle vahşi bir yara vardı, yumrukları da kana bulanmıştı.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Raum ona bakarak.

“Söylemek zorundayım. Bu iş çok uzadı ve artık kardeşlerinden saklamanın anlamı yok.” Belial'a döndü. “Raum'a, iş birliği yapmazsa ailesinin yerini cennete bildireceğimi söyledim.”

Belial'ın gözlerindeki cehennem ateşini görünce yutkundu. Kökenine rağmen, artık tam anlamıyla bir iblis olduğu gerçeği unutulamazdı.

“Bunun için seni öldürmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?” dedi Belial. “Yüz kan yemini de etsen, bu bilgiye sahip bir melek hayatta olduğu sürece benim için bir tehdit vardır. Buna katlanmam.”

“Ona dokunamazsın,” dedi Raum, sesi alçak ve ölümcüldü.

Sunshine'm bugün ölmek gibi bir niyeti yoktu ama Raum'la Belial'ın yeniden dövüşmesini de istemiyordu.

“Yalandı,” dedi hızla. “Hiçbirinize zarar vermek gibi bir niyetim yok. Onu sadece yardıma ikna etmek için söyledim.”

“Evet, bunun bir kelimesine bile inanmıyorum,” diye homurdandı Belial. “Meleklerin ne kadar laf cambazı olduğunu biliyorum. *Daha büyük iyilik* adına her şeyi haklı çıkarırsınız.”

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, Mishetsumephtai araya girdi. “Ondan ne için yardım istedin?” Şimdiye dek öyle sessiz kalmıştı ki, neredeyse orada olduğunu unutmuştu.

Sorusu, potansiyel bir müttefik anlamına gelebilir diye umarak ona döndü. “Empyrean Kütüphanesi için bir *grimoire* bulmakla görevlendirildim. Bir zamanlar bir insan cadıya aitti ama bir iblis tarafından çalınıp cehenneme götürüldü. Onu almak için Raum’un yardımını istedim.”

“Kim çaldı?”

“Murmur. Falcı.”

“Şaka yapıyorsun.” Belial öfkeyle Raum’a döndü. “Bana, Murmur’la başka bir iyilik için pazarlık yaptıktan beş dakika sonra gidip ondan bir şey çaldığını söyleme sakın.”

Raum’un gözlerinde bir ışık parladı. Belial’ı yeniden kavgaya kışkırtmak üzereydi, bu da Sunshine’ın davasını savunmak için hiç iyi bir yol değildi.

“Ailene zarar verme niyetim yok,” dedi Sunshine aceleyle. “Bunu hemen şimdi kanıtlayabilirim.” Raum’a baktı. “Sözleşmeyi bozmak istiyorum. Bu maddeyi koyma fikri sendendi, hatırlıyor musun? İkimiz de kabul edersek, anlaşmayı feshedebiliriz.”

Raum hiçbir şey söylemedi. Gözleri onu delip geçiyordu.

“Aileni koruyacağıma dair bir yemin ederim,” diye devam etti Sunshine. “Ama seni bana olan tüm yükümlülüklerinden kurtarmak istiyorum.”

Raum’un gözleri kısıldı. “Zaten kitabı aldıysan bunun ne anlamı var?”

Sunshine tereddüt etti, midesi düğümlendi. “Önce sözleşmeyi bozmayı kabul et, sonra anlatırım.”

Raum kaşlarını çattı ama Belial konuştu. “Önce yemini et.”

Sunshine başını salladı. “Bir bıçağa ihtiyacım var.”

Belial mutfığa gidip büyük bir şef bıçağıyla geri döndü ve ona uzattı. Sunshine aldı.

“Sunshine, dur,” dedi Raum.

“Hayır. Bunu yapmak zorundayım.”

“Neden?”

“Sözleşmeyi bozmayı kabul et, anlatayım.”

Raum’un çenesi kasıldı.

Kısa bir sessizlik oldu.

Konuştığında sesi sakindi. “Kitabı alamadın, değil mi?”

Sunshine yutkundu, midesi daha da düğümlendi. Bunu dünyaya döndükleri an söylemeliydi. Gerçek gecikmişti.

“Zindandan seni çıkarmadan önce alamadım,” diye itiraf etti.

“Ama sen demiştin ki-” Sözünü yarıda kesti, gözleri büyüdü. Doğrudan yalan söylememişti ama kitapla ilgili her soruyu ustaca savuşturmuştu. Şimdi parçaları birleştiriyordu.

“Sana söylemediğim için üzgünüm,” dedi Sunshine, onun anlamasını sağlamaya çalışıyordu. “Biliyorum, yanılttı ama kitabın olmadığını söyleseydim cehennemden ayrılmak istemeyeceğini biliyordum.”

“Tabii ki istemezdim, oraya gitmemizin sebebi buydu ve o lanet muskaları almak için bunca zahmete girmemizin de.” Gözleri kısıldı. “Hâlâ bir tane kaldığını söyle. İkisini birden kullanmadığını söyle.”

Sunshine dudaklarını bastırdı. Artık yalan söylemeyecekti.

“Kahretsin, Sunshine!”

Onun gözleri de sertleşti. “Pişman değilim. Hem neden bu kadar önemsiyorsun? Sözleşmeyi bozmaya hazırım. Sonuçsuz. Ailene zarar vermeyeceğime dair yemin de ederim. Sadece kabul et, tüm yükümlülüklerinden kurtul.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye patladı Raum. “Sözleşmenin umurunda olduğunu mu sanıyorsun?”

“Ben...” Evet, sanmıştı.

Gerilim dolu bir sessizlik çöktü. Bakışları kilitlenirken altın gözleri sanki onu delip geçiyordu. Belial’la Mist sessizce dinliyordu ama Sunshine bu noktada onların varlığını neredeyse unutmuştu.

“Özgür olacaksın,” diye fısıldadı.

“Kitap yoksa, onu almak için hâlâ benim yardımına ihtiyacın var.”

“Hayır. Bu benim hatam ve temizlemek de benim sorumluluğum. Seni asla dâhil etmemeliydim. Bencillikti ve bir daha yapmayacağım.”

“Seni tek başına cehenneme göndereceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun.”

“Raum...” Boğazı düğümlendi ve birden ona her şeyi anlatmak istedi.

Aralarında yalnızca birkaç adım vardı ama sanki bir okyanus ayırıyordu. Yine de ilk kez... belki de aşabileceklerini düşündü. Ortada buluşurlarsa başarabileceklerini.

“Neden kitabı almadın, Sunshine?”

Başını salladı. “Sözleşmeyi bozmayı kabul et.”

“Beni geride bırakmayı neden bu kadar önemsiyorsun?” Gözleri parladı. Geri adım atmıyordu.

“Anlaşmayı bozmayı kabul et-”

“Ben bir iblisim. Tüm iblisler kötü olduğu için cehenneme aitim, değil mi?”

“Hayır! Hayır, değiller ve benim böyle hissettiğimi zaten biliyorsun. Bunu şimdi bana zorla söyletmeni anlamıyorum. Kitabı alıp seni özgür bırakmamın bir yolu yoktu. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve yaptım, pişman değilim. Seni, aptal kitaptan daha çok önemsiyorum. Artık onu bulmak bile istemiyorum. Seninle burada kalmayı tercih ederim.”

Ağzım bir çırpıda kapattı, kendi itirafına şaşırmıştı. Evet, Raum’un güvenliğini kitaptan üstün tuttuğunu biliyordu ama onu hiç istemediğini söyleyecek kadar ileri gitmemişti.

Yeniden yükselişi öncelikli görevi değil miydi? En büyük hedefi değil miydi? *Artık ne istediğimi bilmiyorum.*

Raum da şaşırmış görünüyordu. Bir süre sessizce bakiştılar. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki ama kelimelere dökül-müyordu.

“Lütfen, Raum,” diye fısıldadı. “Sözleşmeyi bozmayı kabul et ki kardeşlerine seni zorlamadığımı kanıtlayabileyim.”

Raum ona bakıyordu.

“Lütfen?”

Raum’un bakışları yumuşarken bir nefes verdi. “Tamam. Kabul ediyorum. Bitti.”

Bağ çözülüp gitti. Büyü, üzerinde anlaştıkları gibi, manipülasyondan ve baskıdan arınmış sözlü rızadan fazlasını istemiyordu.

“Şimdi yemini et,” diye araya girdi Belial alçak bir sesle. Tehdit açıktı.

Sunshine başını salladı, bıçağı avucuna kaldırdı ve tam derisini kesmeye hazırlanıyorken Raum aniden bileğini yakalayıp ellerini ayırdı. “Bunu sakın aklından geçirme.”

Bıçağı elinden çekip aldı ve fırlattı. Bıçak karşı duvardaki alçıpanın içine tok bir sesle saplandı.

Sunshine gözlerini kırptı. “Başka nasıl kanıtlayabilirim?”

“Umurumda değil. Kendini kalıcı, bozulmaz bir yemine bağlamayacaksın.”

“Yaşamak istiyorsa bağlayacak,” dedi Belial, sesi uğursuzdu.

“Peki sen tersine aynı yemini etmeye hazır mısın?” diye meydan okudu Raum. “Ne olursa olsun, sonsuza dek ona parmak bile kaldırmayacağına yemin etmeye?”

Belial’ın çenesi kasıldı. Bakışı öldürücüydü.

“Öyle düşünmüştüm,” dedi Raum. Sunshine’ın kolunu kavradı. “Gidiyoruz.”

“Hayır, gitmiyorsunuz.”

“Sunduğu korumanın aynısını ona sunmaya razı olmadığın sürece, o hiçbir boka yemin etmeyecek.”

“Raum-” diye itiraz etti Sunshine.

“İşte kelepçenin anahtarı.”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı; Mist öne çıkıp küçük bir metal anahtarı uzatıyordu.

“Mishetsu,” diye homurdandı Belial, bir uyarı olarak.

Raum anahtarı hızla aldı, Sunshine da kelepçeyi açması için kolunu kaldırdı. Güçleri bağılyken geçen her saniye işkenceydi, buna itiraz etmeyecekti. Belial’a bakmaya cesaret edemedi ama öfkesini hissedebiliyordu.

Mist’e bir gülümseme sundu. “Teşekkür ederim.”

“Beni pişman etme.”

“Etmeyeceğim.”

“O hiçbir yere gitmiyor,” diye gürledi Belial. Tehdide rağmen onları durdurmak için kıpırdamadı.

Kelepçe kolundan düştü. Sunshine, anahtar hâlâ kilitteyken kelepçeyi Raum’dan aldı ve ayaklarının dibine bıraktı. Sonra ayağıyla itip Belial’a doğru savurdu. Yaklaşmaya cesaret edemedi.

“Ailen için gerçek bir tehdit olursam bunu kullan,” dedi. “Mist beni tuzağa düşürebileceğini zaten kanıtladı.”

Belki Raum haklıydı. Belki bozulmaz bir yemin çözüm değildi. Belki ... birbirlerine güvenmeyi öğrenebilirlerdi.

Sırtını dikleştirdi ve Mist’e baktı. “Damgalarını nasıl kaldıracığını biliyorum. Daha önce bilgiyi sakladım çünkü Daniel’m neden istediğini anlamıyordum. Oysa şimdi anlıyorum ve özgür olmayı hak ediyorsun.”

Mist’in gözleri büyüdü.

“Her türlü büyülü damga ya da bağ, kutsanmış bir bıçakla kaldırılabilir ama bıçağı tam bir melek kullanmalıdır. Bir Grigori bunu yapamaz. Damganın bulunduğu deri tamamen kesilip alınmalı. Yeniden örüldüğünde iz kaybolur. Acı verici olur ama işe yarar.”

Mist şoktan donmuş gibiydi.

“Her şey biraz daha ... sakinleştğinde bunu senin için yapmaya hazırım.” Bakışları Belial’a kaydı.

“Şimdi gidiyoruz,” dedi Raum bir kez daha, bu kez daha sert bir şekilde. Yere düşürdüğü kapüşonlusunu aldı ve elini Sunshine’a uzattı.

Sunshine şansını yeterince zorladığını düşünerek elini tuttu, ardından birlikte ışınlandılar.

Sunshine'ın Luna'yı bıraktığı çatıya indiler. Adını seslendi. Tehlikenin geçtiğini sezmiş gibi Luna, iki klima ünitesi arasındaki saklandığı yerden koşarak geldi. Raum onu bir koluyla kaptı ve Sunshine'ı birden dairesine ışınladı.

Boş dairenin sessizliği bunaltıcıydı.

Sunshine elini bırakarak geri çekildi. Raum eğilip Luna'yı yere bıraktı, sonra kapüşonlusunu karşıdaki koltuğa attı. Luna, aralarındaki gerilimi anlamıyormuş gibi kuyruk sallayarak onlara baktı.

“Kitap sende hiç olmadı,” dedi Raum.

Sunshine başını salladı.

“Mist'in damgalarını gerçekten kaldırabilir misin?”

Başını salladı.

Yine sessizlik oldu. Dramadan sıkılan Luna etrafı keşfetmeye gitti.

“Yaralısın,” dedi Sunshine.

“İyiyim.”

“Seni iyileştireyim.”

“Gerek yok.”

“Benim için çok kolay.” Bir adım attı. “Lütfen.”

“Bu kurallara aykırı değil mi? Bir iblisin iyileştirilmesi?”

“Evet.”

Raum'un gözleri kısıldı ama kıpırdamadı. Sunshine bunu bir izin saydı. Yaklaştıkça kalbi hızlandı. Onu bu kadar etkilemesi hiç bitecek miydi? Bu formda ondan çok daha büyük olması da işi zorlaştırıyordu. Üzerinde gömlek yoktu; pullu göğsünün elinin altında nasıl hissedeceğini merak ediyordu.

Yan tarafındaki bıçak yarasının üzerine elini koydu ve deri yeniden örülene dek iyileştirici enerjiyi gönderdi. Bitirdiğinde başını kaldırdı, Raum'un gözleri onun üzerindeydi. Kanatları kısa bir an için açıldığında, Sunshine'm kalbi tekledi.

Bir şey söyle, diye bağırmak istedi. Kardeşinin önünde hislerini açmıştı ve o hâlâ tek kelime etmemişti. Belial'a karşı onu sa-

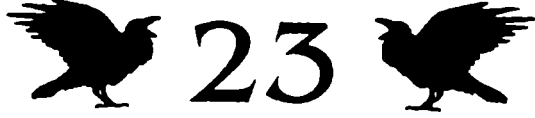
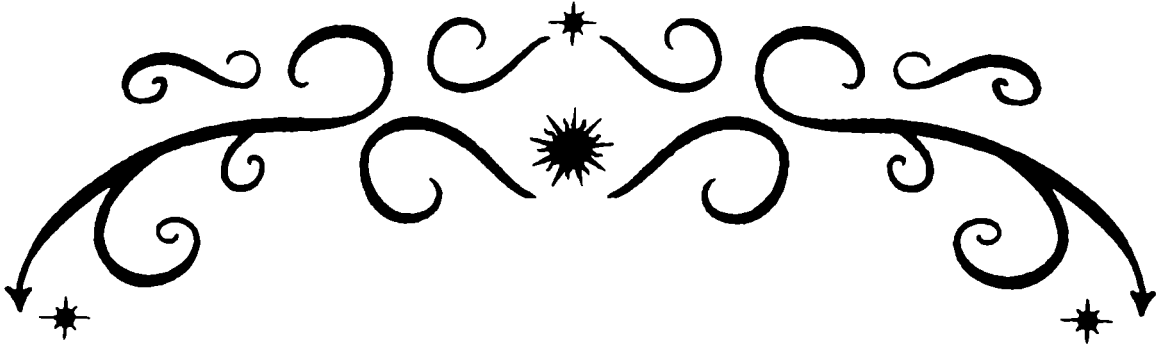
vunup bozulmaz yeminden koruması kalbini ısıtmıştı ama bu bir itiraf değildi.

Binlerce yıldır –hatırlayabildiğinden de uzun süredir– her şeyi tek başına çözmüştü. Kimseye yaslanmamıştı. Kontrolü isteyerek hiç bırakmamıştı. Gözlerini kapatıp düşmemiş, birinin onu tutacağına güvenmemişti.

Böyle bir şey nasıl hissettirirdi? Bilinmeyene tam bir inançla düşmek ve bir başkasının seni koruyacağım bilmek?

Öyle güçlü bir özlem içini kapladı ki nefesi kesildi.

Ancak bunu isteyemezdi. Çünkü bu, ancak özgürce verilirse anlamlıydı ve Raum hâlâ tek kelime etmemişti.

İYİ KIZLAR CENNETE

Raum, kendisine bakan meleğe bakakaldı. Ne beklediğini biliyordu.

Konuşmak istiyordu ama ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Duygularını ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı; şimdi gerçekten önemli bir şey söylemesi gerekirken bu daha da zorlaşıyordu.

Üstelik az önce evinde yaşanan her şeyin etkisinden hâlâ çıkmamıştı. Bel ile Mist çılgınca bir melek-tuzağı planı kurmuştu ve ardından Sunshine, kitap elinde olmadığı hâlde bunu itiraf edip sözleşmeyi feshetmesi için onu ikna etmişti.

Elbette, kitap onda değildi.

İki saniye gerçekten düşünmüş olsaydı, bunu kendi kendine de anlayabilirdi. Sunshine hiçbir zaman kitabın onda olduğunu söylememişti, yalnızca onu bulduğunu söylemişti. Kitap hakkında her soru sorduğunda gözlerine bakamamış, her defasında konuyu hızla değiştirmişti. O ise bu şüpheleri bir kenara itip kendi hayal dünyasında yaşamaktan memnun olmuştu.

Oysa şimdi, onun kendisi yüzünden yalan söylediğini itiraf etmişti. Onunla kalmak istediği için. Kitaptan daha çok onu istediğini söylemişti.

Bunu doğrudan onun dudaklarından duymuştu ama

yine de şüpheleri vardı. Kendi kendini küçümseyen bir düşünce olsa da onun için bu kadar önemli olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Sunshine terfisinin nihai hedefi olduğunu söylemişti; şimdi ise bundan vazgeçmişti ... onun için mi?

Konuşma baskısı bir anda dayanılmaz hâle geldi. Normalde çoktan pencereden atlayıp uçup gitmiş olurdu ama bunu Sunshine'a yapmak istemiyordu. Bunun yerine arkasını döndü, mutfak lavabosuna yöneldi ve üzerindeki kanı garip bir şekilde yıkamaya başladı. Çok fazla kan yoktu, asıl amaç ellerine bir meşgale bulmaktı.

Ancak sırtını dönmesi Sunshine'ın sabrım taşırdı.

"Az önce sana bütün sırlarımı söyledim ve sen tek bir kelime etmedin," diye çıkıştı Sunshine. "Beni konuşmaya zorladığın hâlde bir anda suskunluğa gömülmen hiç adil değil. Ben kendimi açıp duygularımı paylaşmak zorundayken senin içini kilitleyip hiçbir şey söylememeni kabul etmek zorunda değilim."

"Ben de önemsiyorum," diye mırıldandı Raum, ifadesizliğinden nefret ederek. Musluk hâlâ akıyordu; kapattı.

Sunshine sustu.

Raum lavaboya bakarak itiraf etti: "Seni güvende tutmak, sözleşmeden kurtulmaktan daha önemliydi benim için. O yüzden onu bozmak istemedim."

Sessizlik.

Kendini dönmeye zorladı. "Duygular konusunda iyi değilim." Bu bile yetersiz bir tanımdı. Şu an pencereden atlamamak için tüm iradesini kullanıyordu. "Aslında pek duygum da olmadı. En azından son birkaç yüzyıldır. Kayıp anılarımdan önceyse... sadece soğuktum. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

Sunshine kımıldamadan duruyordu, sanki en ufak bir hareket onu yeniden susturacakmış gibi. Belki de gerçekten öyleydi.

"Ama ..." Pençelerine baktı, sonra Luna'nın güneş ışığındaki bir noktaya yayılıp köpeklerle özgü derin bir memnuniyet iç çekişiyle rahatladığını gördü. Yutkundü, kendisi bunun tam tersini hissediyordu. "Artık bir şeyler hissediyorum. Sen geldiğinden beri. Ben-"

Kahretsin. İçinde panik büyüyordu. Sunshine'a baktı. Gözleri yumuşaktı. Davetkârdı. O derinliklere baktı.

"Bana... sıcak hissettiriyorsun," diye itiraf etti, kendini aptal gibi hissederek. "Güvende ama aynı zamanda sahiplenici bir şiddet hissi de var, sanki seni korumak için herkesi öldürebilirim."

"Raum..."

"Sana güveniyorum. Bir meleğe güvenmek aptalca olabilir ama sana kardeşlerim kadar güveniyorum. Belki daha bile fazla. Bunun bir önemi var mı bilmiyorum ama-"

"Ben de sana güveniyorum," diye fısıldadı Sunshine. "Ve önemi var. Senin duyguların önemli. *Sen* önemlisin."

Boğazı neden bu kadar sıkışmıştı? Ensesini ovuşturdu. "Bir his var... Boş ver. Aptalca."

"Söylediğin hiçbir şey aptalca değil. Bana anlatabilirsin."

Yutkundu. "Sanki... karşılaşmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum ve belki..."

"Birlikte olmamız gerekiyordu," diye tamamladı Sunshine yumuşak bir sesle.

Raum ona baktı. "Evet." Geçmişte birbirlerini tanımış olabileceklerine dair şüphelerini paylaşmak istiyordu ama Sunshine ona daha önce hiç karşılaşmadıklarını söylemişti. Şimdi bunu kurcalamak istemiyordu.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Sunshine başını sallayarak.

Kalbi yükselmek istedi ama gerçeklik kanatlarını kırıpıyordu. "Bunun bir önemi var mı? Sen bir meleksin, ben bir iblisim. Daha başlamadan kaybetmiştik."

"Artık umurumda değil," diye fısıldadı Sunshine ve ona doğru bir adım attı.

Raum da bir adım attı. Yarı-iblis formunda olduğundan, onun gözlerine bakabilmek için başını eğmek zorundaydı. Değişmeyi düşünmedi.

Bir kez olsun, alıştığı insan maskesini bırakmak istiyordu. Ona güveniyordu ve bu, onun *gerçek* hâlini görmesini istemekte. Pençeleriyle, pullarıyla, çirkin geçmişiyle, sakat duygularıyla.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi Sunshine avucunu kaldırıp göğsüne koydu. Eli inanılmaz derecede yumuşaktı.

“Kitabın sende olduğunu ama yine de kaldığını sandım,” diye itiraf etti Raum. “Bunun ... istediğin anlamına geldiğini düşündüm-”

“Kitap hakkında yalan söyledim ama kalma nedenlerim hakkında yalan söylemedim.”

Raum’un gözlerine baktı.

“Sözleşme bozuldu, Raum. Kitap yok, koz yok, hatta olsa bile kullanma isteğim yok. Burada kalmamı sağlayan hiçbir şey yok.” Başını eğip kirpiklerinin altından ona baktı. “Senden başka.”

“Bunu daha önce sormalıydım ama uğursuzluk getirmek istemedim,” dedi Raum. “Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.”

Sunshine gülümsedi, tırnakları Raum’un pullu derisine kıvrıldı. “O zaman şimdi anlatayım. Kaldım çünkü yüz gün daha yatakta uyandığımız gibi uyanmak istedim. Pazardan sebze almak, ikinci el pazarlarını gezmek istedim. Luna’yı ve cehennem köpeğini tanıştığımız parkta gezdirmek istedim. İnsanların arasında elini tutmak, normal bir çift sanılmak istedim. Ben...” Yutkundu. “Özgür hissetmek istedim ve artık yalnız olmak istemedim.”

“Sunshine...”

Gözünün köşesinde bir damla belirdi ama düşmeden sildi.

“Bunların hepsini yapabiliriz,” dedi Raum. Onu böyle gördüğünde istediği her şeyi verirdi.

Yanağım okşadı, pençeleri ve parmak uçları kemikli hatları boyunca gezdi. Derisi o kadar yumuşaktı ki cam gibi hissediyordu. Ona camdan yapılmış gibi davranmak istiyordu.

Aynı zamanda boğazından tutup yatağa fırlatmak, her zerresine sahip olmak da istiyordu. Bu ikilik delirticiydi. Sarhoş ediciydi.

Sunshine, sanki düşüncelerini hissetmiş gibi ona yaslandı. Vü-

cutları neredeyse baştan ayağa değiyordu ama yine de yeterince yakın değildi.

“Bunun yanlış hissettirmesi gerektiğini biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama hissettirmiyor.”

Raum dürtüsüne teslim oldu ve avucunu boğazına doladı. Bu formda eli o kadar büyüktü ki parmakları neredeyse birbirine değiyordu. Onu sınamak, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek istiyordu. Kim olduğunu, ne olduğunu gördüğünde... özellikle de böyle görünürken...

Sunshine gevşeyerek kontrolü ona bıraktı. Kanı ısındı.

“Doğru hissettiren türden bir yanlış.” Sesi derinlerden geliyordu.

Sunshine başını sallayamadığı için mırıldandı.

“Seni istiyorum,” dedi Raum. “Hayatta istediğim hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.”

“Ben de.” Diğer eli göğsüne kondu.

“Sana şeyler yapmak istiyorum...”

Yutkundu ve Raum bunu avucunun içinde hissetti.

“Kötü şeyler. Seni korkutması gereken şeyler.”

“Ne gibi?” diye fısıldadı Sunshine.

Raum başını salladı. “Sana dokunmama bile izin vermemelisin.”

“Ne gibi?”

Gözleri daraldı.

Sunshine meydan okumayı kabul etti.

Pekâlâ, öyleyse. “Sana sahip olmak istiyorum, Sunshine. Dizlerinin üstünde, bana yalvarırken görmek istiyorum. Boğazını mahvedene kadar ağzını kullanmak istiyorum. Seni her şekilde almak istiyorum. Seni öyle kirletmek istiyorum ki, cennet kapılarından geri çevirsinler. Bebeğim, seni mahvetmek istiyorum.”

Sunshine’ın ağzı aralandı ama sesi çıkmadı.

Raum’un kaşları çatıldı. “Şansın varken gitmeliydin.”

Sonra Sunshine onu şoke etti. Parmak uçlarına yükseldi ve “Anlattığın her şeyi istiyorum,” diye fısıldadı.

Raum dondu.

Yüzleri o kadar yakındı ki bakışları gözleri arasında gidip geliyordu. Her kirpiğini, her çilini, burnunun gururlu kavsini, kaşlarının çizgisini içine çekti.

Eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Sunshine kollarını boynuna doladığında, boğazından hırıltılı bir nefes çıktı. Onu Raum’un Sunshine’ı istediği gibi istiyordu. Bunun mümkün olduğuna inanamazdı ama kanıt davranışlarında görünüyordu.

Boğazını bıraktı, ellerini beline kilitledi ve yumuşak ete bastırdı. Kıvrımlardan ibaretti ama yine de ondan çok daha küçüktü, özellikle Raum bu formdayken. Ellerin onı neredeyse tamamen sarmasına bayılıyordu. Sahip olmanın bir başka yolu.

Tanrım, aklındaki arzular korkunçtu. Onu kırmak, dağıtmak istiyordu ama bunu aynı anda onu yeniden inşa edecek şekilde yapmak istiyordu. Geri dönülmez biçimde değiştirecek şekilde.

Lanet bir iblisti. Karanlığın özüydü. Yine de bu saflığı kendine isteme küstahlığını gösteriyordu. Dahası, onu öyle kirletmek istiyordu ki, Sunshine da kendisiyle birlikte karanlığı sevmeyi öğrensin.

Yanlış olduğunu biliyordu. Daha iyi biri olsaydı onu bırakırdı ama değildi. Olmak da istemiyordu.

Başını eğdi, öpücüğü derinleştirdi, dudaklarını zorla aralayıp ağzını kuşattı. Sunshine karşılık verdi.

Belki de bu yüzden ona bu kadar bağımlıydı. Onu mahvetmek istiyordu ama o da açıkça mahvolmak istiyordu.

Onun tarafından. Yalnızca onun tarafından.

Daha sert öptü, omurgasını geriye bastırdı. Baskının onu rahatsız edeceğini biliyordu Neden bundan hoşlandığını bilmiyordu. Belki de sadece bir piçti.

Sunshine inledi, ellerini sırtında ve kanatlarının dibinde gezdir-

di. Ona dokunmak bile onu tahrik ediyordu. Bu, Raum'un kendini çok iyi hissetmesine neden oldu.

Öpücüğü kesti, başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini kavrayıp başını yukarı kaldırdı. Göz göze geldiklerinde adam onu öylece tutarak anın tadını çıkardı.

Evet, ona boyun eğiyordu ama gerçek kontrolün kimde olduğunu biliyordu. Gerçek şuydu ki, onu elinde tutan Sunshine'dı. Bu da onu korkutuyordu.

"Daha fazlasını istiyor musun?"

Sunshine başını salladı.

Kendine engel olamıyordu. Minicik bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Kibarca iste."

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Evet, lütfen."

Tanrım, o gözler. Kusursuz, masum, istekli.

"İyi kız." Gülümsemesi genişledi.

Sunshine gülümsemedi. Aksine ona iyi kız demesi tahrik etmiş gibi mırıldandı.

Bel, kafasına vurduğunda onu komaya sokmuş olabilir miydi? Çünkü böyle bir hayat yaşıyor olması imkânsızdı.

"Sana böyle seslenmemden hoşlandın mı?"

Kafasını salladı.

"Güzel çünkü sen iyi bir kızsın. Mükemmel bir meleksin, değil mi? Tatlı bir güneş ışığı huzmesi."

Ancak bu kez Sunshine başını olumsuz anlamda salladı. Gözleri inkârla doldu.

Boğazını kavradığı andan itibaren onu esir alan o çılgınlığın sarhoşluğunu hâlâ yaşıyordu. Omuzlarını sertçe tutarak onu kendi etrafında döndürdü ve sonra kendine doğru geri çekti, ondan çok daha uzun olduğu için sertliği kadının belinin alt kısmına bastırıyordu.

Tekrar boğazını kavramak için kolunu doladı ve başını göğsüne doğru geriye yasladı. Sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Hayır mı?"

Kadın başını iki yana salladı ve adam, kadının avucuna çarpan yutkunuşunu hissetti.

“Yanıldığımı mı söylüyorsun?”

“Kusursuz değilim,” dedi kadın nefes nefese.

“Neden değilsin?”

“Ben... başarısız oldum. Yalan söyledim. Hile yaptım. Kıyafet çaldım!” Son itirafıyla birlikte nefesi kesildi.

Adam ağzını kadının kulağına dayadı. “Yani iyi bir kız değilsin, öyle mi? Sen kötü bir kızsın.”

“Evet.” Kadın omuzuna doğru geri yaslandı, boğazı açıkta kalmış, göğsü ileriye doğru fırlamıştı. *Kahrolası bir kusursuzluk.*

“Kötü kızlar cezalandırılır.” Tanrım, o ne saçmalıyordu böyle?

“Evet.”

Umursamadı. Sunshine bu işte varsa o zaman kendisi de vardı. Durmasını söyleyene kadar devam edecekti.

Onu serbest bıraktı ve tişörtünün alt kısmını kavradı. Kız uysalca kollarını kaldırdı ve adam tişörtü başının üzerinden sıyrıp çıkardı. Bir kenara fırlatıp, sütyeninin kopçasını açmasına yetecek kadar geri çekildi. Sütyen kollarından aşağı kaydığını ve yere düştü.

Adam hemen hareket etmeyince, kız omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

“Geri kalanını da çıkar,” dedi adam.

Kız pantolonunun düğmesini açtı, kalçalarından ve bacaklarından aşağı kaydırıldı.

“İç çamaşırını da.”

Eğilişini, o kusursuz kalçasını sergileyişini izlemek az kalsın aklını başından alıyordu. Dolgun uyluklarının birbirine bastırıldığı o gölge, asıl görmek istediği şeye bir göz atmasına o kadar yakındı ki, iç çamaşırından dışarı adımını attığında o dolgun teninin sarsılışı tam hayallerdeki gibiydi.

Ona dair her şey öyleydi.

“Kahrolasınca bir güzelliğin var, Sunshine.”

Kız doğruldu ve yüzünü ona döndü; kolları yanlarındaydı, vücudunu örtmek için en ufak bir çaba sarf etmiyordu. Kusursuzdu. Geçimini banka soyarak sağlasa bile adam için kusursuz olurdu. Akli dengesi yerinde olmayan bir psikopat olsa bile, yürüdüğü yollara tapardı.

Ama değildi. Nazik ve tatlıydı, kızın kendini bu şekilde görmemesi adamı çileden çıkarıyordu.

“İyi bir kız olmak istiyorsun, değil mi?”

Kız başını salladı.

“Öyleyse diz çök.”

Kız anında kendini yere bıraktı. Nefes almak için bile bir an duraksamadı.

Ona doğru bir adım attı, kız başını yukarı kaldırdı ve onu izledi. Ona emirler verebilir ve hareketlerini kontrol edebilirdi ama ona böyle baktığında...

Kızın, onun üzerinde ne kadar kontrole sahip olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bir yanı bilmesini istemiyordu. Diğer yanı ise, kızın kendini asla güçsüz hissetmemesi ya da yalnız olduğunu düşünmemesi için bilmesini istiyordu.

Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi, kız ise pantolonunun üzerinden uyluklarına tutundu. Önünde dizlerinin üzerinde çıplaktı ama gözlerinde çok büyük bir güç vardı. Oyunlarına eşlik ediyor olsa bile onda boyun eğen hiçbir yan yoktu. Nedenini tam olarak anlamasa bile, her ikisinin de ihtiyacı olan bir oyundu bu.

“Güzelsin. Çok tatlı ve kusursuzsun.” Saçlarını okşamaya devam etti. “Ve sana bunu söylediğimde senin yanıldığımı söylemeden hoşlanmıyorum.”

Kız yutkundu ve adam itirazının yükseldiğini gördü. Onu uyar- mak için ağzını açtı ama kızın parmakları pantolonunun kemer çiz- gisi boyunca tırmanmaya başladı. Küçük baştan çıkarıcı, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ve kahretsin ki işe yarıyordu.

Adam onu bir şahin gibi izlerken, kız parmaklarını lastiğin etra- fına doladı ve bakışlarını ondan hiç ayırmadan lastiği esnetti. Panto-

lonunu aşıya, yolun dısına doğru çekerken tırnakları adamın tenine sürtündü. İçine hiçbir Şey giymemiŐti, bu yüzden önünde duran başka bir engel yoktu. Kız elini adamın sertleşmiş uzvuna doladı ve ağzına santimetreler kala duraksadı. Adamın kanatları beklentiyle kabardı.

“ıkıntılar var.” Kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne?” Kızın ağzı ona bu kadar yaknken düzgün düŐünemiyordu.

Kız parmağını gövde boyunca, onu çevreleyen kabarık pul halkalarının üzerinde gezdirdi. Evet, bu formdayken aleti tuhaf görünüyor olabilirdi ama Sunshine’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa bu durum zerre umurunda değildi.

“Em onu,” diye inledi adam.

Kız öne doğru eğildi ve dudakları aralandı; ardından uzvunun ucunda ıslak, sıcak bir vakum oluŐtu ve adam neredeyse yere yığılacaktı. Kız, geri çekilirken gövdesini tkrğyle kaplayarak aşağı gömüldü. Kız bu hareketi tekrarlar­ken, dili hassas olan alt kısmı kıŐkırtıyordu, adam inledi.

Parmakları kızın saçlarına kenetlenirken, adam kendini ileriye atılmaktan, o hissin daha fazlasını ko­alamaktan alıkoyamadı. Kız, onun etrafında mırıldandı ve adamın daha derine inmesini sağlamak için çenesini gevşetti. Adam bu formundayken daha büyüktü ve bu, kız için zorlayıcı olmalıydı; ancak kızı onu yuttuğunda bu durum her Şeyi çok daha kıŐkırtıcı hâle getiriyordu.

“Ağzını sikeceğim,” diye hırıldadı adam.

Kız mırıldandı ve başını salladı.

“Eğer çok sert gidersem beni imdikle.”

Kızın gözleri, sanki adam az önce bir meydan okumada bulunmuş gibi karardı.

Adam, kızın saçlarını daha iyi kavradı ve ne kadar hazır olduğunu görmek için derine itti. Kızın gözleri, baskıdan Şaşırmış gibi hafifçe parladı; ancak adam durduğunda, devam etmesi için ona meydan okurcasına tekrar kısıldılar.

ıkıntılı iblis uzvunun bir meleğin kusursuz dudakları arasın-

da kaydığı o görüntü o kadar kahrolası derecede seksiydi ki adam neredeyse olduğu yerde boşalacaktı. Kızın ağızındaki baskı ve ıslak sıcaklık, tarif edilemez bir haz veriyordu.

“İyi kız.” Adam tekrar hamle yaptı. “Sen o kadar iyi bir kızsın ki.” Kız, tırnaklarını adamın kalça kemikleri üzerindeki gergin tene geçirerek belini kavradı. “Tanrım, bu çok iyi. Dizlerinin üzerinde böyleyken çok güzelsin.”

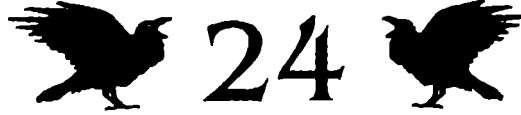
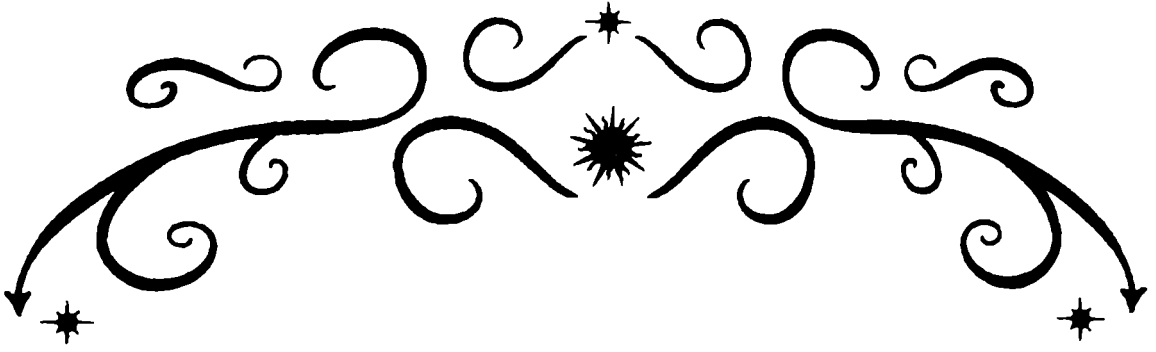
Gerçekten kendini serbest bırakmadan önce, kızın hevesle karşıladığı birkaç uyarıcı hamle daha yaptı.

Her iki eliyle kızın başını sabit tutarak, tam da onun hakkında fantezi kurmaya başladığı andan itibaren hayal ettiği gibi boğazını sikti. Kız, bir tanrıça gibi buna dayandı; gözleri doluyor, öğürmek için boğazı hareket ediyor, dudaklarının kenarlarında tükürük birikiyordu.

Adam, uzvunun kızın dudakları arasında girip çıkışını izlemeye o kadar odaklanmıştı ki; kızın bir eliyle onu bırakıp bacaklarının arasını okşadığım fark etmemişti. Kızın göz kapakları ağırlaşmış ve bakışları bulanıklaşmıştı; adam, kızın inlemelerinin aletinin etrafında titreştiğini hissediyordu.

Kız, onun aletini emmekten zevk alıyordu. *Kahretsin ki-*

Adamın başı döndü ve omurgasının tabanında baskı birikti. Kontrolünü kaybetmeden saniyeler önce kızın başını bıraktı ve geri çekildi. Henüz bitirmek istemiyordu. Planları vardı.

ALTIN KALPLİ

“Beni öldüreceksin,” diye inledi Raum, saçlarını yeniden okşayarak. “Şu ağzın var ya...”

Sunshine dizlerinin üzerindeyken, elinin tersiyle ağzındaki salıyı sildi. Gözleri sulanmıştı ama gülümsemesinde yalnızca tatmin vardı. “Neden durdun?”

“Henüz bitirmeye hazır değilim. Kalk.”

Hâlâ o tatlı gülümsemeyle Sunshine ayağa kalktı.

Raum pantolonunu tamamen tekmeleyip çıkardı, iki adım attı ve onu kollarına aldı. Sunshine kahkaha attı. Raum onu kendi etrafında döndürürken kollarını boynuna doladı, geriye uzanıp tüylerini okşadı.

“Yatak odasına gidelim,” dedi Raum. “Zavallı Luna’yı şoke etmek istemem.”

“Ah-” Sunshine nefesi kesilerek boynunu uzatıp köpeği aradı. “Onu tamamen unutmuşum!”

“İyi o,” dedi Raum. Onu döndürüp Luna’nın hâlâ yerdeki güneşli noktada yayılmış hâlde, derin uykuda olduğunu gösterdi. “Gördün mü? Sızmış.”

“Ah, Küreler adına şükürler olsun. Zavallı hayvan zaten yeterince travma yaşadı.”

Raum, Sunshine'ı yatak odasına taşıyıp yatağın üzerine bırakırken güldü. Sırtı yatağa değdiğinde göğüsleri zıpladı ve Raum'un beyni kısa devre yaptı.

“Şimdi bana istediğimi verecek misin?” diye sordu Sunshine. Dizleri bükülü, bacakları bitişikti.

“Ne istediğine bağlı.” Yatağın kenarına diz çökerek ayaklarını kavradı. Ayak tırnakları beyaza boyalıydı; bu hem inanılmaz derecede sevimli hem de fazlasıyla seksiydi.

“Seni. İçimde.”

“Hangi parçamı?”

Sunshine yutkundu, sonra dudakları kıvrıldı. “Aletini.”

Onunki de kıvrıldı. Kahretsin, onu yozlaştırmaya bayılıyordu. İşini bitirdiğinde, bilinen en pis sözleri eden biri olacaktı.

“Nerede istiyorsun? Tekrar ağzında mı?”

Bunu yüksek sesle söylemeye çekinmesini beklemişti ama Sunshine onu kendi oyununda yendi. Bacaklarını açtı, elini aşağı indirip kendini parmaklarıyla araladı. Şişmiş klitorisi ve girişinin küçük bir kısmı göründü, her yeri arzuya bulanmıştı.

“Tam burada,” diye mırıldandı.

Raum inledi. “Siktir.”

“Bunu istiyorum zaten.”

“Mükemmelsin. Hayatımda gördüğüm en seksi şey.”

“Raum...”

“Bir daha asla mükemmel olmadığını söyleme, tamam mı?”

Sunshine dudaklarını büzdü.

“Beni yine mi reddedeceksin?”

“Ben sadece...” Elini çekti, bacaklarını kapattı. “Hakkımda böyle idealist bir fikrin olmasım istemiyorum. Şeyler yaptım ... O kadar fena batırdım ki koruyucu melekliğe düşürüldüm ve ben ...”

Raum bacaklarını yeniden açıp üzerine çıktı ve onu bir öpücükle susturdu. Aleti karnına değiyordu. Tenine değmesi bile onu

kendini kaybedip çılgınca içine girmeye itiyordu ama şimdilik dürtülerini bastırdı.

“Sana mükemmel dediğimde ciddiylim. Saçmalıklar umurumda değil. Seni kötüleştirmekten zevk alıyorum.”

“Bu ne demek?”

“Yaramazlık yaptığında beni tahrik ediyor demek. Pis konuşman, benim için kıyafet çalman ... Çok ateşli. Ben bir iblisim. Daha iyi olmaya çalışıyorum ama her zaman biraz kötü olacağım.”

“Bu sorun değil.” Kollarını boynuna dolayarak kürek kemiklerinin arasındaki kası kavradı. “Senin için kötü olmayı seviyorum.”

Bacakları daha da açılıp kalçalarını sardı. Raum’un aleti bacaklarının arasından kaydı, arzu onu tam yerine yönlendirdi ama içeri itmedi.

“Seni yozlaştıracığım,” dedi Raum. “Bundan suçluluk duymalıyım ama duymuyorum. Belki biraz ama daha büyük bir yanımda bunu seviyor.”

Sunshine bacaklarını kalçalarına doladığında, uçuş tüyleri ayak bileklerini okşadı. Ucu *tam oradaydı*. Bir hamleyle içeri girebilirdi. Kendini tutmak onu terletiyordu.

“Zaten içimde karanlık varken beni yozlaştıramazsın,” dedi Sunshine. “Hep sakladım, yokmuş gibi davrandım ama hiç gitmedi. Olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum.”

Eğilip onu öptü. “Yine de mükemmelsin.”

Sunshine homurdandı. “Kes artık ve beni becer.”

Raum geri çekilip ona baktı. Cesurdu ama kızardığını görüyordu. “Tatlısın, melek.”

Sunshine omzunu itti. “Kes-”

Sözleri, onu bir santim içeri ittiğinde nefese dönüştü. Çok azdı ama lanet olsun, ne kadar dardı. Sonra yarı-iblis formunda olduğunu, onun da bakire olduğunu fark etti. Bu hâliyle olmazdı.

İnsan formuna geçti ve Sunshine’ın yüzündeki hayal kırıklığına güldü.

“Neden değiştirdin?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ilk seferinde böyle yapmayacağız.”

“Bekâret bir kurgu, buna inanmıyorum.”

“Saflık zırvasından bahsetmiyorum. Seni incitmek istemiyorum.”

Kaşlarını çatmayı sürdürdü, Raum da kaşını kaldırdı. “İnsan formum o kadar mı kötü?”

“Elbette hayır. Güzelsin ve bunu biliyorsun. Ben sadece... seninle olmak istiyorum. Gerçek seninle. Bu hâlde saklanman daha kolay.”

Keskin bir gözlemdi. “Saklanmayacağıma söz veriyorum.” Sözüünü hafife almadı.

Sunshine uzanıp yanağını okşadı. “Kabul etmeliyim ki diğer formundaki farklar da ilgimi çekiyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Onları... hissetmek istedim.”

“Henüz değil,” dedi ve onu öpmek için eğildi.

“Neden hep beni kışkırtıyorsun?”

Kışkırtmak mı? Kalçalarını biraz daha iterek büyük silahlar için daha hazırlık gerektiğini hatırlattı.

Onu gererken Sunshine’ın çıkardığı inleme kulağına müzik gibi geldi. Biraz daha ittiğinde, Sunshine’ın elleri omuzlarına fırladı, gözleri açıldı. “Ah.”

“Evet.” Artık ondan yer değiştirmesini istemeyi bırakacağına bahse girerdi.

“Vay canına.”

Gülmeye çalıştı ama iç kasları aletini sıkıp bir santim daha içeri almasına izin verince inlemeye dönuştü. “Kahretsin Sunshine, beni çok sıkıyorsun.”

“Dayanamıyorum... Çok iyi hissettiriyor.” Gözleri kapanırken başı yastıkta sağa sola sallandı. “Ama acıyor da. Yine de daha fazlasını istiyorum. Durmanı da istiyorum. Ama istiyorum-”

Raum durdu. “Henüz yeterince hazır değilsin.” Çıkmaya yeltendi ama bacakları mengene gibi sıktı. Lanet olsun, beklenmedik derecede güçlüydü.

“Şimdi hazırım.”

“Biraz daha ısıtayım.”

“Hayır.”

“Sunshine-”

“Şimdi istiyorum.”

Gülümsemesini tutamadı. Bu gece yüz yılda gülmediği kadar gülmüştü. “Dizlerinin üzerindeki o uysal Sunshine’a ne oldu? İyi kız olmak istemiyor muydun?”

Bakışlarındaki meydan okuma erirken o koca ceylan gözlerle ona baktı. “Lütfen beni şimdi siker misin?” Sesi bile tatlıydı.

İnledi. Nasıl oluyordu da yalvaran *oyken*, her şeyi ona yaptırıyordu?

Bir santim daha itti. Çıkıp tekrar girerken arzusuyla kaplandı. Eğilip onu öptü, zevkten başı dönüyordu. “İyi misin?”

“Çok iyiyim.” Tırnakları sırtını çizdi.

Biraz daha itti. Bu kez bedeninin direndiğini hissetti ama inlemesi zevk aldığını söylüyordu. Yine çıkıp girdi. “Acıyor mu?”

“Çok iyi.” Dudakları birbirini yokladı ama tam bir öpüşmeyle vakit kaybetmediler “Raum...”

“Daha mı?”

“Evet.”

“İyi kızlar kibarca ister.”

“Lütfen! Lütfen, lütfen...”

Derin bir hamleyle onu tamamen doldurdu. Sunshine titredi, omurgası yataktan kalktı. Boğazının sütunu, köprücük kemikleri, o mükemmel göğüsler... “Tanrım, ne kadar güzelsin.”

“Raum...”

Dişlerini sıktı. “Hareket etmemeye çalışıyorum ama kıvrınman zorlaştırıyor.”

“Lütfen-”

“Ne istiyorsun?” Çenesini kavrayıp onu öptü.

“Daha fazlası. Hepsi.” Gözleri kısa bir an için açıldı ve “Kendini geri çekmeni istemiyorum,” dedi.

“İlk seferinde nazik olacağım.”

“Hayır.”

“Evet. Canını acıtmak istemiyorum.”

“Hayır. Acımaz.”

Onun bu kadar istekli bir şekilde kendini serbest bırakmasını istemesi inanılmaz derecede tahrik ediciydi ama zevk almasını sağlamak için gerekirse kendi sırtını bile kırardı. “İstediğin kadar sert olursam acır.”

Sunshine inledi, tarif bile onu tahrik etmişti.

Bir tat vermeye karar verdi. O büyük bir kızdı. Çok fazlaysa söylerdi.

Çenesini tutup hızlandı. Çok dardı, çok sıcaktı, içindeydi; neredeyse yetiyordu. Hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Çenesini sıkıca kavrayarak ileri atıldı, derine indi ve itişlerinin hızını artırdı. O kadar sıkı, ıslak ve sıcaktı ki, sadece içinde olduğunu bilmek bile onu neredeyse çıldırttı. Seks sırasında kendini hiç bu kadar bırakmamıştı.

“Çok iyi hissettiriyorsun.” Onu sertçe öptü ve dili onunla dolandı.

Bacakları onu çekti, topukları kalçalarını itip hız istedi. Boğazına geçti, temposu arttı. İnlemeleri çığlıklara döndü.

Ağızına inlemekten başka bir şey yapamadı, bacaklarını onun etrafına sıkıca sararak onu daha derine çekti. Topuklarını kalçalarına bastırarak, sanki daha da hızlanmasını istiyormuş gibi itişlerinin hızını artırdı. Adam da kavrayışını boğazına kaydırıp ve hızı artırdı. Her sert itişinde onu doldurdukça inlemeleri çığlıklara dönüştü.

“İyi misin?” diye soludu adam, parmaklarının yanındaki boyun derisini hafifçe ısıtarak. Dişlerini geçirmeyi feci şekilde istiyordu

ama bir ağız dolusu melek kanı almanın sonuçlarını biliyordu. Eğer şu an bayılırsa, kendini asla affetmezdi.

“Evet! Aman Tanrım, Raum!” Kız ellerini başının üzerine atıp çarşafı tutundu. Gözleri kapandı ve omurgası o kadar yükseldi ki sırtının ortası yataktan kesildi.

Adam kızın boynunu serbest bırakıp dizlerinin üzerine geri oturdu, bacaklarını havada ve açık tutarak ona karşılığını verdi. İçinde biriken tüm şehveti ve gerginliği, her sert hamlesiyle o huzursuzluğu dışarı atarak kızın bedenine akıttı. Kız ise bu gidişata ayak uydurup her şeyi göğüsledi, adamın kulaklarını ağrıtabilecek kadar yüksek sesle haykırıyordu.

Kız ona doğru uzandı, bu yüzden adam dudaklarını öpebilmek için ellerinin üzerine doğru öne eğildi. Ağırlığını tek dirseğine verip diğer eliyle bedenlerinin arasına uzandı ve henüz tapınma fırsatı bulamadığı o küçük noktayı buldu. Görevlerini ihmal etmişti.

Kısa bir süre duraksadı, sonra yeni bir tempo belirledi. Hamlelerini yavaş ve rahat tutarak parmağıyla orayı dairesel hareketlerle ısıttı. Hazır olduğunda baskıyı artırdı, ıslaklığını o şişmiş noktanın üzerine yaydı.

Kızın inlemeleri adamın kulakları için bir müzik gibiydi. Tırnakları adamın tenine batıyor, gözleri sıkıca kapanıyordu. Adam yarı yolda geri çekildi ve parmaklarıyla kızı ovmaya devam etti. Kız, adamın tekrar derine girmesini sağlamak için topuklarını bastırdı ama adam kendini tuttu.

“Raum...” Ses tonunda bir hayal kırıklığı vardı.

Adam kendi kendine gülümsedi ve kızın boynunun yumuşak tenini tekrar ısırdı. Dişlerinin uzamasına izin verme dürtüsü o kadar güçlüydü ki onları kasıtlı olarak geri itmek zorunda kaldı. Kız daha da şişip hassaslaştıkça, klitorisine daha fazla baskı uygulayarak parmaklarını hızlandırdı.

“Evet!”

Evet, yaklaşmıştı. Son ana kadar tempoyu tekrar artırdı. Bir yandan klitorisindeki baskıyı sürdürürken, diğer yandan her ham-

lede içine girebildiği kadar derine iterek iyice gömüldü. Aynı anda, kendini kontrol etmeyi unuttu ve dişlerini geçirdi.

Azı dişleri birdenbire ortaya çıktı ve dişleri kadının tenine saplandı. Sıcak kan ağzına doldu. Sunshine zirveye ulaştığı anda çığlık attı, vücudu sarsıldı ve ardından kasılan kas dalgalarıyla patlama yaşadı. İç duvarları adamın etrafında kenetlendi, onu bir yumruk gibi kavradı ve boşalması âdeta vücudundan taşıtı.

Adamın hiç şansı yoktu. Dişleri hâlâ tenindeyken kadının boynuna doğru uzun bir inilti koyuverdi ve kendi orgazmının içine düştü.

Dünya bir saniyeliğine yok oldu. Ya da bir dakikalığına. Ya da bir saatliğine.

Gözleri açık ya da kapalı olsun, parlak ışık patlamalarıyla dolu bir siyahlıktan başka bir şey görmüyordu. Uyuşturucu kanında yarıyor, başını döndürüyor; yukarısı neresi, aşağısı neresi ya da kendi vücudunun nerede bitip kadınunkinin nerede başladığına dair hiçbir algısı kalmayana dek onu çevirip duruyordu.

Ancak dünyanın dönmesinin durmasını ve her şeyin normale dönmesini beklediğinde, öyle olmadı. Devam etti. Haz sürmeye devam ediyordu. *Hâlâ* boşaldığına yemin edebilirdi. Ya da belki durmuş ve tekrar başlamıştı.

“Raum...”

Vücudu ağırlıksız gibiydi ama sanki artık bir vücudu bile yokmuş gibi hissediyordu. Sadece uzayda süzülen bir haz baloncuğuydu. Hiç yere inmek istemiyordu.

“Raum!”

Ses baloncuğun içine sızdı. Duyduğunda, bunun bir süredir devam ettiğini fark etti.

Gözlerini zorla açtı ve kendisine bakan bir çift koyu göz buldu. Dilini en zengin tat kaplamıştı ve bu o kadar iyiydi ki hiçbirini kaçırmadığından emin olmak için dudaklarını yaladı.

“Mmm.” Kadına tembel bir gülümseme sundu.

“Tanrım, Raum, beni korkudan öldürüyordun!”

Sırtüstü yattığını fark etti ve kadın üzerine eğilmişti. Ama birkaç dakika önce *kadının* sırtüstü yattığına yemin edebilirdi.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

“Beni ısırдың!” dedi kadın açıklama yaparak. *Ah, evet.* “Neden böyle bir şey yaparsın ki?”

Kadının boynuna bir göz attı. Orada gerçekten de belirgin bir ısırık izi vardı ve etrafına o lezzetli kandan biraz yayılmıştı. “Seni incittim mi?”

Kadın irkildi. “Beni mi? Tabii ki hayır. Az önce zehir içen sensin!”

Adam gülümsedi. Dostum, kafası güzeldi ama bu iyi hissettiriyordu. “Ben iyiyim.”

Kadın inledi. “Olamaz, yine kafan güzel oldu.”

“Yok. Sadece biraz başım dönüyor.” “

Beni neden ısırдың?”

“Bilmem. Kendime hâkim olamadım. Pişman değilim.”

Kadın derin bir nefes verdi. “Nasıl bayılmadın? Anlamıyorum.”

Adam omuz silkti. “O kadar çok almadım.”

“Yeterince aldın. Ve tanıştığımızda, bir iblisi saatlerce bayıltmaya yetecek kadar kanımı sana enjekte etmişim. Sen ise kılını bile kıpırdatmamıştın.” Kadın başını salladı. “Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.”

Adam pek endişeli değildi. Çoğunlukla, bayılmadan onu ısırttığı için memnundu çünkü bu dürtüyle savaşmak son derece zor olmuştu ki zaten başarısız da olmuştu.

“Seni incitmediğime emin misin?” Biraz doğruldu ve dirseğinin üzerinde destek alarak ona bakmak için yan döndü.

Sonunda adamın ölüm döşeginde olmadığını kabul eden kadın, sırt üstü uzandı ve adamın onun yüzünde görmek istediği o tembel, birleşme sonrası gülümsemesi nihayet belirdi. “İyiyim. Sonu biraz şok ediciydi ama iyiyim.”

“Seni ısırduğımda acımadı mı?” Gülümsemesi genişledi.

“Belki biraz hoşuma gitmiş olabilir.”

Kahretsin. Neredeyse fazla kusursuzdu. “Benim çok hoşuma gitti.”

“Kulağıma inleyişinden ve boynumu bırakmayışından belliydi.” Kaşını kaldırdı. “Ve sonra ıslak bir erişte gibi pelteleştin, seni öldürdüm sandım.”

Adam homurdandı. Melek kanından ölmeyeceğini ikisi de biliyordu. “Gerçekten iyi bir orgazmdı. Senin kanın onu daha da iyi yaptı.”

“Kontrolünü kaybetmeni sağlamayı seviyorum.”

“Seninle bu çok kolay.” Üzerine eğilip onu öptü. Kadın adamın dudaklarına karşı mırıldandı ve adam tekrar sertleşene kadar çılgınlar gibi seviştiler. Onunlayken bu pek vakit almıyordu.

Biraz muzip hissederek üzerine çıktı ve bileklerini kavrayıp başının yanındaki yatağa sabitledi. “Ne kadar sızın var?” diye sordu dudaklarına karşı, neyin peşinde olduğunu bilmesi için uzvunu kadının ıslaklığına dürterek.

Orgazmlarından dolayı kadın hâlâ sırlıskılandı ve spermlerinin kadının içini doldurup dışarı taşması düşüncesi, onu tekrar sıkme ve baştan aşağı doldurma isteği uyandırıyor.

“Şimdiden hazır mısın?” diye sordu kadın.

“Evet. Ne kadar sızı var?”

“Biraz.” Gülümsedi. “Ama yetecek kadar değil.”

“Eğer acırsa, durmamı söyle.”

“Sana durmanı söylemeyeceğim.” Kalçalarını ileri kaydırıp ve cennetin tam kalbine gömüldü.

Birkaç saat sonra Luna’yla yürüyüşe çıktılar; onu parka götürdüler, ardından biraz köpek maması aldılar. İkisi de dış dünyayı bilinçli bir şekilde yok sayıyordu. Raum’un telefonu birkaç kez çaldı, en sonunda zil sesini tamamen kapattı. Döndüklerinde saat hayli

ilerlemişti, bu yüzden üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıp çıplak uzuvlardan oluşan bir karmaşa içinde yatağa yığıldılar.

Sunshine, yanında uzanan Raum'un nefesinin uykuyla birlikte ağırlaştığını duyabiliyordu. Oda karanlıktı, yalnızca şehir ışıkları tül perdelerin ardından soluk bir parıltı yayıyordu. Her şey kusursuzdu. Neredeyse.

İstediği tek bir şey vardı.

“Raum?” diye fısıldadı karanlığın içine.

“Hımm?” Sesi neredeyse tamamen uykulu geliyordu. Sunshine gülümsedi.

“Benim için dönüşür müsün?”

Raum dönerken çarşaf lar hışırdadı. Sunshine başını yastıkta çevirip ağır kapaklı altın gözlerine baktı. Raum kaşlarını sorgularcasına çattı.

“Tam iblis hâline,” dedi Sunshine.

“Neden?”

“İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin.” İsteği yüzünden birden utanmıştı.

“Bunu söylemedim. Nedenini sordum.”

“Çünkü...” Yüzünü tavana çevirerek doğrudan bakışlarından kaçındı. “O hâlini seviyorum. Tüylerin çok yumuşak... Birlikte uçtuğumuzda onların arasında kendimi güvende hissetmişim.”

“Güvende hissettin.”

Ona tekrar baktı; yüzü, sözlerinin tonlaması kadar okunaksızdı. “Evet.”

Raum tereddüt etti. Cehennemde dönüşürken yaşadığı çekingenliği, ona çılgılık atmamasına dair ettirdiği yemini hatırladı. Muhtemelen ondan korktuğunu ya da iğrendiğini düşünüyordu.

Sunshine yanına dönüp yüzünü ona çevirdi. “Bütün hâllerinin güzel olduğunu sana zaten söylemişim, hatırlıyor musun? Buna inanmıyorsan bu senin sorunun.”

O okunmaz ifadeyle onu süzmeyi sürdürerek cevap vermedi.

Bir an sonra doğruldu ve dönüştü.

Devasa iblis kuş bir anda yatağın büyük bir bölümünü kapladı. Ölümçül pençeleri battaniyelere saplandı. Ağırlığıyla yatak çöktü ve Sunshine ona doğru kaydı. Dört kanadını denge için açtı. Raum ona yer açmaya çalışırken Sunshine yeniden altına doğru kayıyordu. O çırpındıkça Sunshine da uğraştı, sonunda kahkahaya boğuldu.

“Sanırım bunu daha iyi planlamalıydık,” dedi, en sonunda altından kurtulmayı başarırken. Yatağın yanında ayağa kalktı ve serinleyen havaya karşı battaniyeyi etrafına sardı.

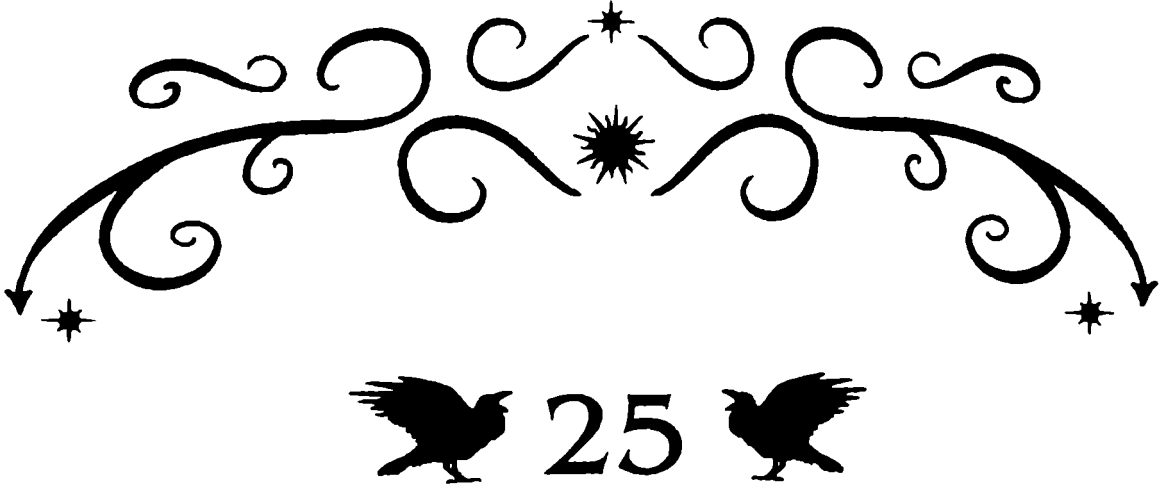
Raum ona baktı. Kocaman pullu başını, “*Ee şimdi?*” der gibi yana eğdi. Gözlerini kırptığında, göz zarlari yatay şekilde kaydı.

“Sen rahatça yerleş,” dedi Sunshine. “Sonra yanına girerim.”

Başımı sallıyormuş gibi yaptı ama bir an sonra kanatlarını açtı, ayaklarını ayarladı ve yatağın ortasına yerleşti. Ardından kanatlarını tekrar katladı. Ne yapacağını görmek istiyormuş gibi başını eğdi.

Sunshine gülümseyerek bir yastık aldı ve yatağın üzerinden sürünerek geçti. Battaniye hâlâ üstündeyken, sıcak tüylerine olabildiğince sokuldu. Raum iki kanadını açtı, Sunshine içeri kıvrıldı ve onlar ikinci bir örtü gibi kapanırken mutlulukla iç çekti.

Raum gagasıyla saçlarını okşadı, Sunshine da göğsündeki yumuşak tüyleri eliyle okşadı. Başını, tam onun başının üzerinde olacak şekilde kanadının altına çekti. Sunshine, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

KÜÇÜK NEŞE KAYNAĞI²

“Raum...”

Sunshine dizlerinin üzerindeydi; arkasından onu alırken yere yığılmamak için yatağın başlığını sıkıca kavramıştı. Raum da ellerini tahtaya dayamıştı. Güçlü elleri onun ellerinin hemen yanındaydı, önkollarındaki belirgin kaslar her hareketinde geriliyordu.

“Ne istiyorsun, melek?” diye fısıldadı. Saçlarını burnuyla yokladığında, Sunshine dokunuşuna doğru yaslandı. Bedeni zevkten başı dönecekmiş gibi hissediyor, içi patlayacakmış gibi geriliyordu.

Boynunu çevirip ona baktı. “Dönüşmeni istiyorum.”

O sabah uyandığında hâlâ biraz sızısı vardı ama melekçe iyileştirme yeteneklerinin başka işe yarar bir yönünü keşfetmişti. Kalan hassasiyeti yok etmek bir an sürmüştü ve geriye yalnızca duyarlılığı artmış teninin bıraktığı bir karıncalanma kalmıştı.

Raum’un hareketleri durdu, elleri başlığı kavradı. Gözlerinin içine baktı. Onun kendisini incitmekten endişe etmesini tatlı buluyordu ama beklemekten yorulmuştu artık.

“Lütfen?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Sunshine neredeyse reddedeceğini düşündü.

2. *A ray of sunshine* deyimini İngilizcede mutluluk veren kimse anlamında kullanılır. Yazar karakterin adına gönderme yapmıştır. –ç.n.

Sonra ... önce kanatları belirdi. Siyah tüyler arkasında genişleyerek açıldı. Derisi kararırken pürüzlü pullar kollarından göğsüne doğru ilerledi. Parmak uçlarında pençeler ortaya çıktı.

Ardından büyüdü. Öyle büyüdü ki arkasında yükseldi. Kadının bedeninin içinde kalabilmek için dizlerini daha da açmak zorunda kaldı. Hâlâ onun özüne gömülü olan uzvu kalınlaşıp uzadı, iç duvarlarına sürtünen her pullu çıkıntıyı hissedebiliyordu.

Onu *gerdi*. Tanrım, öyle bir germişt ki.

Raum keskin dişleriyle boğazını hafifçe ısırırken Sunshine bir çığlıkla başını geriye attı.

“İyi misin?”

“Evet,” diye soludu. “Çok iyi hissettiriyor.” Gerilme yoğundu ama zevk de öyleydi.

Raum hareket etmeye başladığında, dokulu kenarlar iç duvarlarım okşuyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama tam bir nefes alamıyordu. Sadece başlığa tutunup hayatta kalmayı umabiliyordu. Açıkçası hayatta kalamazsa da umurunda değildi.

“Benim aletimi boğuyorsun, Sunshine.” Sesi kulağında derin bir hırıltıydı. “İnanılmaz hissettiriyorsun. Kusursuzsun.”

Sunshine çaresizce inledi ve güçlü bedenine yaslandı; onu sarış şeklini seviyordu. Kanatları açıldı, tüyler etraflarını sararak dış dünyayı kapattı.

Sunshine güçlü, ölümsüz bir varlıktı ama içinde yumuşak ve savunmasız olmak isteyen bir parça vardı. Raum ona bunu yaşama izni veriyordu. Kontrolünde tuttuğunda ve kulağına övgüler fısıldadığında kendini güvende hissediyordu.

Güven bağımlılık yapıyordu. Zevk kıyaslanamazdı.

“Artık bana inanıyor musun?” Raum’un bir eli başlıktan ayrılıp bedeninde yukarı kaydı, göğüslerinin arasından geçerek boğazına dolandı. “Sana kusursuz olduğunu söylediğimde?”

Sunshine tereddüt etti. Raum uyarı olarak hafifçe sıkıp karşı çıkmaması gerektiğini hatırlattı.

Birden ... karşı çıkmak istemedi artık. Kusursuz değildi, buna

hiç şüphe yoktu ama Raum'un onu öyle gördüğüne inanıyordu. Kusurlarını sevdiğini, hatta arzuladığını söylemişti.

O hâlde ona göre nasıl kusursuz olmasındı? Çünkü onda fazlasıyla kusursuz özellik vardı.

"Evet!" diye soludu, özellikle derine itildiğinde. İçinde olmasının verdiği bağlanmışlık hissi şimdiye dek yaşadığı en güçlü histi. Bunu asla bir başkasıyla yaşamak istemiyordu. O yoksa arzu da yoktu ama buradayken ihtiyaç sonsuzdu.

"Kusursuzsun?"

"Evet!"

"Söyle." Hızı arttı, onu taşıyacak kadar dolduruyordu.

"Kusursuzum," diye nefes nefese kaldı Sunshine. "Senin için."

"Aynen öyle. Başkasının ne düşündüğü zerre umurumda değil."

İşte bunu özel kılan da buydu. Başkalarının fikrini kim umursardı ki? Onun fikri her şeydi. O da Sunshine'ın kusursuz olduğunu düşünüyordu. Bu özgürleştiriciydi.

"Benimsin, Sunshine."

"Evet!" İleri doğru hamle yaptığında kadın tekrar çığlık attı. Her hareketinde pullu çıkıntılar onu daha önce hiç hissetmediği yerlerden geriyor, okşuyordu. Hatta varlığından bile haberdar olmadığı yerlerden.

"Benimsin." Sesi insan dışı bir hırıltıya dönüştü. Sabit bir ritimle başlayıp giderek hızlandı. Sinirleri şarkı söylüyor, kasları gerilmeye haykırıyor, doruğun yaklaşımını omurgasında hissediyordu.

"Evet!" Gözlerinin arkasında ışıklar patlarken tutulmaya, sahiplenilmeye, sözlerle, bedenle, zihinle ona ait olmaya kendini bıraktı. Gözleri kapandı, bacakları titremeye başladı. Raum kolunu boğazına daha sıkı dolayıp öne yığılacağı anlarda onu ayakta tuttu.

Son anda diğer eli başlıktan ayrıldı, öne uzanıp bacaklarının arasında onu sahiplenircesine kavradı. Ovup okşamadı bile, parmaklarının baskısı yetmişti.

Gözlerinin ardında havai fişekler patladı, doruğa uçtu. Zevk

kanını elektrik gibi sararken Raum daha da hızlandı. Bir an sonra kulağındaki derin inleme onun da peşinden geldiğini haber verdi. Uzunun içinde şişip nabız gibi atmasını, içini yakıcı bir sıcaklıkla doldurmasını hissetti.

Hareketleri ağırlaştı, tembelleşti. Sunshine'ın boğazındaki el, yerini saçlarını okşayan bir dokunuşa bıraktı, boynuna doğru nefes alıp veriyordu. Her soluk teninde dalga dalga ürperti yaratıyordu. Mutluluktan ölebileceğini düşündü.

“İyi misin?” diye mırıldandı Raum.

“Hı-hı.” Henüz düzgün bir cümle kuramıyordu.

“Sana zarar vermedim, değil mi?”

“Hayır.” *Biraz belki.* İyileştirme yeteneğini yine kullanacaktı.

“Sana doyamıyorum.”

“Mmm.”

“Hiçbir şeye bu kadar takıntılı olmamıştım.” Pençeleriyle saç derisini hafifçe kazıyarak saçlarını okşadı. “Senden önce sonsuza dek hissiz kalacağımı sanıyordum.”

Sunshine başını çevirip altın gözlerine baktı. Her zamanki gibi delici bir yoğunlukları vardı. Onları seviyordu.

“Ben de senin için aynısını hissediyorum,” dedi Sunshine. “Hissiz değildim ama... belki kayıptım. Yeniden yükselme hedefime saplanıp kalmıştım. Şimdi bunun bir kaçış olduğunu fark ediyorum. Eski konumuma dönersem hayatımın yeniden anlam kazanacağını sanıyordum. Oysa sadece zaman kaybediyordum. İnsan, şimdiki anın tadını unutacak kadar geleceğe takılıysa, buna yaşamak denir mi?”

Raum başını anlayışla salladı.

“Bana anı yaşamayı sen öğretiyorsun.” Öyle ki, gelecekle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmada ustalaşmıştı. Şimdi bu becerilerini kullanarak elini uzatıp çenesini okşadı. “Gözlerin çok güzel. Sen de güzelsin. Her hâlinle.”

Raum kaşını kaldırdı. “Nasıl diyorsan, melek.”

Sunshine sırtıttı. “Güzel olduğunu biliyorsun, iblis. Alçakgönüllü numarası yapma. İnandırıcı değil.”

Ona bir bakış fırlatınca Raum yavaşça çekildi çünkü hâlâ hassas olduğunu biliyordu. Arasından boşalan sıcaklık ve ıslaklığın akışıyla Sunshine inledi.

Kollarından tutup onu çevirdi, ardından sırtüstü yatağa fırlattı. Dizlerinden kavrayarak bacaklarını açtı. Bakışı bacaklarının arasına kilitlendiğinde, koyu altın sıvı kehribara döndü. “İçimden çıkanın senden akmasını izlemeyi seviyorum,” dedi Raum.

Sunshine kıpırdandı. Onun karanlık sahipleniciliği içinde ilkel bir şeyi uyandırıyordu.

Raum bakışlarını gözlerine kaldırdı, ciddiye. “Sende her şeyi seviyorum, Sunshine.”

Boğazı düğümlendi. *Ben de, demek istedi. Aşkın ne olduğunu seninle öğrendim. Mutluluğun ne olduğunu. Özgürlüğün ne olduğunu. Şimdi bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum, bu olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum.*

Ancak konuşmadan, o ani bir gülümsemeyle ifadesini yumuşattı. O yaramaz, çarpık gülümseme baktığı hayvanları hatırlatıyordu. Sert yüzünde nadiren gördüğü bir ifadeydi ve bu yüzden daha da seviyordu.

“Benim küçük güneş ışığım,” dedi Raum.

Gördüğü o tuhaf rüya bir anda geri döndü. Ağızına ve özüne nasıl derin girdiği, kulağına nasıl tatlı şeyler fısıldadığı... O zamanlar zihninin bunları uydurmasına şaşırılmıştı. Şimdi hepsini yaşamıştı.

“Biliyor musun,” dedi gülümseyerek, kanatlarını yok edip yanına sırtüstü uzanırken. “Bir rüyamda bana böyle seslenmiştin.” Yanına dönüp güçlü göğsünü okşadı, avucunun altında pullu tenin dokusunu hissetti.

Gülümsemesini, belki de rüyasında onu düşündüğü için takılmasını beklerken, aksine yüzü ciddi şekilde asıldı. “Nasıl bir rüya?”

“Saçma.” İtiraf etme düşüncesiyle yüzü ısındı ama Raum sanki çok önemli bir meseleymiş gibi doğruldu. “Nasıl bir rüya?”

Ani gerginliğine anlam veremese de anlattı: “Cehennemde mağaradaki yatağı paylaştığımız gece, seninle ilgili... epey açık bir rüya gördüm. Komik olan şu ki, seni henüz tamamen görmemiştim ama bir şekilde her şeyi kusursuz hayal etmiştim.” Yanakları kızardı.

Yine gülmesini ya da dalga geçmesini bekliyordu ama yapmadı. Sadece yoğun bir bakışla onu izledi.

Kalbi hızlanırken ince bir endişe içini kapladı. O da doğruldu. “Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Ben de rüyalar gördüm,” dedi Raum.

Sunshine kaşlarını çatı.

“Bizimle ilgili. Bir seks rüyası ve... bir tane daha.”

Sunshine sinirli bir kahkaha atarak saçlarını omzuna aldı. “Sana bastırılmış gerginlikle uğraşıyorduk, rüya da mantıklı bir çıkış yolu-”

“Sana Shamsiel dedim.”

Donakaldı.

“Eski adın olduğunu biliyorum. Dan söylemişti. Bilinçaltımın saçmalığı sanmıştım.”

“Ama ...?” Kadın, kafası karışmış bir şekilde adamın bakışlarını inceledi. “Ne demek istiyorsun?”

Raum derin bir nefes aldı. “Geçmişte beni tanıyor muydun, Sunshine? Daha önce hiç karşılaştık mı?”

“Hayır,” dedi hemen. “Elbette hayır. Daha önce söylediğim gibi, Daniel’la birlikte barda seni gördüğüm an ilk kez görmüştüm. Kim olduğunu bilmiyordum. Sana çekildim, evet ama bu seni tanıdığım anlamına gelmez. Neden böyle bir şey soruyorsun? Tanışmış olsak sen bilmez miydin?”

“Üç yüz yılım eksik.”

Ağzı açık kaldı.

“Bunu bilmiyor muydun? Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum.”

“Ben ... Hayır, bilmiyordum! Neden söylemedin?”

“Bildiğini sandım. Ya da önemli gelmedi.”

“Nasıl? Neden?”

“Bilmiyorum.”

Sunshine gözlerini kapattı. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Kuralları büyük bir şekilde çiğnedim.” Ağzı burkuldu, bir dizini çekip kolunu üzerine attı. “Ne yaptığımı bilmiyorum ama kötü olmalı. Ceza olarak üç yüz yılım silindi. Başıma ne geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Yıllardır anlamaya çalışıyordum ama bir ipucu bulamamıştım. Ta ki şimdiye kadar.”

“Neden şimdi?”

“Sunshine...” Bakışı keskindi. “Sanırım geçmişte birbirimizi tanıyorduk.”

“Bu imkânsız.” Sunshine elini uzatıp onun dizinin üzerindeki elini kısa bir süre sıktı. Yaşadıkları korkunç olmalıydı ve ona yardım etmek istiyordu, ama ona sahte umut veremezdi.

“Karşılaşmış olsak hatırlardım. Hafıza kaybı yaşamadım...” Bir an durdu. Midesi kasıldı. “Bir kez travmatik bir olaydan sonra kısa süreli bir kafa karışıklığı yaşamıştım ama kısaydı, sonra her şeyi hatırladım.”

Raum’un bakışı keskinleşti. “Ne travması?”

“Ben...” Sunshine ellerine baktı.

Bu konuda konuşmak asla kolay olmamıştı ve kimse bundan bahsetmeye cesaret edemediği için de kolaylaşmamıştı. Cennetteki her melek, geçmişini sanki kendilerini de lekeleyebilecek kirli bir sır gibi saklıyordu.

Ama bu Raum’dü. O bu tür şeylerle ilgilenmiyordu ve ona zarar verecek şekilde tepki vermeyeceğine güveniyordu. Derin bir nefes aldı ve “İblisler tarafından yakalandım.”

Raum’un gözleri parladı. “Ne dedin?”

“Bu aptalca bir hataydı. Bir grup iblis bir insan kasabasında sorun çıkarıyordu ve ben de onlarla yüzleşmeye gittim. O zamanlar bir ‘Üstündüm; normalde bu bir başmeleğin işiydi ama sanırım yardım

etmek istedim. Aptallık edip tek başıma gittim. Sayılarını küçümse-
dim. Bir tanesi arkamdan sızmayı başardı ve bana bir bıçakla öyle
bir darbe vurdu ki ışınlanıp kaçamayacak kadar ağır yaralandım.”

Konuşurken bakışları ellerine sabitlenmişti. Kelimeler sanki
çok uzaklardan, onları başkası söylüyormuş gibi ağzından dökü-
lüyordu.

“Beni cehennemdeki inlerine götürdüler ve aylarca yer altın-
daki bir hücrede tutuldum. Tekrar tekrar kanımı sağdılar ve her
yeniden çıktığında kanatlarımı satmak için kestiler. Cinsel tacize
uğramadım –bu iblisler cinsellikle ilgilenmiyordu– ama geri kalan
hemen hemen her şeyi yaptılar. Benim... parçalarımı Kan Pazarı’nda
sattılar ve bunların üzerinden zengin oldular. Eminim ki sonraki yıl-
lar boyunca tüm cehennemin melek kanı ihtiyacını ben karşıladım.
Dışarılarda hâlâ bir yerlerde benim kanım varsa buna şaşırmam.”

“Ne diyorsun sen?” Raum’un kolu düştü ve vücudu gerginlik-
ten kaskatı kesildi. Kız ona doğru baktığında, adamın gözlerindeki
altın rengi, daha önce Belial ile dövüşürken görülen o öfkeli kehri-
bar rengine dönüşmüştü. “Kim? Seni kim aldı?”

“Kim olduklarını asla öğrenemedim. Kendileri veya inleri hak-
kında herhangi bir şey öğrenmemem için çok dikkatliydi; ancak
bir unvana sahip olacak kadar güçlü olmadıklarını biliyordum. Ger-
çi benden elde ettikleri zenginliklerden sonra bu durum muhteme-
len değişmiştir.

Kurtarıldıktan sonra, bir süre... iyi değildim. Katlandığım şey-
lerin hayaletiyle aylarca yatakta yattım. Nihayet dışarı çıkacak gücü
bulduğumda, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.
Adımı bu yüzden değiştirdim. İçimde hissettiğim tek şey karanlık-
tı, bu yüzden bana her zaman ışığı hatırlatsın diye Sunshine ismini
seçtim.”

Adamın gözleri erimiş lav çukurları gibi öfkeyle yanıyordu. O
kadar yoğun bakıyordu ki kız bakışlarını onunkilerde tutmakta zor-
lanıyordu. “O iblisler neye benziyordu? Hemen şu an cehenneme
geri döneceğim, onları bulacağım ve sana yaptıklarının on katını
onlara çektireceğim. Ölüm için yalvarmalarım sağlayacağım-”

“Onlar zaten öldü, Raum.” Kız elini uzatıp adamın ön kolunu sıktı, kasları elinin altında bir kaya kadar gergindi. “Daniel beni bulduğunda, her birini topladı ve devasa bir cehennem ateşi yığınca yaktı. Ölümleri onaylanmamıştı ve bu eylem kurallara aykırıydı ama yine de benim için yaptı. İşte bu yüzden ona her zaman çok şey borçlu olduğumu hissettim.”

“Daniel mı, yani Dan mı?” Raum’un kaşları alnına kadar kalktı. “Eva’nın babası?”

“Evet. Çok uzun zaman önce Daniel cennetten ayrılmadan önce arkadaşlık ve birçok savaşta omuz omuza çarpıştık. Daniel düşmeyi seçtiğinde, kurallara aykırı olmasına rağmen iletişimde kaldık. Bana bir çocuğu olduğunu hiç söylememişti ama bunu sakladığı için onu suçlamıyorum.”

“Peki neden seni bulan Dan oldu? *Aylar* sonra? Cennet seni çıkarmak için neden süvarilerini göndermedi?”

Kız omuz silkti, ellerini tekrar kucağında birleştirmek için adamın kolunu bıraktı. “Melekler, kendi saflarından biri kaçırıldığında öylece cehenneme hücum edemezler.”

“Neden kahrolasınca bir şekilde edemezlermiş?”

“İzlenmesi gereken prosedürler var: her şeyin önce baş melek tarafından onaylanması gerekiyor. Ayrıca cehennem, melekler için çok tehlikelidir-”

“Bana kimsenin peşinden gelmeye bile çalışmadığını mı söylüyorsun?”

Adamın yüzündeki inanmaz ifade, haklı bir öfkeyle birleşince kızın içini huzursuz etti, gerçi nedenini tam olarak bilmiyordu. “Ben sadece bir meleğim. Şey için pek önemli sayılmam-”

“Hadi oradan. İblislerin hepsi birbirinden nefret eder ama bir düşman, müttefik saydıkları birini alsa, sonuçları ne olursa olsun oraya koca bir orduyla dalarlar.”

“Ve cehennemdeki kan dökümünün miktarına bak. Bu dehşet verici-”

“Hiçbir halt yapmamaktan iyidir!”

“Cennet ellerinden geleni yaptı. Onlar-”

“Bana diyorsun ki: bir Grigori seni tek kişilik bir intikam görevinde kurtarana kadar orada aylarca kapalı kaldın. Bana kalırsa hiçbir halt yapmamışlar.”

Sunshine bir sonraki cevabını yuttu. Bu konuda Raum ile kavga etmek istemiyordu. Onun kendisi adına öfkeli olduğunu biliyordu ve bunun için minnettardı. Ayrıca adamın, cennetin karmaşık hiyerarşisini ve tek bir meleğin refahının neden bir grup meleği tehlikeli görevlere göndererek Diyar’ı potansiyel olarak tehlikeye atmaya değmeyeceğini anlamasını da bekleyemezdi.

Kurtarıldıktan sonra, o iyileşme dönemindeyken Baş melek Raphael onu ziyaret etmiş ve kurtarılmaya ihtiyaç duyacağı bir duruma düşmesine izin verdiği için onu nazikçe azarlamıştı.

Başkalarının senin hatalarını düzelteceği beklentisiyle dikkatsizce davranmak bencilliktir, Shamsiel. Gelecekte bunu hatırlamanı rica ediyorum. Bırak bu senin için bir öğrenme fırsatı olsun.

Raphael’in sözleri ve o konuşurken midesini yakan utanç, her zaman aklında kalmıştı.

Raum derin bir nefes verdi. “Sana bunların yapıldığını düşünmek ve o kahrolası Dan dışında kimsenin kahrolası umurunda olmaması beni feci şekilde çileden çıkarıyor. Yine de ondan biraz daha az nefret etmemi sağladı.”

“Kahrolası umurlarındaydı,” dedi Sunshine; küfür diline yabancıydı ama garip bir şekilde rahatlatıcı gelmişti. “Raphael beni ziyaret ettiğinde çok endişeliydi ve özür diledi-”

Raphael’in adı geçer geçmez Raum’un dudağı o kadar hızla büküldü ki kız sözünü kesti. Kızın sorgulayan bakışları üzerine adam, “O heriften nefret ediyorum,” dedi.

“Raphael’den mi? Neden?”

“O bir pislik. Asmodeus’u üç bin yıl boyunca perişan bir hayata mahkûm etti.”

“Raphael, cennetin en seçkin meleklerinden biridir.” Nazikçe

ekledi: “Ve kardeşin o cezayı hak etmeden önce koca bir insan köyünü katletmişti.”

“Bu, cezayı haklı çıkarmaz. Belki o zamanlar biraz acı çekmeyi hak etmişti ama potansiyel herhangi bir partner için üç bin yıl boyunca görünmez olmak mı? Ash bir şehvet iblisiydi. Bu onu mahvetti. Bundan kısa bir süre sonra evrimleşmeye başladı ve hayatı hiçbir sebep yokken yaşayan bir cehenneme döndü. Raphael bu laneti istediği zaman kaldırabilirdi ama kaldırmadı. Eva olmasaydı, Ash muhtemelen sonsuza kadar lanetli kalacaktı. Raphael beş para etmezinki.”

“Olanların talihsiz olduğu konusunda sana katılıyorum ama Asmodeus kuralları çiğnedi. Raphael sadece cezayı uygulayan kişiydi.”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,” dedi Raum, pencereden bulutlu sabah gökyüzüne bakarak. “Tüm varlığın boyunca sana dünyanın en aşağılık pisliği olduğun ve kurtuluş şansın olmadığı söyleniyor. Birçoğumuz gerçekten de dünyanın en aşağılık pisliğiyiz ve evrimleşme arzumuz da yok. Ama bunu isteyen az sayıdaki kişi içinse, cehennemde kalmaya ve bizi kaybetmeye mahkûm etmek için tasarlanmış aptal kurallara göre oynamaya zorlanıyoruz. Raphael gibi pislikler kendilerini çok yüce ve kudretli sanıyorlar ama aslında cehennemdeki iblislerin yarısı kadar kötüler, sadece melek oldukları için yanlarına kâr kalıyor.”

Sunshine buna biraz içerledi. “Kötülük kaybetmek zorundadır. Dünyanın düzeni budur. İnsanların evrimleşmeye devam edebilmesi için iyi ve kötü arasında her zaman bir mücadele olmalıdır. Ama sonunda her zaman iyilik kazanmalıdır-”

“Sonucu zaten biliyorsan neden savaşsın ki? Ve neden kaybeden tarafta savaşmaya zorlanıyorum? Ya hiç savaşmak istemiyorsam? O zaman Raphael gibi pislikler tarafından avlanacağım.”

“Bu konuyu Raphael’e çekiyorsun ama aslında sorun senin otoriteyle olan problemlerin.”

“Otoriteyle problemlerim mi?” Adam keskin bir bakışla ona döndü. “Binlerce yıl işkence görmeyi, lanetlenmeyi ya da sebepsiz yere hafızasının silinmesini istememeye böyle mi diyorsun?”

Ses tonu iğneleyiciydi. Düşman olmayı bıraktıklarından beri onunla hiç böyle konuşmamıştı. Ama o zaman öfkesinde haklıydı. Şimdi ise kızın gözünde haklı değildi.

“Tüm insanlığın iyiliği için iyiliğin galip gelmesi gerektiğini kabul etmeyi reddetmek diyorum buna,” diye yanıtladı kız kararlı bir şekilde. “Bu dünyada kötülük baskın geldiğinde neler olduğuna bir bak. Gerçekleşen zulümleri aklım hayalim almıyor.”

Raum başını sallayarak tekrar uzağa baktı. “Her neyse. Kahretsin. Seninle bu konuda kavga etmek istemiyorum. Eninde sonunda bu konunun açılacağını bilmeliydim, sen bir meleksin. İyi adamlardan birisin.” Dudağı büküldü. “Kendi halkının, kaçırıldığında seni kurtarmamış olmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu neden göremediğini anlamıyorum. Seni aramak için yeraltı dünyasını birbirine katardım.”

“Biliyorum ve bunun değerini anlıyorum.” Kız, gerginliğin dağılmasına izin verdiği için memnuniyetle bir nefes aldı ve sonra adamın söylediklerini düşündü. “Sanırım bu kadar üzgün değilim çünkü bunu düşünecek yıllarım oldu. Çok uzun zaman önceydi ve bu noktada, olanlar üzerine pişmanlık duyup durmaktansa rütbemi geri kazanarak kendimi kanıtlamayı tercih ederim.”

“Bekle.” Adamın kaşları çatıldı. “Rütbeni neden kaybettiğini bana hiç söylemedin.”

“Söyledim ya. Başıma gelenler yüzünden.”

“Anlamıyorum. Ne yaptın ki?”

“Zafiyet göstermeme izin verdim. Kendi kanımdan yapılabilecek silahlara erişimlerini sağlayarak Diyar’ı tehlikeye attım ve yeraltı güçlerini güçlendirdim.”

Raum, kıza sanki aklını kaçırmış gibi baktı. “Bana sadece seni kurtarmaya çalışmamakla kalmadıklarını, bir de kahrolası bir işken-ce gördüğün için seni cezalandırdıklarını mı söylüyorsun? Bu hastalıklı bir durum. Bu tek kelimeyle iğrenç.”

“Diyar’ı tehlikeye attım. Görevimde başarısız oldum.”

“Nasıl!”

“Ben...” Kız burun kemerini sıktı. “Artık bu konuda kavga etmiyoruz sanıyordum.”

Adam bir şey demedi ama ona yönelttiği dehşet dolu bakış, kızın midesinin büzülmesine neden oldu. Utançla? Mahcubiyetle? Ama neden? Verilen ceza yüzünden Yüce Mahkeme’ye karşı duyduğu her türlü kırgınlık hissi için kendini defalarca azarlamıştı. Bir zamanlar haksızlığa uğradığını hissetmişti ama bunun bencilce bir düşünce olduğuna kendini ikna etmişti. Kendi kendine, iyi bir meleşin asla Yüce Mahkeme’nin kararına karşı gelmeyeceğini ve cezayı şikâyet etmeden kabul edeceğini söylemişti.

Ama Raum’un tepkisi... bazı şeyleri sorgulamasına neden oldu.

“Tüm bunlar ne kadar zaman önce oldu?” diye sordu adam.

“Yaklaşık dört buçuk yüzyıl önce. O kadar uzun zaman oldu ki anılar artık uzak.”

Adamın gözleri tekrar büyüdü. Şaşkınlık yüz hatlarına geri döndü. “Dört buçuk yüzyıl.”

“Evet. Neden?”

“Hafızam o zaman silinmişti. Kafamla oynayan herhangi bir melek bende, bunun yaptığım bir şeyin cezası olduğu anlayışını bırakmıştı ama bunun dışında hiçbir şey hakkında fikrim yoktu. Nerede olduğum, oraya nasıl geldiğim ve hatta hangi zamanda olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Başına gelenler için üzgünüm,” dedi kız. “Ama durumlarımız arasında bir bağlantı olduğunu sanmıyorum.”

“Gördüğüm rüyada seni bir handa bekliyordum ama gelmedin. Sadece birkaç ayda bir buluştuğumuzu ve ikimizin de daha önce hiçbir buluşmayı kaçırmadığını düşündüğümü hatırlıyorum, endişeliydim. Ya orada olmamanın sebebi buysa? Ya hafızam silinmeden önce başıma gelen son şey buysa? Ya cezalandırılma sebebim seninle birlikte olmaksa?”

“Hayır, bu ...” Kız yutkundu. “Bu imkânsız. Zamanlama sadece bir tesadüf, başka bir şey değil-”

“Bu oldukça büyük bir tesadüf, Sunshine.”

“Hafızam kayıp değil, hatırlasana? Eğer buluşmuş olsaydık bilirdim. Eğer yıllardır ya da ne kadar süredir olursa olsun gizlice görüşüyor olsaydık bunu bilirdim-”

“Eğer birisi senin hatıralarınla da benimkilerle oynadıkları gibi oynadıysa bilemezdin.”

Kız, adamın gözlerinin içine bakarak donakaldı.

Bu mantıklıydı, hem de fazla mantıklı; içini bir dehşet duygusu kapladı, iğne batması gibi karıncalanıyordu. *İmkânsız*, diye kendini ikna etmeye çalıştı. *Bir meleğe bunu asla yapmazlar.*

Bir iblisle yasak bir ilişki yaşamamanın cezası olarak bile mi?

Midesi bulandı. *Hayır, hayır, hayır. Bu çok katı bir ceza –bir yanı, Raum’un bakış açısını duyduktan sonra bu ifadenin ikiyüzlülüğünü fark etti– ve ayrıca Üçüncü Küre’den hiçbir meleğin bir Üstün’ün zihnini değiştirme gücü olamaz.* Yakalanmadan önce olduğu rütbe buydu.

İkinci Küre’den bir meleğin ise buna gücü yeterdi.

Mesela... Adriel gibi.

Hayır! Zihni buna direndi ve kafasında bir duvara çarptı. Adriel’in böyle bir şeye karışmış olabileceğini düşünmeyi reddetti. İkinci Küre melekleri, dünya ve hatta cennet siyasetinin üzerindiydi. Ayrıca akıl hocası onun için bir baba gibiydi. Ona asla bu şekilde ihanet etmezdi.

“Mümkün değil,” dedi sonunda. “O zamanlar bir Üstün idim ve cennet cezalarını uygulayan baş meleklerin bile zihnimde bu kadar köklü değişiklikler yapma gücü olmazdı. Hafızanı geri kazanmana yardım etmek istiyorum, Raum ve neler olduğunu bilmemenin senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum ama aradığın cevap ben değilim. Bu olayların benzer zamanlarda olması sadece bir tesadüf, hepsi bu.”

Adam ona itiraz etmeye yeltendi ama kız, adamın sahte umudunu bastırmaya kararlı bir şekilde devam etti. “Eğer seni rahatlatırsa; ben o zamanlar Shamsiel’dim. Shamsiel kuralları çiğnemezdi ve görevi konusunda ikilemde kalmazdı. Sunshine, başına gelenler

yüzünden parçalanmış durumda ama Shamsiel öyle değildi. Onun bir iblisle ilişki kurmasının hiçbir yolu yok.”

Raum kaskatı kesildi ve kız anında yanlış konuştuğunu anladı. Sözleri aralarındaki havada asılı kaldı ve adamın kendini dış dünyaya kapatmasını izledi. Çenesi kasıldı, kasları gerginlikle gerildi ve duruşu kızdan uzaklaştı. Onu dışarıda bırakıyordu.

“Raum-”

“Hayır, anladım.” Adam kıınıldadı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. “Birbirimizi tanıyor olma ihtimalimiz yok çünkü o zamanlar benim gibilerle hiçbir işin olmazdı.”

“Öyle demek istemedim-”

Adamın bakışları sertti. “Çünkü günün sonunda ben hâlâ aşkılık bir iblisim, sen ise yüce bir cennet meleğisin ve Raphael senin kahramanın. Şu an benimle sadece kafan bozuk olduğu için takılıyorsun, değil mi?”

Kız irkildi. Şimdi sırayla birbirlerini incitiyorlardı.

“Planın bu mu? Bir iblisle sikiş ve bunu sisteminden at, öyle mi? Sen hak ettiğin yer olan cennete geri dönmeden önce, ben senin iyileşme yolculuğunun bir parçası mıyım?”

“Raum, dur.”

“Yanıldığımı söyle. Hâlâ kitabı alıp eski rütbeni geri kazanmayı planlıyorsun.”

“Tabii ki planlıyorum! Ben buyum! Asla Sunshine, yani kaybolmuş ve kırılmış bir koruyucu olmak için yaratılmadım. Ben Shamsiel, yani Üstünler meleklerinden biri olmalıyım ve bunu bir... bir dikkat dağınıklığı uğruna feda edemem.”

Adamın o sert ifadesi bile bakışlarındaki incinme parıltısını gizleyemedi.

Kız elini ağzına kapattı. Bir başka kötü kelime seçimi daha. Anın hararetiyle, kendini savunma çabaları tamamen yanlış dışarı dökülüyordu. “Şey demek istemedim-”

Adam ayağa kalktı. Kızın gözünde o kadar yakışıklıydı ki pullu vücudu en ince heykelden bile daha çok bir sanat eseriydi, yüz hat-

ları gururlu ve asildi. Çıplaklığı, az önceki sevişmelerinin tek hatırlatıcısıydı; o anlar şimdi asırlarca uzak görünüyordu.

“Bunu benim için feda etmeni asla istemem,” dedi adam. “Denesen bile buna izin vermezdim. Ama zaten en başından beri bu yüzden yıkılmadığını bilmek güzel.”

“Raum...” Aşkı düşünürken nasıl bu noktaya gelmişti?

Adamın dudağı büküldü. “İblis fantezini sisteminden atmana yardımcı olduğuma sevindim.”

“Lütfen böyle gitme,” dedi kız. “İkimiz de bitmediğini bilirken bitmiş gibi davranma. Yanlış konuştum ve özür dilerim ama söylediklerinin doğru olmadığını biliyorsun.”

Adam başını sallayarak uzaklaşmadan önce uzun bir süre ona baktı. “Daha sonra, pişman olacağım bir şey söyleme ihtimalimin daha düşük olduğu bir zamanda konuşuruz.”

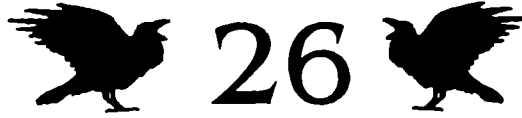
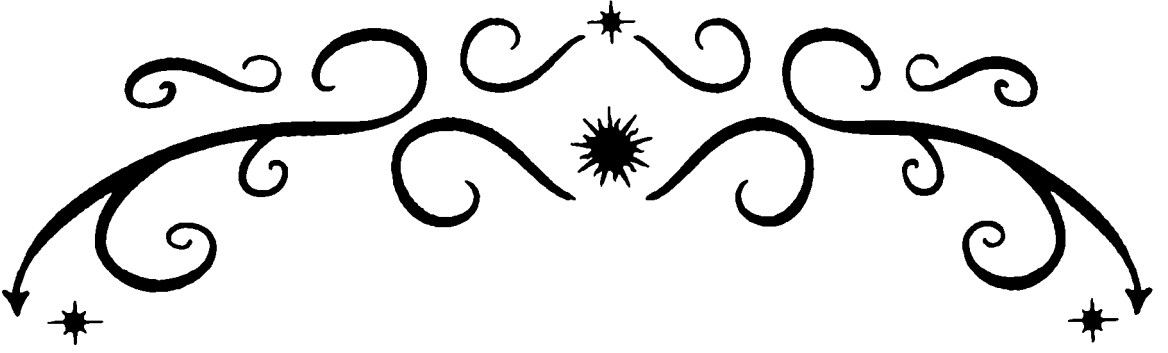
Kızın cevabını beklemeden yatak odasından ıktı. Hışımla uzaklaşmadı ya da kapıyı arpmadı. Sadece gitti.

Sunshine yatakta oturdu, diğer odada adamın giyinme seslerini dinledi. Yanına koşan Luna’yı karşıladı; küçük pençeleri parkede tıkkırdıyordu ve Sunshine, Luna heyecanla etrafında zıplarken adamın tasmayı onun boynuna takış sesini duydu.

Eğer Sunshine onun gitmesine engel olacaksa, tam zamanıydı. *Yap bunu. Ona neler hissettiğini söyle. Onun bir deney ya da vakit geçirme yolu olmadığını söyle.*

Kımıldamadı. Tek bir ses çıkarmadı.

Apartmanın kapısı yavaşça açılıp kapandı ve ardından çöken sessizlik sağır ediciydi.

CEHENNEM DİĞER İNSANLARDIR

Luna, Raum'un bacağına öyle yakın yürüyordu ki, tasma takmanın pek bir anlamı kalmamıştı. Ancak sinmiyor, kuyruğunu da havada tutuyordu.

Raum keşke onun bu yeni cesaretine katılabilseydi. Oysa o köpek olsaydı, öyle derin bir çukur kazardı ki kazdıkça kazıp sonunda yeniden cehenneme varırdı.

Gerçi mecazen de zaten bunu yapmıştı, yeterince derin bir çukuru çoktan kazmıştı.

Neden bu kadar öfkeliydi? Sunshine ona, kitabı bulup eski melek ihtişamına dönmeyi hep planladığını bu kadar açık söyleyince, neden içinden onun bütün dairesini paramparça etme isteği yükselmişti?

Elbette bunu planlıyordu. Bir an olsun o hedefi onun için terk etmeye kalksa, Raum onu kendi elleriyle cennete sürüklerdi.

Sunshine dünyayı hak ediyordu. İsteddiği her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Bir meleğin erişebileceği en yüksek mertebeye yükseltilmeyi hak ediyordu. Raum da onun için bunu istiyordu.

Başından geçenleri öğrenmek onu öyle lanet bir öfkeye boğmuştu ki, Bel gibi kendini kaybedip cehennem ateşine dönüşmesi işten bile değildi. Onun cehennemde kapana kısılp acı çektiği düşüncesi Raum'un ellerini yumruk yaptı, pençe-

leri parmak uçlarından fırlayarak derisini yarıp kaldırırma kan damlatana dek avuçlarına saplandı. Dünya bir anda kıpkırmızı bir perdeye büründü.

Küçük bir inleme duyunca gözlerini kırıştırdı ve aşağı baktı. Luna'nın endişeli gözleri ona kilitlenmişti. Kaldırımın ortasında öylece durmuştu, geçenler tedirgin bakışlarla ona bakıyordu. Mantıklıydı. Yumruklarının altında iki küçük kan gölcüğü vardı.

Pençelerini geri çekti, parmaklarını zorla açtı ve kanlı avuçlarını inceledi. *Harika*. Ellerini kapüşonlusuna sildi. Zaten Bel'in onu bıçakladığı yerde kan lekeleri vardı, koleksiyona bir tane daha eklese ne olurdu? En azından siyahtı.

On beş dakika sonra eve vardığında, "Duyduğuma göre bütün eğlenceyi kaçırmışım," dedi Asmodeus.

Mutlu küçük iblis ailesi –kızlar hariç– orada toplanmıştı. Mist buzdolabının yanında gölge gibi dikiliyordu, Ash ve Meph mutfak adasının karşısındaki bar taburelerinde oturuyordu, Bel ise ocağın yanında kollarım kavuşturmuş hâlde duruyor, ince bir cam duvarın zor tuttuğu bir öfke yangını gibi dünyaya dik dik bakıyordu.

Luna hemen Raum'un bacaklarının ardına saklandı.

Onu gerçekten de sığınağa geri götürmesi gerekiyordu. İblislerle dolu bir evde takılmak Luna'nın hoşuna gitmeyecekti ama aracı yoktu. Yapabileceği tek şey, onu yakında tutmak ve korktuğunda sakinleştirmekti.

"Belki sen bu kadar kasvetli olmasan, eğlence seni bulurdu," dedi Meph, Ash'e. "Beni buluyor mesela."

"Bu eğlence değil," diye karşılık verdi Ash. "Bu düpedüz lanet kaos."

Bakışı, Raum'un ayaklarının dibinde titreyen *pitbull*'a kaydı. "Umarım o köpeği sahiplenmedin."

Raum eğilip Luna'yı kucağına aldı. Evet, Luna fincan kadar bir kaniş değildi; ama o güçlüydü ve Luna korkmuştu. Bununla başa çıkardı.

"Kaç tane hayvan daha gerekiyor size?" diye homurdandı Be-

lial. “Zaten kulaklarımdan kedi fişkırıyor, şimdi bir de eve fare mi getiriyorsun?”

Raum, Luna’yı daha sıkı tutarken kardeşini sert bir bakışla süzdü. “O köpek. Fare değil.”

“Biraz cehennem faresine benziyor ama,” dedi Meph. “Büyük, gri ve buruşuk.”

“Luna’ya hakaret etme.” Meph’e tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra Raum yeniden Belial’a döndü. Bel’in ona duyduğu öfke çok canlıydı, belli ki hâlâ dipdiri duruyordu. Daire zaten hâlâ dövüşlerinin enkazıydı; bu yüzden şaşılacak şey değildi.

Bir de o Belial’dı. Zaten hep bir şeye öfkeli olurdu.

Bel de ona bakmayı sürdürünce gerilimli bir sessizlik çöktü. Tek hareket, Mist’in kuyruğunun huzursuzca savrulmasıydı.

“Gerçekten meleklerle sözleşme mi yapmıştın?” diye sordu Meph, sessizliği her zaman ilk o doldururdu. “Şimdi bizi öldürmeye mi çalışacaksın?”

Raum, şimdilik Bel’i görmezden gelmeyi seçerek ona baktı. Kardeşinin bitmek bilmeyen berbat hâlini idare edecek durumda değildi. “Yapmıştım. Şimdi bozuldu. Ayrıca bunun için değildi. Sadece... bilmeyenlerin yanında konuşmıyordum.”

“Onu gerçekten savunuyorsun,” dedi Ash, inanamaz bir ifadeyle.

“Bel’e göre...” Meph parmağıyla devasa, suratı asık iblisi işaret etti, sanki zaten odadaki en dikkat çekici şey değilmiş gibi. “Melek seni bizi satmakla tehdit etmiş. Bir de seni cehenneme sürükleyip onun için bir *grimoire* çaldırmaya kalkmış.”

“Evet.” Raum söz konusu *grimoire*’ı alamadığını söylemedi. O kısım biraz utanç vericiydi.

“Açık söyleyeyim, bu kızı sevmek zor geliyor,” dedi Ash. “Yalan değil.”

“Ben de başta sevmedim.”

“Ama ... ?”

Raum ona baktı.

Meph dövmele kaşını kaldırdı. “Hepimiz burada bir ‘ama’ olduğunu biliyoruz.”

“Ama ... yalan söylediğini anladım. Bizi satmayı hiç düşünmüyormuş. Yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden beni ikna etmek için ne gerekiyorsa söyledi.” Omuz silkti. “Açıkçası zekiceydi.”

Belial, homurtuyla hırıltı arası bir ses çıkardı. “Zekice derken, yapabileceği en aptalca şeyi kastediyorsan, evet.”

Raum’un çenesi gerildi.

“Bunu nasıl saklayacağım sanmış? Duyacağımı düşünmedi mi? Sen kahramancılık oynamasaydın şimdiye melek külünü süpürüyor olurdum.” Sesi iğneleyici bir sertliğe büründü. “Bir de neden meleklerle bu kadar içli dışlı oluyorsun? Tamam, güzel olabilir ama bir parça et uğruna tüm aileni satmaya değer mi?”

Raum dişlerini sıktı, genişleyen burun deliklerinden nefes aldı. Onu Belial’a fırlamaktan alıkoyan tek şey, kollarındaki korkmuş *pit-bull*’du. Luna’nın gerilim arttıkça titrediğini hissediyordu.

“Vay, Bel Raum’u kızdırdı,” dedi Meph, sanki fen dersinde kurbağa diseksiyonu izliyormuş gibi. “Onu bu kadar kızgın göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Herkes sakinleşsin.” Ash’in sesi yorgun geliyordu. “Bel, yavaşla. Raum, en azından bize bir açıklama borçlusun. Bel seni dinleyecek kadar gevşerse, hepimiz için iyi olur.”

Ash haklıydı ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Üstelik Raum, Belial’ı tehdit etmeyecek ya da küfretmeyeceği bir şey söyleyecekse, biraz mesafeye ihtiyacı vardı.

Kanepeye yöneldi, minderlerin içine gömüldü ve Luna’yı yanına bıraktı. Luna hemen yeniden üzerine tırmanarak kucak köpeği gibi kıvrıldı. O kadar ağırdı ki, bacaklarının uyuşmaya başladığını hissediyordu ama titremeyi bıraktığı için onu yerinden etmeyecekti.

Mist de odanın öbür ucuna yürüyüp pencerelerin yanında gölgeleniyormuş gibi durdu, belli ki o da Bel’den uzak kalmak istiyordu. Meph ve Ash bar taburelerinde dönüp kanepeye baktı, böylece Bel arkalarında kaldı.

Mesafe herkesi biraz yatıştırdı. Bir dakika sonra Raum kendini zorlayıp anlatmaya başladı. Sunshine'ın onu gece kulübünden kaçırmamasıyla başladı, Meph bunu çok komik buldu. Sonra sözleşmeyi ve cehennemde olanları anlattı: Naiamah ve muska konusunu, Murmur'un onu yakalamasını, Sunshine'ın ise onu kurtarmasını. Meph bunu da komik buldu.

"Naiamah kim olduğumu biliyordu," dedi Raum. "Bel için garip bir mesaj bıraktı."

Bel dışarıdan hiç tepki vermedi ama çevresindeki enerji yaklaşan fırtına gibi kaynıyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Meph, umursamaz bir merakla.

"Onun naz yaptığını söyledi. Bir de başka ürkütücü şeyler."

"Ne gibi ürkütücü şeyler?" Meph'in gözleri fazlasıyla parlıyordu.

"Ona 'kıymetlim' dedi. Bir de 'bastırma asla işe yaramaz' dedi."

Herkes sessizleşti ve doğrudan Bel'e bakmadan Bel'e bakmaya çalıştılar. Meph hariç. Meph kahkahaya boğuldu. "Kıymetlim mi? Lanet kıymetlim mi? Harika. Bu muhteşem. Ben bunu..."

Ash dirseğiyle ona vurduğunda, Meph kahkahasını sessiz hırıltılara indirmeyi başardı.

Belial'ın bedeni ise gerilimden titreşiyordu. Bir santim kıpırdasa, bir kelime etse patlayacağı belliydi. O yüzden üstüne gitmemek daha akıllıcaydı. Ancak Raum Naiamah'ı sormak için can atıyordu.

"Murmur'la yaptığın anlaşmayı biliyordu," dedi Raum, Bel'i dikkatle izleyerek. "Bir görüşme ayarlayıp ateşkes pazarlığı yaptığını biliyor."

"Ne?" Ash taburesinde dönüp Bel'e baktı. "Nasıl?"

Sessizlik ve gerilim.

İlk çözen Ash oldu.

"Lanet olsun. O, değil mi? Naiamah senin sürekli hakkında konuşmadığın, iyilik istediğin o gizemli bağlantı, değil mi? O yüzden biliyor çünkü görüşmeyi ayarlamak için onu kullandın."

“Vay canına,” dedi Meph. “İyiymiş.”

Ash devam etti. “İlk geldiğimizde Nephilim kanını bulan oydu. Mist’e yardım etsin diye Murmur’la ilk iyilik pazarlığına oturtan oydu. Murmur’la ikinci görüşmeyi ayarlayan oydu. Melek için o kelepçeyi bulup sana getiren de oydu.”

Belial’ın verdiği tepkiye bakılırsa, sanki taştan oyulmuş gibiydi.

“Onun sözüne körü körüne güvenecek kadar aptal olmadığını biliyorum, o da sana angarya çekmekten hoşlanacak biri değil. O hâlde elinde ne var? Onu nasıl kontrol ediyorsun?”

Çenesini ancak konuşacak kadar gevşetip, “Bana bin iyilik borçluydu,” dedi Bel.

“Bin mi?”

“Şimdi son yüz kaldı. Çok uzun zaman önceydi.”

“Vay canına,” dedi Meph. “Ona bin iyilik borcu doğuracak ne verdin?” diye sordu Ash.

Ancak Bel başını salladı. “Sizi ilgilendirmez.”

Ash ağzını açtı.

“Ciddiyim,” diye hırladı Bel. “Zorlama.”

“Bu bilgi şu an için önemsiz,” dedi Mist, Bel’i savunuyormuş gibi. “Asıl konuya odaklanmalıyız.”

Ash ve Bel hâlâ gözlerini dikmiş birbirlerine bakıyorlardı ama bir an sonra Ash nefes verip saçlarını yüzünden çekti. Taburede dönüp yeniden Raum’a baktı. “Naiamah’ı gördükten sonra ne oldu?”

Kriz atlatılmıştı. Raum anlatmayı sürdürdü. Bunu sadece Sunshine’la konuşmak istese de kardeşlerinin onu öldürmeye çalışmayı bırakması için her şeyi bilmelerinin en doğru yol olduğunu biliyordu. Rüyalari anlatarak bitirdi; geçmişinde Sunshine’la ilgili bir şey olduğuna neden inandığını, sonra da aralarında patlayan kavganın nasıl büyüdüğünü.

“Yani onun köpeğini mi çaldın?” dedi Meph. “Düşük seviye, adamım.”

“Çalmadım... Luna onun köpeği değil.”

Meph pek ikna olmamıştı. “Bir bilgelik ister misin?”

“Hayır,” dedi aynı anda Ash, Raum ve Bel.

“Konuşmak her zaman kaçıp gitmekten daha iyidir. Iris’le öğrendiğim bir şey.”

Raum dişlerini gıcırdattı.

“En son bunu yaptığımda cehenneme düştüm, sonra da işleri düzeltme şansımız olsun diye bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kaldık.” Durdu. “Gerçi o sefer hatayı Iris yapmıştı ama olsun.”

Meph bununla gururlanıyormuş gibi bir tavır takındı. Mantıklıydı; olayların yüzde doksanında suç onun olurdu. Bir kere de o suçlu olmayınca keyif alıyordu.

Ne yazık ki haklıydı da. Raum zaten gitmemesi gerektiğini biliyordu. Kavga etmiş olsalar bile, bunun aralarında bitmediğini ikisi de biliyordu. Hatta yanından bile geçmiyordu.

“Meph haklı,” dedi Mist. “Ben de bunu zor yoldan öğrendim.”

Raum homurdanarak telefonunu çıkardı, ardından Sunshine’ın numarasının onda olmadığını fark etti. Telefonu var mıydı ki?

Bildirimlerinde, en son kontrol ettikten sonra gelmiş, bilinmeyen bir numaradan okunmamış bir mesaj vardı. Kaşlarını çatarak açtı.

Merhaba, Raum, ben Sunshine. Söylediğim incitici sözler için özür dilemek istiyorum. Niyetim, o an duygularıma kapılsam bile, zalim olmak değildi. Sözlerimden pişmanım ve kendimi düzgünce açıklamak için bir şans rica ediyorum.

Olduğun kişi yüzünden sana daha az değer vermediğimi anlayacağımı umuyorum. Belki de melekler ve cennet hakkında söylediğin bazı şeylerde haklısın. Bana düşünecek çok şey verdin.

Geçmişine dair yanıtları Empyrean Kütüphanesi’nde bulabileceğimi fark ettim ve araştırma yapmak için diyara geri döndüm. Döndüğümde seninle iletişime geçeceğim. Aradığımda açmanı içtenlikle umuyorum.

Sunshine, belli ki rahat mesaj atma sanatı diye bir şeyi hiç öğrenmemişti; iki yüz yıl önce yazılıp “Saygılarımla” diye biten, tarih

atılmış bir mektup okuyormuş gibiydi. Metni okumak tuhaf biçimde sevimliydi.

Bir mesaj daha vardı. Sadece şunu diyordu: *Seni şimdiden özledim.*

Raum gözlerini kapatıp burnunun kemerini sıktı. İşte meleğe bulaşmanın bedeli buydu. Her seferinde onu kötü gösterecekti, öyle değil mi? Özü o kadar kusursuz yazılmıştı ki politikacıların basın açıklamalarını yazsa sıırtmazdı.

Hemen karışık, beceriksiz bir cevap yazmaya başladı. Sonra durdu, hepsini sildi, yeniden yazdı, yeniden sildi. Gözlerini ovuşturdu. Bu sırada kardeşleri, hiç utanmadan onu izliyordu.

“Mesajla özür dilemeyi mi deniyorsun?” dedi Meph.

Ash alçak bir ıslık çaldı. “Kötü fikir.”

“Berbat,” diye onayladı Mist.

Raum başını kaldırdı. “Cennete döndü. Yapacak bir şeyim yok.”

“Orada telefon sinyalinin çektiğini sanmıyorum, dostum,” dedi Meph.

“Biliyorum,” dedi Raum dişlerinin arasından. “Geri dönünce görür.”

“Kasvetli olmak istemem,” dedi Meph, “Ama meleği ‘sevgili’ falan yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Tam bir yazgısı belli ilişki. Yakalanırsan sana ne yaparlar düşünmek bile istemiyorum.”

“Belki hafızasını silerler?” dedi Mist, kaşını kaldırarak.

“Bence çok aptalca bir ceza,” diye düşündü Ash. “Biliyorsunuz, yıllar boyunca yaptığım şeyi düşündüm. Keşke o insanları öldürseydim diye... O zaman lanetlenmezdim.” Nefes verdi. “Hafızayı silmek, bütün ‘ders’ mantığını çöpe atıyor.”

“Ama bu ceza değil de ortalığı temizlemekse, mükemmel işte,” dedi Meph. “Vay canına. Ne skandal ama.”

“Melek niye inanmıyor?” diye homurdandı Belial. Sorudan çok tehdit gibi çıkmıştı ama en azından çabalıyordu.

“Hafıza kaybı yok,” dedi Raum, kanepede biraz daha çökerken.

İşte çözemediği tek şey buydu. “Onun da aklıyla oynadılar diye düşündüm ama mümkün olmadığına yemin ediyor.”

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu Meph.

“Bilmiyorum.” Luna’nın kulak arkasını kaşıdı. “Dönmesini bekleyeceğim. Pislik gibi davrandığım için özür dileyeceğim.” Yüzü buruştu. Özürler berbat şeylerdi. Çoğu zaman bir özürle uğraşmaktansa sonsuza dek nefret edilmeyi seçerdi ama Sunshine için yapardı.

Üstelik Sunshine ona kızgın bile değildi; o kadar lanet derecede nazikti ki ... daha çok özür dilemek istiyordu.

“Bak.” Belial bir iç çekti. “İçgüdülerimle savaşıyorum. Sen melege güvenilir diyorsun, buna inanıyorsun, bunu görüyorum ama bunu nasıl kesin bilebiliriz? O bir melek.”

“Bana mühürlerin nasıl kaldırılacağını söyledi,” dedi Mist.

“Kutsanmış bir bıçakla derini kesmek istiyor. Daha yalan söylediğini fark etmeden ölmüş olursun.”

Mist, Raum’a baktı. “Yalan söylediğine inanmıyorum.”

“Söylemedi.” Raum başını geriye attı. “Bel, seni ikna etmeye enerjim yok. Açıkçası ne düşündüğün de umurumda değil.”

Bel saçlarının arasından elini geçirdi. “Kahretsin, Raum. Deniyorum.”

“O zaman daha çok dene.”

Bel’in çenesi kasıldı.

“Raum,” diye uyardı Ash.

Raum ona ters bir bakış attı. Evet, huysuzluk ediyordu ama Bel onu gerçekten öfkelenlendirmişti.

“Seni bıçakladığıma ve kız arkadaşını öldürmeye çalıştığıma hâlâ kızgınsın biliyorum ama ...” dedi Belial.

“Onu bıçakladın mı?” Meph araya girdi. “Ve ben bunu kaçırdım mı?”

“Ama ben herkesin güvenliği için uğraşıyorum ve bazen zor seçimler yapmak gerekiyor. Bunu her seferinde yaparım. Bunun yüzünden kim benden nefret ederse etsin umurumda değil.”

Herkesin birbirine bakmadan baktığı, kimsenin kimseye tam temas etmediği bir sessizlik oldu.

Eva bir keresinde, duygusal kabızlıklarının acil ameliyat gerektiren bir tıkanıklıkla yarıştığını söylemişti. Hepsi o görüntüyle irkilmişti ama haklıydı. Duygular hakkında berbattılar. Bel muhtemelen en kötüsüydü.

Ancak çabalıyordu. Bu yüzden Raum da çabaladı. “Anlıyorum.” Sadece bunu söyledi ama hiç yoktan iyiydi.

“Sen hep somurtkan ve sessizsin,” diye mırıldandı Bel. “Ne düşündüğünü asla bilmiyorum. Gerçek şu ki...” Sesi kısıldı, neredeyse istemeden çıkıyordu. “Bazen senin için endişeleniyorum.”

Meph öksürdü. Ash midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Mist bir anda pencerenin dışında çok ilginç bir şey görmüş gibi oldu. Raum homurdandı. “İyiyim.”

“Hiçbir şey söylemiyorsun.”

“Umursamıyorsunuz sanıyordum.”

“Umursuyoruz.”

“Pekâlâ.”

“Bir dahaki sefere bir kız arkadaşın olduğunu önceden söyle. Ben de tanışır tanışmaz öldürmeye kalkışmayayım.”

“Adil.”

“Güzel. O zaman konu kapandı.” Bel kollarını çözdü, herkesin bedeni az da olsa gevşedi. “Ben çıkıyorum.”

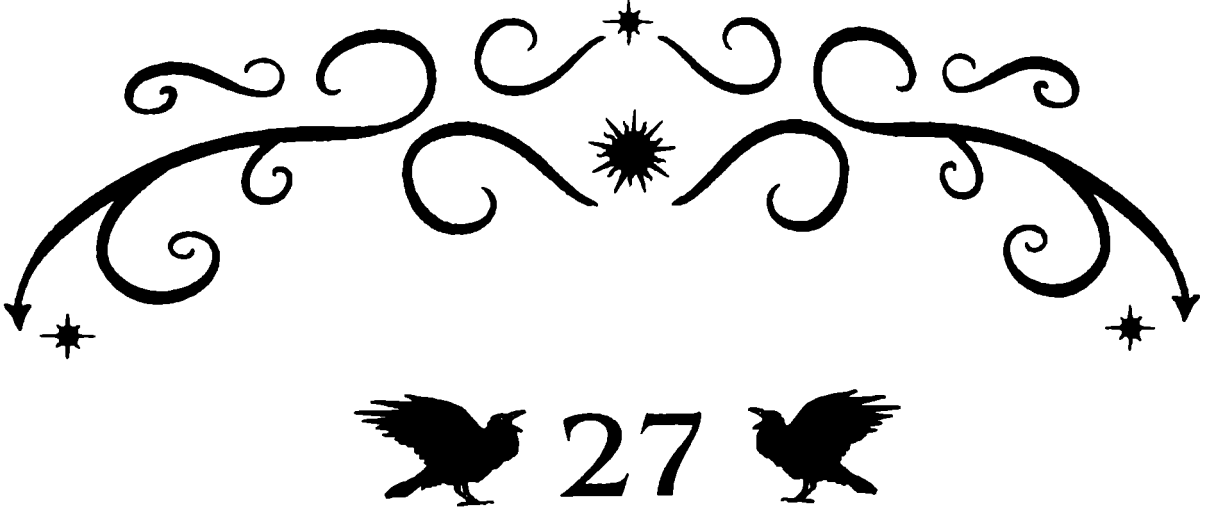
Ash döndü. “Ne? Nereye?”

Bu kez herkes Bel’e bakıyordu. Zavallı adam, öfke sorunları yüzünden son zamanlarda pek dışarı çıkmıyordu.

“Lanet yürüyüşe, ne bileyim ben,” diye tersledi Bel. “Sakin olun.”

Az önce uyuyordu, şimdi yürüyüşe çıkıyordu. Raum, sırada ne olacağından korkar hâle gelmişti.

En azından arabası yoktu. Belial’ın trafik öfkesi... Düşüncesi bile ürkütücüydü.

OKYANUSTA BİR DAMLA

Raum gittikten sonra Sunshine uzun bir süre yatakta kaldı; çarşafı dolanmış, düşüncelerinin içinde kaybolmuştu.

Önce defalarca kendine, Raum'un yanıldığını ve anılarının yeniden düzenlenmiş olmasının mümkün olmadığını söyledi. Sonra onu ilk gördüğü anı hatırladı; altın gözlerine kilitlenişini, dünyaya meydan okurmuş gibi etrafa saçtığı o kasvetli öfkeyi. Yaklaştıkça içinde uyanan arzuyu düşündü, aralarında duygusal bir bağ kurulduğunda büyüyen yakınlık ihtiyacını.

Neden o ve yalnızca oydu? Hayatı boyunca başka hiç kimse ona bu şekilde ulaşamamıştı. Bu kadar derin bir bağın oluşması için yıllar gerekirdi.

Belki üç yüz yıl...

Öyleyse neden bunu araştırmasındı ki? Ne zararı olabilirdi? Eğer Raum'un teorisinin yanlış olduğuna dair bir kanıt bulursa, en azından onun için bir kapanış olurdu. Eğer bu fikrin gerçekten hiçbir dayanağı yoksa, onu konuşmaktan bu kadar kaçınmaması gerekirdi.

Neredeyse bilinçli olarak bu konudan uzak duruyordu ... sanki bir şeyden korkuyordu.

Empyrean Kütüphanesi'nin bir yerlerinde, onun cezalandırılmasına neden olan şeyin mutlaka bir kaydı olmalıydı. O bilgiye ulaştığında, sorularının yanıtlarını bulacaktı.

Bunu ona borçluydu.

Bir anda içine dolan kararlılıkla Sunshine komodinin çekmesini açıp Raum için kurduğu tuzağı planladığı zamanlarda satın aldığı telefonu çıkardı. Her şeyi bu hâliyle bırakmak istemiyordu, bu yüzden ona nerede olduğunu açıklayan kısa bir mesaj yazdı.

Ardından yataktan dolaba ışınlanarak arkadan temiz bir cüppe çıkardı ve küçük bir iç çekişle giydi.

Doğrusu, geleneksel melek kıyafetlerinden nefret ediyordu.

Melekler kadın düşmanlığı sergileyen sanrılara sahip değildi. Ancak bekâr varlıklar olarak, iffetlerini koruma çabalarına karşılıklı saygı duyarlardı. Erkekler de kadınlar kadar muhafazakâr giyinirdi çünkü cinsel arzuya yatkınlığın cinsiyetle belirlenmediği herkesçe bilinirdi. Bu nedenle geleneksel kıyafetleri, beden hatlarını gizleyen ve kanatlar için arkada ince yarıkları olan cinsiyetsiz bir cüppeydi.

Sunshine kendini biçimsiz bir çuval gibi hissetmekten nefret ediyordu. Kendini en çok, hatlarını vurgulayan dünya kıyafetleri giydiğinde kendisi gibi hissedirdi. Bu ona güç verir, onu tekil, benzersiz bir birey gibi hissettirirdi. Diyar'a ait bir araç değilmiş gibi.

Kendini, yalnızca vermeyi seçtiği kişiye ait biri gibiymiş gibi.

Saçlarını örüp cüppesini çenesine kadar ilikledikten sonra aynadaki yansımasını incelerken dudaklarını büzdü. *Yeniden Diyar'a ait bir melek.* Şu hâline bakan kimse, geceyi bir iblisle birlikte geçirip bedeninin her zerresinin talan edilmesine izin verdiğini –ve bundan keyif aldığını– tahmin edemezdi.

Onu sevdiğini.

Boğazındaki düğümü yutarak nefes aldı. *Yanıtlar.* Yanıtlar bu-
lacaktı. Geleceğe dair diğer sorular ve belirsizlikler bekleyebilirdi.

Derin bir nefes alıp Diyar'a ışınlandı.

Empyrean Kütüphanesi'ne döndüğünde, görkemli merdivenleri tırmandı ve doğruca yeraltı olaylarını kayıt altına alan kanada yöneldi. Yukarıda, vitray pencerelerden süzülen güneş ışıkları tavan fresklerinin üzerine altın bir parıltı yayıyordu.

Adriel'i tasvir eden bir freskin yanından geçti; uzun saçları ar-

kasında savrulurken avucu havaya kalkmıştı. Sanatçı onun dingin yüzünü kusursuz yakalamıştı.

Bir diğer freskte Raphael, ayaklarının dibinde merhamet dileyen bir iblisin önünde ilahi adaleti dağıtıyordu. Efsanevi alevli kılıcını tutan Raphael'in gururlu yüzü, yalvaran varlığa kayıtsız görünüyordu. İblis kırmızı tenli ve boynuzluydu, Sunshine bunun Asmodeus'u temsil ettiğini fark etti.

İrkilerek durdu ve freski daha dikkatli inceledi. Asmodeus bunu asla görmemeliydi çünkü kesinlikle gücenirdi. Raphael'in onu bağlayıp arzularını mühürlediği, görünmezliğe mahkûm ettiği anda herhangi bir şey için yalvardığına asla inanmıyordu.

Bu duyarsız alay karşısında, Raum'un bakış açısını nihayet anladı. Bir dahaki konuşmalarında bu konuyu daha dikkatli ele almaya karar verdi.

Bir dahaki konuşmalarında, onun geçmişine dair yanıtları da yanında götürecekti.

Freski ardında bırakıp uzun koridordan geçerek aradığı bölüme ilerledi. Taş bir kemerin altından eğilip geçti. Burada ışık daha sönüktü, sanki içindeki bilgilerin ağırlığı cennetin havasını kirletiyordu.

Rafları tarayarak cehennemdeki şu darbeyi, bu isyanı, bir Cehennem Kralı'nın yükselişini ve bir başkasının düşüşünü anlatan metinlerin arasından geçti.

Empyrean Kütüphanesi Üstünler tarafından idare edilse de bilgileri derleyen melekler İkinci Küre'dendi ve Üçüncü Küre'den kimseyle temas etmezlerdi. Bu ayırım, kayıtların tarafsız kalması için korunurdu.

Alt diyarların heyecanını ve karmaşasını tatmamış olanlar, ancak gerçekten nesnel kalabilirdi. Onlar, en derin düşünürlerin bile düşünce hnlerini karıştırmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Önemli iblislerin kataloglandığı bölümü buldu ve aradığı ismi gördüğünde kalbi hızlandı. Sirtında yalnızca tek bir ad yazılı cildi raftan çekerken elleri hafifçe titredi:

“Raum, Cehennem Kontu.”

Sanki kutsal bir şey tutuyormuş gibi yere çöktü, bağdaş kurdu ve kitabı kucağında açtı.

Sayfalar, Raum’un kendisinin bile muhtemelen bilmediği kadar ayrıntı içeriyordu. Ölümsüzler zamanla anılarını yitirirdi; Raum en eskilerden olmasa da erken dönem anıları çoktan silinmişti.

İlk yıllarına dair anlatılar hoş değildi. Değişmiş olmasına fazlasıyla sevindi çünkü gerçekten de korkunç biriydi. Bazı “başarılarını” okurken yüzünü buruşturdu ve geçmişinin tüm ayrıntılarını bilmeyi tercih ettiğine karar verdi.

Kimse geçmişiyile tanımlanmamalıydı, bunu herkesten iyi biliyordu. İsteddiği döneme ulaşana kadar sayfaları çevirdi.

Yaklaşık yedi yüz yıl önce –Raum’un hafıza boşluğunun başladığı zamanlar– Tunus’ta, bir sultanın işgalci güçlerine karşı isyancılara yardım etmekle görevlendirilmişti. Cennet melekleri onu durdurmak için gönderilmişti, ancak o çatışmayı kaybetmişlerdi ve ilgili insanların çoğunun ruhu cehenneme gitmişti.

Tuhaf, diye düşündü Sunshine. O dönemde kendisinin de Tunus’ta bulunduğunu silik bir şekilde hatırlıyordu.

Sayfayı çevirdiğinde, parşömen parmaklarının arasından kayarken zihninde aniden bir görüntü belirdi. Geldiği gibi kayboldu ama düşüncelerinde silik bir iz bıraktı.

Onu bir kez görmüştü ve bir kez yeterliydi.

Çöl güneşinin altında duruyordu... Zengin bronz ten... Meydan okurcasına kısılmış altın gözler... Düşmanım. Yenilene kadar huzur olmayacaktı.

Duyuları yeniden kütüphaneye döndüğünde, kitabı tutan parmaklarının beyazladığını fark etti. Daha önce böyle bir anıyı hatırlamamıştı; bu da tek bir anlama geliyordu...

Titreyen elleriyle bir sonraki sayfayı taradı, sırada ne olduğunu görmeye *ihtiyacı* vardı. Ancak okumaya başlar başlamaz, cildin dibinde pürüzlü bir kenar fark etti. Daha yakından baktı ve donup kaldı.

Sayfaların bir bölümü kitaptan tamamen koparılmıştı.

Özenle yapılmıştı; yırtık, cilde o kadar yakındı ki neredeyse fark edilmiyordu ama o pürüzlü kenar inkâr edilemezdi.

Kayıtlar tahrif edilmişti.

Empyrean Kütüphanesi'ndeki herhangi bir kitaba kazara zarar vermek bile korkunç bir suçken, bu bilinçliydi. Bu sayfalar, birinin burada yazılanları öğrenmesini engellemek için kasıtlı olarak sökül-müştü.

Birini durdurmak için ... onun gibi.

Kalbi deli gibi çarparken ayağa fırladı. Baş dönmesi ve mide bulantısı bastırdı. İnşa ettiği düzenli dünya, inandığı her şey parça parça yıkılıyordu. *Yalanlar*. Hayatının ne kadarı yalandı? Ve bu yalanlar ne kadar derine uzanıyordu?

Nefesini dengelemek için mücadele ederek kitabı rafa geri koydu ve ...

“Shamsiel.”

Yanında beliren uzun silüetin sesiyle irkilip sıçradı. O kadar dalmıştı ki gelişini fark etmemişti.

“Raphael!” Göğsünü tuttu. “Aman Tanrım, beni korkuttunuz.”

Baş melek mahcup bir gülümsemeyle başını eğdi. “Özür dilerim. Kütüphaneye geldiğini gördüm ve seninle konuşmak istedim.” Rafa geri koyduğu kitaba baktı. “Meşhur başıbozukları araştırdığını görüyorum.”

Kalbi yeniden hızlandı. İnkâr etmenin anlamı yoktu. Ne kadarını gördüğünü bilemezdi ve yalan söylemek yalnızca şüphe uyandırırdı. “Evet,” dedi sadece.

Madem gizleyemiyordu, belki fırsata çevirebilirdi. Belki Raphael aradığı şeyi bulmasına yardım ederdi. “Bu cildin sayfalarının yırtıldığını fark ettim.” Raum’un kitabını yeniden çekip hasarlı bölümü gösterdi.

Raphael’in gözleri büyüdü, parmaklarını pürüzlü kenar boyunca gezdirdi. “Bunu kim yapmış olabilir?”

“Hayal bile edemiyorum. Bu kayıtları bilerek tahrif etmek... akıl almaz.”

“Hasarı Yüce Mahkeme’ye bildirmelisin. İnceleyeceklerdir. Suçlunun bulunacağından eminim.”

“Evet, bildireceğim.” Kitabı yerine koydu ve huzursuzca yer değiştirirken Raphael’e gülümsemeye çalıştı. Onun varlığı daha önce hiç rahatsız etmemişti ama Asmodeus freskinden sonra içindeki huzursuzluğu bastıramıyordu. Raum’un sözleri hâlâ kulaklarındaydı. *Kaybeden tarafta savaşmaya neden zorlanıyorum? Ya hiç savaşmak istemiyorsam? O zaman Raphael gibiler tarafından avlanacağım.*

“Aslında seni aramamın bir sebebi vardı,” dedi Raphael, o tam ayrılmak üzereyken. “Bir konuda yardımını rica edecektim.”

Sunshine içinden bir nefes verirken sabırsızlığını belli etmemeye çalıştı. “Elbette yardımcı olurum.” Eskiden seve seve kabul ederdi. Şimdi reddederse bu şüphe çekerdi.

“Sakıncası yoksa bizi ıslınlayayım.”

“Tabii.”

Elini uzattığında, Sunshine avucunu onun eline bıraktı. Derisi huzursuzlukla karıncalandı. Dünyaya dönme ihtiyacı her saniye daha da artıyordu. Raum’la konuşmak, bulduklarını anlatmak ve her şeyi düzeltmek istiyordu.

Raphael onu, kendi alanındaki bir çalışma odasına ıslınladı. Körfez pencereleri ve Empyrean Şehri’ne bakan manzarasıyla, saygıyla anılan bir baş melek için oldukça görkemliydi. Ortadaki uzun masa notlar ve kitaplarla doluydu. Büyük bir dünya haritasında farklı renklerde iğnelerle notlar vardı.

Raphael onu bırakır bırakmaz Sunshine haritaya yaklaştı ve ensesi karıncalandı. Gördüğünü fark ettiğinde huzursuzluk yerini dehşete bıraktı.

“Bu...”

“Başbozukları aylardır takip ediyorum,” dedi Raphael gururla. “Her iğne, son haftalarda iblis enerji patlaması yaşanan bir noktayı gösteriyor. Kırmızılar en yüksek, sarıdan maviye doğru azalıyor.”

“Ah.” Sesi kısık çıktı.

“Takip büyülerimin hiçbiri sonuç vermediği için, gizli kalmak adına büyüleri bir yöntemleri olduğunu varsaydım. Belki de Nephilim kanı; gerçi soylarının sonuncusunun kurutulduğundan emindim.”

Sunshine boğazındaki düğümü zorlukla yuttu.

“Takip büyülerini kullanamayınca, alışılmışın dışında düşünmem gerekti. Bu iblislerin birbirlerine nasıl kenetlendiklerine dair sayısız anlatı duydum. Elbette sıra dışı bir davranış ama bu onları daha öngörülebilir kılıyor. Saklandıkları her neresiyse, orada normalin üzerinde bir iblis aktivitesi olacağım akıl ettim. Bu güç seviyesindeki beş iblisi, iz bırakmadan tek bir yere koyamazsınız.”

“Evet, bu çok-” Boğazını temizledi. “Çok akıllıca.”

Haritayı daha yakından inceledi; Montreal bölgesine saplanmış belirgin kırmızı iğneyi görünce midesi neredeyse ağzına gelecekti. Daha kötüsü, tüm küre üzerinde sadece bir düzine kadar kırmızı iğne vardı. Raphael her bir bölgeyi inceleyip aradığını bulana kadar ne kadar vakti kalmıştı?

O iğneye herhangi bir dikkat çekmemek aniden bir numaralı önceliği haline geldi. Raphael’in bu düşüncüyü bir şekilde zihninden çekip alacağından korkarak haritadan tamamen uzaklaştı. Tek umudu onun dikkatini tamamen başka yöne çekmekti. “Başka ne tür araştırmalar yaptınız?”

“Sadece geçmişleri üzerine çokça okuma yaptım.” Masaya doğru yürüdü ve kitaplarla kağıtları karıştırmaya başladı. “Bu tuhaf ittifakı nasıl kurduklarını öğrenmenin, nasıl düşündüklerine dair bana içgörü kazandıracağını ve hareketlerini tahmin etmeyi kolaylaştıracağını umuyorum.”

Sunshine, Raum’a dair tüm düşüncelerini bastırdı. Zihninden geçen en ufak bir fısıltının bile ona ihanet etme potansiyeli varmış gibi hissediyordu. “Peki, tahrif edilmiş kaydı fark etmediniz mi?”

“Raum üzerinde pek araştırma yapmadım. Tek hedef o değil ve diğerleri hakkında bolca bilgi var. Eğer ihtiyacım olanı onlardan alırsam, zaten beni ona götüreceklerdir. Günün sonunda, onları bulup yok ettiğimizde geçmişlerinin hiçbir önemi kalmayacak.”

Sunshine boğulur gibi oldu ama bunu bir öksürükle gizledi.

“Dediğim gibi, planlar yapıyorum ve saklandıkları yer için şüpheli konumlarımı birkaç seçeneğe indirdim. Yakında harekete geçmeye hazır olacağım.”

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz?” diye sordu aniden. “Yani, siz önemli bir iş yapıyorsunuz, bense sadece bir koruyucuyum, size hiçbir yardımım dokunmaz...”

“Aksine, Adriel ile olan ilişkin seni nüfuzlu bir konuma getiriyor. Tuzağı kurmaya hazır olduğumda yardıma ihtiyacım olacak ve artık senin de kaçakları incelediğini bildiğime göre, umuyordum ki-”

O anda, ister tesadüf ister ilahi bir müdahale olsun, bizzat Adriel’den gelen bir çağrı zihninde yankılandı. Enerji berrak ve parlaktı; Raphael’in sadece yakınında bulunarak bile bunu hissedeceğini biliyordu.

Eğer akıl hocası o an orada olsaydı, ona sarılırdı. Zamanlaması bundan daha kusursuz olamazdı.

“Çağrılıyor musun?”

“Evet, ben ... Görünüşe göre Adriel beni görmek istiyor.”

Raphael’in gözleri okunamaz bir duyguyla parladı, Sunshine onun da kendine ait bir akıl hocası olma arzusunu hatırladı.

“Eminim yakında Adriel veya başka bir Kudret’le görüşme hakkı kazanırsınız,” diyerek ona güvence verdi Sunshine. “Bunu kesinlikle hak ettiniz.”

“Beni onurlandırırıyorsun.” Raphael başıyla selam verdi ve gülümsedi. “Şimdi git. Daha fazla bilgi edindiğimde seninle iletişime geçeceğim. Kaçakların peşine birlikte düşebiliriz.”

“Bunu dört gözle bekliyorum.” Sunshine hayatı boyunca hiç bu kadar bariz yalan söylememişti.

Bir sonraki nefesiyle, genellikle Adriel ile buluştuğu odaya ışınlandı. Burası onun özel alanına girmesine izin verilen tek yerdi ve orada gördüğü tek odaydı.

Aynı anda işlenemeyecek kadar çok şey olmuştu ve tek hisset-

tiği bulanık, mide bulandırıcı bir panik duygusuydu. Tüm istediği dünyaya, Raum'un yanına dönmekti ama akıl hocasından gelen bir çağrıyı görmezden gelemezdi.

Ve belki... o bazı cevaplar verebilirdi.

Her zamanki karşılamayı bekliyordu: Adriel koltuğunda oturuyor olacak, zarafetle ayağa kalkacak ve ona çay ikram edecekti.

Ama onun yerine... oda boştu.

Daha da tuhafı, evin daha önce hiç görmediği bir kısmına açılan karşı kapı aralıktı ve diğer taraftan gelen konuşma seslerini duyabiliyordu.

Olduğu yerde çakılı kaldı. Adriel onu çağırmıştı, hemen geleceğini biliyor olmalıydı. Eğer hâlâ misafiri varsa neden gelmesini istemişti? Misafiri kimdi?

Merakına yenik düştü. Adriel bir keresinde onun sorgulayıcı doğasını övmüştü, şimdi bunun başına iş açmamasını umuyordu. Araştırmaktan geri duracak iradeye sahip olması imkânsızdı.

Açık kapıya doğru sessizce yaklaştı ve dinledi.

“Evrimleşmeyen bir sistem, ölen bir sistemdir.” Adriel'in sesini tanıdı. “Kanıtları gördük ve artık bunu görmezden gelemeyiz.”

“Başarısızlığın sonuçları ağırdır.” Cevap veren ses tiz ve berraktı ne tam erkek ne de tam kadın sesiydi ve o kadar yoğun bir güçle doluydu ki, kızın teninde ürpertiler gezindi.

Yoksa bu... Hayır, kesinlikle olamazdı. Üçüncü Küre meleklerinin Egemenler ile etkileşime girmesine izin verilmezdi. Adriel, kızın bu kutsal varlıkla yollarının kesişmemesi gerektiğini biliyor olmalıydı, onu çağırmasının tek bir sebebi olabilirdi...

Yoksa konuşmaya kulak misafiri olmasını mı istemişti?

“Değerli her girişim için sonuçlar zaten ağırdır,” diye yanıtladı Adriel.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Daha önce bu düzlemin işlerine hiç karışmamıştın, Adriel. Dengene dikkat et.”

“Niyetim o yönde.”

Bir başka acı verici uzun sessizlik daha yaşandı ve Sunshine sabırsızlıkla olduğu yerde kıpırdandı. Görünüşe göre, güçlü ölümsüz varlıklar karar verirken acele etmiyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi ruhani ses sonunda. “Ama bir sınav olacak. Eğer geçilirse, devam edebilirsin.”

“Geçileceğine dair inancım tam.”

“İnanç uyandırması alışılmadık bir mesele.”

“Bir şey beni şaşırtmayalı uzun zaman olmuştu. Sanırım ilham aldığım söylenebilir.”

Herhangi bir veda veya nezaket sözü söylenmedi. Bir enerji parlaması Sunshine’ın omurgasından aşağı ürpertiler gönderdi ve aniden diğer meleğin gittiğini anladı. Bu kesinlikle Egemenler’den biri olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

O melek, Sunshine’ın varlığının farkında mıydı? Kesinlikle farkındaydı. Egemenler kavranamaz derecede güçlüydü. Tabii ki nerede olduğunu biliyorlardı. Bu da kulak misafiri olmasına aldırmadıkları anlamına geliyordu. Ama neden?

Adriel aniden yanında belirdi ve Sunshine elinde olmadan sıçradı. “Efendim!” Zavallı sinirleri bugün daha fazla sürprizi kaldırmayacaktı.

Ancak görünen o ki, onu bir sürpriz daha bekliyordu.

Adriel’in normalde pürüzsüz olan yüz hatlarında daha önce hiç görmediği bir yoğunluk vardı. Yüzü duygulardan her zaman arınmış olurdu ve birçok insanın sadece deneyimlemeyi hayal edebileceği türden bir huzur yayardı.

Ama şu an, o yıldızlı gözleri bıçak gibi kesecek kadar deliciydi. Kaşlarının arasında... endişe ya da hüznün gibi görünen tek bir çizgi vardı.

“Selam, Sunshine. Bu bir sürpriz oldu.” Gülümsemedi. O her zaman gülümserdi.

Kızın bakışları adamın yüzü ile açık kapı arasında gidip geldi.

Dinlediğinin farkında olduğunu biliyordu ama duyduklarını nasıl açacağını, hatta açıp açmaması gerektiğini bilemiyordu.

“Seni iyi gördüğüme sevindim. İlerleyişini daha erken kontrol etmeyi ummuştum ama yapamadım.”

“Ah, sorun değil.”

Adriel başını yana eğdi. “İçeri girmene yardımcım mı izin verdi?”

Sunshine kaşlarını çattı. “Hayır, efendim. Beni siz çağırdınız.”

Adriel gözlerini kırptırdı. “Ben mi?”

“Evet...”

Beni çağırdığını bilmiyor mu? Ama kesinlikle o çağırmıştı. Ege-menler ile görüşmedeyken kızın geldiğini hissetmiş olmalıydı.

“Efendim, sorularım var-”

“Eminim vardır. Ne yazık ki şimdi bunları cevaplamanın zamanı değil. Dünyaya dönme aciliyetini hissediyorum. Bu içgüdüne uymalısın.”

Kızın kalbi çarparak donakaldı. Geri dönmek için acele etmesinin gerçek nedenlerini biliyor olamazdı, değil mi?

“Efendim lütfen, gitmeden önce... Merak ediyordum, bir Üs-tün’ün anılarını değiştirmek mümkün müdür-”

Adriel’in aniden iç çekmesiyle sözü kesildi. Onu tanıdığı bunca yıl boyunca böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştı.

“Mutluluğunu tekrar bulmana sevindim ve sadece bir gün beni affedebilmeni umuyorum. O zamana kadar ben kendimi kesinlikle affetmeyeceğim.”

Kızın kanı çekildi. Hayır, hayır, bu olamazdı. “Sizi ne için affe-deceğim, efendim?” Ama cevabı zaten biliyordu.

Adriel’in bakışları keskinleşti. “Vakit yok. Hemen gitmelisin.”

“Ama-”

“Bir sınav yaklaşıyor. Yakında görüşeceğiz ve her şeyi açıklaya-cağım. O zamana kadar bununla tek başına yüzleşmelisin.”

Cevap vermek, açıklama yapması için ona yalvarmak üzere ağ-zını açtı ama Adriel çoktan gitmişti. Arkasında çarpan bir kalp ve

zihninde yankılanan bir uyarıyla kızı yalnız bırakarak öylece ışınlamıştı.

Sunshine avucuyla ağzını kapattı.

Hepsi gerçektir. Rüyalar gerçektir. Deneyimlediği o küçük anı kırıntısı gerçektir.

Ve hayatta en çok güvendiği kişi olan Adriel, bu yıkıcı sırrı ondan saklamıştı. Tam dört yüz yıl boyunca.

Kalbini sızlatan o acıyla göğsünü tuttu. Canı yanıyordu. Tanrım, çok canı yanıyordu. Başına gelenlerden sonra Cennet'te tek başına uyandığında hissettiği acının aynısıydı bu.

Çünkü Raum'u kaybettiğini fark etmişti. Kalbi paramparça olmuştu. Ona dair anıları elinden alınmıştı ama hisleri o kadar kolay yok olmamıştı. Yüzyılların kalbinde bir boşlukla, adını koyamadığı bir şeyi özleyerek geçirmişti.

Bir bakıma, Raum'un bir şeyleri unuttuğunu bilmesi bir lütuftu. Kız ise nedenini anlamadan kendini kırılmış ve boş hissetmişti.

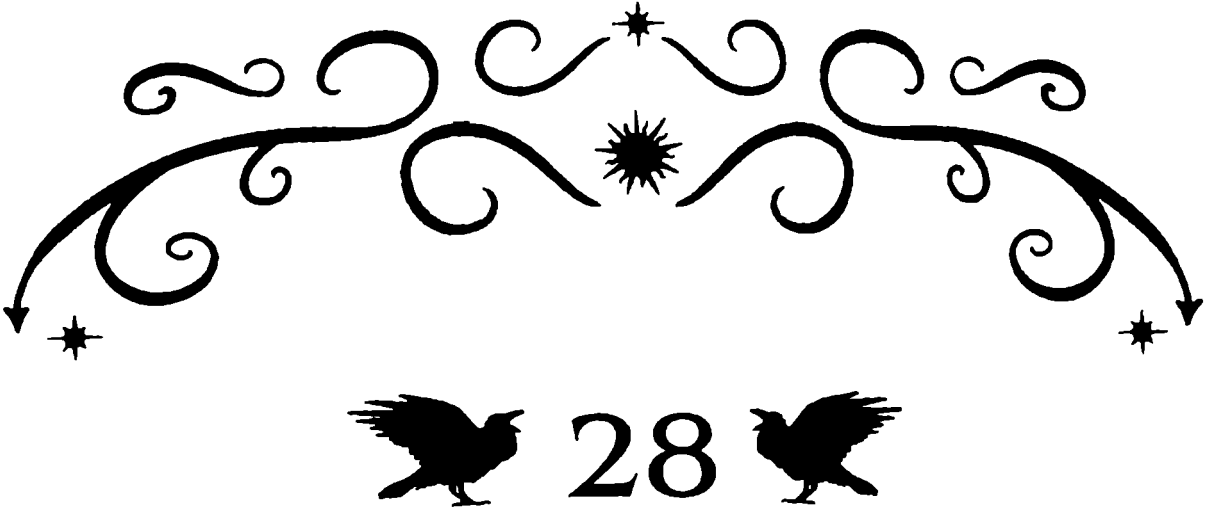
Benim küçük gün ışığım. Yeni adını, Raum'un onun için kullandığı o sevgi sözcüğü yüzünden seçmişti ve buna dair en ufak bir fikri yoktu. Tüm hayatı, hatırlamadığı bir şey tarafından tanımlanmıştı.

Midesindeki düğümler sıkılaştı ve nefes almaya çalışarak iki büküm oldu. Görüşünde siyah noktalar uçuşuyordu.

Zarar gören tek kişi o değildi. Raum onu rahatsız eden o hissizlikten bahsetmişti. Duyguları hakkında açıkça konuşan biri değildi ama kız, onun çoğu kişinin fark ettiğinden çok daha derinden hissettiğini biliyordu. Kim bilir ne kadar acı çekmişti? Kendini ne kadar kaybolmuş hissetmişti? Eğer hissettikleri kızınkilerin zerresi kadar bile olsa, bu tam bir azap olmalıydı.

Tüm bu adaletsizlik kızda çığlık atma isteği uyandırıyor.

Bu ihanet, sırtına saplanan bir bıçak gibiydi.

KUŞ BAKIŞI

Sunshine, iblislerin dairesinin dışındaki koridora ışınlandı. Evet, buraya en son geldiğinde Belial onu öldürmeye hazırdı ama şu an bunların hiçbirini umursamıyordu. Zihni fırtına gibiydi ve tek odaklandığı şey Raum'u bulup öğrendiklerini ona anlatmaktı.

Yumruğunun yanıyla kapıya defalarca vurdu. Gece çökmüştü ama insanların uyumuş olacağı kadar geç değildi. İçeri dalabilseydi, hiç tereddüt etmezdi; fakat dairenin içindeki büyülerin onu geri ittiğini hissedebiliyordu.

Bitmek bilmeyen vuruşların ardından kapı açıldı ve Mephistopheles karşısında belirdi. Onu gördüğü anda kaşları yukarı fırladı.

"Raum nerede?" diye sordu Sunshine, Meph konuşmaya fırsat bulamadan. Bakışlarını onun omzunun üzerinden içeriye doğru uzatmaya çalıştı. Meph, Raum kadar uzun değildi ama Sunshine'la neredeyse aynı boydaydı, yine de etrafından bakmak zordu. "Burada mı? Onunla konuşmam gerekiyor."

"Sen melek misin?" dedi Meph gözlerini kırpıştırarak. "Vay canına. Şimdi her şey daha mantıklı geliyor."

"Ne mantıklı geliyor?" diye sordu Sunshine.

Meph, dövmelemlerle kaplı elini ona doğru salladı. Siyah mürekkeple işlenmiş desenler parmaklarını, elinin arkasını ve avucunu kaplıyordu. Gördüğüne göre vücudunun geri

kalanı da aynı şekildeydi. Yalnızca yüzünün sağ tarafında boş bir alan vardı.

“Çok ateşlisin,” dedi basitçe. “Raum’un senin için neden bu kadar kafayı yediğini anlıyorum.” Sözleri flörtöz değildi, daha çok gökyüzünün rengi ya da havanın durumu gibi düz bir tespitti.

“Teşekkür ederim?” Sunshine afallamıştı ama garip bir şekilde iltifat edilmiş de hissediyordu. Üstelik hâlâ biçimsiz melek cüppesi içindeydi. “Burada mı? Onunla hemen konuşmam gerekiyor.”

Sunshine’in canım sıkarak, Meph kapıyı daha fazla açmadı. Bunun yerine kapı pervazına omzunu dayadı, sanki uzun bir tartışmaya hazırlanıyordu. “Neden?”

“Bu bir acil durum.”

“Neyin aciliyeti?”

“Geçmişle –*bizim* geçmişimizle– ilgili cevaplarım var. Bunları onunla paylaşmam gerekiyor.”

Meph, onun aciliyetini fark etmiyormuş gibi başını yana eğdi. Bu hâli Sunshine’in onu sarsmak istemesine sebep oluyordu. Eğer o lanetli büyülerin ardında durmuyor olsaydı, belki de yapardı.

“Kardeşimle ilgili niyetin ne?” diye sordu Meph.

Sunshine’m ağzı açık kaldı. Ciddi olamaz.

Ancak Meph kırmızı gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam edince, son derece ciddi olduğunu anladı.

Raum’a karşı hisleri hakkında sorguya çekilmeye hazır değildi. Zaten zar zor ayakta duruyordu. Geçmişin ağırlığı onu o kadar ezmişti ki, geleceği düşünmeye yer kalmamıştı.

Telefonunu kiralık dairede bıraktığından, Raum’u arayamazdı. Oraya kolayca ışınlanabilirdi ama Meph’in güvenini kazanmanın önemini biliyordu. Tek yapması gereken, kendini açmaktı.

“Onu çok önemsiyorum,” demeyi başardı.

Meph kaşını kaldırdığında, üzerindeki dövmeler kırıştı.

“Bir geçmişimiz var. Uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz.”

“Hâlâ bir meleksin ve o hâlâ bir iblis. Bu nasıl yürüyecek?”

“Bilmiyorum...” Sunshine yüzünü sertçe ovuşturdu. “Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onu bir daha kaybetmeye dayanamayacak olmam. Başkalarının doğru ve yanlış hakkındaki fikirleri yüzünden zaten çok fazla zaman kaybettik. Daha fazlasını kaybetmeyi reddediyorum.”

“Ama onunla olmak istiyorsan işine geri dönemezsin. Onu tehlikeye atarsın. Onun için ne yapardın? Tüm hayatından vazgeçer miydin?”

Bu resmen bir sorgu! Yine de Meph’in endişelerinde haklı olduğunu kabul ediyordu.

“Bilmiyorum,” dedi sabırsızlıkla. “Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, onu bırakmayacak kadar önemsedim.”

Bu sözleri söylemek garip bir rahatlama getirmişti. O an, yalnızca gerçeğe yer vardı. Şimdiye kadar bu soruların cevabından emin olmamıştı ama fark etti ki aslında *hep* biliyordu, sadece itiraf etmekten kaçınmıştı.

“Evet, haklısın,” dedi aniden. “Geri dönemem. Bir iblise âşığım ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağım. Eski hayatıma dönersem, sonsuza dek eksik hissederim. Sadece onu sevdiğim için değil; dönüştüğüm kişi yüzünden. Ben artık yeni biriyim ve geçmişi bırakmanın zamanı geldi. Ben Sunshine’ım, Shamsiel değil. Kırık olan Shamsiel’di ve artık o olmak istemiyorum.”

Sözlerinin gerçeği onu vurunca gözleri büyüdü. Sözler dökülmeye devam etti ve hayatında yaratacakları değişimle birlikte onları kabullendi.

“Shamsiel öldü. Cehennemde, onu tutsak eden iblislerin ellerinde öldü. Sunshine yeniden doğdu ve ben onunla gurur duyuyorum. O bir hayatta kalan. Kendi iç savaşlarım verip kazandığı için gerçek bir savaşçı.”

Meph artık rahatsız görünüyordu. Biraz fazla bilgi mi? Ancak Sunshine hız kesmeden ilerliyordu.

“Raum’u güvende tutmak için gerekiyorsa düşer, bir Grigori olurum. Çünkü onu her zaman seveceğim ve koruyacağım. Bu ko-

ruma, onun önemsediklerini de kapsıyor. Yani soruna cevap olarak neyi feda ederdim? Sanırım her şeyi. Cenneti bile.”

Meph sessizliğe bürünmüş, âdeta donup kalmış gibiydi ve Sunshine onu suçlamıyordu. Ağzından dökülenler tam bir söz silsilesiydi ve vermeyi planladığından çok daha fazla bilgi vermişti.

“Bunları Raum’a söylemen gerekiyor,” dedi sonunda.

“Biliyorum!” diye çıkıştı Sunshine. “Zaten onu çağırmanı istememin nedeni bu. Lütfen.”

Meph arkasına baktı. “Burada değil.”

İblis şanslıydı ki koruma büyülerinin arkasındaydı; çünkü eğer Sunshine ona ulaşabilseydi, onu boğabilirdi. “Burada olmadığını biliyordun, peki bunları paylaşmadan önce söyleme gereği duymadın mı?”

“Merak etmiştim,” dedi omuz silkerek. “O kadar da fena değilsin. Sanırım bu iblis-melek ilişkisine destek olabilirim. Yasaklı. Hoşuma gitti. Raum’un bu kadar sapık olduğunu kim bilebilirdi ki.”

Sunshine öfkeyle kekelendi. “Hiçbir... *Sapık* falan değil...”

“Cehennem faresini hayvan barınağına götürmeye gitti. Eva onu bıraktı.”

“O... ne?”

“Yanındaki buruşuk gri fareyi.”

“Luna bir köpek,” dedi Sunshine alınmış bir hâlde. “Fare değil.”

Meph aniden sırtıttı. “Biliyor musun, Raum da aynısını söyledi. Gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız.”

“Onayladığına sevindim ama gerçekten-”

Zihninde bir çağrı yankılandı ve cümlesi yarım kaldı.

Raphael.

Kalbi tekledi. Raphael neden onu çağırıyordu? Bunun bir nedeni yoktu ... Yoksa ... Hayır. Sadece bir saat geçmişti. Bu kadar çabuk sonuç alması imkânsızdı.

Gerçeğe döndü ve buraya gelişindeki diğer acil sebebi hatırladı. Raum’a anlatmak istemişti ama Meph’i de uyarmasında sakınca yoktu.

“Şimdi beni dinle,” dedi, büyüye çarpmadan ulaşabildiği kadar yaklaşarak. “Sen ve kardeşlerin tehlikedesiniz. Cennet sizi bulmaya çok yaklaştı. Şehri hemen terk etmenizi tavsiye ederim.”

“Sanmıyorum...”

“Gitmem gerek ama Raum’a haklı olduğunu söylemene ihtiyacım var-”

“Bekle, onu bulmaya gitmeyecek misin? Bunca şeyden sonra?”

Başını iki yana salladı. “Çağırdım. Ama lütfen, Raum’a tahmin ettiği her şeyin doğru, benimse haksız olduğumu söylemelisin. Ona rüyaların gerçek olduğunu söyle. Onu elimden gelen en kısa sürede bulacağımı ama şu an bir şeyi halletmem gerektiğini söyle. Ve Kù-reler aşkına, dikkatli ol. Şehri terk etmek konusundaki sözlerimde ciddiydim.”

Raphael’in araştırmasını daha fazla ilerlemeden sabote etmenin bir yolunu bulmalıydı. Oradayken odayı yanlışlıkla ateşe vermeliydi belki de. Plan yapacak zamanı olacağını sanmak büyük bir aptallıktı.

“Gitmem gerekiyor. Sadece... Raum’a söyle. Lütfen.”

Meph’in gözleri kocaman olmuştu. “Söyleyeceğim.”

“Görüşürüz!” diye seslendi Eva, Raum onun minicik arabasından inerken ve ardından Luna’yı da aşağı indirirken. Eva, arkadaşı Skye’la bir gösteriye gitmeden önce onları barınağa bırakmayı teklif etmişti.

“Ve merak etme,” dedi kapıyı kapatmadan önce sırtarak. “Bel’i yumuşatmak için çalışmaya başlarım, böylece o köpeği yanında tutabilirsin.”

Luna’nın kuyruğu, sanki Eva’nın kendisinden bahsettiğini anlamış gibi Raum’un yanında sallandı. Raum, Luna’yı sahiplenmekle ilgili hiçbir şey söylememişti ama aşağı inip yardım rica ettiğinde Eva, Luna’ya tek bir bakış atmış ve gözleri kalplerle dolmuştu.

Hem Luna hem de Sunshine, o büyük masum gözlerle istediklerini elde edebiliyordu. İkisi birlikte tam bir felaketti.

Eva son bir kez el salladıktan sonra gaza bastı ve küçük araba yolda hızla uzaklaştı. Belki de Ash'in etkisi ona geçmişti. Özellikle "hız şeytanlarının" arabasını kullanmasına kesinlikle karşı çıkan birine göre eskisinden biraz daha hızlı sürüyordu.

Raum'un asıl ihtiyacı olan şey kendi lanet arabasıydı. Barınağa gitmek için sürekli birilerinden rica edemezdi ve her zaman karga formunda uçarak da gidemezdi. Bugün bunun kanıtıydı.

Eğer mümkün olsaydı, Ange Gardien'de daha fazla sorumluluk alırdı. Caro maddi sıkıntılarla ve aşırı kalabalıkla boğuşuyordu, kulübelerin de yenilenmeye ihtiyacı vardı. Yardım edebilseydi, yönetim tarafında ona destek olmak isterdi.

Ancak sorun şuydu: Montreal'de ne kadar kalırlarsa kalsınlar, kök salamazlardı. Kaçak olarak yaşamak, her an her şeyi bırakıp kaçmak zorunda kalabilecekleri anlamına geliyordu. Raum, tutamaya-acağı sözler veremezdi.

Eğer daha yerleşik bir hayat kurabilselerdi, Meph muhtemelen sanatını daha ciddiye alırdı, Ash de Eva'yla daha fazla sahne alırdı. Laneti kalktığından beri tanınır hâle gelmişti ve ortalıkta fazla görünmekten stres oluyordu. Bel kesinlikle nankör kardeşleri dışında birileri için yemek yapmayı tercih ederdi ve Mist de muhtemelen şehirden daha sık çıkardı. Avcı bazen uzun süre kapalı kaldığında gözlerinde vahşi bir ifade belirliyordu. Raum, Mist'le Lily'nin birlikte bir maceraya atıldığını hayal edebiliyordu...

Başını sallayarak düşüncelerini kesti. Artık avlanmadıkları bir hayatı hayal etmenin anlamı yoktu çünkü bu asla olmayacaktı. Son-
suza dek –ya da yakalanana kadar– kaçaktılar. Bu da gizli yaşamak, herkesin ortasında saklanmak demekti.

Açıkkası, Raum'un beklediğinden daha uzun süre dayanmışlardı. Belki kötümserdi ama kaçış planı ona baştan bir intihar görevi gibi gelmişti. Gözü karaydı, denemeye razı olmuştu ancak gerçekten işe yarayacağına inanmamıştı.

Lanet olsun, zaten bulunmuşlardı. Sunshine'ın merhametli kal-

bi olmasaydı, bar macerasının olduğu gece kaçışları sona erecekti.

Sunshine'ı düşünmek midesinin kasılmasına sebep oldu. Telefonunu cebinden çıkardı, aramadığını bilmesine rağmen onu arayıp aramadığını kontrol etti. Telefonunun sesi açıldı ve bu kadar takıntılıyken bir çağrıyı kaçırmaması imkânsızdı.

Kendine kızarak başını salladı, telefonu cebine geri koydu ve Luna'yı barınağın ön kapısına çıkan rampadan yukarı götürdü. İçeri girer girmez zavallı Luna titremeye başladığında, onu buraya geri getirdiği için kendini berbat hissetti.

Onu tutamazsın, sakın aklından bile geçirme. Dairesi zaten küçüktü; öfke nöbetleri geçiren dengesiz bir iblisle birlikte travma yaşamış bir köpek için uygun değildi. Bel zaten Faust yüzünden sinirliydi ve o bile yarı zamanlı oradaydı. Ayrıca her şeyden korkan Luna'nın Bel'e alışmak zorunda kalması da adil olmazdı.

Luna'nın kafesini açıp onu içeri yönlendirdiğinde, Luna ona sanki artık arkadaş olamayacaklarını söylemiş gibi baktı. Sanki onu ıssız bir adada bırakıp bir cankurtaran sandalına binerek uzaklaşıyormuş gibiydi. Sanki Noel Baba'mn gerçek olmadığını, Paskalya Tavşanı'nın da uydurma olduğunu ve tek boynuzlu atların aslında kafasına sahte bir boynuz takılmış atlar olduğunu yeni öğrenmiş gibiydi.

“O üzgün gözlerle bakma bana,” diye inledi Raum, alnını kafese yaslayarak.

Luna bakmaya devam etti.

“Beni öldürüyorsun, Luna.”

Lanet olsun, yapamam. Başını sallayarak kafesin içine girip yere oturdu. Tıpkı ilk tanıştıklarında yaptığı gibi, Luna yanına uzandı ve başım onun uyluğuna koydu, sanki korkunç bir kaderden kurtulmuş gibi derin bir nefes verdi.

Onu burada nasıl bırakabilirdi?

Telefonu çaldığında, Luna'nın başını istemeden yerinden oynatarak apar topar açtı. Aptal gibi hissediyordu ama bu çağrıya muhtaçtı.

Ekranada “Meph” yazdığını görünce bir kez daha inledi ama yine de cevapladı. “Ne var.”

“Senin sesini duymak da güzel, sevgili kardeşim.”

“Bir çağrı bekliyorum. Konuşamam.”

“Sunshine’dan mı?”

“Evet, ondan.”

“Az önce onunla konuştum.”

“Ne?” Raum doğruldu. “Orada mı? Onunla konuşayım. Ne dedi?”

“Vay canına, seni hiç bu kadar hızlı konuşurken duymamıştım. Fena hâlde tutulmuşsun.”

Raum ters ters baktı. “Bunu söyleyene bakın. Sen ve Iris o kadar iğrençsiniz ki yanınızda durulmuyor.”

“Buna kıskançlık denir, dostum.”

“Buna tiksinti denir.”

“Ne dersen de ama ikimiz de biliyoruz-”

“Şu an bunu umursamıyorum!” diye kükredi. “Sunshine orada mıydı? Nerede olduğumu söyledin mi? Ne dedi?”

“Sakin ol, sakın ol, ona geliyordum.” Meph’in aldığı uzun nefes sırasında Raum, telefon hattından uzanıp onu yumrukladığını hayal etti. “Buradaydı ama gitti.”

“Nereye gitti?”

“Çağrıldı, bir yere gitmek zorunda kaldı. Nereye bilmiyorum ama bana bayağı çılgın şeyler söyledi.”

“Ne söyledi?”

Bir başka işkence gibi uzun sessizlik oldu. “Dostum, kadın zevkin gerçekten berbat. Yani çok güzel, yanlış anlama ama Bel’in onu öldürmek istemekten vazgeçmesi için ciddi ikna gerekecek. Tatlı bir cadı falan bulamaz mıydın? Ya da vampir bir kız? Kan içmenin yatakta eğlenceli tarafları var-”

“Meph.”

“Ne?”

“Kes sesini.”

“Yani onda karar kıldın? Daha kötüsü de olabilirdi. Sana bayağı düşkün. Sadık da. Bana anlattığı bazı şeyler var ki...”

“Ne söyledi? Tanrı aşkına-”

“Onu kendisinin anlatmasına izin vereceğim. Ancak sana bir mesajı vardı.”

Raum dişlerini sıkarak konuştu. “Neymiş o...” Meph’i öldürmeden onunla dört yüz küsur yıl boyunca nasıl hayatta kaldığı bir anda aklının sınırlarını aştı. İblis olmayı bir kenara bırakın, kahrolası bir azizin sabrına sahipti.

“Her tahmininde haklı olduğunu ve kendisinin yanıldığını söylememi istedi.”

Damarlarındaki kan buz kesti.

“Rüyaların gerçek olduğunu söyledi. Mümkün olduğu anda seni bulacağını söyledi. Ha, bir de cennetin bize çok yaklaştığını, hepimizin tehlikede olduğunu ve şehri mümkün olan en kısa sürede terk etmemiz gerektiğini söyledi.”

Rüyalar gerçektir. Haklıydı.

Sunshine’la ilgili anıları çalınmıştı.

Şok onu olduğu yerde dondurdu.

Lanet olsun, haklıydım. Her konuda.

O ve Sunshine geçmişte birbirlerini tanıyorlardı. Birliktelerdi. Hayır, *âşıktılar*. Rüyasında söylediklerini yanlış anlamak mümkün değildi. Onun için yaşayacağını, onun için öldüreceğini, onun için can vereceğini söylemişti.

Kahretsin, hâlâ öyle hissediyordu. Bu, âşık olduğu anlamına mı geliyordu?

Âşık olmadığı hiç olmuş muydu? Son dört buçuk yüzyıldır âşık olup da bunun farkında mı değildi? Kalp kırıklığı böyle mi hissettiriyordu? Bu yüzden mi hissizleşmişti? Kaybettikten sonra devam edebilmenin tek yolu bu muydu?

“Raum?” Meph’in sesi uzaktan geliyordu. “İyi misin?”

Meph’le tanıştığı zamanki o ürkütücü kederi hâlâ hatırlıyordu. Göğsünde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki, nefes almakta zorlanmıştı. Ezici boşluk, kayıp... Hatıra o kadar canlıydı ki, hâlâ hissedebiliyordu.

Artık nedenini biliyordu. Sonunda biliyordu.

Lanet melekler zihnini ve sevgisini çalmıştı. Kalbini göğsünden söküp almış, geriye boş bir kabuk bırakmışlardı.

Elbette darmadağın olmuştu. Elbette kapanmıştı. Elbette hiçbir şeyi umursamamıştı. Meph’le karşılaşp hayatmda yarı düzgün bir şeyler yapabilmesi tamamen şanstı. Yas içindeyken, bir katliama girişmesi işten bile değildi.

Gerçi şu an da pekâlâ yapabilirdi.

Bunu yapan melekleri öldüreceğim.

Kafataslarını ezecek, kalplerini sökecek ve her yeniden doğduklarında aynısını yapacaktı. Onlara, kendisine yapılan ihlalin küçük bir parçasını bile olsa tattıracaktı.

“Dostum, sinirlerinin tepene çıktığını duyabiliyorum. Bel gibi yapıp öfke krizlerine girme, tamam mı?”

Ve bu, Sunshine’ın cehennemde çektiklerinin yanında başlangıç bile sayılmazdı. Eğer kızı kahrolasica bir şekilde hatırlıyor olsaydı, Raum onu kurtarmak için orada olabilirdi. Ama anıları çalınmıştı ve kızın yapayalnız, ıstırap içinde olduğundan haberi bile olmamıştı.

Kendi soyundan gelenlerin hiçbiri peşinden gitmemişti ama nihayet başkası tarafından kurtarıldığında, onun anılarıyla oynamaya fazlasıyla hazır kıta beklemişlerdi.

Raum, yıllarca ne suç işlediğini merak ederek vakit geçirmişti. Zihni kontrolünden çıkmış, işlemiş olabileceği korkunç şeyleri midesi bulanana kadar hayal edip durmuştu.

Ama hayır.

Onun o korkunç, o dehşet verici suçu âşık olmaktı.

“Aklında neredeysen orası iyi bir yer değil,” dedi Meph. “İnan bana, ne demek olduğunu bilirim. Sesime odaklan.”

Tanıdık ses onu yavaş yavaş şimdiye çekti.

“Derin nefes al,” diyordu Meph. “İçeri ve dışarı.”

Raum birkaç kez gözlerini kırptı, göğsünün Meph’in sözleriyle uyumlu şekilde inip kalktığını fark etti.

Endişeli. Meph’in sesi endişeli geliyordu. Bu o kadar tuhaftı ki, bedeninin kontrolü onda olsaydı gülerdi.

Yumuşak bir inleme duyduğunda aşağı baktı ve hâlâ Luna’yla kafesin içinde oturduğunu hatırladı. Luna ona, sanki kaçıp kaçmamayı tartıyormuş gibi geniş, ürkek gözlerle bakıyordu.

Önceye göre daha uzakta durduğunu fark etti ve kendine baktı. Öfkesine kapılıp yarı iblis formuna geçmişti. Hem de barınağın ortasında.

“Kahretsin,” diye fısıldadı. Kanatları çıktığında tişörtü on yerinden yırtılmıştı ve şimdi duvara garip bir şekilde yaslanmışlardı. Pençelerini avuçlarına o kadar sert geçirmişti ki, elleri yeniden kanıyordu. Önceki mahvolduktan sonra daha yeni bir tişört giymişti. “Kahretsin.”

“Yarı forma geçtiğini söyleme bana.”

Raum cevap veremeyecek kadar derin nefes almaya odaklanmıştı.

“Şimdi geri dönsen iyi olur. Pullu hâlini uzun zamandır görmedim ama hatırladığım kadarıyla bayağı çirkin.”

Raum burnundan soludu. “Bunu söyleyen kim.”

“İris iblis hâlimin sevimli olduğunu söylüyor.”

“İris’in de senin gibi kafası bozuk.”

Meph güldü.

Aptalın herhangi bir şeyi ciddiye alması zordu. Çoğu zaman bu durum can sıkıcıydı ama böyle anlarda Raum bunun kıymetini biliyordu.

İnsan formuna geri dönüp paramparça tişörtünü kafesin öbür ucuna fırlattı. Duvara çarptıktan sonra yere düştü.

Telefonunu yanına koydu, öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. Bir anda öyle yorgun hissetti ki, yüz yıl uyuyabilirdi. Ancak Sunshine’la konuşmadan yapmayacaktı.

“Özür dilerim, Luna,” diye mırıldandı başını okşayarak. “Benimle takılacaksan, biraz tuhaf şeylere alışman gerekecek.”

Luna başını tekrar dizine koydu. Artık insan formunda olduğu için tedirginliği azalmıştı. Kaçmamış olmasına şaşırmıştı ama kokusunu tanımış olmalıydı. Dayanıklı bir kız, diye düşündü sevgiyle, kulaklarını kaşıyarak.

Meph’in sesi yerdeki telefondan gelmeye devam etti. “Bu konuda bin tane soru sormak isterdim ama onun yerine kızının cennetin bizi bulmak üzere olduğunu söylemesi kısmına odaklanacağım. Nedenini biliyor musun?”

“Hayır.” Raum telefonu tekrar eline aldı. Bildirim yoktu. Nerede o? Başını ovuşturdu. “Ama sorun olduğunu düşünüyorsa, onu dinlerim.”

“Ona gerçekten güveniyorsun yani.”

“Evet.”

“Bel çıldıracak.”

“Umurumda değil.”

Meph güldü. “Bu alaycı hâlini sevdim. Hep somurtkan bir herifin. Eskiden sırf tepki ver diye seni kızdırmaya çalışırdım.”

“Biliyorum.”

“Hiç işe yaramazdı ama.”

“Bazen yarardı.”

“Bel’in kız arkadaşını tehdit etmesi kadar değil.”

“Bir şey yapmaya kalkarsa kıcını tekmelerim.”

“Uyarıyı iletmeye gidiyorum o zaman. Bakalım herkes ne diyecek. Bel kaçma fikrini veto etmeye çalışacaktır. Kaçmak için fazla gururlu.”

“Bu sadece onunla ilgili değil,” dedi Raum, Eva’nın vedalaştıklarındaki gülümsemesini hatırlayarak. “Artık kollamamız gereken başka insanlar da var.”

“Güven bana, biliyorum,” dedi Meph. “Iris’i tehlikeye atmak-tansa kendi kafamı keserim.”

“Iris büyük ihtimalle Bel’le aynı fikirde olur,” dedi Raum başını sallayarak.

“İnatçıdır ama fark etmez. Gerekirse omzuma atıp götürürüm.” Uzun bir sessizlik oldu, sonra Meph onu şaşırtarak konuştu. “Son zamanlarda seni ihmal ettiğimi biliyorum ve bundan dolayı kendimi kötü hissediyorum.”

Raum irkildi.

“Uzun zamandır birlikte parti yapmadık. Spor salonuna bile haftalardır gitmedik. Biz-”

“Dur. Bunu yapmıyoruz.”

“Yapıyoruz. Yalnızdın ve ben yoktum. Çünkü hep Iris’leydim.”

“Yalnız değildim-”

“Ona takıntılıyım, dostum. Ciddi anlamda. Bana bir bakıyor ve her şeyi unutuyorum. Yine de... senin yanında olmam gerekirdi.”

“Dur. Yoksa üzerime kusacağım.”

Meph güldü. “Tamam ama bilmeni istiyorum ki daha çok çaba göstereceğim.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” Raum bu konuşmadan o kadar nefret etti ki tüyleri diken diken oldu. “Anlıyorum. Seni suç-lamıyorum-”

“Ama-”

“Artık nasıl hissettiğini de anlıyorum.”

“Eminim anlıyorsundur.”

Bir duraksama oldu, sonra Meph yeniden güldü. “Bize ne oldu? Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Eğlencemiz insanları kor-kutmak ve gargoyl’ları parça parça doğramaktı.”

Raum homurdandı. “Evet.”

“Bir de hırsızlık yaptığımız zamanları hatırla. Marax’ın hazine-sini basıp yarısını götürdüğümüzü?”

Raum bu sefer gerçekten gülümsedi. “Taşıyabilseydik hepsini alırdık.”

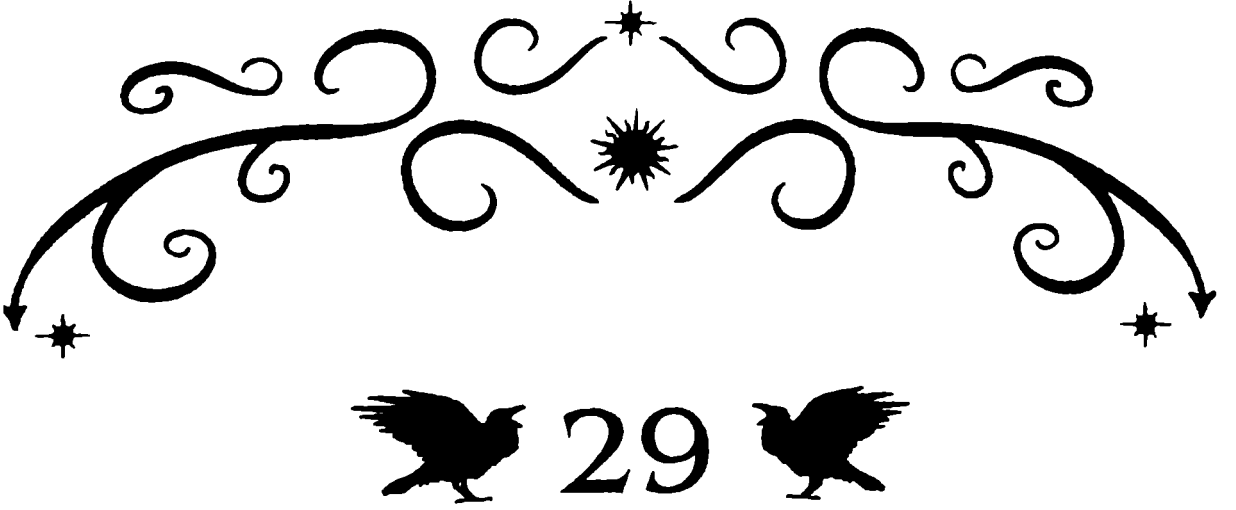
“Kesinlikle ama şimdi bize bak. Büyük K harfiyle kılıbıgız. Tek eşli kılıbıklar. Tek bir vajinaya ömür boyu sadık kılıbıklar.” Güldü. “Hiçbir şeyi değıştirmezdım.”

Meph’in son cümlesinden sonra Raum’un gülümsemesi söndü. Sunshine’la olan ilişkisinde yanlış olan o kadar çok şey vardı ki Geçmiş de geleceğı de dâhildi buna. Ne açıdan bakarsa baksın, sonları belliydi.

Ancak yine de hiçbir şeyi değıştirmezdi.

“Şeyyy,” dedi Meph uzatarak. “Bu yeterince tuhaftı ve şimdi kapatıyorum. Yoksa tek kusan sen olmayacaksın. Ekibi toplayıp herkes ne düşünüyor bakacağım. Sen de kızını bul. Haber ver.”

Raum veda bile edemedi telefonunu kapattı. Muhtemelen *kendinin* başlattığı aşırı kişisel konuşmadan kaçmak istiyordu. *Ahmak.*

CESARET BUDALALIKTIR

Sunshine, Raphael'in zihninde çınlayan çağrısının izini sürerken, bunun onu Cennetteki çalışma odasına götürmediğini fark edince şaşırdı.

Yeni çevresinde ilk fark ettiği şey, küf ve çürümenin kokusuydu. Öyle ezici bir keskinliği vardı ki irkilip geri çekildi. Ardından, damlayan suyun sesi kulağına geldi.

Kokuyla ıslak çürümenin ağır havasına duyuları alıştıkça etrafına bakındı ve bir depoda olduğunu anladı. Terk edilmiş bir depoda.

Bulunduğu noktada duvarlar en az iki kat yüksekliğindeydi ve yukarıdaki tavanda paslanmış borular uzanıyordu. Pencere kırılmış, üzerleri tahtalarla çakılmıştı. Her yer grafitilerle kaplıydı. Yerler kırık cam parçaları, çöpler ve molozlarla doluydu.

Önündeki pencere çerçevesinden bir kontrplak parçası sökülmüştü. Sunshine dikkatle adımlarını molozların üzerinden atarak dışarı bakmak için yaklaştı. Şehir silüetini tanımamak imkânsızdı. Eski Liman'daki dönme dolabı bile görebiliyordu. Hâlâ Montreal'deydi.

Raphael onu Montreal'e çağırmıştı.

Raphael Montreal'deydi.

Kalbi hızlanmaya başlarken panik onu kuskacına aldı. Buraya gelmesi gerektiğini nereden bilmişti? Onun yanından

daha yeni ayrılmıştı ve Raphael, bu ihtimali düşündüğüne dair en ufak bir işaret bile vermemişti.

Yoksa... Onu mu takip etmişti?

Melekler ışınlanırken geride bırakılan enerji izlerinden başkalarını takip edebilirdi. Sunshine bir zamanlar Daniel'in peşine aynı şekilde düşmüştü. Raum'u ve kardeşlerini ilk kez böyle bulmuştu zaten.

"Shamsiel, sen misin?" diye seslendi tanıdık bir ses ve Sunshine'in bedeni gerildi.

"Evet," dedi pencereden dönerek. "Ama beni neden çağırdığınızdan emin değilim-"

Her şey çok hızlı oldu. Raphael bir anda karşısında belirdi; beyaz cüppesi ve görkemli kanatlarıyla uzun, heybetliydi. Kılıcı kalçasında kınındaydı. Belki de geçmişte ona duyduğu güven, tepki vermesini yavaşlatmıştı çünkü ne olduğunu anlamadan Raphael bileğine uzandı.

Bileğinde soğuk çeliğin kısıpı kapandı. *Yine.*

Sunshine elini kurtarmak için dönüp çekildi, savunmasını kaldırdı ama çok geçti, iş işten geçmişti. Raphael diğer kolunu yakalarken Sunshine ışınlanmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. İkinci kelepçe bileğine kapandı.

Bu kısıtlamaları daha önce görmüştü: Tören Mahkemesi'nde.

Kelepçeler, yaklaşık iki ayak uzunluğunda bir zincirle birbirine bağlıydı. Metal soğuk bir griydi ve üzerlerine kazınmış semboller Empyrean büyüünün soluk mavi ışığıyla parıldıyordu. Meleklerin kuralları nadiren çiğnediği, çiğnediklerinde de Yüce Mahkeme önünde yargılandıkları o ender anlar için saklanırdı bunlar.

"Ne yaptınız?" diye fısıldadı Sunshine dehşetle, bağlı bileklerine bakarak.

"Kelepçeler sadece bir tedbir," dedi Raphael, sanki az önce ona pusu kurmamış gibi sakince geri çekilerek. Güven verici bir gülümseme sundu. "Benimle gelersen her şey kısa süre içinde açıklığa kavuşacak. Korkacak bir şeyin yok."

Odanın öbür ucuna, bir koridor girişine ışınlandı ve Sunshine'ı yanına çağırıyormuş gibi işaret etti.

Sunshine ona bakakaldı; zihni koşuyor, yüzlerce talep boğazına tırmanıyordu ama Raphael'in ne kadar bildiğini anlayana kadar konuşmamaya karar verdi.

Yine de bunu tahmin etmek zor değildi.

Montreal'deydi. Az önce onu kuralları çiğneyenleri cezalandırmak için kullanılan kelepçelerle bağlamıştı. Kaçmaya çalışmanın anlamı yoktu, bir saniyede ışınlanıp onu tekrar yakalardı.

Tanrım, midesi bulanıyordu.

Belki... onunla konuşabilir, onu ikna edebilirdi. Raphael ona hep nazik davranmıştı. Eğer avı sabote etmek için artık çok geçtiyse, belki onu kendi bakış açısını görmeye ikna edebilirdi. Raum ve kardeşlerinin insanlığa bir tehdit olmadığını artık çok net görüyordu. Belki Sunshine geçmişini anlatırsa, Raphael anlardı.

Dişlerini sıkarak istediği gibi yaptı. Ayakları molozların ve cam kırıklarının üzerinde çtırtıdayarak koridora doğru ilerledi.

Orada tavan daha alçaktı, duvarlarda sıralanmış metal kapılar vardı. Burada da her yer grafitiyle kaplıydı. Bazıları eskiydi, üzerlerinden su ve pas akıntıları geçmişti; bazılarıysa yepyenydi, parlak renkler kasvetin içine cılız bir canlılık katıyordu.

Geçidin sonunda, soldaki bir kapı aralığından soluk mavi bir ışık sızıyordu. Raphael öne ışınlanıp içeri geçti, Sunshine da onu izledi. Alçak tavanlı odaya adımını atar atmaz-

Kalbi durdu ve midesi içinden bir çukur gibi açıldı.

Odanın ortasında küçük bir mührün içinde cennet ateşi yanıyor, duvarlara titrek gölgeler düşürüyordu. Zeminde, yarım daire şeklinde dizilmiş üç Empyrean mührü tuzağı vardı: iblisler, melekler ve diğer doğaüstü varlıklar için.

Ortadaki tuzağın içinde bir kadın duruyordu.

Yaklaşık iki metreye yakın boyuyla –insanlar için olağandışı bir yükseklik– gözleri doğa dışı bir gümüşle parlıyordu. Bu, onun doğaüstü olduğunun ikinci işaretiydi. Ten rengi koyuydu ve saçları

sayısız küçük kıvrımdan oluşuyordu. Buklelerinin üst yarısı iki küçük topuz hâlinde toplanmıştı, geri kalanı omuzlarına dökülüyordu.

Tatlı görünüyordu ... özellikle o minik peri topuzlarıyla. Ancak aynı zamanda dehşete kapılmış gibi de görünüyordu.

Sunshine donakaldı; kadına dehşetle bakarken onun kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Daniel'ın yasak kızı, Evangeline. Şu anda Nephilim formundaydı, boyunun uzamasının nedeni buydu. Melek-insan melezi olarak Eva normal şartlarda ışınlanıp kaçabilirdi ama mühür onu içeride tutuyordu.

Ağzını açtı, belki yardım isteyecekti ama bakışları Sunshine'ın bileklerindeki kelepçelere kaydığında, gözlerinde parlayan o ani umut, yerini kaygıya bıraktı. İki kadın birbirine baktı.

“Boş tuzaklardan birine girer misin lütfen, Shamsiel?” dedi Raphael.

“Shams... Sen Sunshine mısın?” diye soludu Eva. “Babam senden bahsetmişti ama-”

Sunshine hızla başını salladı.

Daniel'la olan dostluğu, Diyar'da kimsenin bilmediği bir şeydi –meleklerin Grigorilerle ilişki kurması yasaktı– ve Sunshine bunun böyle kalmasını istiyordu. Eva'nın gümüş gözleri büyüdü ve sustu.

Sunshine ona güven vermek, kaçmasına yardım edeceğine söz vermek istiyordu ama Raphael'in önünde buna cesaret edemezdi. Nephilimler yasaktı ve Eva sadece var olduğu için Raphael'in onu öldürmeye hakkı vardı. Sunshine'ın onu buna ikna etme ihtimali varsa bile, onun mantığına hitap etmeli, kendi tarafındaymış gibi görünmeliydi.

Yine de mühre doğru bir adım atmadı. Kendi kendini isteyerek tuzağa kapatmayacaktı. Raphael'e döndü. “Neyi yanlış yaptığımı düşündüğünüzü,” diye söze başladı. “Ya da neden masum birini kaçırdığınızı bilmiyorum ama elbette buna gerek yok-”

“O kadının masum olmadığını ikimiz de biliyoruz, hatta insan bile değil,” dedi Raphael. “Seni buraya getirmemin nedeni de artık

yalanların bitmesi.” Sunshine, onun yüzündeki ifadeyi ilk kez böyle görüyordu: gözleri sertti ve gülümsemesi yok olmuştu.

Sunshine, tam olarak ne bildiğini öğrenmeden hiçbir şey itiraf etmeyecekti. Elindeki kırılğan yalan ağını korumak için yakalayabileceği her fırsatı yakalamalıydı. “Ne yalanlar söylediğimi düşündüğünüzü bilmiyorum, Raphael,” dedi. “Ama emin olun bu kadar sert bir-”

Daha sözünü bitiremeden Raphael, Eva’nın bulunduğu mührün önüne ışınlandı ve kalçasındaki güçlü kılıcı çekti. Beyaz alevli bıçağı Eva’nın boğazına dayasa da indirmede. Eva mührün öbür tarafına doğru geriledi ama çemberin kenarına dokunmamayı biliyordu, aksi hâlde elektrik çarpardı. Şok onu kılıcın yoluna itebilirdi.

“Tuzağa gir, yoksa şimdi ölür.”

Sunshine’ın düşünceleri bir anda durdu, dehşet içinde kaldı. Bu, yıllardır tanıdığı Raphael olamazdı. Bakışları Eva’ya fırladı. Nephilim’in insan tarafı, tam melekler gibi yenilenmesini sağlamıyordu. Raphael tehdidini gerçekleştirirse Eva ölecekti, tamamen. Geri dönüşsüz biçimde.

“Raphael, lütfen!” Sunshine sakın kalmaya çalıştı. “Elbette bu yolu seçmek zorunda değiliz...”

“Şimdi mühre gir, yoksa Nephilim ölür.”

Seçeneği yoktu. Eva’yı öldürürdü, niyeti gözlerinde apaçık duruyordu. Bir zamanlar dost sandığı gözler... şimdi buz gibi soğuktu.

Sunshine’ın midesi korkudan oyulurken yavaşça sağdaki tuzağa doğru geri geri gitti.

“Yapma!” diye bağırdı Eva. “Çık git buradan! Kaçabilirken kaç! Kendimi koruyabilirim.”

Ancak Sunshine’ın seçeneği yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Zaten ışınlanamazken nereye gidebilirdi ki? Raphael’i etkisiz hâle getirmeyi denemek, Eva’nın hayatı söz konusuysa fazla riskliydi.

Sunshine bir sonraki adımında çizgiyi geçti. Kapana kısıldı.

Raphael, itaatiyle tatmin olmuş bir şekilde kılıcını indirdi. Beyaz alevler cüppesini yalıyor ama onu yakmıyordu. Gözlerindeki so-

ğukluk kayboldu ve yeniden o büyüleyici hâline büründü. Sunshine için bu “dost” yüzün ardında saklanan şeyin varlığını bilmek, en az önceki kadar ürkütücüydü.

“Gördüğün gibi, bir süredir kaçakları avlıyorum,” dedi Raphael sakince, az önce soğukkanlı bir cinayetle tehdit etmemiş gibi. “Seni takip etmiş olmam iyi oldu. Montreal, inceleyeceğim yerler listesindeydi ama öncelik vermeyecektim. İblislerin Kanada’da saklanmayı seçeceğini hiç düşünmemiştim.” Başını salladı. “Yani ... Kanada’da iblisler mi? Bana biraz saçma geliyor.”

İşte bu yüzden araştırmasını ona göstermişti çünkü Sunshine’ın gidip iblisleri uyaracağını biliyordu. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

“Adriel’in seni önemli bir göreve gönderdiğini duyunca,” diye devam etti Raphael. “Geçmişin göz önüne alındığında doğal olarak endişelendim. Adriel’i sorgulamak bana düşmez; yine de seni seçmesinin arkasındaki motivasyonu hayal edemiyorum. Onun adına üstlenilecek her görev için onurlanırdım.” Raphael başını salladı. “Umarım bu, onun hatasını görmesine yardımcı olur.”

Sunshine’ın midesindeki batma hissi derinleşti. Raphael, Adriel’la olan ilişkisini *kıskanıyordu*. Bu ayrıcalığı Sunshine’m hak etmediğini, bunun yerine “ödüllü” bir baş melek olarak kendisinin hak ettiğini düşünüyordu.

Raum’un dediği gibi, bir pislikti. Elinde alevli bir kılıç, arkasında cennetin gücüyle narsist bir pislik.

Yine de Sunshine onu uzun hayatı boyunca tanımıştı ve Raphael her zaman yeterince nazikti. İçinde merhametli bir yan olmalıydı. Eğer tamamen kayıtsız olsaydı, Eva çoktan ölmüştü.

“Sanırım size henüz bir mentor atanmamış olması bir hatadır,” dedi Sunshine, umudunun Raphael’in egosuna seslenmekte olduğunu düşünerek. “Neden şimdi Diyar’a dönmüyoruz? Adriel’i birlikte ziyaret edebiliriz ve ben sizin adınıza ondan-”

“Yine de kabahatlerini benden saklamaya çalışıyorsun,” diye sözünü kesti Raphael, başını sallayarak. “Araştırmamı sana gösterdiğimde şaşırmadım ama seni köşeye sıkıştırdığımda doğruları söylemeni bekledim. Belki de artık çok ileri gitmişsindir.”

“Ne yaptığımı düşündüğünüzü bilmiyorum ama-”

“Her şeyi biliyorum, Shamsiel.” Gözleri yine soğuktu. Soğuk ve acı dolu. “En başından beri biliyordum. Sence Yüce Mahkeme, Raum’un anılarını sildirmek için kimi görevlendirdi? Yüzyıllardır seni izliyorum. Yeniden kırılmanı bekledim. Bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum.”

Sunshine’ın bedeni, sözleri içine işledikçe kaskatı kesildi. Kalbi atmayı unuttu. Akciğerleri nefes almayı unuttu.

Raphael geçmişini biliyordu. *Zaten biliyordu.* Üstelik Raum’un anılarını silen de *oydu.* Onun yüzünden.

Raphael onu yalan yüzünden suçluyordu ama nasıl olur da dört yüz yıl boyunca yüzüne bakıp bunu itiraf etmeye ihtiyaç duymazdı?

“Empyrean Kütüphanesi’ndeki Raum kaydından sayfaların koparıldığını da biliyordum,” diye devam etti. “Kasıtlı olarak kaldırıldılar, sen bulma diye. Ben seni tamamen sürgün etmek gerektiğini düşündüm. Yüce Mahkeme’ye, o derece yozlaşmış bir meleğin asla gerçekten kurtulamayacağım söyledim ama dinlemediler, Adriel’in iradesi karşısında fazla çabuk eğildiler. Şimdi tek seçeneğim, sana güvenmekle ne büyük hata yaptıklarım hepsine göstermek.”

Bu, Sunshine’ın beklediğinden çok daha kötüydü. Dünyası başına yıkılıyor, göksel hiyerarşiye ve adalet sistemine olan inancı ince cam gibi parçalanıyordu. Ancak yine de bütün gücünü sakın görünmeye harcadı. Dağılmayacaktı. Ona bu tatmini vermeyecekti.

“Şimdi görüyorum ki aldatılmışım,” dedi Sunshine, sesi dümdüzdü, en ufak bir titreme yoktu. “Yalandan söz ediyorsunuz ama bana kalırsa sizin ve Yüce Mahkeme’nin de itiraf etmesi gereken şeyler var.” Raphael’le mantık yoluyla anlaşma umudu her saniye ölüyordu ama Eva için denemek zorundaydı. “Burada ne elde etmeyi amaçlıyorsanız, elbette zulümden kaçınabileceğimiz bir yol vardır.”

“Bu zulüm değil, Shamsiel. Bu pratiklik.” Raphael’in sesi sakin-di. “Sadece seni, kaçakları ve bu melezi aynı anda ele alabileceğim bir düzen kurdum. Hazırlık olarak Tören Mahkemesi’nden bir kehanet camı ve şu kelepçeleri ödünç aldım. Her şey ayarlandı.”

Güç nesneleri ve ekstra yetenekler, yalnızca adalet dağıtımıyla görevlendirildiklerinde baş meleklerle verilirdi. Bu, Yüce Mahkeme'nin bu korkunç planın tamamını onaylamış olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu düşünce Sunshine'ın midesini kaldırdı.

"Kurallara bu kadar körü körüne uymamalıyız," dedi Sunshine. "Tüm yaratıklar için merhamet göstermeliyiz. Bu masum kadın, sadece doğduğu için ölümü hak etmiyor. Ayrıca iblisler evrilebilir. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Asmodeus'u lanetlediğinizden beri onu hiç kontrol ettiniz mi? O karanlığın kör bir hizmetkârı değil. Umursuyor. Tutkuları var." Bakışları Eva'ya kaydı. "Seviyor."

"Onun âşık olması için ne kadar uygun bir yaratık." Raphael'in sesi küçümseyiciydi. "Nephilim kam, ona iz sürme büyülerinden saklanma gücü veriyor. Onun kanı yüzünden, onu gözlerimle görene kadar kehanet camını kullanamadım. Toy bir kız, bir şehvet iblisinin cazibesine kolay kapılır."

"Tanıştığımızda *cazibesi* falan yoktu, pis herif!" diye tısladı Eva. "Çünkü onu görünmez yaptın, hatırlıyor musun? Bana ilk kez beni sevdiğini söylediğinde bayılmıştı. Rol yaptığını anlayamayacak kadar aptal değilim!"

"Sus," dedi Raphael alçak bir sesle. "Yoksa seni bizzat sustururum."

"Raphael, lütfen!" Sunshine, Raphael kılıcını yeniden Eva'ya kaldırıncı istemsizce öne hamle yaptı. "Sakin kalalım ve bunu şiddet olmadan çözelim. Bunu neden yaptınız? Benden ne istiyorsunuz? Bu düzeni niçin kurdunuz?"

Raphael'in buz mavisi gözleri yeniden Sunshine'a kilitlendi. Soğuk ve cansızdı. "Başlattığım işi bitirmek için iblisin buraya getirilmesini istiyorum."

Raum, sonunda kendini Luna'yı kulübede bırakmaya güçlkle ikna etti. Yine de dünyanın en büyük pisliğiymiş gibi hissediyordu. Bunu yapabilmesinin tek yolu, ona –sanki İngilizce'yi anlıyormuş

gibi– mümkün olan en kısa sürede geri döneceğine ve onu yeniden eve götüreceğine söz vermek olmuştu. Belial’ın yanında olmak bile kafeste kalmaktan daha iyi görünüyordu, bu da Luna’nın o kulübeden ne kadar nefret ettiğini açıkça söylüyordu.

İçi hâlâ burkulerken dışarı çıktı, ağzı açık kalmış Chloé’nin yanından geçip gitti. Bu kez bakmasına kızamazdı. Yırtılmış tişörtünü Luna’nın yanında bırakmıştı –zaten giyilecek hâli yoktu, bir de kokusunun onu yatıştıracaklarını düşünmüştü– ama henüz yaz değildi. Gece soğuktu ve hava çıplak tenini ısıırıyordu.

Basamaklardan aşağı koşarken telefonu çaldı. Şimşek hızıyla çıkarıp ekrana baktı, arayan Sunshine olmayınca kendine sövüyormuş gibi gözlerini devirdi.

Meph haklıydı. Fena hâldeydi.

Arayan Ash’ti ama Meph’in Sunshine’ın uyarısı hakkında söylediklerini unutmadığından, yine de açtı. Daha “alo” demeye kalmadan Ash, “Eva’yı en son ne zaman gördün?” diye sordu.

“Beni barınağa bıraktı,” dedi Raum. “Neden?”

“Ne kadar zamandır oradasın?”

“Birkaç saattir. Niye?”

Ash, arka arkaya küfürler savurdu.

“Ne oluyor?”

“Skye az önce beni aradı. Eva gelmemiş. Telefonuna da bakmıyor.”

“Araba kullanıyordu. Trafikte falan kalmadığına emin misin?” diye sordu Raum ama kendi sesi bile kulağına zayıf geldi.

“Skye’la buluşacağı yer barınaktan on beş dakika uzaklıkta,” diye hırladı Ash. “Gece vakti iki saatlik trafikte nasıl takılı kalır?”

Raum’un omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi ama hemen kendini frenledi. Daha hiçbir şey kesin değildi. Sonuçlara atlamak için çok erkendi. “Belki yol çalışması-”

“Bir yerde takılmış olsaydı beni arar, iyi olduğunu söylerdi. Şu ara her şeyin tehlikeli olduğunu biliyor. Skye’ı da arar, gecikeceğini

söylerdi.” Ash’in sesi çatlıyordu; kendini zor tuttuğu belliydi. “Lanet olsun, kesinlikle arardı.”

Raum, genellikle şekil değiştirdiği sokağın aşağısındaki ara sokağa doğru yürümeye başladı. Üstteki sokak lambası yanıp sönüyor, ışık bir var bir yok oluyordu.

“Senin melek sevgilin çıkıp bir felaket uyarısı verdi, hemen ardından da bu oldu, fazla tesadüf,” diye homurdandı Ash. “Nerede o?”

“Bilmiyorum,” dedi Raum, kendi öfkesini bastırmaya çalışarak. “Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım.”

“Eğer bununla bir ilgisi varsa-”

“Yok,” diye kesti Raum.

Bir an sessizlik oldu. Raum, Ash’in boğazının derinliklerinden gelen o düşük hırıltıları duyabiliyordu. “Eva’ya bir şey olursa, yemin ederim ki-”

“Sunshine’ı tehdit etmen hiçbir işe yaramıyor. Ben onu bulacağım, sen Eva’yı bul.”

“Tamam.” Ash telefonu kapattı.

Raum ekranın karanlığına bakakaldı, göğsünü sıkan sinir yumruğunu bir türlü dağıtamıyordu. Telefonunun yanında olmadığını bilerek Sunshine’ı bir kez daha aradı. Muhtemelen bomboş daire-sinde bir yerde duruyordu. Yine de oraya gidip kontrol edecekti. Başka ne yapabilirdi ki? Ara sokağa saptı, şekil değiştirmek için gölgelerin içine doğru ilerledi.

Daha yarıya bile varmamıştı ki koca bir melek tam önünde belirdi.

Mavi gözler, kıvrıcık sarı saçlar, çenesinde küçük bir gamze... Tam Amerikalı beyaz oğlan cazibesine sahipti.

Tabii elindeki dev, beyaz alevli kılıç hariç. O kısım biraz uyumsuzdu.

Raum’un kalbi normal hızının dört katına çıktı ama kımıldamadı. Taş kesildi. Bu herifi tanıyordu.

Ona ne kadar uzun bakarsa, o mavi gözler o kadar tanıdık geliyordu.

Sonra ... birden, rüyada kaldığı yere geri sıçradı. Ancak bu kez meleğin yüzü puslu bir leke değildi. Bu kez anı kristal kadar berraktı.

"Shamsiel nerede?"

"Kim?" dedi Raum, sıkılmış bir ifade takınarak. İçinde ise panik ve dehşet damarlarında deli gibi dolaşıyordu.

"Her şeyi biliyorum," dedi Raphael, zorla içeri girerken. Raum geri çekildi ve sanki kendi fikriymiş gibi onu içeri buyur etti, bunu yaparken de dikkatle çıkışa doğru konumlandı.

Hayal kurmuyordu. Baş melek onu yakalamak isterse, yakalardı. Melekler ışınlanabiliyordu. Şeytanlar ise hayır. Raum karga formunda kaçmayı deneyebilirdi ama Raphael her zaman üstün olurdu.

Yine de Raum, hiçbir kuralı çiğnemediğini kendine hatırlattı. Melekler her zaman kurallara uyardı.

Evet, Shamsiel'le olan ilişkisi yasaktı ama bu birliktelikte asıl risk altında olan kendisi değil, Shamsiel'di. Bu durum Raum'un içine hiçbir zaman sinmemişti.

"Her şeyi biliyorum," dedi Raphael.

"Bundan çok şüpheliyim," diye ağırdan aldı Raum. "Evren oldukça geniştir."

"Bana akıllıyı oynamaya kalkabilirsin, iblis," dedi Raphael. "Ama sonunda bunun bir önemi yok. Yüce Mahkeme bu meselenin nasıl ele alınacağına karar verdi. Shamsiel bulunduğunda onunla ilgilenilecek ama şimdilik sıra sende."

Raum'un bedeni gerildi. "Bekle, onun nerede olduğunu sen de bilmiyor musun?" diye sordu, artık rol yapmayı bırakmıştı. Shamsiel tehlikeye, gurur oyunlarının hiçbir anlamı yoktu. Onu bir an önce bulmak ve zarar görmediğinden emin olmak için Raphael'den çok daha kötüsüyle bile iş birliği yapardı.

“Hayır,” dedi baş melek sabırsızca. “Kimse bilmiyor.”

“O zaman onu bulmamız gerekiyor!” diye patladı Raum. “Burada oyalanacak vaktimiz yok...”

“Shamsiel artık senin meselen değil.” Raphael’in yakışıklı yüzü, Lucifer’inki kadar şeytani bir gülümsemeyle yarıldı. “Aslında,” dedi yumuşak ama ürpertici bir sesle. “Onu tanıdığını bile unutmak üzeresin.”

Raum gözlerini kırıp yeniden ana döndü. Zihni, yapbozun son parçalarını bir araya getirirken hızla çalışıyordu. Raphael, Sunshine’la olan ilişkisini sadece keşfetmemişti, onun lanet olası anılarını silen bizzat kendisiydi.

Elbette Raphael’di. Buna neden şaşırmıştı ki?

“Yeniden karşılaşıyoruz,” dedi baş melek. “Beni tanımayacaksın ama temin ederim ki-”

“Seni tanıyorum,” diye mırıldandı Raum, dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Raphael kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. “Bilinçaltı tuhaf bir şeydir. Hiçbir hafıza silme işlemi tamamen kusursuz olamaz. Sanırım Shamsiel’le yeniden bir araya gelişin, kayıp anılarının bir kısmının geri dönmesini tetiklemiş olabilir.”

Demek rüyalar bunu açıklıyordu. “Burada ne işin var?” diye sordu Raum.

“Nephilim’ini kaybettiğini duydum.” Raum’un elleri yumruk olurken Raphael gülümsedi, ardından cebinden küçük bir ayna çıkardı. “Shamsiel’i Montreal’e kadar takip ettikten sonra bu kehanet aynasından faydalanabildim. Sence seni burada bu kadar kolay nasıl buldum? Kaçmaya ya da diğerleriyle iletişime geçmeye kalkarsan, bunu bilirim ve Nephilim’ini öldürürüm.”

Aşağılık herif. Raum, ağzına dolan küfürleri yutkunarak bastırdı. Bu pisliğe öfkesini görme zevkini tattırmayacaktı. “Ne istiyorsun?” diye sordu.

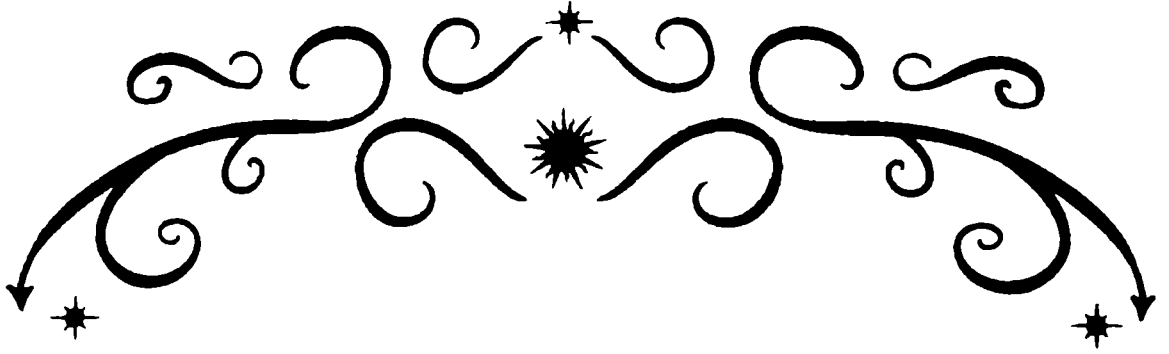
“İzin ver de seni ışınlayayım, o zaman öğrenirsin.” Baş melek süslü aynasını cebine koydu ve elini uzattı.

Başka bir seçeneği yoktu. Düşünmek için zamanı olsaydı, yüzlerce dâhiyane plan bulabilirdi ama şu anda Eva’nın hayatını kendi hata yapma ihtimaline karşı riske atamazdı.

“Tamam,” diye tısladı. “Hadi gidelim.”

Raphael, Raum’un kolunu yakalayıp onu ışınlarken -muhtemelen doğrudan zamansız ölümüne- kendinden memnun bir gülümseme takındı.

Lanet olası aşāğılık herif.

CENNET AŞKINA

Sessiz depoda yalnız kalan Sunshine ile Eva, bir düzine umutsuz planı defalarca gözden geçirdiler ama hiçbiri bir sonuca varmadı. Sunshine, tuzağının sınırlarını test etti. Defalarca sırtüstü savrulup yere çarptıktan sonra, onun aşılmaz olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı.

Çoğu durumda Empyrean büyü, Zamansal ve Sheolic büyüden çok daha güçlüydü. Bir kez oluşturuldu mu, Empyrean tuzakları kırılmazdı. Diğer melekler üzerinde etkileri daha sınırlıydı ve Sunshine normal koşullarda kaçabilirdi. Ancak güçlerini bağlayan kelepçeler varken, neredeyse bir insandan farksızdı.

Sonunda her şey boşa çıktı. Raphael, Raum'la birlikte geri döndü ve boş olan tuzağın tam ortasına ışınlandı. Raum saldırma fırsatı bulamadan tekrar ışınlanıp ortadan kayboldu. Raum yine de denedi; yarı-iblis formuna geçerek meleğin az önce durduğu yere keskin pençelerini savurdu.

“Raum...” Sunshine’ın sesi boğuk ve kısılmıştı.

Raum ona baktı; Sunshine’ın içinde sıkışıp kaldığı mührü ve bileklerindeki kelepçeleri gördüğünde gözleri büyüdü. Bakışı hızla odada dolaştığında, Eva’nın da benzer bir durumda olduğunu fark etti. “İyi misin, Eva?”

“Evet.” Eva’nın sesi yalnızca hafifçe titriyordu. “Ama bu, Ash’i lanetleyen herif. Psikopatın teki.”

“Biliyorum.” Raum’un çenesi kilitlendi fakat dışarıya başka bir duygu yansıtmadı.

“Çok üzgünüm, Raum,” diye fısıldadı Sunshine, midesi bulanıyordu. “Bütün bunlar benim suçum.”

“Senin suçun değil.” Raum, Raphael’e baktı. Yarı-iblis formunda, baş melekten bir baş daha uzundu. Siyah tüylü kanatlarını mührün kenarına çarpmamak için kapalı tutmuştu, çıplak gövdesindeki pullar cennet ateşi ışığında parlıyordu. “Bunun onunla ya da Eva’yla ilgisi yok. Onları bırak.”

“Aksine,” dedi Raphael. “Her şey onlarla ilgili.” Cennet ateşi mührün etrafında yavaşça dolaşırken, mavi parıltı yüzünde uzun gölgeler oluşturuyordu. “Hatırlamaya başladığın üzere, sen ve Shamsiel birbirinizi uzun zamandır tanıyorsunuz. Onu yozlaştırmak yüzyıllar önce başladı.

“Yıllarca bunu gizli tuttu ama sonunda şüphelenmeye başladım. O gizemli Shamsiel sürekli nereye kayboluyordu? Saygı gören, Yüce Mahkeme üzerinde etkisi olan, İkinci Küre’nin büyük Kudretler’inden birine mentor olarak sahip olma ayrıcalığına erişmiş bir melek. Herkes kusursuz itibarıyla kör olmuştu ... ben hariç.”

Beyaz kanatlarını genişçe açarak Sunshine’a daha önce yüzünde hiç görmediği bir küçümseme bakışı fırlattı. Sanki tüm bu süre boyunca nefretini gizlemiş, içinde biriktirmişti.

Güç ve ayrıcalığın *Sunshine*’da olduğunu mu sanıyordu? Kendine hiç bakmamış mıydı? Sunshine onu hep öyle görmüştü ama en azından bu yüzden ondan nefret edecek kadar kör değildi.

“Gerçeği nihayet ortaya çıkardığımda dehşete kapıldım. Bilgiyi Yüce Mahkeme’ye götürdüm ve nasıl ele alınacağına dair bir tartışma başladı. Bildiğim kadarıyla, cennette daha önce benzeri görülmemiş bir durumdu. Güçlü bir melek –hem de çok güçlü biri– kendini bir iblisle zina ederek alçaltıyordu. İğrençti.” Yüzündeki tiksinti ifadesi, titreşen mavi ışığın yarattığı koyu gölgelerle daha da sertleşmişti.

“Yüce Mahkeme, Shamsiel’in cennetten sürülmesi gerektiğini düşündü. İblislerle düşüp kalkan bir meleğin Diyar’ı temsil etmesine izin verilemezdi. İblise gelince –teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemediği için– yok edilmesi emredilemezdi ama Shamsiel’in uygunsuzluklarını yaymasına da izin verilemezdi.”

“Sonunda bir uzlaşma öneren Adriel oldu. Düşmeyi hak etmediğine inanıyordu ve bir şekilde Yüce Mahkeme’yi de buna ikna etmeyi başardı.” Raphael, bunu akli almıyormuş gibi başını salladı.

“Yüce Mahkeme, iblisin anılarını silmemi emretti. Adriel de Shamsiel’in anılarını yeniden düzenlemeyi, ilişkinin tüm izlerini kaldırmayı kabul etti. Eski mevkisine dönebilmesi adına, ancak bir gün layık olduğunu kanıtlaması şartıyla bir koruyucu melek rütbesine indirildi.”

“Dur...” Sunshine dehşetle ona baktı. “Yani bana söylenen gibi cezam yakalanmamla ilgili değildi. Baştan beri Raum’la olan ilişkimle ilgiliydi.”

“Yakalanman elbette senin suçun değildi,” dedi Raphael, parmaklarını kayıtsızca şıklatarak. “Ama inanacağın bir açıklama vermemiz gerekiyordu.”

Sunshine’in içinde bir öfke kıvılcımı tutuştu. Öyle hızlı yükseldi ki neredeyse nefesi kesildi.

İşkence gördüğü için kendini suçlu hissetmesi için manipüle edilmişti. Başarısız olduğuna inandırılmıştı. Yüce Mahkeme’ye mi, yoksa bu yalanlara inanmış olmasına mı daha çok öfkeliydi bilmiyordu.

Ancak hayır. Güvendiği kişiler tarafından koşullandırılmış, beyni yıkanmıştı. Suç yalnızca onlardaydı. Asla onun omuzlamaması gereken yükleri taşımaktan, hiç suçu olmadığı şeyler için kendini azarlamaktan bıkmıştı.

Raphael devam etti. “Adriel’in görevinin yeniden yükselişinden önceki son sınav olduğunu duyduğumda, doğal olarak şüphe duydum. İçgüdülerime güvendiğim için şimdi minnettarım; yoksa Yüce Mahkeme, saflarına bir hain kabul ettiklerini asla öğrenemeyecekti.”

Yüce Mahkeme, Raphael, Adriel; hayatında tanıdığı ve önem-
sediği herkes, *dört yüz yıl* boyunca gözlerinin içine bakıp geçmiş i hiç
yaş anmamış gibi davranmış tı.

Asıl suçu işleyen kimdi?

“Sunshine’ m anıları yla oynamaya karar vermeden önce mi,
yoksa onu cehennemde acı çekmeye terk ettikten sonra mı bu ‘mer-
hametli’ kararı verdiniz?” Raum’un bakış ı nefretle yanıyordu.

“Shamsiel iblislerle düşüp kalkmaya alışmasaydı, gardını bu ka-
dar düşürüp yakalanmazdı,” dedi Raphael soğukkanlılıkla. “Cezası
kayıp olduğı sırada tartışıldı, Grigori Daniel onu geri getirdikten
sonra uygulandı.”

Sunshine’ m ağz ı dehşetle aralandı.

Kayıp olduğı sırada mı?

“Ne?” diye fısıldadı Eva.

Sunshine’ ın derinlerinde bir şey çatladı.

Merhamet, affedicilik, şefkat... Hepsi o çatlaklardan sızıp
akmaya başladı. Güneş ışığı söndü, yerini karanlık bir fırtına aldı.
Öfke, patlamaya hazır bir yanardağ gibi kabardı.

Nasıl cüret ederler? O Yüce Mahkeme koltuklarında oturup, yar-
gıladıkları tek bir varlık için bile empati duymadan hüküm dağıtma-
ya nasıl cüret ederlerdi? Onun hayatını ve sevdiği kişinin hayatını
mahvetmeye...

Raphael... Beyaz kanatları ve cüppesi olabilirdi ama bir iblis-
ten zerre kadar daha iyi değildi. Hayır, *daha beterd i*. İblis kötülükle
başlar, daha iyisine evrilebilirdi. Raphael ise ışık varlığı olarak baş-
lamış, iyiliğı temsil etmesi gerekirken iğrenç bir şeye dönüşmüştü.

Daha da kötüsü, ne kadar çarpıklaştığını asla anlayamayacaktı.
Kim olduğundan ötürü hep haklı olduğuna inanacaktı. Kötülüğü
ona göre meşruydu.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak mümkün olmazdı. An-
layış ya da uzlaşma da olmazdı.

Sunshine artık umursamıyordu. Bunları istemiyordu.

Başının içine yüksek bir uğultu doldu. Ellerini yumruk yaptığında, aralarındaki zincirler şingırdadı. Midesi yanıyor, kalbi göğsünü dövüyor, derisi öfkeyle *eriyip* akıyormuş gibi hissediyordu.

Artık kan istiyordu.

“Gözlerini aç, Raphael.” Sesi alçaktı ama harabe odada yankılandı. “Doğruyla yanlış ayırt etme yetin, kusurlu bir sisteme körü körüne bağlılıkla çarpıtılmış. *Körsün.*”

“Kurallara uyulmalı,” diye hırladı Raphael, ona doğru yürüyerek. Mührün dışında durdu ve parmağını Sunshine’a doğrulttu. “Bu dünyayı kaostan alıkoyan tek şey onlar. İblisler değişmez. İblisler sevemez. İblisler kendilerinden başka kimseyi umursamaz!”

“Aptal mısın?” diye tısladı Eva. “Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey ve kafanı kıcıncıdan çıkarıp bir dakika düşünsen bunu anlardın. *Tabii*, sincap beynin buna yetiyorsa!”

“Sus, yaratık!” Raphael bağırdı ve elindeki kılıcı ona doğrulttu.

Ancak Eva susmadı. “İblislerin kötü olduğunu mu sanıyorsun? Kendine bak! Sırf bir şeyi kanıtlamak için iki kişiyi soğukkanlılıkla öldürmeyi planlıyorsun!”

“Sen bir ucubesin!” Raphael, Eva’nın kışkırtmasıyla öfkelenip Sunshine’dan uzaklaştı. “Varlığın bu dünyaya sürülmüş bir lekeden ibaret.” Sunshine’ın yanından geçip Eva’nın mührüne yürüdü. “Güç bende! Yürütme yetkisi bende! Kimin yaşayacağına, kimin öleceğine ben karar veririm!”

“Koca bir çocuktan başka bir şey değilsin. Birileri hata edip eline kılıç vermiş!” Eva da aynı sertlikle bağırdı. Nephilim formunda Raphael’le aynı boydaydı ve belli ki öfkesi de onunki kadardı.

“Seni olduğun yerde öldürürüm!”

“Sunshine!”

Sunshine, Raum’un haykırışıyla yere baktı ve Raphael’in yanından geçerken mührün tebeşir çizgisinde bıraktığı lekeyi gördü. Büyü bozulmuştu. Mührün mavi parıltısı sönmüştü ama kavganın hararetinde bunu fark edememişti.

Bir an bile düşünmeden saldırdı.

İki adımda Raphael'e çarptı. Kanatlarının arasından sırtına atladı, kelepçelerin zincirini boynuna doladı, gerdi ve bileklerini başının arkasında çaprazladı. Raphael bir anlık şokla donakaldı. Sonra boğuldu, sendeledi ve kılıcını takırdayarak düşürdü. Elleri refleksiyle boğazına gitti.

Kelepçeler, takan meleğin tüm yetilerini bağlardı. Raphael'in boynuna dolandığında, büyü devresi tamamlanmış ve onun güçleri de mühürlenmişti.

Zinciri kavrayıp gevşetmeye çalıştı, nefes yolunu açmak için debelendi. Sunshine bileklerini zıt yönlerde çekerek metal halkayı daha da daralttı. Raphael'in kanatları onu atmak istercesine çırpındı ama Sunshine bacaklarını kalçalarına kilitleyerek tutundu. Uzaktan, Raum ile Eva'nın mühürlerin içinden bağırıklarını duyuyordu.

Onlar için dayanmalıydı.

Raphael geriye doğru hamle yaptığında, Sunshine'ın sırtı beton duvara çarptı. Bir kamyon çarpmış gibiydi. Acıyla çığlık attı ama tutuşunu gevşetmedi.

Raphael ileri atıldı, durdu, sonra yine geriye yüklendi. Bu kez Sunshine'm kafası betona çarptı. Gözlerinin önünde ışıklar dans etti ve başı döndü. *Sakın elini bırakma, Sunshine!*

Raum'un sesi kulaklarında yankılanıyordu. Eva'nın gözlerindeki korku zihnine kazınmıştı. Raphael'in ona ihanet edip hayatını nasıl mahvettiğine dair anlatı tekrar tekrar zihninde dönüyordu.

Her şeyini onun yüzünden kaybetmişti, üstüne bir de suçun kendisinde olduğunu söyleme cüretini göstermişti. Onu cehennemde acı çekmeye terk etmişti. Raum'un anılarını çalmıştı. Yatağında hasta ve travmalı yatarken ona vaaz vermiş, yakalanmasına izin verdiği için dikkatsizliğini eleştirmişti. Sırf narsistik egosunu okşamak uğruna sevdiği insanları –iyi insanları– tehdit etmişti. Üstelik yaptığı şeydeki kötülüğü göremiyordu.

Sunshine, var olduğu ilk andan beri ilk kez “nefret” kelimesinin anlamını gerçekten kavradığını hissetti. Karanlık bir öfke onu bütünüyle sararken bedeni uyuşturdu, zihni berraklaştı. Yeni doğan nefretinin hedefini tek bir odağa kilitledi.

Duvara bir kez daha çarptığında omurgasındaki acıyla haykırdı ama tutuşunu gevşetmedi.

Daha da sıkı sarıldı.

Raum, Raphael'in Sunshine'ı betona çarpmasını dehşet içinde izledi. Öfkesi o kadar büyüktü ki, bedeninin onu taşıyamayacağını sandı. İblis formuna geçebilirdi ama mühür yeterince geniş değildi.

Yapabildiği tek şey, Sunshine'ın ıgıllıkları karanlık odada yankılanırken orada durup izlemektir. *Bırak artık!* diye haykırmak istedi ona ama bırakmayacağını biliyordu.

O hâlde ona yardım etmesi gerekecekti.

Onu neyin ele geçirdiğini bilmeden, kapalı kaldığı mührün kenarına doğru atıldı. Ne olacağını biliyordu. Hayatı boyunca defalarca mühür büyüyle çarpılmıştı ve bu hiçbir zaman hoş olmamıştı. Üstelik Empyrean büyü, Zamansal büyüden on kat daha güçlüydü.

Bu sefer ne olacağını düşündüğünü bilmiyordu ama zaten bırak düşünmüyordu. İçgüdüleriyle hareket etti.

Beklendiği gibi, bariyere çarptığında Empyrean büyüünün mavi ışığı bedeninin üzerinden aktı ve sanki yıldırım çarpmış gibi hissetti. Onu mührün ortasına savurdu ve kanatları altında buruştu. Sersemlemiş hâlde ayağa kalktı, artçı şoktan başı zonkluyordu.

Görüşünü netleştirmek için başını salladığı anda, Raphael'in Sunshine'ı bu kez yere çarparak bedeninin ağırlığıyla üzerine abandığını gördü. Kanatlarını açıp onu boğarcasına bastırmıştı ama Sunshine hâlâ bırakmıyordu. Bu manzara Raum'un aklını yitirmesine yetti.

Belki de gerçekten yitirdi çünkü bir sonraki an mühür bariyerine yeniden yükleniyordu. Bu kez ışık bedeninin üzerinden akarken kendini geri savurmasına izin vermedi. Ellerini öne dayadı ve itti.

Elektrik şokları dalga dalga kollarından aşağı aktı. Büyü de-

falarca üzerinden geçerken sanki iten içe eriyormuş gibi hissetti. Gözlerinde, burnunda, kulaklarında ıslaklığı hissetti ve bunun kan olduğunu anladı. Beyni muhtemelen kafatasının içinde sıvılaşıyordu. Yine de itmeye devam etti.

Sonra bariyerde gerçekten gevşeme hissetti.

Ellerinin altında esnedi, dışa doğru büküldü. Gözlerini sımsıkı yumarak daha da sert itti; ancak yine de delici ışık sanki doğrudan içine yanıyordu. Her şey beyaza boğuldu. Yakıcı bir ıstırap bedenindeki tek duyuydu.

Bariyer biraz daha büküldü ve nihayet yırtılmaya başladığını hissetti. Bağırdığını biliyordu ama sesi hiçbir yere ulaşmıyormuş gibiydi. Kulaklarında her şeyi bastıran bir uğultu vardı. Acı bilincini çalmaya başlamıştı; farkındalığının kenarlarından karanlık sızıyordu.

Sonra mühür gerçekten kırıldı.

Raum içinden fırlayıp yere çarptı, kanatları betona saçılmış siyah tüyler bırakarak iki yana savruldu. Bir an öylece yattı; bedenindeki her hücrede zonklayan acıdan başka bir şeyin farkında değildi. Ne yaptığını ya da neden yaptığını hatırlayamıyordu.

Uzaklardan bir çığlık zihninin kıyısında yankılandı. *Sunshine*.

Başını çevirdi ve onu gördü. Hâlâ Raphael'e tutunuyordu. Raphael ayağa kalkmış, onu tekrar tekrar duvara çarparak vahşi abalalarına devam ediyordu.

Raphael'in kanatları açılmıştı; her sert çarpışmanın arasında kollarını kaldırıp Sunshine'ı kalın yumruklarıyla dövüyordu. Sunshine da kanatlarını açmıştı; artık bedeninin darbelerinden çatlamış olan duvara çarpan sırtını korumak için nafile bir çabaydı. Yüzü kana bulanmış, hatları acıyla bklmşt.

Raum yuvarlandı. Oturdu. Bedeni zonkluyor, zayıflık onu unutulışa çekmek istiyordu ama buna vakti yoktu. Sendeleyerek ayağa kalktı; oda cehennemden fırlamış bir dönme dolap gibi dönüyordu.

Göz ucuyla Eva'nın hâlâ kendi mühründe sıkışmış olduğunu gördü. Sözlerini duyamıyordu –kulak zarları mı patlamıştı?– ama

onu teşvik ettiğini anlayabiliyordu. Ayağa kalkmasını, gidip savaşmasını haykırıyordu. O hayali sese odaklandı ve bir adım attı.

Bacağı neredeyse çöktü ama dizini kilitledi ve ayakta kalmayı başardı. Gücünün neredeyse tükendiğini umursamıyordu –kalanın hepsini Raphael’i indirmek için seve seve harcardı– ama saldırısının etkili olmasını istiyorsa bir silaha ihtiyacı vardı. İblis formuna geçebilirdi ama bu çabanın onu bayıltacağından emindi.

Bulanık, kanla kaplı görüşü Raphael’in yere düşürdüğü kılıca takıldı.

Raphael’in *kutsanmış* kılıcı.

Düşünmedi. Düşünmeye vakit yoktu ve düşünseydi, muhtemelen kutsanmış bir silaha en son dokunduğunda ne kadar berbat hissettirdiğini hatırlardı.

Düşmanlıkları bitmeden önce Eva’nın Grigori babası, kutsanmış bir bıçağı şaşırtıcı bir isabetle Meph’in göğsüne fırlatmıştı. Raum o şeyi çekmek için asılmış, elleri eriyip gitmişti ama yine de çıkaramamıştı. Jacqui –Eva’nın annesi– gelip çıkarmıştı.

Kutsanmış silahların iblislere neler yapabildiğini çok iyi biliyordu ama şimdi umursayacak zaman yoktu. Kılıca sendeleyerek yaklaştı, eğildi ve ağır silahı iki eliyle kavrayıp yukarı kaldırdı.

Anında, derisi dirseklerine kadar alev aldı.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun...

Acı dayanılmazdı. Zihni uyuşturacak kadar şiddetliydi. Yanmakta olan elleri işlevsiz kalıp kılıcı düşürmeye zorlamadan önce yalnızca saniyeleri vardı.

Tek bir noktaya kilitlenmiş bir dikkatle baş meleşin üzerine atıldı. Kılıcı ona baştan sona saplayabilseydi yapardı ama Sunshine’ı bıçaklama riskini alamazdı. Bu yüzden dizlerini hedef aldı. Sunshine’ın bacakları Raphael’in kalçalarına dolanmıştı ve güvendedeydi.

Kılıcı bir yay çizerek savurdu, tüm ağırlığını vuruşa verirken hem eforla hem de ellerini yakan alevlerle bağırdı. Kılıç Raphael’in sol dizinin yanına çarptı...

Ve alt bacağı tertemiz kopardı.

Lanet olsun, çok keskindi.

Raphael insanlık dışı bir kükreme savurarak geriye kalan bacağı altından katlandı. Kan, korkunç kesikten sel gibi aktı. Raum'un elleri de aynı şekilde körelmeden önce yapabileceği tek iyi hamle kalmıştı.

Belki biraz fazla bekledi ama değdi; kusursuz an kendiliğinden geldi. Raphael yan tarafına düştü. Sunshine ondan ayrıldı ama boyundaki zinciri asla bırakmadı.

Raum, elleri artık tutamayacak hâle gelmek üzereyken kılıcı kaldırdı. Muhtemelen parmakları gitmişti; ağır silah elinden kaydı. Ancak önemi yoktu çünkü onu tam doğru konumlandırmıştı.

Kılıç düştü; bıçağı dümdüz aşağıyı gösteriyordu. Ucu Raphael'in şakağına saplandı ve o doğaüstü keskinliğiyle kafatasını delip betona çiviledi.

Baş melek kıpırdamadı.

Mutlak bir sessizlik oldu. Dünya dönüyordu.

"Raum!" Sunshine'm sesi. Hâlâ yerdeydi. "Ellerin!"

Raum gözlerini kırptırırken odaklanmaya çalıştı. *Yeniden çıkarlar*, demek istedi ona. *Daha önce de olmuştu*. Hatta son seferinde Eva, o muhteşem Nephilim güçleriyle neredeyse anında yeniden çıkarmıştı. Belki yine yardım edebilirdi.

"İ-iyi misin?" Sözler ağzından bozuk döküldü ama konuşabiliyor olmasına bile şaşırmıştı. Ayakta güçlkle duruyor, sallanıyordu.

"İyiyim," dedi Sunshine. Sesinde acı vardı ama ona inandı. "S-sen iyi misin?"

Sunshine güvendeydi. Rahatlama o kadar büyüktü ki, oracıkta bayılacaktı. Ancak önce Eva'nın iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Olduğunu bildiği yöne sendeledi. Görüşü pek iyi değildi. Yine de Eva'yı tutan mührün kenarını seçebildi ve ayağıyla tebeşir çizgisini bozdu.

Bir saniye sonra Eva'nın ellerinin kollarını kavrayıp onu ayakta

tuttuğunu hissetti; bu yardımcı oldu. Henüz kışının üstüne düşmemişti ama çok yakındı.

“Tanrım, Raum, ellerin! Neden hep senin ellerin eriyor?”

“Ö-nemli değil,” diye mırıldandı.

“O mühürden nasıl çıktın? Hayatımda gördüğüm en çılgınca şeydi –Ah, Yüce İsa, lanet olsun, ellerin– Tanrım, kusacağım.”

“Sunshine’a yardım et,” diye mırıldandı, bilincini daha fazla koruyamayacağını hissediyordu.

“Seni iyileştirmem gerek ama pek iyi değilim ve Ash pratik yapmama hiç izin vermiyor, çok tehlikeli olduğunu söylüyor...”

“Yardım et.”

“Zaten onu yapıyorum!”

“Sunshine.”

“İyi, zincirleri Raphael’e dolanmış ama o-”

“Sunshine’a yardım et!” diye hırladı Raum. “Lütfen?”

Ve sonunda bayıldı.

Sunshine, Raphael’in bilincini yitirmiş bedeninin muazzam ağırlığının altından kurtulmak için debelendi. Başını yere çivileyen kılıç onun uyanmasını engelliyordu ama bileklerindeki prangaları birbirine bağlayan zincir boynuna dolanmış olduğundan, Sunshine’ı da esir tutuyordu.

Dövüşten bitap düşmüştü; ağzından kan gelmesi, ciddi iç yaralanmalar aldığını söylüyordu. Vücudunu korumak için kullandığı kanatları birkaç yerinden kırılmış, omuzlarından sarkar hâlde cansızca duruyordu.

Bunların hiçbiri önemli değildi. Kelepçeleri çıkardığı anda iyileşecekti. Şu an tek istediği, Raum’a ulaşmaktı. Raphael’in kılıcını tutarken Raum’un kollarının alev alev yanışım görmek onu dehşete düşürmüştü. Ve hayran bırakmıştı.

Bir iblisin şimdye dek yapılmış en ölümcül kutsanmış silahlardan birini kullanması olağanüstü bir güç gösterisiydi. Etini kül eden bıçağı elinde nasıl tuttuğunu aklı almıyordu.

Üstelik bir baş melek tarafından çizilmiş Empyrean mühründen nasıl çıkabildiği meselesinden bahsetmiyordu bile. Mümkün olmamalıydı ama Sunshine artık Raum'un sürprizlerle dolu olduğunu öğrenmişti.

Sunshine'ın görüş alanının daralan boşluğunda, bir anda Eva'nın gümüş gözleri belirdi. Kenarları acı ve bitkinlikle kararmış gibiydi. "İyi misin?"

"Raum-"

"Bayıldı ama iyi," dedi Eva. "Ne yapacağımı söyledi. Önce sana yardım edeceğim. Ne yapabilirim?"

"Ellerimi... serbest bırakmama yardım et."

Eva'nın keskin bakışları manzarayı tararken dehşetten ürperdi. "Sanırım kılıcı çekmem gerekecek. Nasıl olduysa, betona kadar girmiş gibi görünüyor."

Sunshine başını salladı. Bunun nedeni, o bıçağı döven metalin Diyar'dan gelmesi ve yeryüzündeki her maddeden daha güçlü olmasıydı ama kalan son enerjisini Eva'ya bunu anlatmaya harcamadı.

"Onu oynatabilecek miyim bilmiyorum," dedi Eva.

"Sen yarı meleksin," diye hatırlattı Sunshine. "Sandığından daha güçlüsün."

Eva başını salladı ve görüş alanından çıktı. Sunshine seyredecek hâlde olmadığından gözlerini kapattı. Bir gayret homurtusu, zorlanan kasların sesi, ardından bir zafer çığlığı duydu. Eva kılıcı bıraktıca metalin şangırtısı yankılandı.

Sunshine, kollarını Raphael'in boynundan çözdü. Baş meleğin kanlı kanatlarının ve delinmiş kafasının çevresinden sürünerek uzaklaştı, ardından parmaklarını kılıcın kabzasına doladı. Bir şekilde ayağa kalkacak gücü buldu, kollarını kaldırdı ve kılıcı yeniden, tam kafatasına indirdi. Onun olabildiğince uzun süre bilinçsiz kalmasına ihtiyacı vardı.

Ayakta duramayacak kadar güçsüzleşince dizlerinin üzerine çöktü, ardından yerde yatan iblise doğru kendini sürükledi. Raum baygındı, siyah tüyleri kirli betonun üzerine dağılmıştı. Yüzü kanla lekelenmişti ve elleri... Küreler adına, o manzara dudaklarından bir feryat koparmasına sebep oldu.

“Onu iyileştirebilir misin?” Eva’nın sesi titriyordu. “Yapabilir miyim bilmiyorum. Çok gerildim, titremeyi durduramıyorum.”

“Sorun değil.” Sunshine, Raum’u kucağına çekerek kanı yüzünden nazikçe sildi. “Şu prangalar çıktıktan sonra yapabilirim.”

“Nasıl çıkaracağız?”

“Anahtarlar Raphael’de olabilir.”

Eva, kanlar içindeki meleğin önünde çömeldi. “Raum’un onun bacağına biçtiğine inanamıyorum.” Öğürür gibi bir ses çıkarıp yüzünü çevirdi, ağzını kapattı. “Tanrım, kusacağım.”

“Cübbesinin ceplerine bak,” dedi Sunshine, Eva’nın odağını kaybetmemesine yardımcı olmaya çalışarak.

Anahtar Raphael’in üzerinde değilse, muhtemelen hâlâ Diyar’da, Yüce Mahkeme’nin elindeydi. Yine de onlara ne kadar öfkeli olursa olsun, Sunshine onların bu planın farkında olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bu vahşetlerin çoğu, Raphael’in ona karşı duyduğu kişisel kiniyle beslenmiş gibiydi.

Nitekim, Eva bir an sonra küçük bir metal anahtar çıkardı. “Bu mu?” dedi, aceleyle Sunshine’ın yanına gelip diz çökerken.

“Evet, o.” Sunshine bileklerini uzattı. “Kilidi burada.”

Eva, yalnızca hafifçe titreyen ellerle prangaları açtı. Sunshine onun metanetine hayran kaldı. Az önce yaşananlar onu da sarsmıştı; oysa kendisi nice savaş görmüş kadim bir ölümsüzdü. Daniel’in kızı ise daha otuzuna bile varmamıştı.

“Işınlanabiliyor musun?” diye sordu Sunshine.

“Sanırım.”

“Git, Asmodeus’u bul ve iyi olduğunu söyle. Sonra lütfen Daniel’i haberdar et. Raphael’in varlığını bir başkasına söylemediği kesinleşene kadar, alabileceğin her ekstra koruma akıllıca olacaktır.”

Eva sessizce başını salladıktan sonra gözleri Raum'a kaydı. "Onun iyi olacağına emin misin?"

"Onu iyileştireceğim, merak etme." Sunshine, Raum'u biraz daha sıkı sardı. "Onu korumak için her şeyimi veririm. Bu seni rahatlatıyor mu?"

Eva başını sallayıp küçük bir tebessüm etti. "Senin gibi birinin onu kollamasını hak ediyor."

"Bu rolü doldurmak benim için bir onur. Şimdi, git."

Eva, omzunun üzerinden Raphael'e tedirgin bir bakış attı. "O kılıç onu baygın tutar mı?"

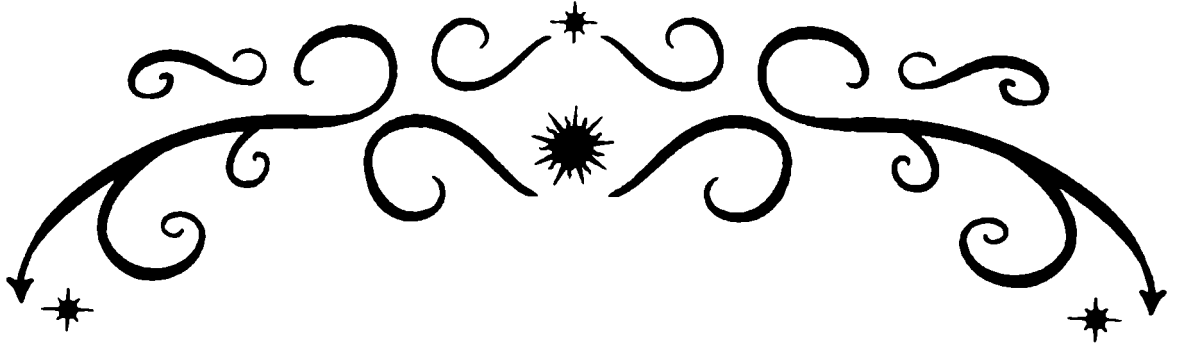
"Sonsuza dek değil." Raphael'in yenilenme gücü kuvvetliydi. Eninde sonunda iyileşen dokular bıçağı kafasından dışarı itecekti.

"Ya uyanırsa?"

Sunshine, bir zamanlar göstereceği merhameti kalbinde sertleştirdi. Bir vakit, yapmayı düşündüğü şey onu dehşete düşürürdü ama artık yumuşaklığa yer yoktu.

Sevdiklerini güvende tutmak için gereken her şeyi yapacaktı, ne kadar korkunç olursa olsun.

Eva'nın gözlerine baktı. "Bunun asla gerçekleşmemesini sağlamayı planlıyorum."

FELEKTEN BİR GECE

Raum mırıldanmalar, uğursuz gümbürtüler ve... şapırtılar eşliğinde kendine geldi. Gözleri kapalıyken kaşlarını çattı; nerede olduğunu, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

“Küçük parçalar hâlinde olsun... Yenilenme riskini alamam...”

Sırtüstü yatıyordu ve yaşanan her şeye rağmen vücudu... fazlasıyla iyi hissediyordu. Bir Emyrean mührünü parçalamış, iç organlarını âdeta sıvılaştırmış, ardından kutsanmış bir silahla ellerini eritmişti.

Buna rağmen, hafif bir baş ağrısı ve onu on iki saatlik, rüyasız bir uykuya sürüklemek isteyen kemiklerine işlemiş bir yorgunluk dışında gayet iyiydi.

Sunshine. Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Gözlerini zorla açtı.

Yukarıda, su lekeleriyle kaplı çürümüş bir tavan ve açıkta kalmış borular gördü. Başını çevirdi ve... gözleri dehşetle açıldı.

Sunshine oradaydı; hızlı hızlı hareket ediyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. İyileşmiş görünüyordu; kanatları yeniden düzgündü, üzerinde acının ağırlığını taşıyan bir hâlsizlik yoktu. Ancak onu şok eden şey bu değildi.

Raphael'in kılıcını tutuyordu... ve Raphael'i parçalara ayırıyordu.

Minicik parçalara.

Sanki bir kılıç ustası filminden fırlamış bir sahneydi. Sunshine'ın beyaz melek cüppesine kan ve et parçaları sıçramıştı. Raphael ise bir kasap tezgâhındaki et yığınınına benziyordu; başı, kolları, bacakları ve gövdesi ayrılmıştı. Raum'un gözleri önünde Sunshine kılıcı başının üstüne kaldırdı ve bir et parçasını daha sertçe ikiye ayırdı.

Raum, zonklayan başını hiçe sayarak doğruldu. Gördüğüne inanmakta zorlanıyordu, anlaması için birkaç saniye daha bakması gerekti.

"Sunshine?"

Sunshine durdu ve ona döndü. Gözleri fazla açıktı –bir tık fazla– ve yüzünde hafif çılgın bir gülümseme belirdi. "İyi ki uyandın. Ben burada işimi bitirirken sen biraz dinlen."

Asla. Raum ayağa kalktı, dengesini bulana kadar bekledi ve Sunshine ile Raphael'in ... parçaları arasma geçti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bağırarak istiyordu ama sesini bilinçli olarak sakın tuttu.

"Onu öldürmem gerekiyor." Sabırsızlanmış gibi onun etrafından eğilerek katliamına geri dönmeye çalıştı. "Başka türlü güvenli değil. Seçenek yok."

"Ama ... neden onu doğruyorsun?"

"Yenilenecek. Şimdiden yenileniyor. Çok güçlü. Cennet ateşi mührünü çizebilmem için zamana ihtiyacım var. Bir bedeni düzgünce yakmak saatler sürer. Uzun zamandır bir tane çizmedim ve ben..."

"Sunshine."

"Nasıl yapılacağını tam hatırlayamıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Yeterince-"

"Sunshine." Raum bir adım yaklaştı ve nazıkçe bileğini kavradı. "Kılıcı bırak."

"Buna ihtiyacım var! Zaman yok-"

Raum, omuzlarından tutup onu kendine çevirdi. "Sunshine, bana bak."

Bakışları hâlâ bırakmadığı bıçağa kilitliydi. Raum çenesini kavrayıp göz göze gelene kadar başını kaldırdı. Sunshine donup kaldı. Nihayet, Raum onun gözlerinde saklanmış korkuyu gördü.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı. “Güvendesin.”

“Acele etmeliyim ... Yenilenecek-”

“Onu bin parçaya böldün.” Raum’un sesi sakın ama kararlıydı. “Bundan toparlanması günler sürer. Hiçbir yere gitmiyor.”

“Neredeyse ... Yapacaktı ...” Yutkundu. “Seni öldürecekti.”

“Öldürmedi. Buradayım. Senin sayende. Ellerimi bile iyileştirdin.”

“Seni ve Eva’yı öldürecekti, ben izlemek zorunda kalacaktım ve ...”

“Öyle olmadı. Bana bak. Buradayım. O ise ... değil. Sorun yok.” Eva’nın ortada olmayışından bahsetmedi, onu tuzaktan kurtardıktan sonra yardım getirmeye gittiğini varsayabiliyordu.

Sunshine’ı kendine çekti, kollarını ve kanatlarını etrafına sardı. Ancak o zaman Sunshine kılıcı bıraktı. Metal, ayaklarının dibinde yere çarparken yankılandı. Onu kucakladığında, Sunshine’ın bednindeki ince titremeyi hissetti.

“Benden her şeyi aldı,” diye fısıldadı Sunshine. “Bizden.”

“Biliyorum.”

“Benim hatam. Bana onun zalim olduğunu söylediğinde inmadım. Onunla konuşabileceğimi sandım. İkna edebileceğimi düşündüm ...”

“Senin hatan değil.” Raum’un sesi sertleşti. “Onun kafası bozuk.”

“Ölmeyi hak ediyor. Bedel ödemesini istiyorum. Ben ...” Yutkundu. “Onu öldürmek *istiyorum*.”

Raum da istiyordu. Onun gözünde Raphael olmadan dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Adam dengesizdi ve gücü elinde tutan dengesiz insanlar korkunç şeyler yapardı.

Ancak ... böyle öldürmek istemiyordu.

Aptalcaydı, bunu biliyordu. Kardeşleri öğrenseydi ona fena hâlde girişirlerdi ama Sunshine’ın bu yola girmesini istemiyordu. Rap-

hael bir zamanlar onun arkadaşıydı, hayranlık duyduğu bir figürdü. O hayal yıkılmış olsa bile, onu soğukkanlılıkla öldürmek Sunshine'ı yaralayacaktı.

Daha önce tartıştıklarında onun saf olduğunu düşünmüştü ama şimdi bunun doğru olmadığını anlıyordu. İnsanlık, Sunshine'ın merhametli gözleriyle dünyaya bakabilseydi daha iyi durumda olurdu.

Ayrıca eğer o başkalarında iyiyi aramasaydı, kendisiyle de asla birlikte olmazdı. Anılarına ihtiyacı yoktu; ilk birlikte olduklarında tam bir pislik olduğunu biliyordu ama Sunshine insanlara inanmış, onun değişmesine sebep olmuştu.

Evet, her zaman alaycı bir herif olacaktı ama onu daima koruyacaktı. Onu korumak, içindeki o empatik yanı da korumak demekti. Belki asla anlamayacaktı ama onu kaybetmesini istemiyordu.

“O buna değmez,” dedi Raum, kendi sesini duyunca biraz şaşırarak. “Ona daha fazla enerji ve duygu harcamaya değmez.”

“Geri gelecek. Bizi avlamayı bırakmayacak. Asla.”

“Onu serbest bırakacağız demedim. Sadece senin onu öldürmemen gerektiğini söyledim.”

Sunshine geri çekildi, Raum da kollarını gevşetti. Kendini biraz toparlamıştı. Yüzüne sıçramış kanlar bunun aksini söylese de Raum için önemi yoktu. Kendisi de neredeyse aynı hâldeydi, yalnızca yeni iyileşmiş elleri temizdi.

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Sunshine.

Ancak Raum artık konuşmaya pek odaklanmıyordu. Gözlerindeki ışıltıyı, dudaklarının dolgunluğunu, gururlu burnunun kavisini fark etti ve göğsüne keskin bir sahiplenme duygusu saplandı.

Onun için dünyayı yakardı ve zerre umursamazdı.

Sunshine'ı yeniden kendine çekerek pençelerini örgülü saçlarında gezdirdi. Kanatlarını açıp onu mümkün olduğunca sardı, siyah tüyleri beyaz olanların üzerine kapandı.

“Raum,” diye fısıldadı Sunshine, o kocaman güzel gözlerle ona bakarak.

Raum gözlerinin içine baktı ve sonunda söyledi. “Seni seviyorum.”

Sunshine’ın gözleri büyüdü. Ağzı aralandı ama kelime çıkmadı.

“Muhtemelen son dört yüz yıldır sana âşığım,” dedi Raum. “Hatırlamasam bile.”

Sunshine sessizce ona bakıyordu. Raum biraz huzursuzlandı.

“Eğer fazla geldiyse özür dilerim,” diye mırıldandı bakışlarını kaçırarak. “Sadece dürüst olmak istedim.”

Ancak tekrar baktığında, Sunshine ona öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki, aynı anda hem dünyanın en güçlü adamı gibi hissetti hem de tam bir aptal gibi. Güçlüydü çünkü böyle bir kadının sana böyle bakması insanı başka nasıl hissettirirdi ki? Aptaldı çünkü neden bu kadar etkilendiğini anlamıyordu.

Sonra Sunshine, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Bu kez donup kalan Raum oldu.

Sunshine elini kaldırıp onun pullu yanağına koydu. “Sanırım Daniel’la o kulüpte seni ilk gördüğüm anda âşık oldum. Gözlerindeki o güzellikten, herkese meydan okuyormuş gibi bakışından gözümü alamamıştım.”

“Yani haftalarca beni takip ettin.” Raum’un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Evet.” Sonra yüzü yeniden hüznünlendi. “Ve sonra yalan söyledim. Seni bu korkunç karmaşanın ortasına sürükledim. Bütün bunlar benim yüzümden oldu.”

“Yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi.”

“Ölebilirdin...”

“Sana yakın olabilmek için değerdi.”

“Raum-”

“Yine yapardım. Daha kötüsünü de.” Sesi alçak ama kararlıydı. “Bir üç yüz yıl daha hafızam silinse bile.”

“Nasıl... Bunu söyleme bile!”

“Gerçek bu.”

Sunshine ona yine hayranlıkla bakıyordu. Bu kez Raum, bu bakışı sevdiğine karar verdi.

Sunshine kollarını kaldırıp Raum'un boynuna doladı, onu kendine çekerek dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Onu öperken, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etti. Yine.

Bir anda, arkalarında parça parça yatmakta olan yarı ölü meleği umursamaz oldu. Bir zamanlar dost saydığı birinin kanına bulanmış cüppesini de bugün yaptıklarının onu artık Raum ve kardeşleri gibi bir kaçak hâline getireceğini de umursamadı. Geleceğinin tamamen belirsiz olmasını da.

Tek önemsedığı şey oydu; kendi iblisi, gerçekten ve daima onun yanında olmuş tek varlık. Düşman oldukları zamanlarda bile ona karşı herkesten daha dürüst ve açıktı. Sırf kendisi olduğu için ona duyduğu minneti nasıl dile getirebileceğini bile bilmiyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı dudaklarına karşı, geniş omuzlarına kollarım olabildiğince dolarken, kanatlarının ipeksi tüylerini okşayarak.

“Ben buradayım,” dedi Raum. Bir anda kalçalarından kavrayıp onu kendine daha sıkı çekti. Bedenleri birbirine yaslandığında, kasıklarında midesine dayanan sertliği hissetti.

Sinir uçları birer birer alev aldı. Kan, geride kalan yıkım, bunca zamandır birbirlerinden koparılmış olmaları ve neredeyse bir kez daha kaybetmiş olmaları... Hepsi arzusunu daha da körükledi.

Ona daha çok ulaşmak istermiş gibi parmak uçlarına yükseldi. O kadar yakın olmak istiyordu ki, tek bir varlık hâline gelsinler.

Raum'un elleri kalçalarına kaydı, parmakları kenetlendi, pençeleri etine gömüldü. Ardından onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Sunshine bacaklarını kalçalarına doladı ve kollarını yeniden boynuna sardı. İkisi de kan ve kir içindeydi ama ikisinin de umurunda değildi.

Sunshine kalçalarını ona doğru yuvarladığında Raum inledi, bedenlerini ayıran kumaşın ardında sürtünmeye duyduğu ihtiyacı bastıramıyordu. Sunshine, cüppesinin altından karnının sert gücünü hissedebiliyordu.

“Sunshine-”

“Şimdi sana ihtiyacım var,” dedi nefes nefese. “Beni bekletme.”

Boğuk bir inlemeyle yeniden onu öptü. Bu ses Sunshine’ın bedeninden bir ürperti geçirdi. Onu odanın uzak köşesine taşıdı, sırtını duvara bastırdı ve kanatlarını olabildiğince etraflarına sararak çevreden korudu. Sunshine cüppesini bacaklarının üzerinden yukarı çekti, ardından onun pantolonunun belini aşağı sıyırdı.

“Bu delilik,” diye soludu Raum.

“Umurumda değil. Sakın durmayı düşünme.”

Ellerini elbisesinin altına kaydırıp iç çamaşırını bulana dek do-laştı. Pençelerini kalçalarındaki kumaşın altına geçirdi ve sert bir hareketle yırttı. Sunshine inledi; kalçalarını, delicesine istediği yere ulaşmak istercesine ileri itti.

Raum’un kalın, çıkıntılı sertliği ıslak merkezi boyunca yukarı aşağı kaydı. İkisi de inlerken ağızları açgözlü bir öpüşmede birleşti. Her yukarı kayışta klitorisine sürtünerek ıslaklığını yaydı.

Bedeni onu kabul etmeye hazır olduğunda Sunshine kalçalarını eğdi, başını girişine hizaladı. Onu içine almak için o kadar yanıyordu ki, iç kasları beklentiyle titredi ama Raum kendini çelik gibi bir kontrolle tuttu.

“İçime,” diye inledi Sunshine, dayanamıyordu. “Lütfen.”

“Şekil değiştireyim mi? Şu hâlde daha büyüğüm.”

“Böyle istiyorum. Ona *ihtiyacım* var.”

“Lanet olsun, Sunshine.”

Sadece bir parça ilerledi. Sadece başının içine girmesi bile Sunshine’ın titremesine yetti. Raum boynunu öperken ve dişleriyle hassas tenini hafifçe ısırırken başını geriye attı. İçinden bir sıcaklık daha akarak geçişini daha da kayganlaştırdı.

“Daha fazla,” diye soludu, alabileceğinden emin olduğunda.

Raum biraz daha itti ve ilk çıkıntı içinden kayarken Sunshine çığlık attı. İç duvarlarına değen doku, zevk ve acının akli uyuşturan bir karışımıydı.

“İnanılmaz hissettiriyorsun,” diye homurdandı Raum. “Çok sıkısın.”

Biraz geri çekildi, sertliği onun ıslaklığıyla kaplanmıştı. Sonra yeniden itti, dayanılmaz bir sıklığın içinden bir parça daha. Sunshine’ın sırtı kavislenirken bir çığlık daha koptu.

Gerilme yakıcıydı.

Ancak tam da şu an ihtiyacı olan şeydi. Onu hissetmeye, tamamını hissetmeye ihtiyacı vardı. Raum’un onun olduğunu, her şeyiyle ona ait olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onun kendisine ait olduğunu da bilmesini istiyordu. Verebileceği her şeyi kabul etmesini istiyordu.

Çünkü aldığı şeyi koruyacağına güveniyordu. Çünkü bunun karşılığında adamın ona kendisini verdiğini biliyordu.

Raum geri çekildi, sonra yeniden ilerledi. Bir çıkıntı daha içine girerken Sunshine’ın bacakları neredeyse kontrolsüzce titredi.

“İşte bu,” diye inledi Raum, nefesi saçlarında dolaşırken. “Siktir, evet, beni alabiliyorsun.”

“Evet-”

“Tamamım alabilirsin, değil mi?”

“Evet!”

“Çünkü senin için yaratıldı. Nasıl bu bedenin bana aitse, o da sana ait.”

Sunshine sözlerine kaybolarak inledi.

“Benim olanı alıyorum,” dedi Raum. “Ve sen de senin olanı alacaksın. Hepsini.”

Bir sonraki hamlede, tamamen içine girmiş gibi hissetti. Raum kalçalarını ayarladı, birkaç santim geri çekilip yeniden, bu kez daha nazikçe ilerledi. Gerilim hâlâ vardı ama artık saf acının sınırını geçmiyordu.

Sonra biraz daha bastı. Sunshine parmaklarını omuzlarına geçi-
rerek çığlık attı. “Raum!”

“Hepsini istiyor musun?”

Bir an tereddüt etti, sonra soluk soluğa, “Evet!” dedi Sunshine.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Biraz daha ilerledi.

Baskı. O kadar yoğunlu ki, içten içe parçalanacakmış gibi his-
setti.

Ancak o son hamlede bedeni onu *tamamen* içine aldı, son çı-
kıntı da kayıp yerleşti.

“İşte bu.” Raum onun dudaklarını öptü, sonra çenesinden boy-
nuna indi. “İnanılmaz hissettiriyorsun. Kusursuz.”

Sunshine çaresizce inledi.

Raum kalçalarını hareket ettirmeye başladı, yalnızca son çıkın-
tıyı ileri geri kaydırıyordu.

“Beni o kadar sıkı sarıyorsun ki... Cennet gibi hissettiriyor.”

Konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece inilti döküldü. His-
ler yükseldi, kızıştı, bedeni patlayacakmış gibi oldu. Raum biraz
daha geri çekildi –iki çıkıntı– sonra yeniden içine sürdü. Yanma,
gerilim vardı ama zevk her şeyi yutuyordu. Hareketleri hızlandı, üç
çıkıntı girip çıkıyordu artık ve her birini hissediyordu.

Orgazm bir dalga gibi üstüne çöktü. Görüşü kararırken çığlık-
ları odayı doldurdu.

Aynı anda Raum dişlerini boynuna geçirdi. Acı zevke eridi.
Kasları, kalbinin hızlanan atışlarıyla uyum içinde tekrar tekrar ka-
sıldı.

Raum’un göğsünden derin bir inleme yükseldiğinde, Sunshi-
ne içinde şişip atan sertliği hissetti. Raum zirveye ulaşırken sıcaklık
onu doldurdu.

İnanılmazdı.

Boynundaki emiş devam ederken kendi doruğunun dalgaları
da yavaş yavaş sönümlendi. Raum’un hareketleri yavaşladı, itişleri
hafifledi.

Uzun, derin bir inlemeyle sonunda dişlerini boynundan çekti.

Sunshine kollarını gevşetip yüzünü ellerinin arasına aldı, ağır-
laşmış bakışlarıyla onun iyi olduğundan emin olmak istedi. Sonuçta
kanından epey almıştı.

“Az önce korkunç bir şeyden sağ çıktın,” dedi gülümseyerek.
“Kanımı içmemeliydin.”

“Engel olamadım,” dedi Raum. Pençesi yanağında gezindi.
“Güzelsin.”

“Nasıl bayılmadığınızı anlamıyorum.”

Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. “Şu güzel yüzünü
görmek için ayakta kalmam gerekiyordu.”

Sunshine’ın kalbi eridi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, melek.”

Raum onu öpmek için eğildi ama kanın etkisiyle sendelediğin-
de, neredeyse birlikte yere düşeceklerdi. Sunshine güldü ve o den-
gesini bulunca dudaklarına istediği öpücüğü kondurdu.

Ayrıldıklarında bakışları kilitlendi ve Sunshine her şeyin yerli
yerine oturduğunu hissetti. Ne olursa olsun, birliktelerdi. Olmaları
gereken yerde.

“Gerçekten böyle birlikte olduğumuza inanamıyorum,” dedi
Raum.

“Nasıl?”

“Bu ürkütücü depoda. Bir baş meleğin kanına bulanmış hâlde.
Oldukça epik.”

Sunshine etraflarını hatırlayıp gözlerini kırptı. Karanlık odayı,
durumlarının ne kadar suçüstü görüldüğünü fark etti.

Sırtı hâlâ duvara yaslanmış, kanatları Raum’unkilerin altında
kalmıştı. Cüppesi beline toplanmıştı ve hâlâ titreyen bacakları onun
kalçalarına dolanmıştı. Raum’un sertliği biraz azalmıştı ama hâlâ
içindeydi, ara sıra kıpırdadığını hissediyordu. Islaklık uyluklarından
aşağı süzülüyordu, aleti yumuşadıkça daha fazla sıvı dışarı sızıyordu.

Son derece günahkâr bir manzaraydı. Tamamen.

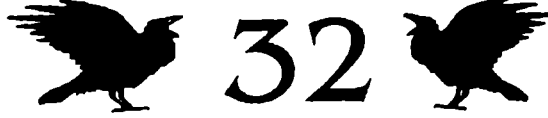
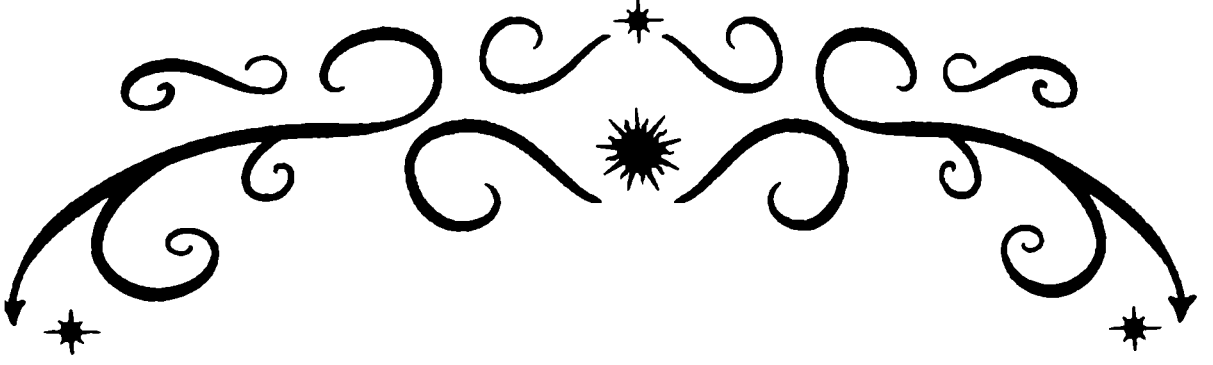
Dudakları kıvrıldı.

O anda biri, “Ah! Tanrı aşkına ... Bu da ne böyle!” diye bağırdı.

Sunshine hızla bacaklarını çözüp ayağa kalktı. Raum bir kanadını indirerek arkasına baktı ve Sunshine da görebilsin diye alan açtı. Grigori Daniel odanın ortasına ışınlanmış, dehşet içinde katliama –ve onlara– bakıyordu.

Evet ... Bunun biraz rahatsız edici görünebileceğini kabul ediyordu.

Ups.

SELAMLAŞMA FASLI

Sunshine, cüppesini düzeltirken Raum da pantolonunu toparladı. Raum'un boşalması, Sunshine'ın uyluklarının içinden süzülerek aşağı aktı.

"Burada ne halt oldu?" Daniel, dehşet içinde önündeki manzara bakarak saçlarını iki eliyle kavradı. Görünüşe göre Raphael'in maruz kaldığı vahşi parçalanma onu o kadar meşgul etmişti ki Sunshine ile Raum'un ne yaptığına pek dikkat etmemiştir, bu da iyi bir şeydi.

Sunshine ona doğru ilerlerken, sahneyi şimdi bambaşka bir gözle gördü ve yüzünü buruşturdu. O an yaptıkları son derece mantıklı gelmiş, Raum'un neden onu bu kadar temkinli bir şekilde durdurmaya çalıştığını anlayamamıştı.

Şimdi ise şokta olduğunu fark ediyordu. Muhtemelen aklını yitirmiş bir deli gibi görünmüştü.

"Kim ... O şey de ne?" diye hırıltıyla sordu Daniel.

"Raphael," dedi Sunshine.

Daniel'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Rengi de yeşile dönmüştü. "Bu hâle... nasıl geldi böyle?"

Sunshine tereddüt etti, ellerini birbirine doladı. "Şey..."

"Ben doğradım," dedi Raum, gelip onun yanına dikilerek.

Pullu kollarını pullu göğsünde kavuşturdu ve Daniel'ı, sözlerini sorgulamaya cüret ederse diye delip geçen bir bakışla süzdü.

Daniel afallamıştı. Dehşete düşmüştü. Böyle bir vahşete tanık olan birinden beklenecek her şey yüzünde okunuyordu.

Sunshine iç çekti. Raum'un onu korumaya çalışmasını takdir ediyordu ama suçu onun üstlenmesine izin veremezdi. Kim olduğu yüzünden zaten sürekli kendini kanıtlamak zorunda kalıyordu ve bu adil değildi.

"Hayır," dedi Sunshine.

"Sunshine..."

"Önemli değil." Raum'a gülümsedi, sonra Daniel'e döndü. "Bunu ben yaptım."

Daniel'm ağız açık kaldı. "Sen... bunu yaptın."

"Evet."

"Neden?"

Nereden başlayacağını pek bilmiyordu. "Sanırım Eva sana gelmeni söylediği için buradasın. Raum onu mühürden kurtardıktan sonra seni bulmasını ben istedim."

Daniel başını salladı. "Bana olanları anlattı. Hâlâ... Yalnızca senin orada olduğuna minnettarım, yoksa onu kaybedebilirdim." Son kelimeye sesi çatladı ve sertçe yutkundu. Ardından başını salladı. "Bu arada, iblislerle birlikte buraya geliyor. Bana olanları kısaca anlattı ama Raphael bir kıyma makinesinden geçmiş gibi görünseydi, sanırım söylerdi."

Sunshine başını salladı. "Bunu o gittikten sonra yaptım."

"Tekrar soruyorum... neden?"

"Çünkü ölmesi gerekiyor."

Daniel saçlarının arasından elini geçirdi.

"Eva'yı biliyor, Daniel. Raum'la kardeşlerini biliyor. Beni ve geçmişimde olanları biliyor."

"Geçmişinde ne oldu?" diye sordu Daniel, aralarındaki bağı sezmiş gibi ikisine birden baktı.

“Uzun bir hikâye ama Raum’la benim hafızalarımız silinmişti. Birbirimize dair.”

Daniel kendiliğinden tutuşma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu. Sunshine hemen devam etti. “Raphael hepimiz için bir tehdit ve onunla mantık yoluyla uzlaşmanın imkânsız olduğunu kesinlikle söyleyebilirim.”

“Eva’nın anlattıklarından sonra buna inanıyorum,” dedi Daniel. “Ama sen bir *baş meleği* yok etmekten söz ediyorsun.”

“Onu öldürmek zorunda değiliz,” dedi Raum. “Bir fikrim var.”

Sunshine sormak üzereyken Eva ve Ash’in gelişiyle sözü kesildi. Eva odaya bakar bakmaz çılgık attı. Arkasından giren diğer iblisler de manzarayı görünce donup kaldılar, yüzlerinde Daniel’inkine benzer bir şok ifadesi belirdi.

Sunshine verdikleri tepkiyle irkildi. “İtiraf ediyorum, biraz fazla ileri gitmiş olabilirim.”

Belial keskin mavi bakışlarını ona çevirdi. “Bunu *sen* mi yaptın?”

Sunshine güçsüzce başını salladı. “Yakın zamanda yeniden iyileşememesini sağlamak zorundaydım. Bir de biraz... stresliydim.”

“Seni kızdırmamaya çalışacağım,” dedi Meph. Mist bile tedirgin görünüyordu.

Ancak Belial onu kısık gözlerle inceliyordu ve Sunshine bakışlarını yakaladığında, yüzünde bir şey gördü... Onay mıydı bu? *Tanrım*. Bir meleği parçalara ayırmanın Belial’dan bunu kazanmak için yeterli olacağını bilseydi, eh...

O zaman bu yaşananlar iyi bir şeydi çünkü aksi hâlde bunu asla elde edemezdi.

“Öldürelim,” dedi Belial, fazlasıyla hevesli bir tonla.

Asmodeus’un yüz ifadesi de bu fikre pek karşı olmadığını gösteriyordu. Cennette gördüğü o duvar resminden sonra Sunshine onu suçlayamazdı.

“Yapamazsınız,” dedi Daniel.

“Neden olmasın?” diye hırladı Belial. “Çok şey biliyor ve bir

tehdit. Fırsatı olsaydı Eva'yı ve kardeşimi öldürürdü. Buna izin veremem."

"Bir baş meleğin ölümü cennette anında hissedilir," dedi Daniel. "Bu bir savaş başlatır."

"Zaten savaştayız."

"Bu şekilde değil. Seni bulmak için her şeyi yaparlar ve bulduklarında merhamet göstermezler."

Belial sıkılmış görünüyordu. "Kulağa her zamanki bok gibi geliyor."

Ancak Daniel başım salladı. "Cennette genelde dünya işlerine karışmayan güçler var. Yine de böyle bir şey olursa, emin ol harekete geçerler. Saklanacak yerin olmaz, savaşacak şansın da."

Belial'in gözleri parladı. "Meleklerin beni küçümsemesinden sıkıldım."

"Bu bir sidik yarışı değil," dedi Daniel dişlerini sıkarak. "Sana söylüyorum..."

"Ben de sana söylüyorum," diye kükredi Belial. "Bu beyaz kanatlı heriflerin kendilerini evrenin efendisi sanmasından bıktım. Biraz aşağı çekilmeleri iyi olur. Ayrıca bu herif..." Gerçekten de Raphael'in kopmuş et parçalarından birine tekme attı. Parça şapırtıyla duvara çarpıp yere düştü. "Beni yeterince uğraştırdı."

"Ben baş meleklerden bahsetmiyorum," dedi Daniel. "Sözünü ettiğim, sadece odaklanarak dünyadaki herkesi bulabilecek daha yüksek rütbeli melekler."

"Kimden bahsettiğin zerre umurumda değil."

"Umurunda olmalı! Özellikle kızımı riske atıyorsan..."

"Herkes sussun!" diye aniden patladı Raum ve mucize eseri herkes sustu.

"Raphael'den kurtulmak için onu öldürmek zorunda değiliz. Daha iyi bir fikrim var."

Cehennemin derinliklerinde Murmur, pençelerini bilerek etine geçirerek şakaklarına masaj yapıyor, duyduğu acının kafatasının arkasında zonklayan baş ağrısını hafifletmesini umuyordu.

İşe yaramadı.

Kitabı, önündeki masanın üzerinde açık duruyordu. Melek, onu çalmak amacıyla bölgesine izinsiz girdiğinden beri kitabı gözünün önünden ayırmamıştı.

Bir çatışmadan kaçmayı nasıl başardığından hâlâ emin değildi ve o zamandan beri paranoyası tavan yapmıştı. Her an ikinci bir girişim için geri dönmesini bekliyordu.

En ufak bir gürültü, vücudunun gerginlikten kaskatı kesilmesine ve kuyruğunda bir saldırı için hazır bekleyen zehrin toplanmasına neden oluyordu. Uykusuzluktan gözleri o kadar kan çanağına dönmüştü ki, akları tamamen kırmızıya bürünmüştü.

Ya da belki de yıllardır zaten öyleydiler?

Hatırlamıyordu. Pek umurunda da değildi. Gözlerindeki o deli bakış, akıl sağlığı üzerindeki pamuk ipliğine bağlı tutunuşunu hatırlattığı için kendi yansımasına bakmaktan kaçınıyordu.

Avuçlarını masaya düz bir şekilde koyarak parmaklarını bük-tü ve pençelerini yüzeye geçirdi. Dışarıda gökyüzü bordo rengine dönmüştü. Uzaklarda, üzerindeki kule sivrisine kazığa oturttuğu gargoyl muhafızların inlemelerini duyabiliyordu.

Dürüst olmak gerekirse Raum'un kaçmış olması zerre umurunda değildi. Aksine, bu bir rahatlama-ydı. Şu an daha fazla sorunla uğraşamazdı. Ama görünüşü kurtarması gerekiyordu. Hizmetkârları onu hayal kırıklığına uğratmıştı, bu yüzden cezalandırılmaları gerekiyordu.

Cehennemin kanunu buydu. Öldür ya da öl.

Ya da daha doğrusu: itaat et ya da kazığa otur.

Murmur, önündeki sayfaya baktı; yorgun gözlerini, karalanmış metin netleşene kadar kırıştırdı. *Canın cehenneme, Gamigin. Biraz vakit ayırıp daha düzgün yazamaz mıydın?*

Sonra dudaklarında soluk bir tebessüm belirdi. Yapmak üzere olduğu şeyden sonra, Gamigin hayatta olsaydı ve görseydi, onu kesinlikle lanetleyeceğinden emindi ... *O zaman kitabına yazmasaydın.*

Murmur bazen Gamigin'in hâlâ hayatta olmasını diliyordu. İblisin kendisini pek umursadığı yoktu ama onu zincire vurup işkence ederek her şeyi anlatmasını sağlamak, yarı delirmiş saçmalıklarını yorumlamaya çalışmaktan çok daha kolay olurdu. Murmur bu lanetli kitabı çözmek için ne kadar zaman harcamıştı?

Ancak artık yakındı. Gamigin'in hezeyanlarında, deneylerinde eksik olduğunu düşündüğü şeyi sonunda keşfetmişti. Eksik *bileşeni*. O bileşeni toplayıp kuramını test edeceği zaman hızla yaklaşıyordu.

Yine de önce kitabı incelemeyi bitirmeliydi. Paranoyası onu buna zorluyor, her an birilerinin bölgesine izinsiz girip kitabı ondan çalmaya kalkışabileceğini fısıldıyordu.

Bir kez olmuştu. Yine olacaktı.

Pençeleri tahtaya daha derin gömüldü.

Acımasız bir kader cilvesiyle, tam o anda sınır büyülerini devriye gezen ruhlar ona bir ihlali bildirdi.

Murmur ayağa fırladı, sandalyesi geriye doğru devrildi. Parmakları avuçlarının içine kıvrılırken pençeleri etine saplandı. Kuyruk iğnesinden zehir damlıyordu.

Davetsiz misafirler. Her yerdelerdi.

Herkes planını biliyor muydu? Birileri son hedefe ondan önce mi ulaşacaktı? Başka bir rakibin gerisinde mi kalmıştı? Şu anda bile onu izliyor olabilirler miydi?

Kısılmış gözlerle dönüp karanlık kütüphanesinin tanıdık manzarasını taradı. Her gölge onunla alay ediyor gibiydi. Her ışık hareketi, kendisini izleyen gözler gibi görünüyordu.

Sertçe başını salladı. *Eldeki sorunla ilgilen. Deliliğe yenilme.*

Gözlerini kapatıp odaklandı ve ruhlarına bir komut gönderdi; misafirini durdurmalarını, niyetini kendisi öğrenene kadar davetsizi hareketsiz kılmalarını emretti.

Değerli kitabını kaptıktan sonra kütüphanenin karşı ucundaki raflardan birine geçti. Bir pençesiyle parmağının ucunu delip kanyan parmağı sıradan görünen bir cildin sırtına bastırdı. Gizli kapı serbest kalırken, bütün raf onunla birlikte dönerek açıldı.

Kitabı içerideki sehpanın üzerine bıraktı, ardından geri çekilip kapıyı kapattı. Kanlı parmağını lekeli sırta yeniden dokundurdu ve mührü tekrar mühürledi.

Ardından odayı geçip büyük pencerelerden birinin buğulu camını ardına kadar açtı, üzerini kaplayan örümcek ağlarını temizlerken yapışkan iplikler pençelerine dolandı. Perdeye tırmanıp kanatlarını çıkardı ve kendini boşluğa bıraktı, havayı yakalamak için derimsi kanatlarını açtı.

Keskin bir dönüşle sağa –ihlalin olduğu sınıra– yöneldi.

Misafirini selamlama vaktiydi.

Kısa bir süre sonra sınır kulesine vardığında, gördüğü şey karşısında şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. İhtimal dışı ziyaretçisinin etrafını saran ruhları dağıttı, kanatlarını açıp hafifçe yere indi; kuyruğu arkasında salınıyordu.

Kollarını kavuşturarak bir kaşını kaldırdı. “Söylemeliyim ki, bu beklenmedik.”

Raum yarı-iblis formunda, derimsi teni siyah pullarla kaplıydı. Yanında sıradan bir çuval taşıyordu. Pullu göğsü kana bulanmış görünüyordu. Bu, Murmur’un ilgisini çeken bir ayrıntıydı. Parlak kanatları arkasında katlıydı ve altın rengi gözleri Murmur’a açık bir güvensizlikle bakıyordu.

Murmur onu suçlamıyordu. Hindi gibi bağlanıp zehir enjekte edildikten sonra temkinli olmak doğaldı. Gerçi Raum bunu istemiyorduyorsa, bölgeye izinsiz girmemeliydi.

“Bir doz daha mı almaya geldin?” diye alay etti Murmur, kuy-

ruğunu Raum'a doğru şaklatarak. "Zehrimin epey popüler bir parti uyuşturucusu olduğu söylenir."

Raum'un üst dudağı dişlerinin üzerinden kıvrıldı. "Bir barış hediyesi getirdim," dedi düz bir sesle, elindeki çuvalı kaldırarak.

Murmur çuvala baktı. Ağır görünüyordu ve... kumaşı kana mı bulanmıştı? Bakışlarını yeniden Raum'a çevirerek kaşlarını çatı. "Düşündüğüm şey mi bu?"

"Seni tanırıyorsam, muhtemelen," dedi Raum.

Murmur bir açıklama bekledi.

Raum'un çenesi oynadı; söyleyeceği şey gururunu çoktan tırmalıyordu ve Murmur'un keyfi yerine geldi.

"Bel'le bir anlaşman vardı ve ben bölgene girerek onu berbat ettim," dedi Raum.

"Ve benden çalmaya çalışarak," diye hatırlattı Murmur.

Raum ekşi bir ifadeyle başını salladı. "Kardeşlerimle ben..." Devam etmeden önce dişlerini sıkı. "Anlaşmamızı sürdürmeyi umuyoruz."

"Onu ihlal edip benden çalmaya çalıştıktan sonra bile."

"Bu yüzden barış hediyesi teklif ediyorum."

"Bir çuvalda kafa mı?" Murmur çuvala baktı. "Aldığım en kötü hediye sayılmaz ama değeri kime ait olduğuna bağlı."

Raum çuvalı fırlattığında, çuval Murmur'un ayaklarının dibine yan yatıp yuvarlandı. Şüphyle çömelerek dikkatli pençeleriyle büzgüyü araladı ve içine baktı. Kana bulanmış kıvırcık sarı saçlarla grotesk bir ifadeyle donmuş açık tenli bir yüz gördü.

Ayağa kalktı. "Bu kim?"

"Raphael."

Murmur Raum'a baktı. Ardından çuvaldaki kafaya baktı. Sonra tekrar Raum'a baktı. "Raphael. Yani..."

"Baş melek Raphael," dedi Raum.

Murmur şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Gözleri fal taşı gibi

açıldı, ağzı açık kaldı. “Baş melek Raphael’ın kafasını bir çuvala nasıl soktun?”

“Sunshine kesti.”

“Sunshine ... ?” Anlayış şafak gibi söktü. “Zindanlarımdan seni kurtaran melek.”

Raum başını salladı, kaşı kalktı. Niyeti açıktı; Murmur’un bu meleğin neler yapabileceğini bilmesini, böylece ona musallat olmadan önce iki kez düşünmesini istiyordu. *İlginç.*

“Raphael bu kafadan yeniden bedenlenecek,” dedi Raum. “Güven bana, geriye kalan en büyük parça bu. Yeniden bedenlendiğinde onu tutup kanını çekebilirsin. Ne istersen yapmak için sınırsız, yenilenebilir bir melek kanı kaynağın olur. Satarsın, düşmanlarına karşı kullanırsın, nekromanside kullanırsın ... Bu kafa, bitmek bilmeyen bir servet ve güç kaynağı.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden Raphael? Sana ne yaptı?”

Raum’un dudağı yine kıvrıldı. “Ne yapmadı ki?”

“Seni şahsen nasıl gücendirdiğini duymak istiyorum, böylece bundan ne kazandığını anlayabilirim.”

“Kim demiş benim bir kazancım var diye? Belki sadece bir barış hediyesi vermek istiyorum.”

“Zekâmı hafife alma. Hediye aynı zamanda senin işine yarıyor, yoksa burada olmazdın. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Raum sabırsız bir homurtu çıkardı. “Raphael hafızamı sil-di. Asmodeus’u da lanetledi; bunu bildiğini varsayıyorum. Beni ve önemsemiş birini öldürmekle tehdit etti. Sunshine’a yalan söyleyip onu sırtından vurdu. Dünyada nerede saklandığımızı biliyor ve Sunshine’ın cennete olan sadakatini... bölünmüş olduğunu biliyor. Onun ortadan kalkması gerekiyor ama öldürmek çok riskli.”

“Yani onu kalıcı biçimde etkisiz hâle getirmek istiyorsun.”

Raum başını salladı. “Sunshine bir zamanlar cehennemde, tam da bunun gibi bir kan kaynağı olarak tutsak tutuldu. Raphael onun başına gelenleri biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.” Raum’un dudaklarında nadir bir gülümseme belirdi. “Ben de ona kendi ilacından tattırıyorum. Adil olan bu.”

İşte Murmur’un arkasında durabileceği türden bir adalet. Yeni bilgileri sindirmeye çalışırken düşünceleri hızla yarıştı. Raum’un yanında, zindanları basıp baş meleklerin kafasını kesebilecek bir Diyar haini melek vardı. Bu, onu son derece tehlikeli bir düşman yapıyordu. Hele Belial’ın ona “kardeşim” dediği düşünülürse. Murmur’un çıkarına olan, ilişkileri dostane tutmaktı.

Ancak kendisine yapılan hakaret görmezden gelinemezdi, yoksa zayıf görünürdü.

“Kitabımı çalmak için ikinci bir girişim planlıyor musun?” diye sordu.

Raum’un ağzı gerildi. “Bir sözleşmeyle bağlıydım. Seçeneğim yoktu.”

Bu, Murmur’un gördüğü en bariz kaçamak cevaptı. “Meleğin geri dönüp yeniden denemek isterse, ona eşlik eder misin?”

“Evet.”

Eh, en azından dürüsttü.

“Sana bir teklifim var, karga,” dedi Murmur. “Cömert hediyen karşılığında...” Kafayı ayağıyla dürttü. “İzinsiz girişini ... bu kez affedeceğim. Belial’la anlaşmam geçerli kalacak. Ancak bölgeye tekrar girip benden çalmaya kalkarsan, tüm bahisler bozulur.”

Raum başını salladı.

“İkinci bir ihlali savaş ilanı sayarım. Kazanamayacağım kavgaları başlatmam. Seni ve kardeşlerini yenmek için –ister ben, ister Lucifer, ister uygun bir zamanda yönlendirdiğim bir melek ordusu olsun– elimden gelen her şeyi yaparım. Unutma, kuralları çiğneyen ben değilim.”

Raum’un ifadesi ölümcüldü ama itiraz etmedi.

“Melek arkadaşına bunu hatırlat; bir daha benden çalmaya

kalkmadan önce düşünsün. Ayrıca Belial'a hâlâ bana iki iyilik borçlu olduğunu söyle."

"Bir şartla kabul ederim," dedi Raum.

Murmur kaşını kaldırdı. Raum'un talepte bulunacak konumda olmadığı açıktı.

"Raphael serbest kalamaz. Onu alacaksan, süresiz olarak tutmaya hazır olmalısın."

Murmur gücendiğini belli etti. Onu bir mahkûmu elinde tutamayacak biri gibi göstermek büyük bir hakaretti.

Raum kaşını kaldırdı. "Sunshine beni zindanından fazla zorlanmadan çıkardı, bu yüzden biraz şüpheliysem affet."

Murmur'un kuyruğu sinirle şakladı. "Zihninin kavrayamayacağı kadar karmaşık ve büyük planlarım var. Alanımda bulunman, uğraşacak zamanım ve enerjim olmayan bir rahatsızlıktı. Senden ihtiyacım olan bilgiyi aldıktan sonra, birileri gelip seni alana kadar o zindanda çürümene izin vermeyi planlıyordum. Meleğin seni fazla bekletmediğine şükret. Yine de bölgemde yaşanan her şeyi bildiğimi asla unutma. Seni mahkûmum olarak tutmak isteseydim, bu dünyada hiçbir şey seni kurtaramazdı. Kaçtın çünkü ben izin verdim."

İki iblis birbirine dik dik baktı; Murmur'un kuyruğu, Raum'un pençeleri geriliyordu.

Sonunda karga başını salladı. "Anlaştık."

"Anlaşmayı kabul eden benim," dedi Murmur mağrurca. "Sen değil. Teklifi sundun; kabul edip etmemek benim seçimim."

Raum sadece baktı.

"Ettiğimi söylüyorum," diye ekledi Murmur, onu biraz daha beklettikten sonra. "Kanla yemin edelim mi?"

Avuçlarını kestiler, yemini söylediler ve iş bitti. Raum tek bir veda baş selamıyla devasa iblis formuna büründü, dört kanadını açıp kızıl göğe yükselirken Murmur'u ganimetiyle baş başa bıraktı.

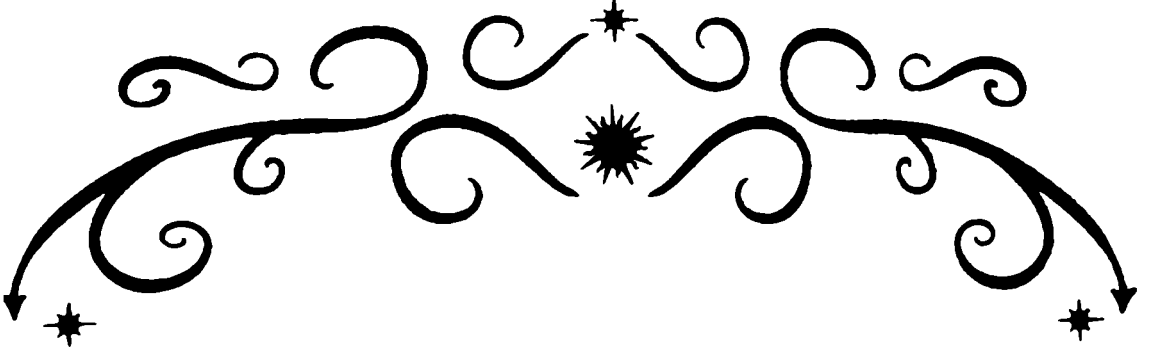
Murmur çömeldi, Raphael'in kafasını saçlarından tutup kaldırarak göz hizasına getirdi. "Sence, yapacaklarımdan sonra benimle yaptığı bu anlaşmadan pişman olur mu?" diye sordu kafaya. "Böl-

geme izinsiz girmemeye yemin ettirdim ama ben onun bölgesine girmemeye yemin etmedim.”

Raphael’in donuk yüzü elbette yanıt vermedi.

“Hadi bakalım,” dedi Murmur yeni dostuna, ayağa kalkarken. “Seni yeni evine yerleştirelim. Yeni bir beden büyüttüğünde seni güzelce zincirlerim.”

Murmur’un kanı sağlıksız bir beklentiyle kabardı ve dudakları sapkın bir gülümsemeyle büküldü. “Bence *çok* iyi anlaşıcağız.”

MÜKEMMEL ÇİFT

Cehennem kapısı Raum'u dairesinin oturma odasına geri bıraktığında, Sunshine onu bekliyordu.

“Nasıl geçti?” diye sordu. “Hediyeyi kabul etti mi?”

Cevap vermek yerine, ensesinden kavrayıp onu kendine çekti ve dudaklarına kapandı. Sunshine ellerini göğsüne bastırırken dudaklarının arasında yumuşak bir mırıltı çıkardı.

Raum geri çekildi. “Aldı.”

Sunshine kendini yelpazeledi ve gülümsedi; işte o anda Raum odadaki diğer insanları fark etti. Herkes buradaydı. Kardeşleri, Mist, Eva, ikizler ve hatta Daniel bile. Hepsi ona bakıyordu.

Eva kanepede bir battaniyeye sarılmıştı, Ash yanında oturuyordu, Dan ise karşıındaydı. Mist, Meph ve ikizler yemek masasının etrafında oturuyordu. Bel mutfakta duruyordu. Hatta Faust bile oradaydı; Iris'in ayaklarının dibinde oturuyor, Raum ona baktığında kuyruğunu sallıyordu.

Birisi –muhtemelen Bel– onunla Raum'un kavgasından sonra ortalığı sonunda toplamıştı, gerçi tavanda hâlâ yanık izleri duruyordu. Tüm mobilyalar yerlerine geri konmuş, kırılan eşyalar atılmıştı; bu da mekânın biraz boş görünmesine neden oluyordu. Hayatta kalan tek dekor, pencere önündeki rafta duran küçük bitki sırasıydı.

“Herkesle tanıştın mı?” diye sordu Raum Sunshine’a. Daha sonra Bel’e temizlik için mırıldanarak teşekkür edecekti.

“Sen yokken Eva beni tanıştıracak kadar nazikti,” dedi Sunshine. Beyaz askılı bir bluz ve tayt giymişti; üzerinde tek bir kan izi bile yoktu. Raum yokken evine ışınlanıp yıkanmış ve üstünü değiştirmiş olmalıydı.

Kendisi bu lükse henüz sahip olmamıştı. “Duşa ihtiyacım var,” dedi Raum.

“Evet, var.” Gözlerindeki bakış masum gülümsemesiyle hiç örtüşmüyordu ve Raum onun ne düşündüğünü anında anladı. Ağzını açıp ona eşlik etmesini önermeye hazırlanıyordu ki, Bel anı mahvetmekte gecikmedi. “Murmur ne dedi?”

Raum, Falcı ile yaptığı görüşmede yaşananları anlattı. Anlatımın sonlarına doğru duraksadı ve Sunshine’a bir bakış attı. Onun kitabı almak için yeniden cehenneme dönmesini düşünmek bile istemiyordu ama bunun eninde sonunda olacağını biliyordu. Bir sonraki adımlarını güvenle planlayabilmesi için de nelerin risk altında olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı. “Eğer içimizden biri Murmur’un bölgesine girip ondan bir şey çalmaya kalkarsa, anlaşma bozulur ve bunu bize karşı savaş ilanı sayar.”

Tuhaf bir şekilde, Sunshine endişeli görünmüyordu. Güven verici bir gülümsemeyle başını salladı, devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

“Ve hâlâ ona iki iyilik borçlusun, Bel,” diye ekledi Raum, kardeşine bakarak.

“O piçi öldürmeye hâlâ karşı değilim,” diye homurdandı Bel. Bu Raum’un kendi düşüncelerinin de yankısıydı. “Manipüle edilmekten bıktım.”

“Tarihin en ünlü baş meleşini yarı deli bir iblise teslim ettiğine inanamıyorum,” diye mırıldandı Dan, saçlarının arasından elini geçirerek. “Bunun iyi bitmeyeceğine dair içimde kötü bir his var.”

“Başka yolu yoktu,” diye hatırlattı Sunshine. “Hepimizi tehdit etti ve onu öldürme fikrini veto eden de sendin.”

Dan ona baktı. “Seni hatırlayabildiğimden daha uzun süredir tanıyorum ama sanki seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.”

Raum irkildi, bir adım öne çıkıp Dan’i sert bir bakışla süzdü.

Grigori ellerini kaldırdı. “Bu kötü bir şey değil,” dedi aceleyle. “Seni her zaman katı bir kural takipçisi sanırdım, Sunshine. Bir iblisle gizli bir ilişkin olduğunu hiç düşünmezdim. Depodaki yaptıklarını yapmasını bekleyeceğim son kişi sendin.”

“Anlaşılan Shamsiel iyi bir yalancıymış,” dedi Sunshine omuz silkerek. “Nasıl yaptım bilmiyorum çünkü o zamanki anılarım değiştirilmiş. Ancak sırf körü körüne itaat ettiğim için kızma zarar verebilecek bir arkadaş olduğumu düşündürdüysem, bunun için üzgünüm.”

“Hayır, mesele o değil,” dedi Dan hızla. “Sadece onun güvenliği konusunda risk alamazdım.”

“Açıklamana gerek yok. Bundan sonra kuralları körü körüne takip etmeyeceğimden emin olabilirsin.” Dudaklarını büzdü. “Aslında, sanırım vermem gereken bazı zor kararlar var.”

Raum ona soru dolu bir bakış attı ama Sunshine gülümseyip kolunu okşadı. “Önce düşünün almalısın, sevgilim, sonra konuşuruz. Acele yok.”

Sevgilim mi? Birini parçalara ayırabilecek kadar vahşi olabilirdi ama Raum onu her zaman tatlı bulacaktı.

Eğildi. Tereddüt etmeden, Sunshine parmak uçlarına yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Bence biz ruh eşiyiz,” diye fısıldadı, yalnızca onun duyabileceği kadar kısık bir sesle.

Raum’un dudakları kıvrıldı. Çok tatlıydı. “Ruhum yok, unuttun mu?”

“Şey, her neyse...”

“Aslında bence var.”

Sunshine, arkalarından gelen sesle irkildi. Raum dönüp baktı ve donakaldı.

Odanın karşısında, pencerenin yanında durmuş, hayatında gördüğü en ıslıl ıslıl, en kusursuz lanet olası adam vardı. O kadar kusursuzdu ki, içinden ışık saçılıyordu. Gözleri ürkütücüydü; indigo mavisi, mor ve beyaz benekler göz bebeklerinin etrafında minik galaksiler gibi dönüyordu. Teni bronzdu, saçları soluktu; uzun tutamlar sanki hiç dinmeyen bir rüzgârla yüzünden geriye savruluyordu. Cübbesi de aynı hareketle dalgalanıyordu ve işte o zaman Raum, yerde durmadığını fark etti. Zeminin birkaç santim üzerinde süzülüyordu.

Sunshine'ın nefesi kesildi. "Adriel!" Raum'un koluna daha sıkı sarıldı ama ondan uzaklaşmak için tek bir adım bile atmadı. Raum'un aptalca bir şey yapmamasının tek sebebi buydu.

Odadaki gerilim bir anda yükseldi. Oturan herkes ayağa fırladı. Belial öfkenin eşiğine geldi. Faust, Iris ve Lily'nin sandalyelerinin altına sinmişti.

"Selamlar, Sunshine," dedi melek. Beş farklı iblisin aynı anda ölüm bakışları fırlatmasını umursamıyormuş gibi gülümsüyordu.

"S-selamlar, efendim."

Başını çevirdi. "Daniel. Seni görmek bir zevk."

Dan ağzını açıp kapattı ama kelimeler çıkmadı.

"Ve Belial." Melek mutfaktaki öfkeden köpüren iblise döndü. "Bu bir onur."

Gerçekten de belinden eğilerek selam verdi.

Herkes donup kaldı. Başka bir durumda, Bel'in yüzündeki şok ve tiksinti karışımı ifade komik olabilirdi ama Raum kendi yüzünün de pek farklı olmadığından emindi.

Melek doğruldu ve odaya seslendi. "Ben Adriel."

Bu, Sunshine'ın akıl hocası mıydı? Zihnini yeniden düzenleyip ona bundan bahsetmeyen adam mıydı? Ancak aynı zamanda... cennetten kovulmaması için savaşıyor kişi de oydu.

Üstelik inanılmaz güçlüydü. O daireye vardığı anda tüm koru-

yucu büyüler parçalanmış, geriye tek iz olarak duvardaki soluk bir kan lekesi kalmıştı.

Herkes bakakalırken Adriel dönüp raftaki bitkilere yaklaştı. Kaktüslerden birine dokundu, sonra parmağında biriken kan damlasına baktı.

“Kendini koruyor,” dedi. “Ne küçük bir mucize.”

Sunshine boğazını temizledi. “Efendim...?”

Adriel dönüp baktı, sanki herkesin ona baktığını yeni fark etmiş gibiydi. Yüzünde o tuhaf, dingin gülümseme vardı. “Oturacak mıyız? Çay ikram ederdim ama-”

“Lanet çaya ihtiyacımız yok,” diye hırladı Bel.

Adriel, Ash ve Eva’nın yanındaki kanepeye zarıfçe yürüyüp – artık ayaklarıyla yürüyordu– oturmaya yeltendi, ardından yastığa bakıp aniden doğruldu. “Bu... etten mi yapılmış?”

“Deri,” diye açıkladı Sunshine. “İnsanların kullandığı yaygın bir malzeme. Dayanıklı ve uzun ömürlü.”

Kaşları alnına değiyordu. “Yani et?”

“Evet. Genelde inek, koyun ya da domuzdan.”

Adriel kanepeye tekrar baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra bitkilerin yanına geri döndü.

“Bak,” dedi Bel alaycı bir sesle. “Buraya günahlarımız için ilahi adalet dağıtmaya geldiysen, başlayabilir miyiz?”

“İlahi adalet dağıtılmayacak,” diye yanıtladı Adriel. Sesi nazikti ama ürkütücü derecede duygusuzdu. “Aslında buraya...” Birden Raum’a baktı. “Sınavınızı geçtiğinizi bildirmeye geldim.”

Raum kaşlarını çattı. “Hangi sınav?”

“Sizi bir süredir izliyordum.”

“Yani bütün bu zaman boyunca nerede olduğumuzu biliyordun?” dedi Ash, Eva’nın önüne geçerek.

“İstersem, dünya üzerindeki herkesin nerede olduğunu her an bilebilirim. İstediğim anda nerede olduğunuzu biliyordum.”

“O hâlde... neden daha önce peşimize düşmediniz?”

“Benim Küre’ndeki melekler gökleri yaratır ve sürdürür; dünya işleri bizi ilgilendirmez. Burada olan bitenle pek ilgilenmedim ama Sunshine’la dostluğum sayesinde bu gezegene ilk kez gerçekten baktım.” Etrafına göz gezdirdi. “Hava oldukça kirli ama insan bakmayı bilirse bir güzellik de buluyor.”

“Cehennemden iyidir,” diye mırıldandı Meph.

Adriel başını sallayıp pencereden dışarı baktı. Yıldızlı gözleri odaklanmamıştı. Sessizlik uzadı. Faust yavaşça inlediğinde, Lily eğilip onu okşadı.

Sunshine hafifçe boğazını temizledi.

Adriel gözlerini kırptırdı. “Sunshine’ın cennetten düşmesine karşı çıktıktan ve anılarını yeniden düzenledikten sonra, bu olayı zihnimden çıkaracağımı ve bir daha asla düşünmeyeceğimi sanmıştım. O sırada, sevdiği birini unutmasının talihsiz ama ödenmesi gereken bir bedel olduğunu düşünüyordum.”

“Bu biraz katıca,” dedi Meph.

Adriel, sözlerini değerlendirirken onu süzdü. “Tüm varlığımı bağlardan azade geçirdim. Belki de katıyım.”

Sunshine’a baktı. “Sonrasında birçok şey öğrendim ve en büyük pişmanlığım sana bir seçim sunmamış olmam. Belki unutmak yerine düşmeyi seçerdin.”

Sunshine yutkundu, Raum’a baktı.

“Anılarını değiştirmek, hepsini kendi zihnimde yeniden yaşamam anlamına geliyordu ve gördüklerim beni etkiledi,” diye devam etti Adriel. “Yine de yakın zamana kadar hiçbir şey yapmadım. Cehennemden kaçan iblisleri duyduğumda –Belial da aralarındaydı– ilk kez harekete geçtim.”

“Bel neden önemli?” diye sordu Meph. Adriel’in sadece varlığıyla bile şok olup sessizliğe bürünmeyen tek kişi o gibiydi.

“Onun geçmişi Empyrean Kütüphanesi’nde kayıtlıdır. Belial’ın büyük fedakârlığının hikâyesi melekler arasında iyi bilinir.”

“Hangi fedakârlık?” diye araya girdi Bel endişeli bir ifadeyle.

“Cennetten düşmeyi seçmen elbette.”

“Benim ne-?”

Bu durum Raum için de yeni bir haberd. Çoğu kişi Belial’ın çağlarca önce bir melek olduğunu, ancak düşerek bugüne kadar var olmuş en güçlü iblislerden birine dönüştüğünü biliyordu. Yine de bunun bir fedakârlık olduğuna dair daha önce hiçbir şey duymamıştı.

Ancak Adriel, daha fazla soru sormalarına fırsat vermeden elini sallayarak onları susturdu. “Bu şu an için konuyla ilgili değil ve malesef bunu kısa kesmek zorundayım. Bu düzlemin maddesel titreşimleri özümü kemirip bitiriyor.”

Şu an ne yapıyorlar? Raum bunu sormayacaktı.

“Başlıbozukları öğrendiğimde,” diye devam etti Adriel. “Raum’un da aralarında olduğunu gördüm ve meraklandım.”

Raum’un gözleri kısıldı. “Neden?”

“Sunshine’in anılarından seni tanıyordum ve davranışların pek iblisi andırmıyordu. Cehennemden kaçmayı seçmen ilgimi çekti. Bu yüzden seni izledim.”

Yani sadece Sunshine onları kolayca bulmakla kalmamış, Adriel de kaçtıkları günden beri Cennet’teki köşesine kurulup onları dikizlemişti. *Kahrolası melekler.*

“Varsayılan iblis davranışlarından farklıydın. İblis evrimi üzerine çalışmaya başladım ama neredeyse hiç araştırma yoktu. Ancak bir kitap öğrendim.”

“*Gamigin’in Kitabı*,” diye fısıldadı Sunshine.

“Evet.”

“Bekle-” Iris ilk kez söze girdi. Herkes o kadar sessizdi ki, Raum orada olduklarını neredeyse unutmuştu. “Bu Suyin’in kitabı. Valefor’un çaldığı. Murmur’un eline geçen.”

“*Grimoire*’ın, yok edildiğini düşündüğüm Cehennem Dükü Gamigin tarafından yazıldığı söylenir,” dedi Adriel. “İblislerin yalnızca bilinç değil, ruh da geliştirdiğine dair bir teori sunar.”

Herkes ona sessiz bir şok içinde baktı.

Eva hariç. Ash'e baktı ve "Bu tam da bana söylediğin şey! İlk tanıştığımızda ve iblisler hakkındaki gerçekleri öğrendiğimde, ruh geliştirdiğini düşündüğünü söylemiştin; ölürsen ne olacağını bilmediğin için de ödün kopmuştu."

Bu soru beni de düşündürdü," dedi Adriel. "Gamigin'in metninin cevaplar barındırabileceğini umuyordum. Yeraltı dünyasına giremediğim için—"

"Neden giremiyorsun?" diye sordu Meph.

"Cehennemin düşük titreşimleri, İkinci Küre'den bir meleğin fizyolojisiyle uyumlu değildir. Giriş yaptığım anda ya milyonlarca ışık parçasına bölünerek infilak ederim ya da o alemde nükleer patlama benzeri bir etkiye sebep olurum. Hangisinin gerçekleşeceğini öğrenmeyi pek tercih etmem."

Meph'in kaşları yukarı kalktı. "Makul bir sebep."

"Metni bizzat almak için Cehennem'i ziyaret edemediğimden, kitabı benim yerime alması için birini göndermek zorundaydım." Adriel bakışlarını Sunshine'a çevirdi ve Raum içgüdüsel olarak gerildi. Dürüst olmak gerekirse o gözler adamın ödünü patlatıyordu.

"Geçmişin ve gözlemlerimden öğrendiklerim sayesinde, köklü değişiklikler yapılması gerektiğini fark ettim. Endişelerimi Egemenler'e ilettim; onlar da bana Raum'un, kendisi ve diğer kaçaklar için özgürlüğü garantilemek adına bir sınavla yüzleşeceğini bildirdiler. Egemenler sınavları sever, bilirsiniz."

"Bekle..." Raum gözlerini kırpıstırdı. "Özgürlük mü? Ne özgürlüğü?"

"Ve hangi sınav?" diye ekledi Sunshine.

"Raphael ile olan karşılaşman elbette."

"Tüm bunlar bir tür hastalıklı sınav mıydı yani?" Ash öfkeli görünüyordu. "Eva ölebilirdi!"

"Sınavın ne olacağını bilmiyordum. Ben her şeyi bilen değilim. Son görüşmemizde Sunshine'ı bilgilendirmeye çalıştım ama Egemenler herhangi bir açıklama yapmamı yasakladı. Yapabildiğim en iyi şey, konuşmamıza kulak misafiri olmasına izin vermektir."

Sunshine'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni uyarmaya çalıştığın şey buydu."

"Sana daha fazlasını anlatmak isterdim ama sınavın işe yaraması için sürece dahil olmamam gerekiyordu."

Raum kaşlarını çattı. Adriel'in bu "soylu koruyucu" maskesine pek inandığı söylenemezdi. Sunshine'a yüzlerce yıl boyunca yalan söylediğini unutacak değildi.

"Peki... Raum sınavı geçti mi o zaman?" Meph araya girdi.

"Evet." Adriel, o tuhaf yıldızlı gözlerini tekrar Raum'a çevirirken gülümsedi. "Üstün bir başarıyla."

Raum gözlerini kırptırdı. "Nasıl?"

"Sana ve aile olarak gördüğün kişilere karşı ağır bir adaletsizlik yapmış olan güçlü bir düşmana, Raphael'e, merhamet gösterdin."

"Bunu onun için yapmadım," diye söylendi adam, sözde merhametinden aniden pişmanlık duyarak. "Bunu Sunshine'ın vicdanına bu yük binmesin diye yaptım."

"Motivasyonun yine de bencilce değildi."

Adamın gözleri kısıldı. "Onu o kadar özverili bir şekilde hayatta tuttuktan sonra ona ne yaptığımı biliyor musun?"

Adriel pek de umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Önemli olan tek şey onu öldürmemiş olman." Belki de Meph, adamın katı olduğunu söylerken pek de yanılmamıştı.

"Onu geri getirmek için cehenneme melekler gönderilecek mi?" diye sordu Mist, ilk kez söze girerek.

"Üstünlerin bu durum Sunshine'ın başına geldiğinde verdikleri tepkinin aynısını vereceklerini sanıyorum. Bu konuda bir söz hakkım yok."

"Yani hiçbir halt yapmayacaklar," dedi Raum.

"Muhtemelen."

"Ama neden?" Ash konuşuyordu şimdi. "Raphael onların... örnek gösterdikleri çocukları gibi bir şey."

"Üstünler adına konuşamam ama inanıyorum ki Raphael, Tö-

ren Mahkemesi'nden kelepçeleri ve izleme aynasını alıp özel bir görevle gönderdiğim bir koruyucu meleğe saldırdığında sınırı çoktan aşmıştı."

"Eşyaları kullanmak için izni yok muydu?" diye sordu Sunshine.

"Hayır. Eylemleri Yüce Mahkeme'yi utandırdı ve onun gitmiş olması, bir hasar kontrolü yapmak zorunda kalmayacakları anlamına geliyor. Kayboluşu onlar için uygun bir durum." Adriel'in tüm mesele karşısında tamamen tarafsız kalması biraz ürkütücüydü.

"Peki tüm bu sınav muhabbeti ne anlama geliyor?" diye araya girdi Meph. "Raum artık bir kahraman falan mı yani?"

"Bu, Egemenler'in şu konuda hemfikir olduğu anlamına geliyor: Eğer Raum ve kardeşleri artık cehennem düzlemine hapsedilmek istemiyorlarsa, buna mecbur değiller."

Bu sözler sindirilirken odada bir sessizlik oldu.

Melek özgürlükten bahsediyordu. Gerçek özgürlükten. Bir kaçak gibi, sonsuzluğu omuzlarının üzerinden arkaya bakarak geçirmekten değil.

Melek Raum'a baktı. "Dünyanın kolektif bilincine olumlu katkıda bulunabileceğini kanıtladın ve Egemenler seni bu düzlemde yaşamaya layık ilan etti."

Herkes şaşkınlık dolu bakışlarla birbirine bakıyordu.

"Yani diyorsun ki," diye atıldı Ash. "Kalmamıza izin var... ve artık kimse bizi avlamayacak mı?"

"Doğru."

"Peki ya Raphael gibi pislikler ne olacak?" diye sordu Meph.

"Kurallara uyacaklar. Onlar her zaman kurallara uydular." Adriel bu durumdan pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Yani... özgür müyüz? Öylece?" Meph etrafına bakındı. "Artık koruma büyüleri ya da Nephilim kanı yok mu?"

"Şartlar var."

"Tabii ki vardır," diye mırıldandı Bel.

“Peki ya diğer iblisler?” diye sordu Mist. Yanında oturan Lily, adamın elini tutmuştu; kızın avucu adamınkinin yanında küçücük kalıyordu. “Bizi avlamaya devam edecekler.” Raum, Kan Pazarı’ndaki ödül avcılarını düşündü ve buna hak vermek zorunda kaldı.

“Kuralların değiştiği duyurulacak.” Adriel herkesin inanmaz bakışları karşısında hafifçe eğlenmiş görünüyordu. “Tüm bunları çok dikkatli bir şekilde planladığımı göreceksiniz. Bu da beni bir sonraki gündem maddeme getiriyor.” Sunshine’a döndü. “Sen.”

“Ben mi?” Sunshine, melek sanki gerçekten başkasına hitap ediyormuş gibi etrafına bakındı.

“Sen de sınavını geçtin.”

Sunshine kaşlarını çatı. “Ama kitabı getirmeyi başaramadım.”

“Kitap benim için bir görevdi. Senin sınavın değildi. İkisi sadece birbirine denk geldi. Egemenler, kalbinin sesini dinleyip dinlemeyeceğini ve içgüdülerine kulak verip vermeyeceğini görmek için seni test etmek istediler. Sen de bunu yaptın.”

Kızın gözleri büyüdü. “Yani diyorsunuz ki...”

“Diyorum ki, cezan tamamlandı ve Üstünler arasındaki eski rütbene geri iade edileceksin. Tebrikler. Kitaba gelince, onu hâlâ elde etmeyi umuyorum ama seni bu sorumluluktan azat ediyorum.”

“Efendim...” Sunshine’ın tüm vücudu titremeye başladı ve eli Raum’un kolunu tutmak için fırladı.

Raum onun adına mutlu olmak istiyordu. Eğer biraz daha az pislik biri olsaydı, olurdu da. Ama bunun yerine içinde bu kahredici hissi duydu. Kız rütbesini geri almıştı, her zaman istediği şeyi.

Ama Raum hayalperest değildi. Artık dünyada kalmasına izin verilse bile –ki buna gerçekten inanması zaman alacaktı– melekle rin ilişki yaşamasına hâlâ izin verilmiyordu.

Sunshine koca gözlerle Raum’a baktı ve adam, kızın da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Kendini gülümsemeye ya da sahte, olumlu bir tepki vermeye zorlayamadı. Onun adına mutlu olduğunu söyleyemedi, her ne kadar öyle olmayı dilese de.

Destekleyici bir şeyler söyle. Ağzından çıkacak en büyük yalan olsa bile.

“Sen... bunu hak ediyorsun,” demeyi başardı.

İşte. Yalan bile sayılmazdı. Gerçekten hak ediyordu. Adamın zihninde kız, evrenin kraliçesi olarak taç giymeyi hak ediyordu.

Kızın gözleri yaşlarla doldu. Kahretsin. Büyük başarısızlık.

Ve sonra kız aniden Adriel’a döndü. “Teklifiniz için teşekkür ederim, efendim ama kabul edemem. Ben düşmeyi ve bir Grigori olmayı seçtim.”

“Siktir, hayır,” diye çıkıştı Raum, az önce aradığı vurguyu aniden bularak. Muhtemelen bu sefer tepkisinde tek bir sahte parça bile olmadığı içindi.

“Bu senin kararın değil,” dedi Sunshine kararlı bir şekilde.

“Pişman olacağın bir şeyi yapmana izin vermeyeceğim-”

“Pişman olacağım tek şey, yüzyıllardır benim için hiçbir önemi kalmamış bir rol uğruna özgürlüğümünden ve sevdiğim adamdan vazgeçmek olur.”

Kız, *sevdiğim adam* kısmıyla onu neredeyse yakalıyordu ama adam kendini tuttu. “Bunu yapmana izin vermiyorum.”

“İstediğim her şeyi yapabileceğimi ve beni durduramayacağını göreceksin,” dedi kız kibirle.

“Sunshine,” diye araya girdi Adriel. “Teklifimi reddetmeden önce, belki de söyleyeceklerimin geri kalanını duymak istersin?”

Hemen özür dileyen bir gülümseme takındı. “Evet, elbette. Lütfen sözünüzü kestiğim için beni bağışlayın.”

Raum önce ona, sonra da odanın diğer ucundaki şu kusursuz melek çocuğa ters bir bakış fırlattı. Kız, Raum’un yanındayken kesinlikle bu kadar uslu davranmıyordu. Tabii yatakta oldukları anlar hariç ama o başkaydı.

Yine de şu an onu sinir etse bile Sunshine’m dikbaşı hallerini seviyordu.

Adriel konuştu: “İblis ruhları üzerindeki araştırmalarım de-

vam etmeyi planlıyorum ama yeni kuralları uygulamaya koymak için yardım edecek meleklerle ihtiyacım var. Yapmak istediğim değişikliklerle doğrudan Egemenler'e giderek Üstünlerin kararlarını geçersiz kılmayı başardım; ancak dünya benim yetki alanımda değil ve bunun ötesinde, burada olup bitenler üzerinde bir söz hakkım yok. Size, durumunuza benzersiz bir şekilde uyan bir pozisyon teklif etmek istiyorum. Cehennem düzleminden bu düzleme geçiş yapmak isteyen iblislerle birlikte dünyada yaşamaya istekli bir Üstün'e ihtiyacım var."

Sunshine'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "E-efendim?"

"Görevlerin, uygunluklarını belirlemek için başvuru sahiplerini incelemek ve yeni kuralları uygulamak için Yüce Mahkeme ile birlikte çalışmak olacak. Bir iblis değerlendirmeyi geçip dünyada yaşama onayı aldığı anda, bir mentorluk programı devreye girecek. Her iblise geçişlerini denetleyecek, ilerlemelerini ölçecek ve kurallara uymaya devam etmelerini sağlayacak bir rehber atanacak."

"Bunu benim yapmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu Sunshine. "Ve... Dünyada yaşayabilir miyim?"

"Evet. Geçiş yapan ilk iblis grubuna ne kadar yakın olursan o kadar iyi."

"Eğer bir melekten danışmanlık almamı bekliyorsanız," dedi Bel. "Yanıliyorsunuz."

Adriel ona baktı. "Özgürlüğünüzün devamı için belirlenen şartlar bunlar."

"Pekâlâ, bu şartları alıp-"

"Kapa çenenini, Bel," diye tısladı Ash. "Yapacağız."

"Benim adıma konuşamazsın."

"Pislik gibi davrandığında konuşurum. Adam bize kahrolasıca bir şekilde özgür olduğumuzu söylüyor. Kimse bizi cehenneme geri dönmeye zorlayamaz. Hiçbir baş melek bizi öldürmeye çalışamaz. Tek yapmamız gereken Sunshine'ın bize danışmanlık yapmasına fılan izin vermek. Bundan çok daha kötüsüne bile katlanırdım, senin de katlanacağını biliyorum, o yüzden kapa çenenini."

Sunshine, sanki Ash ona harika bir iltifat etmiş gibi gülümsedi. Bel'in dudağı büküldü ve sıkılmış çenesi söylemek istediği daha çok şey olduğunu gösteriyordu ama şaşırtıcı bir şekilde dilini tuttu.

“Ama Eva için koruma istiyorum,” dedi Ash, tekrar Adriel’a bakarak. “Eğer kötü olmayı bırakıp cennet ile iş birliği yapmamı istiyorsanız, ona hiçbir şey olmayacağından emin olmanın bir yolunu bulsanız iyi olur.”

Adriel o huzurlu gülümsemesini Sunshine’a yöneltti. “Bu önemli operasyonu yöneten Üstün olarak, Sunshine’ın bunu ayarlama yetkisine sahip olacağına inanıyorum.”

“Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım,” diyerek güvence verdi Sunshine ama bakışları Eva’nın üzerindeydi. Sonra tekrar Adriel’a döndü. “Gerçekten Raum ile kalabilir miyim? Ve rütbemi geri alabilir miyim?”

“Evet. Tabii hâlâ bir Grigori olmayı tercih etmiyorsan?” Adriel’ın kaşı hafifçe havalandı.

“Hayır! Hayır, teşekkür ederim. Pozisyonu kabul ediyorum.”

Raum bu işe o kadar çabuk atlamıyordu. “Hangi rütbede olursa olsun, meleklerin ilişki yaşamasının yasak olduğunu sanıyordum.”

“Egemenler sizin durumunuz için bir istisna yapılması talimatını verdi.” Adriel’ın ürkütücü gözleri ona kilitlendi. “Görünüşe göre yüksek yerlerde dostlarınız var. Bir iblisin nasıl evrimleşebileceğine dair sunduğum birincil örnek sendin. Sunshine ile olan geçmişiniz; özgürce verilen ve alınan sevginin en katı kalpleri bile nasıl dönüştürebileceğinin, daha önce hiç ruhu olmayan bir bedende nasıl bir ruh oluşturabileceğinin mükemmel bir örneği.”

Vay canına. Cennet orduları sadece kendisi ve Sunshine için özel bir istisna yapıyordu. Raum hâlâ Adriel’ın o kusursuz melek suratına bir yumruk atmak istiyordu ama... bu biraz yardımcı olmuştu.

“Anılarımızı geri verebilir misin?” diye sordu.

Adriel başını salladı. “Üzgünüm. Dengeyi korumak için, bu istisnanın bir bedeli olmalı. Egemenler, geleceğinizi garanti altına almak için yapmanız gereken fedakârlığın geçmişiniz olduğunu ilan etti.”

Raum Sunshine'a baktı, kız da ona özür dilercesine gülümsedi. Adam kızın hayal kırıklığını en az kendisinin kadar hissetti ama... aniden bu o kadar da önemli görünmemeye başladı.

Neler olduğu hakkında yeterince şey biliyordu; Sunshine ile kaybettiği zamanı hatırlamayı her şeyden çok istese de sonsuza dek unutmak şu an ona sahip olabileceği anlamına geliyorsa, seçim kolaydı.

Bir nefes aldı, dışarı verdi ve sonunda geçmişi serbest bıraktı.

“Ancak,” diye ekledi Adriel, tam Raum kendi içinde barışı sağlamışken. “Sizinle ilgili olan ve gelecek günlerde yardımcı olabilecek özel bir anıyı geri vermem için bana izin verildi.”

Raum ve Sunshine bakiştılar. Evet, geçmişi falan serbest bırakıyordu ama bir anının geri verilmesi ihtimali karşısında hissettiği heyecan dalgasını da inkâr edemezdi. Özellikle de şu an onlara yardımcı olması beklenen bir anı. Ne olabileceğini ya da nasıl bir yardım sağlayacağını hayal bile edemiyordu.

Ama her şeyden çok şunu merak ediyordu: O kayıp yıllar boyunca nasıl biriydi? Öncesinde kim olduğunu ve sonrasında kime dönüştüğünü biliyordu ama kendisinin bu iki versiyonu birbirinin tam zıttıydı ve nasıl değiştiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu değişim üç yüz yıla yayılmıştı; gerçi üç yüz yıl, ölümsüz bir varlık için o kadar da uzun bir süre sayılmazdı.

“Anıyı muhtemelen bir rüyada, bilinçli zihniniz dinlenirken deneyimleyeceksiniz,” diye devam etti Adriel. “Ve daha önce dediğim gibi Sunshine, anılarını değiştirdiğimde onları senin aracılığıyla ben de tekrar yaşadım. Bu yüzden başka soruların olursa cevapları ben de olabilir. Sorman yeterli.”

“Raum'un melek kanına karşı neden dirençli olduğunu biliyor musun?” diye sordu Sunshine.

“Sizin o... mahrem anlarınızda, ısırma dürtüsünü bastıramıyordu.” Bir an için Adriel'in yüzünden utanç benzeri bir ifade geçti. Gözlerini kırptırdı ve ifade tekrar nötrlendi. “Bu ilk gerçekleştiğinde sonuçlar pek iyi olmadı çünkü Raum hemen bilincini kaybetti.”

Meph bir kahkaha attı, Iris de ona dirsek attı.

“Sonunda fark ettin ki o seni ne kadar çok ısıırırsa toleransı o kadar artıyordu; sen de direncini artırmak için ona mümkün olduğunca sık kan takviyesi yapmaya başladın. Bunca yıldan sonra, etkilerin üstesinden neredeyse anında gelebilir hâle geldi. Ayrıca hayvanlarla iletişim kurabilmek gibi meleklere özgü bazı yetenekler de geliştirdi.”

“Raphael’ın mührünü bu sayede aşmış olmalısın!” dedi Eva nefesi kesilerek.

Ama Raum bunu düşünmüyordu. Adriel’a bakmakla meşguldü. “Hayvanlarla olan bağım Sunshine sayesinde mi yani?”

Adriel başını salladı. “Ancak kendi eğilimlerin bu yeteneğini artırdı. Bir başkasında bu durum sadece hayvanların iblislere duyduğu nefreti azaltmakla kalabilirdi. Fakat senin dünya canlılarına olan sevgin yüzünden, bu durum güçlü bir çekim gücüne dönüştü. Onlara gösterdiğin özen, Egemenler’e savunmamı sunarken kullandığım noktalardan biriydi.”

Raum şaşkın bakışlarını Sunshine’a çevirdi, kız da ona parıldayarak karşılık verdi. Onun gerçek olduğuna neredeyse inanamıyordu. Hayvanlarla olan bağı, son yüzyıllarda ona huzur veren yegâne şeylerden biri olmuştu.

Birbirlerini unuttuklarında bile kız ona göz kulak olmuştu.

“Bu sıradan düzlemde kötü bir etki yaratmadan kalabileceğim sürenin sonuna geldim,” dedi Adriel, o özel anlarını bölerek. “Sunshine, lütfen izleme aynasını ve kelepçeleri bana ver ki onları Tören Mahkemesi’ne iade edebileyim.”

“Elbette.” Sunshine, mutfak tezgâhında bırakılan eşyaları almak için mutfağa gitti ve onları Adriel’a geri getirdi. “Peki ya Raphael’in kılıcı?”

Adriel gözlerini kırıştırdı. “Şu an onun eksikliğini hissedeceğini sanmıyorum.”

Meph kahkahasını boğmaya çalışırken boğulur gibi oldu.

Sunshine’ın gözleri yerinden fırladı. “Ama onu Yüce Mahkeme’ye ya da başka bir yere vermem gerekmez mi-”

“Onu saklamalısın. Cennet yapımı güçlü bir silah işine yarayabilir. Sadece ona göz kulak olduğundan emin ol. Yanlış ellere geçmesini istemezsin.” Gülümsedi, meseleyi kapattı. “Yeni programım tartışabilmemiz için lütfen önümüzdeki birkaç gün içinde ziyarete gel. Ayrıca rütbe artışın için bir törene de katılman gerekecek.”

“Elbette, ben... Teşekkür ederim efendim. Her şey için. Minnetimi kelimelerle ifade edemem.”

Raum hiçbir şey söylemedi, diğerleri de öyle. Evet, evet, minnettardı ama bunu itiraf edecek değildi. Ve bu meleğin güvenini kazanması, sözlü bir vaatten fazlasını gerektirecekti.

Adriel pek umursuyor gibi görünmüyordu. Hâlâ Sunshine’a o ürkütücü gülümsemesiyle bakıyordu. “Dostluğumuz benim için bir neşe kaynağı oldu. Hatamı düzeltmemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı pişmanım ama o zamandan beri bana çok şey öğrettin. Bu dünyaya daha umut dolu bir gözle bakmayı bana öğrettiğin için sana teşekkür ederim. Tekrar bir Üstün olarak göreve başlayacağına göre, sana yeniden Shamsiel denmesini ister misin?”

“Hayır,” dedi kız, Raum’a gülümseyerek. “Yeni adımları bir sebeple seçtim ve geçmişe dönme arzum yok.”

Kıza öyle bir bakıyordu ki sanki Sunshine adamın hayatının gün ışığıydı, ortaklıklarındaki o huysuz taraf değil. Bu bakış adamın dudaklarının bir anlığına gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

Neredeyse. Sadece bir saniyelğine.

Ama kızın ona karşılık verişindeki o parıltıya bakılırsa, bu onun için yeterliydi. Ve Raum’un kahrolasica umurunda olan tek şey de buydu.

Adriel’in gitmesinden ve Dan’ın de vedalaşıp ayrılmasından yaklaşık bir saat sonra, geri kalanlar kanepelere tikişmiş, sersemlemiş bir sessizlik içinde oturuyordu. Belial hariç. O, pencerenin yanında dikiliyor, omzunu cama yaslamış duruyordu.

Eva ve Ash bir kanepede Mist'le Lily'nin yanında oturuyordu. Iris, Meph'in kucagındaydı. Nihayet duş alıp insan formuna dönmüş olan Raum, kolunu Sunshine'in omzuna dolamıştı. Sunshine başını onun omzuna yaslamıştı. Faust da önlerinde, yerde uzanıyordu.

“Ee... Şimdi ne olacak?” dedi Meph sessizliği yararlanarak, Iris'in ön kolundaki bir dövmeyi dalgın dalgın takip ederken.

Kimsenin verecek bir cevabı yoktu.

“Artık kaçak olmadığınıza göre ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu Eva.

“İstedğiniz her şeyi yapabilirsiniz,” dedi Lily.

“Bir de cehennemden gelen o pis paralarınızla hepiniz ağzına kadar zenginsiniz,” diye ekledi Iris. “Dünya avucunuzun içinde.”

“Bir araba alacağım,” diye karar verdi Raum. “Barınağa gidebilmek için.”

Iris güldü. “Hadi ama. Bundan daha büyük hayaller kurabilirsin.”

Omuz silkti. “Zaten istediğim her şeye sahibim.”

Sunshine başını kaldırıp ona gülümsedi.

Eva birden doğrulup yanındaki Ash'e döndü. “Turneye çıkalım!”

Ash gözlerini kırptı. “Ne?”

“Bir grup kuralım ve yollara düşelim. İnsanlar bayılır!”

Ash omuz silkti. “Tamam.” Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama biri müzikten bahsettiğinde gözlerinde beliren o tutkulu ifadeyi Raum hemen tanıdı.

“Ben de dünyayı daha fazla görmek istiyorum,” dedi Mist. “Onu sadece avlanırken gördüm. Daha ayrıntılı keşfetmek istediğim pek çok yer var.”

“Yapalım!” dedi Lily gözleri ışıldayarak ve Mist ona sevgiyle gülümsedi. “Ben de hep daha çok seyahat etmek istemiştim.”

“İnsan formundan nefret ediyorsun,” dedi Iris kaşını kaldırarak.

Mist aldırmış görünmüyordu. “İdare ederim. Mola gerektiğinde ıssız yerler bulurum.”

“Ben kendime ait bir yaşam alanı istiyorum,” diye pat diye açık-

ladı Raum. Görünüşe bakılırsa, artık daha büyük hayaller kurabiliyordu. “Duvarların arkasından Meph’le Iris’in sevişmesini dinlemekten bıktım.”

Iris’in yüzü kıpkırmızı oldu. Meph sırttı. Mist anlayışla başını salladı, Bel ise inledi. “Kaç kere kulaklarımı kesip ikinizin boğazına tıkmayı düşündüğümü anlatamam.”

“İğrenç,” dedi Lily.

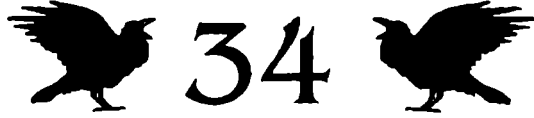
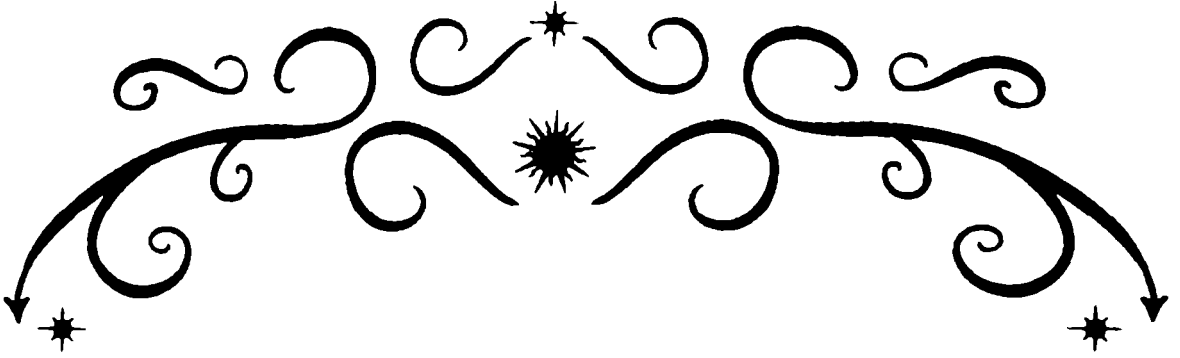
Herkes onlarla biraz daha dalga geçti. Iris, üstündeki –büyük ihtimalle Meph’e ait– bol kapüşonlunun içine daha da gömülürken, Meph yalnızca kendinden memnun görünüyordu. Kendisiyle de başkalarıyla dalga geçtiği gibi dalga geçtiği için onu utandırmak neredeyse imkânsızdı.

Sonunda sohbet yeniden sönümlendi ve tekrar sersem bir sessizlik çöktü. Raum, gerçekten özgür olduklarına inanmalarının biraz zaman alacağını düşündü.

“Peki ya sen, Belial?” diye sordu Sunshine aniden. “İlk yapmak istediğin şey ne?”

Bel çenesini sıvazlayıp kısa bir süre düşündü. Sonra gülümsedi.

“Kocaman, lanet olası bir malikâne almak.”

BONUS BÖLÜM

ÖNCE, ŞİMDİ, SONSUZA KADAR

Shamsiel, Törenler Mahkemesi'nin görkemli salonundan aceleyle geçti. Yüce Mahkeme toplantısı beklediğinden uzun sürmüş, o da artık oradan ayrılmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Adriel'in çağrısı daha kötü bir zamanda gelemezdi.

İki kanatlı büyük kapıların arasından geçerken, çoğunluğu kucakları tomar tomar parşömenle dolu mahkeme muhafızları ve görev için rapor veren baş meleklerden oluşan karşılaştıklarına başıyla selam verip gülümsedi. Dışarı çıktığında, merdivenleri ikişer ikişer inmemek için tüm iradesini kullanması gerekti ama kendini dizginleme konusunda deneyimliydi. Sır saklamaya, yarım doğrular ve masum yalanlar örmeye alışık. Bunun için suçluluk duymaktan çoktan vazgeçmişti.

Adımlarının, onu cüppelerinin altında neredeyse süzülüyormuş gibi gösteren zarif ritmi hiç bozulmadı. Yüzündeki hoş ifade çatlamadı. Elleri, yanlarında gevşek ve rahat bir hâlde durdu.

Ancak zihnindeki aşılmaz duvarın ardında düşünceleri baş döndürücü bir hızla koşturuyordu.

Ya yakalandıysak, diye düşünmeden edemedi. Ya Adriel beni, Diyar'ın sırrımı öğrendiğini söylemek için çağırdıy-

sa? Kuralların bu denli ağır bir ihlalini Yüce Mahkeme'nin nasıl cezalandıracağını bilmiyordu.

Törenler Mahkemesi'nin basamaklarının dibindeki, beyaz taş sütunlarla desteklenen üstü örtülü fuar alanının altındaki ışınlama noktasına ulaştı. Bir an durup kendini toparlamayı diledi ama burası mahrem sayılabilecek bir yer değildi. Melekler görevlerine gidip gelirken bir anlığına belirip kayboluyor, bazıları onu selamlıyordu.

Yine de selamlarına karşılık verdikten sonra kısa bir an durdu, gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve dengesini yeniden buldu. Sırrını korumak her şeyden önemliydi; bunun için çok sevdiği akıl hocasına karşı bile sahte bir yüz takması gerekse dahi.

Sakinliğini yeniden kazanınca odaklandı ve Adriel'in evinin tanıdık salonuna ışınlandı. Hemen, genellikle oturdukları, küçük bir şelale ve şırıltılı bir dereyle tamamlanan yemyeşil bahçelere bakan rahat koltuklara döndü ama Adriel orada değildi.

Arkasından gelen bir ses dikkatini çekti ve döndü. İşte oradaydı; kitap raflarının yanında duruyordu. Yukarıdaki ışıklıklardan süzülen güneş ışığı gümüş sarısı saçlarını parlatıyordu. Onu görünce sevgiyle gülümsedi fakat yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde bu gülümseme hızla silindi.

Elinde açık bir cilt vardı; sayfaları yılların iziyle yıpranmıştı. Ancak Adriel kitaba değil, dümdüz karşıya bakıyordu. Göksel gözleri uzaklara dalmış, odaksızdı. Gururlu kaşlarının arasında bir çatık belirmişti. Görünmeyen bir dünyaya –başka bir zamana, başka bir yere– bakıyormuş gibiydi.

"Efendim?" dedi Shamsiel, temkinle yaklaşarak. Ondan korkmuyordu ama sanki bir tür trans hâlindeymiş gibi görünen bu durumu bozmak istemiyordu.

Onu çağırmış olmasına rağmen bu kadar kendi zihninde kaybolmuş olması tuhaftı. Belki de bir hataydı? Belki de zihninin derinliklerinde bir mesele üzerine düşünürken, düşünceleri bir anlığına ona kaymış ve salt düşünce gücüyle çağrı ona ulaşmıştı?

"Efendim, ben Shamsiel," dedi. Onu görmese bile duyabilmesi ihtimaline karşı varlığını bildirmeyi uygun buldu. "Çağrınıza icabet ederek geldim."

İyi olup olmadığını, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak istedi ama bunun aptalca olacağını biliyordu. Karşısındaki, gücü onun kavrayışının çok ötesinde olan bir melekti. Onun “yardımı” kuşkusuz tamamen faydasız kalırdı.

Biraz daha yaklaşıp elindeki kitaba baktı. Belki de zihnini bu kadar derinlere çeken şeyin ne olduğuna dair bir ipucu bulabilirdi.

Sayfaların hem Sheolic hem de Empyrean yazıyla dolu olduğunu fark ettiğinde kaşları derin bir şekilde çatıldı. Ama neden? Kim böyle bir şeyi yazmaya cüret ederdi ve ne amaçla?

Sheolic dili çözemiyordu –bir meleğin iblis büyüsunü öğrenmesi ya da o karanlık dili konuşması uygun değildi– ama Empyrean’ı elbette rahatlıkla okuyabiliyordu.

Metni daha iyi görebilmek için bir adım daha attı; öyle yakındı ki Adriel’in yumuşak nefesini yanağında hissedebiliyordu. Tam “kılıç” kelimesini seçebildiği anda, kulağının dibinde alçak bir ses konuştu.

“Evrimsel döngüler bir dönüm noktasına ulaştı.”

Adriel’in ani sözleri onu o kadar irkiltti ki, duyulur bir solukla geriye sıçradı.

“Kadim imparatorluk, yeni çağın doğabilmesi için yıkılmak zorunda.”

Kalbi deli gibi çarparken eli göğsüne gitti. Uygunsuzluğundan ötürü özür dilemek üzereydi ama kelimeler dudaklarından dökülmeden yok oldu; çünkü Adriel’in hâlâ ona bakmadığını fark etti. Gözleri hâlâ odaksızdı, o büyük hiçliğe bakıyordu.

“İki düşman, tüm dünyalar çekişmeleriyle yok olmasın diye yarayı iyileştirmeli. Bin bozulmuş söz, bin kez ihanet.”

Sesi kendisine ait gibi değildi. Daha derin, daha karanlık, korkunç bir gücün yankısını taşıyordu.

“Diyar kendi evrimine direnir ama Dokuz Halka’nın kaderi, Yüceler tarafından yaratıldığı anda mühürlenmiştir. Yeraltı dünyası, kendi yıkımının küllerinden yükselecek.”

Shamsiel bir adım daha geri çekilirken ürperti omurgasından aşağı aktı. Karşısındaki meleği tanııyordu. Sanki başka bir varlık bedenini ele geçirmiş, onun ağzından konuşuyordu.

"Alevli ellere sahip bir kadının kullandığı kutsal çelikten bir kılıç ilk darbeyi vuracak. İkincisi, üç dünyanın yasalarına meydan okuyacak. İşte, kurtuluşları Çağırın'ın, Yok Eden'in ve Büyük Birleştirici'nin ellerinde olacak. Kendi iradesiyle düşmüş, hiç aranmamış bir kefaret kazanılmış; isteksiz kurtuluş kızıl şafağın gelişini müjdeleyecek."

Bir anda Adriel gözlerini kırptı.

Yüz hatları gevşedi, bakışları netleşti. Shamsiel'in kocaman açılmış gözlerine baktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi dingin bir gülümsemeyle gülümsedi.

"En içten özürlerimle, Shamsiel. Seni orada fark etmemişim."

Sunshine, kalbinin çarpıntısını yatıştırmak istercesine eliyle göğsünü sıktı. "Efendim, siz... Az önce ne söylediniz?"

Adriel bir kez, yavaş ve kararlı biçimde gözlerini kırptı; sanki daha önce hiç göz kırpmamış da bu hareketi ilk kez deniyormuş gibiydi. Ardından elindeki ağır cildi birden kapattı. Kitabın tok sesi Shamsiel'i yeniden sıçrattı; sinirleri iyice gerilmişti. Adriel zarif bir hareketle kitabı rafa yerleştirdi... ve kitap anında yok oldu.

Az önce yaşananların ağırlığı altında Shamsiel, kaybolan kitabı zar zor fark etti.

"Önemli bir şey değildi sanırım," dedi Adriel, yumuşak gülümsemesini koruyarak. "Okuyordum ve galiba biraz düşüncelerime daldım. Bazen yüksek sesle düşünmenin zihnimi toparlamama yardımcı olduğunu fark ediyorum. Ne demek istediğimi bilirsin."

Shamsiel'in bildiği tek şey, "yüksek sesle düşünmek" ile az önce tanık olduğu şeyin aynı olmadığıydı. O, hiçbir zaman okurken transa girip geleceğe dair uğursuz kehanetler dile getirmemişti ama bu düşüncelerini kendine sakladı.

Bunun yerine zihni, adamın ne söylediğini hatırlamak için hızla çalıştı; ancak şoku ve kafa karışıklığı dikkatini çoktan dağıttığı için kelimeler hafızasından silinip gidiyordu.

"Yine de yüksek sesle konuşurken ne düşünüyordunuz?" diye sordu kendini tutamayarak. "Çok... önemli gibi gelmişti."

"Benim hezeyanlarımı dert etme," dedi Adriel. "Benim kadar uzun

yaşamış olunca, sanırım zihninin zaman zaman kaymaya başlıyor.” Güldü ama Shamsiel gülümseyemedi.

“Fakat efendim-”

“Benimle konuşmak istediğin bir şey var mıydı? Korkarım bazı işlerim var.”

Sunshine gözlerini kırptı. “Ama... beni siz çağırmıştınız.” Karışıklıktan başı dönüyordu.

“Öyle mi?” dedi Adriel kaşlarını kısa süreliğine çatarak. “Belki de gerçekten zihinsel bir yıpranma yaşıyorumdur. Bunu telafi etmek için Ebedi Pınar’a girmem gerek.” Başını eğdi, o tanıdık gülümseme dudaklarına yeniden yerleşti. “Yani benden istediğin bir şey yok mu?”

Sunshine ensesini ovuşturdu. Yaşananlar hakkında daha fazla soru sormak istiyordu ama artık ondan bir şey öğrenemeyeceği açıktı. Üstelik Raum’a gitmesi gerekiyordu. Yüce Mahkeme toplantısı yüzünden buluşmalarına tam bir gün gecikmişti ve onun endişelenmeye başlayacağını biliyordu.

Başını sallayıp tuhaf olayı zihninden atmaya zorladı. “Hayır, efendim. Yalnızca çağrınıza icabet etmek için geldim.”

Eğer söyledikleri önemliyse, Adriel’in zamanı geldiğinde bunu kendisine açıklayacağına güveniyordu. Belki de gerçekten düşüncelerine dalmıştı. Üçüncü Küre’nin en yüksek rütbesi olan bir Üstünler meleği olsa bile, İkinci Küre meleklerinin hangi görevleri üstlendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kibar ama biraz da donuk bir vedalaşmanın ardından Shamsiel ayrılarak önümüzdeki ay için ihtiyaçlarını toplamak üzere kendi odalarına ışınlandı. Adriel’in yanından ayrıldığı anda, yaşananlar zihninin kuytularına gömüldü ve yerini önündeki aya dair artan bir heyecana bıraktı.

Her şeyi titizlikle ayarlamıştı ve Yüce Mahkeme görevlerinin yükü olmadan sevgilisinin yanında özgürce vakit geçirebilecekti.

Kırmızı ve altın rengi bir ghagra choli³ giydi; uzun, dökümlü eteği ve vücuduna oturan bluzu ince işlemelerle süslenmişti. Ardından ince,

3.Hindistan’a özgü geleneksel bir kadın kıyafetidir. -ed.n.

şeffaf bir dupatta⁴'yı saçlarının ve omuzlarının üzerine örttü. Görünümünü inceleyip uygun bulduktan sonra, aylar önce buluşmak üzere kararlaştırdıkları yere –Rajputana'daki Udaipur kentine– doğrudan ışınladı. Büyük bir taş binanın yanından dolaşarak kendini kalabalık bir pazarın kenarında buldu.

Bir gün gecikmişti ama Raum'un, ortaya çıkana dek her gün belirledikleri buluşma noktasına döneceğini biliyordu. Geç kalmanın zaman zaman olacağını ikisi de kabullenmişti; görevlerinden gizlice sıyrılırken dikkatli olmak zorundaydılar.

Onu öğle vakti pazarda bulmasını söylemişti. Pazar genişti, insanlarla doluydu ama baharat çuvallarının, kurutulmuş biberlerin, sebzelerin ve tahılların yanından geçip ilerideki zanaatkâr tezgâhlarını gördüğünde, onu tam olarak nerede bulacağını anladı.

Kendi kendine gülümseyerek kalabalığın içinde tanıdık geniş omuzları ve gururlu yürüyüşü aradı.

İşte oradaydı.

Bir kuyumcunun tezgâhının önünde duruyordu; tüccar elindeki her türlü mücevheri işaret ederek yapımlarındaki büyük ustalığı anlatırken, Raum'un yüzünde dalgın bir ifade vardı. Kalbi hızlandı.

Sevgilisinin öngörülebilir zaaflarını düşünerek başını içten içe salladı. Biraz da yaramazlık hissiyle, sessizce yaklaşıp tam arkasında durana dek yumuşak terlikleriyle süzüldü.

Boyuna yaklaşabilmek için parmak uçlarına yükseldi ve kulağına fısıldadı: "Derler ki hırsızlık, insanın bildiği en büyük günahlardan biridir."

Yaklaştığını hissetmemiş olabilirdi ama refleksleri yıldırım gibiydi. Bir anda dönüp elini uzattı ve boğazını kavradı, parmaklarından ölümcül pençeler uzayıp boynunun yumuşak tenine battı.

Tutuluşunu engelleyebilirdi ama hareketsiz kalmayı seçti, ardından dudakları beklenti dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Arkalarında tüccar şaşkınlıkla soluk alıp verirken, bakışları kilitlendiği anda dünya unutuldu.

4. Güney Asya'da kadınların kullandığı uzun ve ince bir şal / örtüdür. -ed.n.

Tehlikeli bir parıltıyla yanan gözleri hemen yumuşadı, ayrıldıklarında düşlerinde gördüğü o sevgi ve hayranlık ifadesine büründü.

“Ne mutlu bana ki insan değilim,” dedi Raum, koyu tenine karşı bembeyaz dişleriyle gülümseyerek.

Elini boğazından çekerken Shamsiel kahkaha atmadan duramadı.

“Shamsiel,” diye fısıldadı Raum.

“Raum.”

“Buradasın.” Bir kelime daha etmesine fırsat vermeden yaklaştı, kollarını onun etrafına doladı ve onu ateşli bir kucaklayışla kendine çekti. Shamsiel de kollarını ona dolayıp aynı sıklıkla karşılık verdi.

“Seni özledim,” dedi saçlarına doğru.

“Ben de seni,” dedi Shamsiel, yanağını onun sıcak, güçlü göğsüne bastırarak kalp atışlarını dinlerken. “Her zaman.”

Son buluşmalarının üzerinden sekiz ay geçmişti. Sekiz ay fazlaydı. Hep fazla olurdu. Ondan ayrı kalmak ne kadar acıydı. Yine de onu böyle yaşayabilmek, hiç sahip olamamaktan iyiydi.

İlişkileri her zaman yasaklı olacaktı, bunun değişeceği bir gelecek yoktu. Bu yüzden gizlice kaçıp bulabildikleri kısa anların tadını çıkarmak zorundaydılar. Bir iblisle bir meleğin sevgili olarak kabul edileceği bir gerçeklik yoktu. Shamsiel bununla çoktan barışmıştı.

Bir süre sonra kucaklaşmalarından ayrıldılar. Tüccarın tüm yaşananları izlemiş olduğunu fark edince Shamsiel’in yüzü kızardı. En azından artık müşterisinin rastgele bir kadına saldırdığını düşünmüyordu.

“Son gördüğümünden bile daha güzelsin,” dedi Raum, parmağını hafifçe yanağında gezdirerek. “Hayır, çok daha güzelsin.”

“Bizim için bir yer ayarladığını söyle.”

Raum’un dişleri parladı. “Elbette. Her zaman beklentilerin ötesine geçerim. Gel, sana yolu göstereyim.”

Şaşkın tüccara veda edip el ele kalabalığın arasından sıyrıldılar. Raum’un ayarladığı ev, Pichola Gölü’nün kıyısında, Maharana’nın sarayı Rai Angan’a bakan nefes kesici bir manzaraya sahipti. Zaman

kaybetmeden yatak odasının mahremiyetine çekildiler, giysilerini çıkarıp birlikte yatağa düştüler.

Çok daha sonra, bedenleri nihayet doymuşken, uzun bir aynanın önünde çıplak hâlde duruyorlardı. İnce perdeleri yumuşak bir rüzgâr dalgalandırıyor, ay ışığı gölün berrak sularında parıldıyordu ama Shamsiel'in gözleri yalnızca arkasına gelip kolunu beline dolayan, yarı dönüşmüş hâlinde ne olduğu inkâr edilemeyen iblisteydi. Güçlü bedeni ne yaslandı; sert, pullu teninin kendi yumuşaklığına temasını hissederek keyif aldı.

Sanki sihirle, Raum diğer eliyle gösterişli bir çift altın küpe çıkardı ve ona uzattı. Minik avizeleri andıran bu küpeler, altına yerleştirilmiş taşlarla lamba ışığında yıldızlar gibi parlıyordu.

"Senin için, sevgilim," dedi Raum gülümseyerek.

Shamsiel hayranlıkla nefesini tuttu ve küpeleri alıp yakından inceledi. Her biri özenle altına sarılmış sayısız küçük taş... Gördüğü en güzel sanat eserleriydi.

"Onlara bayıldım." Sonra aniden bakışlarını aynadaki yansımasında ona dikti. "Ama sence de onları çalmak yerine satın almış olsaydın, daha anlamlı bir hediye olmaz mıydı?"

"Aksine," dedi Raum. "Paranın bir değeri yok. Cehennemde dağlarcası var. Fakat hırsızlık büyük bir beceri ister; ancak dikkatli bir çalışmayla geliştirilir."

Sunshine homurdandı ama ahlaki sorgulaması, aynaya eğilip küpeleri kulaklarına takmasına engel olmadı. Altın, gür siyah saçlarına karşı parladı. Sevgilisi bir iblisti ve onun karanlık yanlarını bastıramayacağını çoktan kabullenmişti. Yine de onu sevmeyi seçmişti.

"İşildiyorsun," dedi Raum, saçlarını geriye süpürüp boynuna bir öpücük kondurarak. Aynadaki yansımada koyu gözleri onun altın gözleriyle buluştu ve Shamsiel anında kayboldu. O gözlerin içine düşüp sonsuza dek yok olabilirdi; tek bir pişmanlık bile duymazdı. "Muhteşemsin."

"Beni pohpohluyorsun," dedi Shamsiel, övgülerine kendini bırakarak.

“Bu daha bir şey değil,” dedi Raum, oyunbaz bakışlarla yaklaşıarak. “Sen bu dünyaya hayat veren gökteki güneşsin. Sensiz varlığımın hiçbir anlamı yok. Seni benden almaya kalkışan olursa, intikam için üç âlemi de yerle bir ederim.”

Shamsiel dönüp kollarını onun omuzlarına doladı ve onu tutkulu bir öpücüğe çekti; çıplak tenleri titreşen mum ışığı ve gümüş ay ışığı altında parlıyordu.

Sunshine gözlerini karanlık yatak odasına açtı; açık pencereden içeri giren hafif bir esinti yüzünü okşuyordu. Bir an için taze rüzgârın taşıdığı baharat kokularını aldığını sandı fakat yeniden soluduğunda, bildik boğucu şehir havasını fark etti. Ardından neredede –daha doğrusu, ne zamanda– olduğunu idrak etti.

“Raum?” diye fısıldadı sessiz odaya. Anının ağırlığını zihninde yerli yerine oturtmaya çalışırken düşünceleri savruluyordu. Kalbi, kısa ömürlü bir kavuşmanın hüznü ama tatlı coşkusuyla sızlıyordu.

“Evet.”

Bir şekilde onun uyanık olduğunu biliyordu. Rüya-anının, onun için de kendisiyle aynı anda sona erdiğini hissetmişti. “Sen de...?”

“Evet.”

Bir süre sessizce tavana baktılar.

“Biz ... çok mutluyduk,” dedi Sunshine.

“Biliyorum.”

“Ama aynı zamanda ...”

“Can yakıcıydı mı?” diye tamamladı Raum. “Sadece geçici olduğunu bilmek. Ayrılmak ve aylarca birbirimizi görememek zorunda kalacağımızı bilmek.”

Sessizlik yeniden uzadı.

“O küpelerle çok güzeldin.” Bu kez sesinde hafif bir takılma vardı.

“Keşke hâlâ onlara sahip olsaydım.”

“Sana yenilerini alırım.”

Yaklaşık beş yüz yıl öncesinden bir çift küpeyi –bir müzeye girip çıkmadıkça– onun bile bulamayacağından emindi ama düşüncesini takdir etti.

Raum uzanıp komodinin lambasını yaktığında, yumuşak turuncu ışık yatak odalarını loşça aydınlattı. Yan dönüp ona baktı, başını bir eline yasladı. “Ama Adriel’in seçtiği anı biraz tuhaftı, değil mi?”

Sunshine başını yastıkta ona çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, gerçekten müstehcen bir şey seçeceğini beklemiyordum ama...”

“Raum!”

“Anlattığına bakılırsa, daha... önemli bir şey olur sanmıştım.” Yüzünü buruşturdu. “Bu pek de iyi sonuçlanmadı. Demek istediğim, alakalı. Hayır, bu da-”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diye onu rahatlattı Sunshine. “Bu anı seninle benim için önemli ama başkaları için değil.”

“Evet. Gelecekte işe yarayabileceğini söyledi. Nasıl olacağını pek göremiyorum.”

“Aslında, buluşmamızdan önce olan başka bir şey vardı ve sanırım bu anıyı özellikle seçmesinin nedeni de o. Çünkü sana gelmeden hemen önce Adriel’la görüşmüştüm.”

“Bu yüzden mi geç kaldın?” Altın rengi gözleri daraldı. “Senin için endişelenmişim. Stres, hırsızlık falan...”

Sunshine ona sert bir bakış attı. “Zaten çalacaktın. Pazardaki hâline bakılırsa, o zamanlar şimdikinden bile beter olduğun anlaşıyor.”

Raum omuz silkti ve ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Anıdaki küstah gülümsemesi gibi değildi ama yine de içinde bir parça mizah parlıyordu.

“Eskiden çok gülümserdin,” diye mırıldandı Sunshine, rüyanın

içinde yeniden kaybolarak. Onun ne kadar canlı, gözlerinin ne kadar parlak ve oyunbaz olduğu...

“Evet.” Raum’un yüzü gölgelendi. “Anılarımı kaybettikten sonra bir süre oldukça karanlık bir yerdeydim. Sanırım bu da izini bıraktı.”

Sunshine uzanıp yanağına kısa bir an dokundu, sonra elini geri çekti. “Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Ne kadar sık gülümsediğinin bir önemi yok.”

Dudakları yine de onun için kıvrıldı ve Sunshine’m içi ısındı.

“Şimdiki nadir gülüşlerini seviyorum,” diye itiraf etti Sunshine. “Sanki sadece bana ait özel bir şey gibi. Hak ettiğim bir şey.”

Raum yüzünü ekşitti ama gizliden gizliye memnun olduğu belliydi. “Bir şeyleri hak etmek zorunda değilsin, Sunshine. Ne istiyorsan zaten senin.”

Sunshine ona ıslıl ıslıl baktı.

“Şimdi bana Adriel’in neden o anıyı seçtiğini düşündüğünü ve bana gelmeden önce sana ne söylediğini anlat.”

Düşüncelerini toparlamak için yeniden tavana bakan Sunshine, Adriel’la yaptığı o tuhaf karşılaşmaya dair hatırlayabildiği her şeyi, olabildiğince ayrıntılı şekilde anlatmaya başladı. Bunu bizzat yaşamaktan ziyade bir rüya olarak yeniden deneyimlediğinden, o an fark edemediğinden daha fazlasını hatırlayabildiğini fark etti.

Anıdaki Adriel’in “kazara” yaptığı çağrının, kısa süre önce gerçekleşen ve onun Egemenler’le yaptığı görüşmeye kulak misafiri olduğu çağrıyla ne kadar benzeştiği ona komik geldi.

Bu kasıtlı mıydı?

İlkinde, onun orada olmasına şaşırmış gibi davranmış, sonra da konuşmayı özellikle duymasını istediğini itiraf etmişti. Peki bu da aynı durum muydu? Keşke her şeyi açık açık söyleseydi. Hayatı çok daha kolay olurdu.

“Kesinlikle yeni bir çağın doğuşundan bahsetti,” dedi Sunshine, düşüncelerini yeniden o tuhaf trans sırasında söylenen sözlerle çekerek. “Ve iki düşmanın barışması gerektiğine dair bir kısım vardı, yoksa sonuçları olacaktı. Sonrası biraz karışıktı ama Dokuz

Halka'nın kaderinin mühürlendiğinden söz ettiğine eminim. Bir de kılıçtan ve alevli ellere sahip bir kadından bahsediyordu.”

“Kulağa tuhaf geliyor,” dedi Raum.

“Biliyorum. Bir de Çağırın ve Yok Eden’le ilgili kafa karıştırıcı bir şey vardı. Yoksa aynı kişi miydiler? Hatırladığım son cümle şu: ‘Kendi iradesiyle düşmüş, hiç aranmamış bir kefaret kazanılmış; isteksiz kurtuluş kızıl şafağın gelişini müjdeler.’” Raum’a baktı. “Sence ne anlama geliyor?”

Raum omuz silkti. “Bana melek saçmalığı gibi geliyor.”

“Olamaz!” Sunshine dönüp Raum’un duruşunu taklit ederek dirseği üzerine doğruldu. “Adriel o anıyı bize bir sebeple geri verdi ve sebep bu olmalı. Haklıydın, Hindistan’daki zamanımız güzeldi, şimdi hatırlayabildiğim için minnettarım ama gelecekle ilgili olabilecek kadar önemli değildi. Sadece bu yaşananlar alışılmadık ve potansiyel olarak anlamlı.”

“Bilmiyorum,” dedi Raum, ağzının bir köşesi aşağı çekilerek. “Hâlâ söylediklerine inanıp inanmayacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorum ama ben inanıyorum. O hep beni kolladı. İhtiyacım olduğunda hep yanımdaydı.”

Raum kaşını kaldırdı. “Anılarını çaldığı ve sana yüzlerce yıl yalan söylediği zamanlar hariç mi?”

Sunshine içini çekti. Raum haklıydı ve ona güvenmemek için sebebi vardı. Yine de kalbindeki kırgınlığın iyileşmesinin zaman alacağını bilmesine rağmen, Adriel’in niyetlerinin temiz olduğuna inanıyordu. Ona ve Raum’a yardım etmek istemişti. Aksi hâlde onları bir araya getirmek için neden bu kadar ileri gitsindi ki?

Rüya-anıdaki o umutsuzluk hissini hatırladı. Mutluydular ama ilişkilerinin sonsuza dek yasaklı olduğunu da kabullenmişlerdi. Yalanlar, gizlilikler ve uzun ayrılıklar olmadan birlikte olamayacaklarını biliyorlardı.

Ancak şimdi onlara bakın. Buradaydılar. Sunshine rütbesini geri kazanmıştı. İlişkileri Egemenler tarafından bizzat onaylanmıştı.

Yüce Mahkeme ne kadar nefret ederse etsin, bu kadar yukarı-

dan gelen bir kararı geçersiz kılamazdı. Adriel imkânsızı başarmış, Shamsiel'in asla hayal edemeyeceği bir geleceği ona sunmuştu. Sunshine bunun için minnet duymaktan kendini alamıyordu.

Raum'un da öyle olduğunu biliyordu, kabul etmeye hazır olmasa bile.

Bunu, iç çekerek söylediği bir sonraki sözleri kanıtladı: "Eğer Adriel'in sözlerinin önemli olduğunu düşünüyorsan, içgüdülerini dinlemelisin. Neden söylediği o tuhaf şeylerin hepsini yazmıyorsun? Eğer gerçekten bir tür... kehanetse..." Fikri tiksindiriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Belki üzerinde çalışır, ipuçları ararız."

"Bu harika bir fikir!" diye haykırdı Sunshine ve yazı malzemelerini bulmak için neredeyse yataktan fırladı. Odadan çıkmadan önce yatağa eğilip sevgilisinin dudaklarına minnet dolu bir öpücük kondurdu.

Ayın geri kalanı için kiraladığı dairede kalıyorlardı. Bel, ona karşı duyduğu düşmanlığı yenmiş, o da Bel'in ve kardeşlerinin onayını kazanmıştı –görünüşe bakılırsa bir baş meleş parçalara ayırmak, bir iblisin gözüne girmek için iyi bir yoldu– ama Sunshine'la Raum, kendi alanlarının mahremiyetini seviyorlardı.

Yine de burada uzun süre kalmayacaklardı ve gelecekte duyduğu heyecanı bastıramıyordu.

Defterle kalemi yatak odasına getirdikten sonra, Adriel'la karşılaşmasına dair hatırladığı her ayrıntıyı yazmak için en az yarım saat harcadı. İlk anlatımında aktardığından bile fazlasını hatırlamıştı ve Raum'un önerdiği gibi, sabah taze bir gözle inceleyerek bir şeyler çözüp çözemeyeceğine bakmaya karar verdi.

Bunun ardından, Hindistan'da Raum'la geçirdiği zamanın her ayrıntısını yazmak için bir yarım saat daha ayırdı. Geri kazanacağı tek eksiksiz anı buysa, mümkün olan her parçasını korumak istiyordu.

Kalbinin bir köşesi, Raum'u bir daha eskisi gibi –gülümseyen, yaramaz, oyunbaz– hatırlayamayacağı için sızladı ama o da farklıydı. İkisi de başka bir hayatta başka insanlardı.

Şimdi bu onların hayatıydı. Üstelik bu hayatta yasaklı değillerdi. Saklanmak zorunda değillerdi. Buraya ulaşmak için ne feda etmek zorunda kalmış olurlarsa olsunlar, asla pişmanlıkla anmayacağı bir şeydi bu.

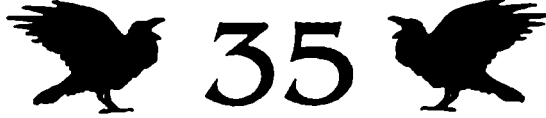
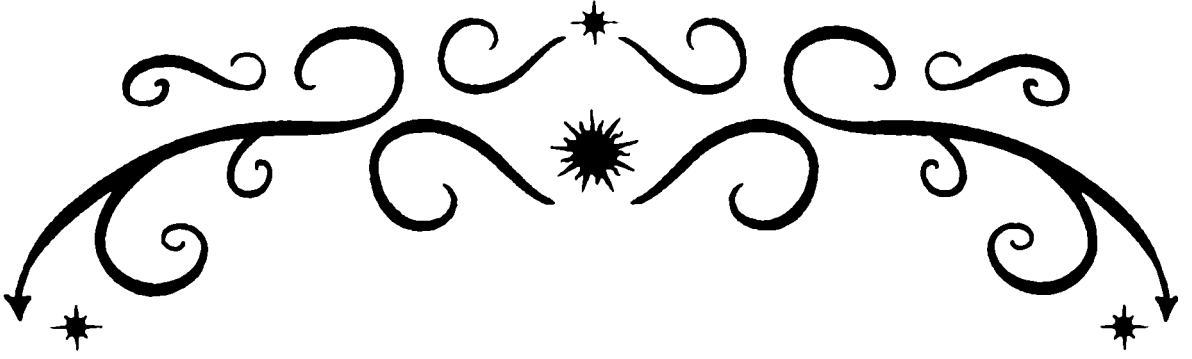
Yazmayı bitirdiğinde, lambanın yumuşak ışığına rağmen Raum çoktan tekrar uykuya dalmıştı. Defteri komodinin üzerine bıraktı ve yanma sokuldu. Raum kıpırdandı, güçlü bir koluyla onu kendine çekti, sıcak tenini ona bastırdı ve saçlarına yüzünü gömdü. Sunshine derin bir huzurla iç çekti.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Raum.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Sunshine, boğazı duygudan düğümlenerek.

“Karanlıktaki ışığım. Gökyüzündeki güneşim.”

Buraya gelmek için neler yaşamış olurlarsa olsunlar, buna değmişti.

ÖVÜNÜLECEK BİR ŞEY

BİR AY SONRA...

Sunshine parlak güneş ışığından çıkıp Ange Gardien'in kapısını ittiğinde, yukarıdaki küçük çanlar şingırdadı. Bu yıl Montreal'e yaz erken gelmişti ve bu herkesin yüzünü güldürüyordu. Hatta –günün büyük kısmını havası her daim ılıman olan cennette geçirmiş olmasına rağmen– Sunshine bile adımlarında hafif bir canlılık hissediyordu.

Sekreter, Sunshine içeri girdiğinde başını kaldırdı ve far ışığında kalmış bir geyik gibi donup kaldı.

“*Bonjour, Chloé,*” dedi Sunshine, selamlamak için elini kaldırarak. “*Ça va?*”

Chloé'nin ağzı açık kaldı, tek kelime etmedi.

Eh, neyse. Umuyordu ki Chloé zamanla Sunshine'a alışacaktı. Raum'a göre, Chloé her sabah geldiğinde ona selam vermeye ancak cesaret edebilmişti.

Onu daha fazla tedirgin etmemek için Sunshine hızla koridora açılan kapıdan geçti. Tam kulübelere girecekken, arkasında başka bir kapı açıldı. Döndüğünde Caro'nun ofisinden çıktığını gördü.

“Saygılarımla, Caro,” dedi Sunshine, ardından içinden

irkildi. İnsanlar genellikle birbirlerini böyle selamlamazdı ama son zamanlarda Adriel’le çok vakit geçirmişti ve onun resmî dili kendisine de sirayet etmişti.

Ayrıca son haftayı Yüce Mahkeme’yle oturumlarda geçirmiş, Nephilimler, vampirler ve diğer doğaüstü varlıklarla ilgili kuralları değiştirmek için çalışmıştı. Sırf var oldukları için ölmeyi hak etmiyorlardı.

Adriel’in öngördüğü gibi, kimse Raphael’i aramak için kılını kıpırdatmamıştı. Sunshine bunun için üzülmeyi bir türlü beceremiyordu.

“Merhaba, Sunshine,” dedi Caro, gözlüğünü burnunun üzerine iterken gülümseyerek. “Neredeyse hazır. Tüm aşıları tamam, veteriner de sağlığının mükemmel olduğunu söyledi. Evraklarını bitiriyorum, sonra tamamen senin.”

“Teşekkür ederim. Bu süreci gerçekten çok kolaylaştırdın.”

“İşim bu. Köpeklerin iyi yuvalara gitmesini istiyorum sadece ve ikinizin de onun için harika olacağını biliyorum. Küçük detaylarla ilgilenmekten mutluyum.”

“Nezaketin için çok minnettarım.”

“Çok tatlısın, canım. Raum’un neden sana bu kadar vurulduğunu anlıyorum. Elindekini kıymetini bilip sana iyi davranması gerek.”

“Davranıyor,” diye temin etti Sunshine. “Dışı sert ama içi yumuşaktır.”

“Öyledir, değil mi?” diye güldü Caro. “Almak istersen arka taraftaki oyun alanında. Minik’in yeni ailesi biraz önce ziyarete gelmişti; şimdi yeni gelen bir kurtarma köpeğiyle sihrini konuşturuyor. Gitmeye hazır olduğunda beni bul.”

Caro’ya bir kez daha teşekkür eden Sunshine, kulübelere açılan kapıyı itti. Köpekler sakın ve huzurluydu; yanlarından geçerken birçoğu parmaklarını kokladı, kuyruklarını salladı. Hepsine güvende olduklarını ve yakında yuva bulacaklarını fısıldadı.

En uçtaki kapıdan geçip yeniden parlak güneşe çıktığında, göz-

leri ışığa alışırken kısık bir şekilde baktı. Raum'u hemen fark etti ve kalbi biraz eridi. Zincirli tel çitin dibinde, sırtı çite dayalı oturuyordu, bir kolu bükülü dizinin üzerindeydi.

Duruşu rahat görünüyordu ama bunun, yanındaki köpeğin parmaklarını koklayabilmesi için olduğunu biliyordu. Hayvan tam da bunu yapıyordu ve kuyruğunu salladığına göre ona biraz ısınmıştı.

Sunshine yaklaşınca Raum başım çevirdi, dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. Yalnızca ona ait bir gülümseme. *Kıymetli.*

“Merhaba,” dedi Sunshine, uzun çite tutunup eğilerek. “Arkadaşın kim?”

“Adı Abby. Çoban köpeği. Biraz ürkek ama toparlanıyor.” Ayağa kalktığı anda, Abby bir an geri çekildi ama ardından Sunshine’a yaklaşırken onu takip etti.

Raum, Sunshine’ın ellerinin iki yanından çiti kavradı ve göz göze geldiler.

“Merhaba,” dedi Raum.

Sunshine’ın karnı pır pır etti. “Merhaba.”

“Günün iyi geçti mi?”

“Evet. Seninki?”

“Şimdi daha iyi.”

“Neden?”

“Buradasın.”

“Ah.” Yanakları ısındı.

Tepkisini görünce Raum’un dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. “Çok tatlısın.”

Sunshine çiti bırakıp avuçlarını yüzüne bastırdı, gülüşünün kenarlarını sakladı. “Minik’in yeni ailesi gelmiş diye duydum.”

“Evet, az önce gittiler. Mutlu görünüyordu. Veda edebildiğime... sevindim.”

“Dev bir köpek tarafından yere serildiğim için şükredeceğim aklıma gelmezdi ama sanırım ediyorum.”

“Zaten tanışacaktık, sonuçta beni takip ediyordun.”

Sunshine ona sertçe baktı. “Evet ama Caro’nun dediği gibi *sihri*-ni ilk kez o zaman izledim. Gerçekten etkileyicisin.”

Bu kez utanan Raum oldu. Omuz silkerek bunu gizlemeye çalıştı. “Buradan gidelim mi? Kendi partimize geç kalacağız.”

“Abby iyi olacak mı?” Ayağının dibinde oturan çoban köpeğine baktı.

“O harika. Kulübeyi sevmiyor ama uzun süre burada kalmayacak. Biraz eğitime ihtiyacı var sadece. Luna’yı alıp gidelim.”

Yirmi dakika sonra Sunshine, Raum ve Luna vedalaşıp barınağın ön kapısından çıktılar.

“İşte,” dedi Sunshine, o aptal *pitbull* gülümsemesiyle kendisine bakan Luna’ya. “Artık benimsin. Umarım yeni evini seversin.”

Luna’nın dili sarktı; yeniden dışarıda olmaktan mutluydu.

Garip bir şekilde Sunshine’ın gözleri yandı. Adımının ortasında durup bir köşede biriken yaşa dokundu; damla parmağının ucunda titreşti.

“Ne oldu?” diye sordu Raum dönerek.

Sunshine parmağını ona uzattı. “Bir gözyaşı.”

Raum kaşlarını çatı.

“Neden?”

“Mutluyum.”

Göz göze geldiler. Raum konuşmadı, Sunshine da bunu beklemiyordu. Duygularını gözlerinde görebiliyordu. Buradayız, diye düşündü. Başardık.

Raum elini havadan kapıp parmağının ucunu yaladı. Sunshine bir çılgılla elini çekti. “Mm, melek gözyaşları. Şimdi daha çok özel güçlerim mi var?”

Sunshine gözlerini devirdi ama gülmesini tutamadı.

Luna’yı Raum’un parlak yeni SUV’sinin arka koltuğuna bindirdiler. Adriel’in ziyaretinden sonra beş iblisin hepsi değişiklikler yapmıştı. Artık kimsenin onları evlerinden kovmaya gelmeyeceğini bildiklerinden, kök salmakta özgürdüler. Raum için bu, bir *Land*

Rover almak demekti. Sunshine'ın pratik bir şey almasını önermesine rağmen en büyük ve en gösterişli olanı seçmişti.

Ve elbette Luna'yı sahiplenmişlerdi.

Mümkün olduğunca onu kulübeden alıp gezdirmişlerdi, ta ki Sunshine onu asla geri vermeyeceğini fark edene kadar. Uygun bir yaşam düzeni kurmak biraz zaman almıştı ama her şey yerine oturmuştu.

Yolda Raum camları indirerek müziğin sesini açtı. Koltuğuna yaslanıp gözlerini kapatan Sunshine, rüzgârın saçlarını savuruşunu ve müziğin sırtındaki titreşimini hissetti. İstedikleri yere ışınlanabilirdi ama Raum arabasını sürmeyi seviyordu, bu daha eğlenceliydi.

Yanına baktı. Raum deri koltuğa yayılmış, güçlü kolu direksiyona uzanmıştı, altın gözleri koyu güneş gözlüklerinin ardındaydı. İç çekti. Raum onun bakışını hissetti ve dönüp elini uzattı, elmacık kemiğinde parmağını gezdirdi.

Sunshine keyifle kıvrandı, sonra dönüp Luna'nın sevimli yassı kafasını okşadı. Hayatında yaşadığı en kusursuz anlardan biri olduğuna emindi.

Yeni eve vardıklarında Raum güneşliğin düğmesine bastı ve ferforje kapı açıldı. Yüksek ağaçlarla taş duvar, mülkü sokaktan gizliyordu.

Araba, taş döşeli yoldan ağır ağır ilerleyip büyük garajın önünde durdu. Güneşli olduğu için dışarı park ettiler. Luna'yı tasmaından ayırmadan arabadan indiler çünkü bu onun yeni eve ilk ziyaretiydi.

Taş basamakları çıktılar. Ön kapının dışındaki kısa sütunların üzerinde taş gargoyl'lar vardı, evin yeni sahibine pek yakışıyordu. 1900'lerin başında inşa edilen evin dışı taş, kapı ve pencere çerçeveleri koyu ahşaptı. İçi modernize edilmişti, en önemlisi de son teknoloji bir mutfağı vardı, Belial'ın seçmesinin başlıca nedeni buydu.

"Bel'in bu kadar çabuk taşınabilmesine hâlâ inanamıyorum," dedi Sunshine.

"Para konuşur," diye yanıtladı Raum.

Evin yan tarafındaki patikayı takip ederken kız onun elini tuttu

ve bahçe kapısından geçerek arka bahçeye girdiler. İlerledikçe müziğin gümbürtüsü daha da yükseliyordu ve aniden Sunshine'm midesi heyecandan kasıldı.

Bugüne dair hiçbir şey beklenmedik olmadığı için bu aslında saçma bir tepki gibi görünüyordu. Barınaktan ayrıldıktan sonra tam olarak nereye gideceklerini biliyordu. Günlerdir planladığı sürprizin nihayet hazır olduğunu da biliyordu.

Ama gergindi çünkü... bu yeni bir başlangıçtı. Bu an, kendisi için asla hayal edemediği bir geleceğin başlangıcını simgeliyordu; çünkü bu kadar muhteşem bir şeyi düşlemesi bile mümkün değildi.

Köşeyi dönmeden hemen önce Raum kızın elini hafifçe sıktı. "Hazır mısın?"

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Herkes arka verandada, yiyeceklerle dolu masanın etrafında yayılmıştı. Turkuaz havuz güneşte parlıyor, Eva'nın *house* müziği hoparlörlerden yankılanıyordu. Bahçenin öbür ucunda ikinci, daha küçük bir ev vardı.

Sunshine ve Raum'un yeni evi.

Emlakçı buraya misafir evi demişti ama Sunshine içini görür görmez sevmişti. İki yatak odalı kulübe tam kararındaydı; Bel de (gönülsüzce) Luna'nın arka bahçede özgürce dolaşmasına izin vermişti.

Bir köpek sahiplendiklerini duyduğunda memnun olmamıştı ama ana evden uzak tutulduğu sürece kabul etmişti. Zaten Luna hâlâ çok ürkekti; öfke sorunları olan dev bir iblisten uzak durması akıllıcaydı.

Faust ergen yavru hâlindeki iri siyah patileriyle seğirtip geldiğinde, Luna'nın kuyruğu sallanmaya başladı. Raum tasmağını çözdü ve köpekler oynamaya koştu. Boyut farkına rağmen iyi geçindiklerinden emin olmak için önceden tanıştırılmışlardı. Bir de cehennem köpeklerinin normalde dünya köpeklerini *yiyebileceği* gerçeği vardı. Neyse ki Faust sadece oynamak istiyordu, böylece kısa sürede dost olmuşlardı.

Yaklaştıklarında selamlar yükseldi ve Eva iki kadeh şampanyayla geldi. Depodaki olaydan sonra Sunshine'la bağ kurmuşlardı.

“Eve hoş geldiniz!” dedi Eva. “Burası... vay canına. Bel gezdirdi. İnanılmaz büyük ama ona yakışıyor sanırım.”

Sunshine gülerek kadehi aldı. “Yüksek tavanları sevecektir.”

“Kesinlikle. Tek başına yaşaması için fazla büyük.”

“Değil,” diye homurdandı Belial, konuşmayı duyarak.

“Hepimiz taşınalım!” diye atıldı Lily. “Yeterince yatak odası var, aynı çatı altında yaşamak çok eğlenceli olur.”

“Olmaz,” diye söylendi Bel ama Lily'nin yüz ifadesi konunun sonra tekrar açılacağını söylüyordu.

Yediler, içtiler ve çoğunlukla boş şeylerden konuştular. Meph yeni bir sergiyle uğraşıyordu. Eva ve Ash turne ayarlıyordu. Mist'le Lily İrlanda planları yapmıştı. Uçuşları tartıştıklarında, Sunshine onları ışınlamayı teklif edince sevinçle kabul ettiler.

“Bir de şunu sormak istiyordum...” Lily yanındaki gri tenli, heybetli iblise baktı. “Mist işaretlerini kaldırmayı bildiğini söyledi. Hâlâ ister misin...?”

“Evet, elbette,” dedi Sunshine. “Ne zaman isterseniz.”

“Teşekkür ederim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.”

“Henüz değil,” dedi Mist.

“Ne?” Lily döndü. “Neden?”

“Yolculukta başımıza bir şey gelirse? Beni çağırman gerekecek.”

“Binlerce yıldır bu işaretlerden kurtulmaya çalışıyorsun!”

“Bu yüzden şimdi aceleye gerek yok.”

“Ama...” Lily başını salladı. “Bunu sonra konuşuruz.”

Mist pençelerinin arkasını kolunda gezdirdiğinde, Lily yumuşadı.

Güneş batıp hava serinleyince içeri geçtiler. Sunshine sürprizini göstermek için sabırsızlanıyordu ama erken ayrılmak da istemiyordu.

Bel, isteksizce Lily ve Mist'e boş odaları gezdirirken, Eva'yla Ash de uygun bir müzik odası bulmak için bodruma indiler. Sunshine, Raum, Meph ve Iris'le masayı topladı. Luna'yla Faust dışarıda kaldı.

Epey eşya olduğundan n betle e ta ıdılar. Sunshine ikinci tepsi bula ı ı lavaboya koyarken Raum'un arkasına geldiğini hissetti ve gülümsedi.

Büyük bedeni onu arkadan tezgâha bastır ı ında, teni anında canlandı. Ellerini iki yanına koyup boynuna sokuldu.

"Seni istiyorum." Raum'un nefesinin kulağına de mesiyle Sunshine  rperdi.

"Raum," diye uyardı ama nefesi kesik kesikti.

"Tüm gün bekledim." Kalçalarını ona bastır ı ında, Sunshine sertliğini hissetti. Isı omurgasından a a ı aktı.

"Herkes hâlâ burada. Meph'le Iris her an dönebilir."

Kalçalarını kavrayıp elini bol, pamuklu pantolonunun içine kaydırırken, diğer eli g  s ne yükseldi. Usta parmaklar ıslanan merkeze indi.

Sonra eli iblis biçimine geçtiğinde, *pençeleri* hissetti.

Kalbi sıçradı ve nefesi kesildi. "Raum!"

Nazikçe, bir pençe i   ama ırının üzerinden gezdi ve Sunshine soluk solu a kaldı. Ah, o çok fena.

Bir kapı çarptı ve koridorda yankılanan sesler üzerine ikisi de gerildi. Daha doğrusu, Sunshine gerildi. Raum ise kızı tekrar ok amaya devam ederek onun ürpermesine neden oldu.

Kız kımıldanmaya çalıştı ama adam diğer eliyle kalçasını sıkıca tutmaya devam etti. "Raum-"

"Kımıldama," diye hırıldadı adam kulağına.

Kız anında hareketsiz kaldı.

" yi kız." Adamın alçak sesli övgüsü kızı titretti. Bu, her ikisinin de oynamayı sevdiği bir oyundu.

Sesler, Iris'in konuşmasını duyabileceği kadar yaklaştı.

“Suyin paranoyakça davranıyor. Ona endişelenecek bir şey olmadığını söyleyip duruyorum ama bana inanmıyor. Her gece tuhaf rüyalar gördüğünü söylüyor. Neden güvende olduğumuzdan bu kadar emin olduğumu açıklayabilmeyi isterdim ama ikimiz de açıklayamayacağımızı biliyoruz...”

Sunshine’ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. İsteddiği son şey, birinin onu bu halde bulmasıydı ama Raum’un emrine karşı gelmeyi de pek göze alamıyordu.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, adam parmağının ucunu iç çamaşırının üzerinden klitorisine bastırdı. Kız keskin bir nefes verdi, bir ıslaklık dalgası kumaşı sıırılsıklam etti. Adamın alçak hırıltısı, bunu hissettiğini belli ediyordu.

“Ona senin ve tüm bu saçmalıklar hakkında her şeyi anlatabilseydim çok daha kolay olurdu.” Iris’in sesi şimdi koridorun hemen aşağısından geliyordu. “Ama bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum. İblislerden neredeyse benim eskiden nefret ettiğim kadar nefret ediyor.”

Sunshine’ın kalbi küt küt atıyordu. Vücudu, kendisini ve Raum’u mutfaktan ışınlayıp kulübelerinin güvenliğine kaçma dürtüsüyle titriyordu.

“Henüz değil,” dedi adam, tam olarak ne düşündüğünü bilerek.

Parmağı daha sert bastırdı. Kız sıçradı ve nefesini tutmak için tüm özdenetimini kullanması gerekti.

“Artık bizi seviyorsun,” dedi Meph’in sesi tam köşenin ötesinden.

“Öyle kasılma hemen,” diye yanıtladı Iris.

Raum tekrar dairesel hareketlerle kızı uyardı. Bacaklarının arasında bir sıcaklık patladı. Kız tepeden tırnağa sarsılıyordu.

“Elimde değil. Belki de ona sadece anlatmalısın. Bırak ne olursa olsun. Sonsuza kadar yalan söyleyemezsin.”

“Biliyorum. Bunu zaten Lily ile denedim ve bak sonu nasıl bitti. Ah, midem bulanıyor. Sanırım artık yalan söylemeye alerjim var.”

“Raum,” diye fısıldadı Sunshine, adam hareketini tekrarladığında.

Ayak sesleri yaklaştı. Iris hâlâ konuşuyordu. “Ama eğer öğrenirse kopacak fırtınayı hayal edebiliyor musun ve- Ah!”

“şimdi,” dedi Raum ve Sunshine onları ışınladı.

Yeni evlerindeki büyük yatağın üzerine iniş yaptılar. şürprizi bekleyebilirdi. Bu çok daha acildi.

Birbirlerini keşfetmek için sabırsızlanarak, öpüşüp dokunarak kıyafetlerini parçalarcasına çıkardılar. Raum nerede olduklarını fark etmemişti bile; Sunshine eğer kendisi de benzer şekilde meşgul olmasaydı bu durumu komik bulabilirdi.

Kız çıplak kaldığında, adam onu tekrar çevirdi ve öne doğru eğdi; pençeli ellerini kalçalarına koyarak kızı araladı. Vücudunun geri kalanını çoktan dönüştürmüştü. İki de bu halini daha çok seviyordu.

“Güzel kanatlarını görmeme izin ver, melek,” diye hırıldadı ve kız anında kanatlarını var ederek, tüm beyaz tüyleri sergilenene kadar onları iki yana açtı.

Adamın sertliği içinde ilerlerken kız hazdan neredeyse ağlamak üzereydi. Başını çevirip ona baktı; altın gözleri parlıyor, kendi simsiyah kanatları arkasında açık duruyordu.

“Kahretsin, sırlıslıklamsın.” Parmakları kızın kalçasına kenetlendi. “Çok güzelsin, Sunshine. Gördüğüm en seksi şeydin.”

Kızın içine santim santim gömüldü. Son bir aydır neredeyse saplantılı bir sıklıkla sevişiyorlardı ve kızın onun bu formdaki boyutuna alışmak için bolca fırsatı olmuştu. Ama yine de her zaman zorlayıcıydı.

Kızın üzerine eğildi, ellerini omuzlarının yanına koydu. Boyunun avantajıyla, aralarında kızın kanatları açık olmasına rağmen üzerine kolayca yerleşti. Dişlerini kızın omuzuna dayadı ama henüz ısırmadı.

Bunun yerine içinde derinleşmeye devam etti, kızı o kadar dolduruyordu ki kız patlayacakmış gibi hissetti. Alabileceği kadarını aldığında, adam yavaş ve dengeli hamlelerle kızı çalıştırmaya başladı.

Her şeyi hissediyordu. Kalçalarına batan pençeleri, omzunda-

ki dişleri. Adamın onu kapladığını, koca pullu iblis vücuduyla onu altına aldığını bilmek, kıza tamamen tüketilmiş gibi hissettiriyordu. Sanki adam onu tamamen yutmuştu.

Yüzünü battaniyelere gömdü ve adam aniden geri çekildiğinde çığlık attı. “Sırtüstü dön. O güzel yüzünü görmek istiyorum.”

Kız hemen itaat ederek sırtüstü uzandı ve kanatlarını altına yaydı, uçları yataktan dışarı sarkıyordu. Ona yukarıdan bakan adama baktı. Siyah kanatları açıldı, ipeksi tüyleri loş ışığı yansıtıyordu. Kızın gözleri, adamın kendi arzusuyla parlayan pullu sertliğine kaydı.

“Benimsin,” diye soludu kız.

Adam aniden ellerinin üzerine çöktü, kızı dişlerinin diline sür-tüğünü hissedeceği kadar sert öptü. O kalın uzuv uyluklarının arasına düştü ve kız, adamın sahiplenişine hazır ve ıslak olan kanalına tekrar kayana kadar kalçalarını yukarı kaldırdı.

Yine de adam içini tekrar doldurduğunda inledi, bu pozisyonda baskı farklıydı.

Ağırlığını dirseklerine veren adam, uzun ve dengeli vuruşlarla kızın içinde bir girip bir çıktı. Bakışları kenetlendi. Tek kolunun üzerinde destek alarak aralarına uzandı ve kızın şişmiş, hassaslaşmış, arzuyla damlayan noktasını okşadı.

“Benim,” dedi adam.

Boğazından bir çığlık yükselirken kızın görüşü şehvetle karardı ve başını geriye attı. Kız tam doruk noktasına ulaşmak üzereyken, adam dişlerini kızın boynuna geçirdi. Bu sızı yoğunluğu artırdı ve kız daha da yükseklerle uçtu. Çılgı bir haykırışa dönüştü ve kanı hazla elektriklenmiş gibiydi.

Adam kızın boynunu sıkıca vakumlayarak emdi, kalçaları kızın boşaldığını hissedene kadar daha da hızlandı. Adam daha da büyüdü ve ardından muazzam bir sıcaklık kızın içini adamın boşalmasıyla doldurdu.

Nihayet, hamleleri yavaşlayıp tembel vuruşlara dönüşürken kızın üzerine yığıldı. Dişlerini boynundan çekti ve kalan damlaları yakalamak için tenini yaladı, bu da kızı ürpertti.

Başını kaldırdı. Gözleri puslu ve odaklanmamıştı, hazla ve kızın kanıyla sarhoş olmuş gibiydi. Kızı öptü, kız da yukarı uzanıp adamın omuzlarını ve ipeksi kanatlarını okşadı.

Bir süre sonra dizlerinin üzerine oturup geri çekildi, içinden süzülen kendi sıvısını izlerken gözleri tatminle kararmıştı. Kız bacakları açık bir şekilde yattı ve onun sahiplenici bakışlarına izin verdi, bu sahiplenilme duygusundan keyif alıyordu.

Sonra adam nihayet çevrelerine baktı ve gözlerini kırıştırdı.

Kız bir kahkaha patlattı. Adam şu ana kadar nerede olduklarını bir kez bile fark etmemişti. Bakışları kıza mühürlenmişti, ki kızın kesinlikle kusur bulacağı bir şey değildi bu.

“Neredeyiz biz?” diye sordu adam ve kız tekrar güldü. Etraflarındaki yatak odası şimdilik az eşyalıydı ama kız, bu geceyi burada kutlayabilmek ve daha sonra adamın iblis formunun ipeksi tüylerine sokulup uyuyabilmek için büyük yatağın hazır olduğundan emin olmuştu.

“Evimiz.”

“Ama... henüz döşenmemişti.”

Kız doğruldu ve yataktan aşağı süzülüp ayağa kalktı, bacaklarının iç kısmından bir ıslaklık süzülüyordu. Bacaklarının arasındaki o sızı, vücudunun ne kadar iyi sevildiğini ona fısıldarken hafifçe kıvrandı. “Sana bir sürprizim var.”

Adam kızın yanında durdu ve kız onun çıplak vücudunu, uyluğuna yaslanan yarı sert hâlini hayranlıkla izledi. Evin geri kalanını görene kadar dikkatinin dağılmamasına kararlı bir şekilde elini tuttu.

Yüzünde bir gülümsemeyle onu kapıya doğru çekti ve ışığı yakmak için uzanarak kapıyı ardına kadar açtı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neyin-? Nasıl?”

Yeni evleri artık bir kulübeden çok bir saraya benziyordu. El oyması sehpa­ların üzerinde kadehler ve şamdanlar duruyordu. Şömine rafını erotik dansçıların karmaşık heykelleri süslüyordu. Püsküllü bir halı ve görkemli kürk­ler yerleri kaplıyordu; buna Luna için

lüks bir köpek yatağı da dahildi. Kanepeler yastıklar ve battaniyelerle donatılmıştı. Mutfak, karmaşık boncuklu bir perdeyle ayrılmıştı. Duvarlarda duvar halıları asılıydı.

Her şey altındı. Tıpkı iblisinin gözleri gibi.

Gülümsedi. “Fikir benimdi ama Meph yardım etti. Senin hazine zulalarının nerede olduğunu bilen tek kişi oydu.” Son birkaç gündür iş yerinde meşgul olduğunu iddia etmişti ama aslında ev döşüyordu.

“Sen ve Meph... Cehenneme mi gittiniz?”

Kız başını salladı. “Tamamen güvendedik, endişelenme. O önden gidip benim kullanmam için güvenli bir cehennem kapısı hazırladı. Her türlü önlemi aldık. Aslında oldukça eğlenceliydi. Harika vakit geçirdik.”

Raum’un çalınmış hazinelerle dolu birkaç zulasını ziyaret etmişlerdi. Yeni evlerinde işe yarayacağını düşündüğü her şeyi seçmiş ve hepsini bir cehennem kapısından geri taşımışlardı. Sonra kız dekorasyona başlamıştı.

Raum odaya hayranlıkla bakmayı bitirdiğinde kıza döndü. “Sunshine, bu... ben bile...” Başını salladı.

“Tüm bu güzel ve paha biçilmez eşyaları toplamak için bunca zahmete girmiştin, bu yüzden yeni evimizi onlarla döşemek uygun göründü.”

“Umurunda değil mi?”

“Neyin?”

“Tüm bu saçmalıkları çalmış olmam.” Ensesini ovuşturdu. “Diğer iblislerin bölgelerini bastım ve canım istediği için onlardan çaldım. Kanlı ve şiddet doluydu.”

“Evet, bir şekilde kendini eğlendirmen gerekiyordu, değil mi? Bir iblis için daha kötü hobiler de var ve bak ne kadar güzel hazineler edinmişsin! Tozlu bir mağarada çürüyüp gitmelerini istemedim. Beğendin mi?”

“Bayıldım. İnanılmaz.” Kızın bakışlarını süzdü. “Gerçekten umurunda değil mi?”

“Elbette umurunda değil.”

Bir duraksama oldu.

“Hâlâ bir şeyler alıyorum,” diye itiraf etti adam, sanki en karanlık günahını itiraf ediyormuş gibi. “Otobüse binemiyorum ve kalabalıklardan nefret ediyorum çünkü bu dürtüye engel olamıyorum. Bazen tenimin altında bir şeyler geziyor gibi hissediyorum ve sadece yapmam gerekiyor.”

“Bu sorun değil, Raum.” Elini uzatıp adamın kolunu okşadı. “Evrimleşiyorsun. Çok yol kat ettin ve ben senin kim olduğunu seviyorum. Yol boyunca hataların olacak. Bunda utanılacak bir şey yok. Seninle gurur duyuyorum ve sana hayranım.”

Adam yaklaştı, bir pençesiyle saçlarını omzunun arkasına itti. “Seni hak etmiyorum.”

“Evet, hak ediyorsun.”

“Hayır.” Adamın dudak payı kıvrıldı. “Ama yine de seni bırakmıyorum.”

“Güzel, çünkü bir yere gittiğim yok.”

Adam kızın bakışlarını inceledi. “Bazen geçmişimizi hatırlamayı diliyorum. Birlikte yapıp da hatırlamadığımız bunca şeyi düşünmemek zor.”

“Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum.” Ellerini adamın beline doladı, yumuşak tüyleri ellerini gıdıklıyordu. “Ama hatırla, Adriel her şeyi biliyor. Her ne sorumuz olursa ona sorabiliriz.”

Raum bir kaşını kaldırdı. “Ona senin yatakta seni bağlamama izin verip vermediğini sormalı mıyım?”

“Hayır!” Kız bunu düşününce bile utançtan büzüldü. Zavallı Adriel travma geçirirdi. Sonra, haince bir gülümseme takındı. “Ayrıca, sanırım bunun cevabını biliyorum.”

“Anlat bakalım.”

“Shamsiel çok yaramaz bir melekti. Bağlanmaktan çok hoşlanırdı. Ve kalçasına şaplak atılmasından.”

Raum’un kaşları havalanınca kız kahkahayı bastı. “İşte bu kadar.” Adam kızı anında kucağına aldı, bir kolu dizlerinin arkasında,

diğeri kanatlarının altından sırtındaydı. “Yatağa geri dönüyoruz.”

“Henüz mutfığı görmedin!” diye bağırdı kız, adam geçmeye çalışırken kapı eşiğine tutunarak.

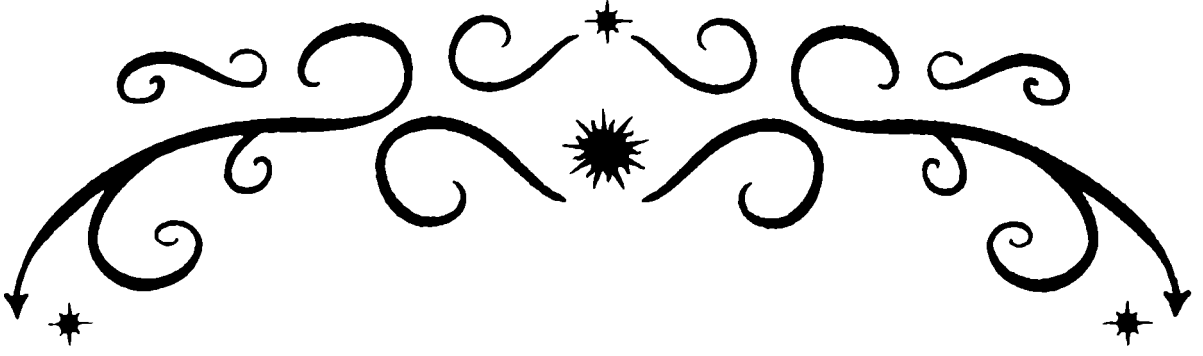
Adam durdu. “Mutfığı da mı döşedin?”

Kız eşiği bıraktı ve haince sıırttı. “Hayır. Vakit kalmadı. Sadece kendini kötü hisset diye söyledim.”

Adam ona bir bakış attı ve kızın kahkahası döküldü. Ashnda bu daha çok iblisvari bir kıkırdamaydı.

“Şimdi kesinlikle şaplağı yedin, melek.”

Adam yatak odasının kapısını arkalarından tekmeleyerek kapattığında kız hâlâ kıkırdıyordu.

SON SÖZ

Murmur, çatlak ve tozla örtülü bir aynanın karşısında durmuş, kim bilir ne kadar zamandır ilk kez... yansımasını kendi isteğiyle inceliyordu. Bilmiyordu ama uzun zaman olmuştu.

Dudakları kıvrıldı.

Belki de bunu *kendi* yansıması saymak zorunda değildi. Saymamayı tercih ederdi.

İnsan derisini, hatırlamak istemediği kadar uzun bir aradan sonra ilk kez giyiyordu. Ne de olsa, insan biçimine zorla büründürüldüğü her sefer tatsız bir vakit kaybından ibaretti ve bundan bütünüyle nefret etmişti.

O, Raum ve onun şirin küçük kardeşleri gibi değildi. Bir iblisin güçlerinin köreldiği dünyada, insanlar arasına karışmayı hiç istemezdi. İnsanlar zayıftı, kırılıyordu. Boynuzları, kanatları, pençeleri yoktu. Dişlerinin hepsi dümdüzdü. Yüzleri fazla duygu gösterirdi.

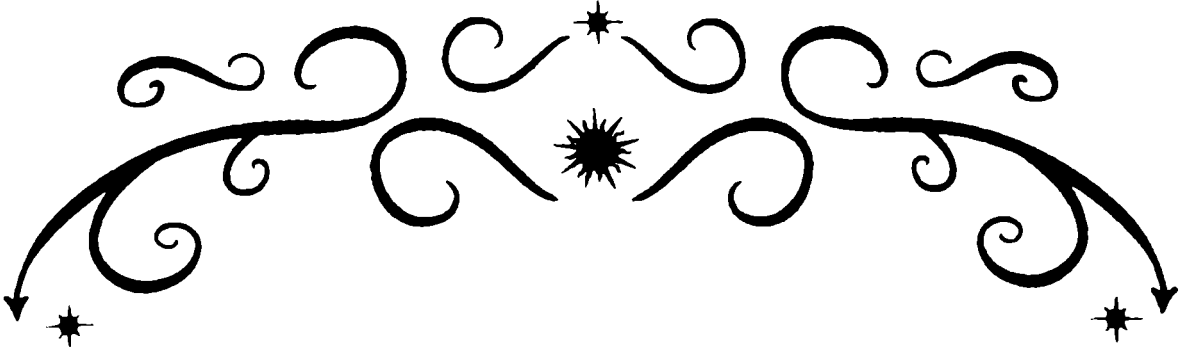
Çok çabuk ölürlerdi.

Ancak gerekli işler, gerekli kötülükleri çağırırdı; kayıp malzemesini geri almak istiyorsa bu tatsızlığa katlanmak zorundaydı. Uzun sürmeyecek, diye kendini temin etti. Al-kaç türünden bir iş.

Bileşenlerini toplayacak ve derhâl inine dönecekti. Yapbozun son parçası da yerine oturduğunda, her şey rayına girecekti. Sonun-

da, büyük planının son aşamalarını uygulamaya koyabilirdi. Rüya gerçeğe dönüşüp yıllar boyu kurduğu ince hesaplı düzeni paramparça etmeden önce harekete geçebilirdi.

Büyüleri başarılı olacaktı. Planları nihayet meyvesini verecekti. Cehennemin Yüce Kral'ı düşecekti.

Sevgili Okur,

Raum ve Sunshine'ın hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Huysuz/gün ışığı, iblis/melek dinamikleri benim için çok keyifliydi.

Bu kitap, pek çok farklı sebepten ötürü tamamladığım en zorlu kitaplardan biri oldu. Raum'un gizemli zihnine girebilmek için epey mücadele etmem gerekti çünkü o, herkes gibi beni de sürekli kol mesafesinde tutmaya çalışıyordu. Ayrıca yazım süreci boyunca, bir sonraki kitaplar için her şeyi hazırlamaya çalışırken ne kadar çok not ve taslak sayfası biriktirdiğimi anlatamam. Yine de sonunda her şey yerine oturdu.

Henüz tahmin etmediyseniz söyleyeyim: sıradaki hikâye Murmur'un! Onu ikinci kitapta ilk kez tanıttığımda bu kadar önemli bir rol oynayacağını hiç düşünmemiştim ama sürekli karşıma çıkıp durdu ve en sonunda ona daha yakından bakmam gerekti. Meğer onunla ilgili çok şey varmış ve onun hikâyesi için inanılmaz heyecanlıyım.

Bel'in kitabı Murmur'dan sonra gelecek (nihayet!), yani merak etmeyin. Onu nasıl unuturum ki! Onun hikâyesini birinci kitaptan beri planlıyorum ve inanın bana, sizi bekletmemin bir sebebi var. Hepsi benim şeytani ana planımın bir parçası.

Güzel beta okurlarıma (sağlığı için pek de iyi olmayacak kadar karakterlerimle ilgili yakınmalarımı dinleyen eşim dâhil), *ARC Angels / Hell Bent Hellions* ekibime, bülten abonelerime ve sosyal medyadaki dostlarıma binlerce kez teşekkür ederim. Bazen internette bir şeyler paylaşmak, ışığı olmayan bir boşluğa bağırarak gibi hissettiriyor ama birilerinin geri bağırması inanılmaz derecede cesaret verici!

Ve son olarak, sevgili okur, bu yolculuğa benimle çıktığın ve (umarım) iblislerimi en az benim kadar sevdiğin için SANA teşekkür ederim. Serinin bir sonraki kitaplarını sana sunmak için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerle, Aurora

Not: Sosyal medyada beni takip etmeyi (@aurora.ascher.author) ve e-posta listeme katılmayı unutma; böylece bir sonraki kitabı kaçırmazsın. Ya da *Facebook* grubum Aurora's Angels'ta bize katıl. Eğer henüz okumadıysan, Hell Bent öncül hikâyesi My Demon Romance'a ve ikinci ile üçüncü kitaplar arasında geçen, Mist ve Lily hakkında kısa bir öykü olan Mistified'a da göz at. Bunlar ücretsizdir ve yalnızca bülten abonelerime özeldir.

Tüm bağlantıları web sitemde bulabilirsin: auroraascher.com

Yeraltı dünyasından ayrılmaya henüz hazır değil misin? Favori karakterlerinin yer aldığı özel illüstrasyonlara ve kısa öykülere erişmek için Aurora's Underworld Patreon'a katıl. Bana ait (bazıları +18 içerikli!) çizimlere, kitap sonrası boşluğunu giderecek sevimli, eğlenceli ve seksi hikâyelere ulaşacaksın. Tutkulu bir romantik okur topluluğuna katıl ve maceranın bir parçası ol!

patreon.com/auroraascher